

Giới thiệu Hoa Hồng Của Quý

Bạn đang đọc truyện Hoa Hồng Của Quý của tác giả CeCe trên website đọc truyện online. Trong lòng kính ở một nơi xa xăm Em lớn lên như một bông hoa hồng Gai góc Xinh đẹp và kiêu hãnh Nhưng cánh hoa em ko nhuộm đỏ một màu nồng cháy Màu của tình yêu và bắt diệt những niềm vui Trong lòng kính ở một nơi xa xăm Khi ánh nắng ko bao giờ chiếu đến Khi tình yêu lại trở nên phù phiếm Em sống trong thù hận và những niềm đau Cánh hoa em nhuộm sắc tối kinh hoàng Sắc màu đen của hiện hình quỷ dữ Em thuộc về những tâm hồn ác độc Bàn tay em đã nhuộm máu quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Tội Ác

13 năm trk

Trên nền đất lạnh cứng, một trái tim đang thoi thóp thờ, tê tái, co ro. ánh mắt đỏ đục nhìn về phía xa xăm. Chiếc xe hơi đã đi mất. Thoang thoảng trong ko khí mùi máu tanh tươi cùng tiếng rên âm i ko rõ lời. Chiếc váy trắng đã ướt đầm màu máu, mí mắt nặng dần rồi lịm mất.

Một bé gái chừng 5 tuổi nằm trên nền đất . 2 vết đạn trên thân đang xói xả rỉ máu. Ngày hôm nay hơi ẩm trong trái tim nó đã tắt ngấm, niềm tin hay hi vọng, đã ko còn. Đầu đó len lỏi nỗi căm thù tận xương tủy.

Tuy vậy

Từ trái tim đã chết đó, mọc lên một nhánh hoa, thân đầy gai nhọn và mọc ra những cánh hoa đen đúa.

Hoa hồng của quý xuất hiện.

5 năm sau

Tại nước nga. Một mùa đông lạnh như truyền thống vốn có. Trước điện Kremli hùng tráng. Một đứa bé gái chừng 7,8 tuổi đang co ro đứng khóc ở bên lề đường. Hai má ửng đỏ vì lạnh, mắt đã sưng húp vì khóc quá nhiều.

Từ xa , chiếc xe đen bóng loáng treo cờ nga đi ra từ cung điện bỗng dừng lại trk đứa bé gái tội nghiệp đó. Một người đàn ông trung niên đầu hói tướng tá phương phi bước xuống tiến gần con bé và hỏi:

- Cô bé, cha mẹ cháu đâu?

Đứa bé chỉ lắc đầu. Nó vẫn khóc

Không chần chừ người đàn ông đó bế nó lên xe, lệnh cho tài xế đưa nó đến đồn cảnh sát gần nhất.

Sáng hôm sau, nhật báo Nga đưa tin

Thượng viện nghị sĩ Boris Ruts koy đã bị ám sát trong xe riêng khi đang trên đường đưa 1 bé gái đi lạc đến đồn cảnh sát, Theo như lời khai của tài xế ko có bất cứ dấu hiệu của 1 cuộc tấn công, mọi chuyện xảy ra trong im lặng, khi anh ta quay lại đã thấy thượng nghị sĩ đã tắt thở, đứa bé lúc này cũng biến mất.

3 năm sau.

Tại Pháp, không khí chính trị và an ninh đang rất căng thẳng. Các cuộc ám sát quan chức cấp cao trong chính phủ liên tiếp xảy ra. Không 1 đầu mối, một bằng chứng nào đk tìm thấy. Tuy nhiên có 1 điểm chung trong các cuộc ám sát này là đều xuất hiện một cô bé da trắng, môi đỏ, tóc đen lấy tiếp xúc với nạn nhân trk khi họ chết. các lực lượng an ninh đang nỗ lực tìm ra cô bé bí ẩn đó nhưng vô vọng. Ngoài thông tin đứa bé đó khoảng 11 tuổi ra họ ko có thêm bất cứ manh mối nào khác.

Hiện tại. trên vùng đất mà bông hoa hồng đen mọc lên 18 năm về trk.

Cũng vẫn trên nền đất lạnh, xuất hiện một cô thiếu nữ xinh đẹp với mái tóc đen tuôn dài mềm mượt, làn da trắng căng mịn, đôi mắt đen láy nhưng vô hồn và lạnh đến cô tịch.

ở người con gái đó toát ra 1 vẻ đẹp cuốn hút đến ma mị. Một vẻ đẹp chết chóc bất thường.

Là nó, Bông hoa hồng của quý.

Nó từng bước tiến lại gần, tiếng gót giày nện công cốc vào nền đất, đưa tay ra sau lưng lấy ra khẩu súng ngắn Strizh lạnh lùng hướng thẳng về phía con mồi đang quẩn quại dưới đất.

Trong hơi thở đứt quãng con mồi đó cố gắng cầu xin

- Tôi xin cô, hãy cho tôi 1 con đường sống tôi.

“Đoàng”

lời cầu xin chưa đk nói hết, con mồi đã mãi mãi câm lặng dưới họng súng đen ngòm.

Không khí xung quanh sộc lên mùi máu tanh hôi và khét lẹt mùi thuốc súng.

Nó khê tra khẩu súng vào bao nhẹ nhàng leo lên chiếc mô tô đã đợi sẵn đằng kia. Vận ga, rồi lao đi như bay trên đường. Đằng xa xa là tiếng ai đó đang hoảng hốt vì điều gì đó và sau đó 1 đoàn cảnh sát hú còi chạy vụt qua.

Vẫn phóng thẳng, ko cần nhìn lại phía đó, sau chiếc nón bảo hiểm, hiện ra một nụ cười đến gai sợ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Nhiệm Vụ

Chiếc xe dừng lại ở một cửa hàng băng đĩa. Một cô gái ăn vận toàn đồ đen với áo jacket và quần da bước vào trong rồi đi thẳng lên tầng trên. Đây thực chất chỉ là một quán băng đĩa trá hình bao bọc cho 1 tổ chức phòng chống tội phạm phi chính phủ. Tuy nói là một tổ chức phòng chống tội phạm nhưng hoạt động thường ko tuân theo pháp luật là mấy. Bên cạnh những chương trình bảo vệ quốc gia, nó còn có những cuộc thanh trừng đẫm máu để giữ cân bằng thế lực giữa các tổ chức trong thế giới ngầm. Chính vì vậy họ thường lập ra 1 đội sát thủ và 1 đội mật vụ để thực hiện đồng thời 2 nhiệm vụ đó.

Sau một chuỗi mã số sinh học, bức tranh lớn trong phòng khách trên tầng thượng mở ra, bên trong là một căn phòng bí mật đk trang bị hết sức tối tân với các dàn máy tính, các thiết bị kĩ thuật định vị, các loại vũ khí...v.v....

Rosie bước vào, ném bịch cái balo xuống sofa. Bên cạnh, Một thanh niên tầm 28, 29 tuổi bị tiếng động đó thu hút, anh ngừng hí hoáy các bàn phím quay ra nhìn nó:

- Xong rồi sao? Không bị thương chứ.

Cởi chiếc áo khoác vứt xuống ghế và tháo khẩu súng trên người ra đặt lại vào hộp. Xong xuôi nó mới từ từ trả lời, vồn vện một từ “Đã”.

Không gian lại chìm vào im lặng. Nó bước tới cửa sổ đứng khoanh tay nhìn xuống dưới sảnh một lúc lâu. Vừa rồi có mấy nữ sinh trung học tầm tuổi nó vừa bước ra khỏi cửa hàng, tay còn vung vẩy mấy cái đĩa mới miệng tíu tít vs nhau ko ngừng. Đọc khẩu hình của họ nó đoán ra đk câu chuyện đang nói là về 1 bộ phim tình cảm hàn quốc nào đó.

“Tình yêu, lãng mạn và niềm tin”- Nó khê nhếch mép cười lạnh. “Phù phiếm”.

Bỗng dung anh chàng kĩ thuật vừa nãy lại lên tiếng:

- Rosie, Năm nay em 18 đúng ko?

Vẫn dăm dăm về phía xa. Nó gật đầu

- làm cái nghề này đk bao lâu rồi nhĩ?- anh ta lại tiếp

nó thôi ko nhìn ra ngoài nữa. quay lại câu chuyện với anh

- Nghề này? – lông mày nó hơi nhếch lên- ý anh là gián điệp hay giết người. JJ?

Anh chàng tên JJ đó trầm lặng nhìn nó khá lâu:

- Sao em lại làm nghề này? Em ko muốn đi học như những nữ sinh bình thường khác sao?

Anh vừa nói xong nó ôm bụng cười ngặt nghẽo. Tiếng cười chua xót, sâu cay.

- Anh biết rõ quá khứ của em rồi mà còn hỏi tại sao ư. Theo anh thì tại sao.?

JJ vẫn im lặng, trong khi đó nó vẫn tiếp

- Ngay cơ hội sống em còn ko có thì làm sao có thể nghĩ đến việc đến trường.

Hai người lại chìm vào im lặng. Đúng lúc này. Chuông điện thoại reo lên. Có nhiệm vụ mới.

Trên màn hình lớn hiện ra profile với vô vàn thông tin. Nó đang chăm chăm vào cái màn hình đó.

- Sao lại toàn thông tin của tập đoàn sinh hoá NOS. Ko phải bọn họ chỉ sản xuất dược và hoá chất thôi sao? có liên quan gì đến vụ buôn bán vũ khí sinh học lần này.

JJ lại tiếp tục kéo màn hình xuống

- Có, rất liên quan là đằng khác. 5 năm trk viện khoa học hình sự của chính phủ đã liên kết với tập đoàn NOS để nghiên cứu về đề tài kháng vi rút Avian influenza nay đã có kết quả. Báo cáo về 1 phần kháng thể gốc biến dị số 9 đã đk đưa ra ngoài, đk chủ tịch tập đoàn NOS cất giữ. Mục đích của việc làm này là đánh lạc hướng của lực lượng đe dọa bên ngoài nhưng rất tiếc thông tin đã bắt đầu có dấu hiệu rò rỉ. Nhiệm vụ của em là phải bằng mọi cách bảo vệ đk bản báo cáo đó, tránh ko cho nó lọt ra ngoài.

Nó trầm ngâm

- Vậy sao? Bằng cách nào

- Bản báo cáo đk để trong két an toàn trong nhà chủ tịch Trịnh của tập đoàn NOS nhưng làm cách nào để trà trộn vào nhà ông ý bảo vệ thông tin này thì chưa biết. – JJ cũng lắc đầu

Điện thoại 1 lần nữa reo lên. Rosie nhìn vào màn hình rồi chợt đưa tay lên miệng ra dấu cho JJ im lặng.

- Là từ cục tình báo trung ương quốc gia

Anh nhìn nó chép miệng:

- Đúng là đồ “hai mang”

Phải, nó là gián điệp hai mang vừa là sát thủ của tổ chức K này vừa là mặt vụ của cục tình báo. Haz, tất cả cũng chỉ vì sống còn mà thôi.

1 lúc sau Rosie quay trở vào, mặt mũi ngán ngấm. Nó ngồi xuống, cảm thê nhớ vào máy tính. Trên màn hình lại hiện ra 1 profile nữa, nhưng lần này JJ phải ngạc nhiên dính chặt mắt vào màn hình mà thẳng thốt.

- Đây là... – anh nhìn nó e dè.- chẳng phải gia đình em sao?

- Im đi. Đó ko phải gia đình của em.- Nó trừng mắt nhìn JJ, hai tay bắt gác nhắm chặt lại.

Trên màn hình, 2 cô gái có diện mạo y chang nó đang xuất hiện. Bên cạnh đó là đủ mọi thông tin, thành tích về họ. Rosie ko dứt ánh nhìn về phía những thông tin đó, tay càng lúc càng chặt, móng tay như đang cắm sâu vào da thịt.

Thấy ko khí trùng xuống 1 cách đáng sợ, JJ vội lên tiếng:

- những thông tin này là sao?

Nó thở dài rồi lấy lại khuôn mặt lạnh tanh mà nói:

- Bên tình báo nghi ngờ trong nội bộ có kẻ gian, nên cử em giả dạng cô gái này.- vừa nói nó vừa chỉ vào cô nàng tóc vàng bên phải.- để tiếp cận chủ tịch Trịnh. Bảo vệ ông ta và bản báo cáo đó.

- Chung mục tiêu với chúng ta thôi. Nhưng Tại sao lại là cô ta?

- Theo như thông tin em đk biết, cô gái này tên là Phạm Nhã Phương, có 1 chị gái sinh đôi là Phạm Nhã Chi. 2 người là con gái của chủ tịch tập đoàn luật Phạm gia, luật sư Phạm Tuấn Long. Tập đoàn luật này với chủ tịch Trịnh có hôn ước từ trk giữa ái nữ nhà họ Phạm với trưởng nam nhà họ Trịnh. Trịnh Khang. Tuy nhiên cô chị Nhã Chi sức khoẻ ko đk tốt nên đương nhiên ko phải gánh cái kiếp vợ chồng này. Cô em Nhã Phương là người đk chọn nhưng vốn bản tính ngang ngược kiêu ngạo, cô ta đã cùng bạn trai hiện tại trốn sang Mỹ và dính lứu vào một vụ thuốc lắc thuốc phiện gì đó nên bị chính phủ Mỹ tạm giam trong khoảng 4-5 tháng.

- Vậy là....

- Phải, trong thời gian này em sẽ đóng giả làm cô ta, đính hôn với Trịnh Khang và tiếp cận chủ tịch Trịnh Hoàng.

- Bọn họ biết điều này chứ?

- Ko. Để đảm bảo tính bí mật và an toàn khi hành động 2 gia đình ko ai đk biết về thân phận thật của em. Cho đến khi tóm đk tên nội gián.

Cuộc họp kết thúc, JJ lại bận rộn với những bản báo cáo, còn nó ngồi một mình lặng đi trong bóng chiều tà. Gương mặt đanh lại, lạnh toát. Nói thế nào nhỉ, nó cùng Nhã Phương và Nhã Chi là 3 chị em song sinh nhưng vì sao họ- những người nó gọi là cha là mẹ lại chọn nó làm vật hy sinh trong khi 2 người đó thì đk sung sướng. Tiềm lực và quyền lực của họ là do nó dùng chính mạng sống của mình đổi lại. Đáng lí nó ko bao giờ quay lại nơi đó, quay lại mảnh đất này. Mảnh đất mà nó đã nằm xuống. Nó ko bao giờ quên đk cha mẹ nó gia đình nó đã đối xử với nó thế nào, đã quay lưng với nó ra sao.

Và cũng chính họ đã biến nó thành thế này, thành 1 sát thủ giết người ko chớp mắt, 1 gián điệp nói dối ko biết phân vân, và 1 con người sống ko có tình cảm

Hạt giống của loài hoa hồng quý này, là bọn họ, chính bọn họ gieo lên.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Nguồn Gốc Của Hoa

Rosie ngồi trầm lặng hồi lâu cheo leo trên thành lan can ở tầng thượng. Gió thổi như tát vào mặt nó, như muốn hất tung nó xuống lòng đường ngồn ngộn xe cộ kia. Nhưng nó, tay vẫn khoanh chặt trk ngực, chân vắt chéo, miệng ngậm kẹo mút nhìn ra xa xăm. Dường như không hề cảm nhận đk sự nguy hiểm của hành động này.

Từ xa, JJ bước đến cầm theo tách cà phê còn đang nóng hổi, nhìn thấy nó đang vắt vẻo trên lan can bé tí, anh lại lắc đầu. Có lẽ làm việc với nó mấy năm nay đã đủ để anh bình tĩnh trk những hành động điên rồ kiểu như thế này.

- Muốn chết sao?- anh hỏi nó

Nó quay lại nhìn anh cười nhẹ:

- Chết ư. Không. Đó là 1 sự ban thưởng. Mà sự ban thưởng đó ko dành cho những kẻ như em.

- Vậy sao còn ngồi ở đó?

- Thích thôi.

Không nói gì nữa, nó đón cốc cà phê từ tay anh khẽ nhấp nhí. Phải nó thích, nó thích cái sự chênh vênh này. Cuộc sống trong vòng chém giết, đuổi bắt thậm chí là truy nã đã khiến nó quen dần với sự nguy hiểm. Ngay cả bản thân nó cũng vậy nó thấy mình đk an toàn hơn trong cái thế giới đầy máu đỏ bởi dù sao nó cũng đk đào tạo và rèn luyện để sống trong nơi ấy. Còn cái thế giới tưởng như thanh bình kia, nó vốn ko quen. Trong thế giới đó mọi người đều đk sống như 1 lẽ hiển nhiên, mạng sống của họ đk trân trọng, đk bảo vệ. Còn nó thì sao. Nó lớn lên trong cái thế giới toàn một màu đen ở nơi ấy mạng sống là thứ có thể mất trong nay mai nếu ko cẩn thận, nếu muốn tồn tại cần biết tàn nhẫn, biết hoài nghi, kẻ khác nằm xuống thì mình mới có thể ngóc lên. Tình cảm và nước mắt, những thứ đó chỉ khiến nó gần hơn với cái chết mà thôi.

- Sao em lại nhận vụ này.- JJ lên tiếng quá tan bầu không khí tĩnh mịch xung quanh

- Không có gì chỉ là thấy hứng thú thôi. Em muốn xem họ hạnh phúc bằng mạng sống của em thế nào.- nó đã tụt xuống cái lan can và đứng dựa vào dầm.

- Em định trả thù- JJ nhìn nó hoàn nghi

Rosie lại nở một nụ cười đến gai góc

- Có thể có hoặc cũng có thể ko.

- Anh không biết hết về quá khứ của em,nhưng tại sao em lại tham gia vào chương trình huấn luyện đó, tại sao em không quay trở về gia đình khi có thể, tại sao em lại căm thù họ đến vậy? Em ko muốn nhận mặt cha mẹ sao?- anh gần lên với nó.

Nó vẫn giữ thái độ lạnh nhạt vốn có, nhưng giọng nói thì đanh lại nghe rõ từng âm tiết. Rõ ràng người nói đang nghiêng răng rất chặt:

- Không, anh hỏi tại sao em căm thù họ ư. Vì họ, vì họ mà em ra nông nỗi này.

- Anh đã tìm hiểu rồi, em xa gia đình, đó là 1 vụ bắt cóc. Cha mẹ em chỉ là bắt đắc dĩ phải dờ xa em thôi.

Nó lại cười, một tràng cười dài. Một tràng cười chưa xót lạnh băng.

- Phải, một vụ bắt cóc,- giọng nó bỗng đanh lại.- nhưng là một vụ bắt cóc thú vị, một vụ bắt cóc mà trong đó gia đình nạn nhân và bọn bắt cóc đứng cùng 1 phe.

JJ nhìn nó lo lắng:

- Là sao?

- Anh ko cần biết, đừng quên luật lệ ko đk hỏi về đời tư của nhân viên. Hôm nay anh đã vi phạm nhiều rồi đấy.

- Anh...- JJ vẫn cố hỏi nó

Nhưng nó ko để anh nói hết câu đã chặn họng ngay:

- Đến giờ rồi, em đi đón công chúa đây.

Nói rồi nó lạnh lùng bước đi, để lại JJ trầm ngâm ở đằng sau. Anh vẫn ko thể hiểu đk vì sao nó lại căm giận gia đình mình đến thế.

Rosie lại phóng xe như điên ngoài đường. Câu hỏi của JJ vừa rồi khiến con bé nhớ về quá khứ, về cuộc đời cũng như số phận nghiệt ngã của mình.

Trở lại 13 năm về trk..... cái ngày mà hạt giống tội ác đk gieo xuống.

13 năm trk, Rosie chỉ là một đứa bé 5 tuổi. Lúc này người ta vẫn chưa gọi nó bằng mật danh Rosie. Nó vẫn chỉ là một cô bé Phạm Nhã Anh vui vẻ, đáng yêu sống với 2 chị gái sinh ba của mình Nhã Chi và Nhã Phương trong 1 căn nhà nhỏ ở nội thành. Thường ngày 3 chị em sống với mẹ chỉ đến cuối tuần hay những dịp đặc biệt mới đk gặp bố. Vì sao? Vì bố nó, luật sư Phạm Tuấn Long xuất thân từ một gia đình danh giá nhưng lại yêu mẹ nó, một người đàn bà thân phận nghèo khó. Chính vì vậy mà mặc dù 2 người đã có con với nhau nhưng gia tộc họ Phạm vẫn ko chấp nhận người con dâu ko môn đăng hộ đối đó vì vậy mấy mẹ con ko đk về sống cùng gia đình bên nội.

Năm đó ba Rosie nhận 1 vụ án lớn liên quan tới buôn bán vũ khí của tập đoàn SE- một tập đoàn có tiếng trong nước. Vụ án này khiến dư luận quan tâm cả tháng nay nhưng vẫn chưa hề giảm sức nóng. Lần lượt các bằng chứng đk đưa ra nhưng chưa có bằng chứng nào mang tính quyết định vì thế mà vụ án vẫn chưa đk khép lại. Là 1 người tài giỏi và có tham vọng trong giới luật sư, ba nó cuối cùng cũng đã tìm ra đk bằng chứng mấu chốt để buộc tội tập đoàn SE. Nhưng chưa kịp ăn mừng với niềm vui chiến thắng ấy, ông đã nhận đk tin con gái út của mình bị bắt cóc. Chẳng phải điều tra cũng biết thủ phạm là người bên SE. Họ vốn có thế lực rất lớn trong thế giới ngầm.

Sau 1 ngày trời tìm kiếm cuối cùng những tên bắt cóc cũng đã chịu liên lạc, điều kiện chúng đưa ra ko phải là tiền mà là bằng chứng trong tay ông đang có. Bằng chứng đối lấy con gái ư? Ông phải làm thế nào? Bằng chứng đó là chìa khoá duy nhất để thắng vụ kiện này cũng là con đường duy nhất vực dậy tập đoàn luật gia của dòng họ đang tuột dốc không phanh. Nhưng còn con gái yêu quý của ông thì sao? Cái ngày biết con gái bị bắt cóc cũng là ngày mẹ nó đã quỳ khóc cả ngày cầu nguyện cho nó.

Nhưng đúng lúc ba nó còn đang phân vân giữa 2 con đường gia đình hay sự nghiệp, ông nội nó xuất hiện đưa ra yêu cầu: nếu như ba nó chịu từ bỏ nó để thắng vụ kiện này ông ta sẽ chấp nhận mọi yêu cầu của ba nó, kể cả chấp nhận người phụ nữ ko môn đăng hộ đối kia. Còn mẹ nó, nếu chấp nhận hi sinh 1 trong 3 đứa con gái vì gia đình này, dòng họ sẽ chấp nhận bà là con dâu chính thức và có thể dọn về làm vợ chủ của gia tộc họ Phạm này.

Ban đầu cả 2 người, cha mẹ nó đều nhất quyết phản đối nhưng rồi sao, công ty luật đang bước đến bờ vực phá sản. Ba nó có thể đứng nhìn sao. Còn mẹ nó nữa, cuộc đời người phụ nữ ko phải quan trọng nhất là danh phận sao. Hơn nữa cuộc sống khổ sở trk kia, bà ta có thể sống tiếp đk sao. Và thế là cuối cùng Rosie đáng thương đã đk chọn làm vật hy sinh.

Trên đường. Nó lại vừa nhún ga, kí ức đó lại tiếp tục hiện về

Nó chưa bao giờ quên đk kí ức đó mặc dù mới chỉ có 5 tuổi. Có lẽ vết đen đó đã ăn quá sâu vào trí óc nó, dù có muốn quên cũng ko thể quên đk.

Cái ngày đó, trk phiên toà và tiếng đồng hồ, bọn bắt cóc đã đưa nó đến gặp ba mẹ nó lần cuối, định dùng nó để uy hiếp họ nhưng một khi tham vọng và sự giàu sang che mắt con người, họ sẽ chẳng còn nhân tính. Cái khoảnh khắc nó chạy về phía ba mẹ cũng là lúc ba nó tàn nhẫn hét lên:

- Nó ko phải là con tôi.

“Đoàng”

Một tiếng súng nổ lên, nó thấy vai mình đau buốt. Ngay tức khắc nó gục xuống nước mắt dàn dụa. Nó đưa ánh mắt cầu xin van nài về phía 2 người mà nó từng rất yêu thương kia, nhưng họ, họ đã quay lưng và bước lên xe.

“Đoàng”

Lại một tiếng súng nữa vang lên cùng với nó là một tiếng **** thè cay độc:

- mẹ kiếp, thằng chó nó bỏ con bé rồi.

Lúc đó, nó, mới chỉ là 1 đứa bé 5 tuổi nhưng đã hiểu: mình bị bỏ rơi. Thân thể nó đau nhức như sắp bị xé toạc ra. Lồng ngực nhói buốt, hơi thở cứ đứt quãng lúc đk, lúc ko.

Lạnh, rất lạnh. Đang giữa mùa hè nhưng Rosie cảm thấy rất lạnh. Phải chăng trái tim nó đang dần đóng băng. Trong cơn mê chấp chòn nó vẫn gắng gượng tìm kiếm sự giúp đỡ xung quanh. Không có ai, 2 tên bắt cóc đã bỏ đi từ lâu.

Đúng lúc đó bên lùm cây bên đường bước ra 2 con người ăn vận toàn màu đen, nó ko nhìn rõ đk khuôn mặt. Chỉ biết rằng 2 người đó đang bước về phía nó. 1 tên đặt tay lên cổ nó:

- Mạch yếu lắm rồi thưa ông chủ, chắc k sống đk bao lâu.

Người đk gọi là ông chủ kia tướng tá phương phi, mặt mũi lạnh lùng, tàn nhẫn uk một tiếng rồi bước đi. Nhưng đúng lúc ông ta định xoay người bước đi ấy, một cánh tay nhỏ bé, đầm máu đưa lên nắm chặt lấy gấu quần ông ta. Ông ta ngạc nhiên quay lại và vô cùng sửng sốt. Con bé nằm thoi thóp trên nền đất đã ngóc đầu dậy, mắt nhắm nhắm nhìn ông. Ánh mắt này, ánh mắt này đã bao lâu ông chưa đk nhìn thấy, cái ánh mắt mãnh liệt, kiên định của kẻ sẽ làm tất cả để sống.

Khi người đàn ông đó bế nó lên nó đã tưởng như mình đã đk cứu nhưng không. Đó mới chỉ là thời khắc bắt đầu của những chuỗi ngày kinh hoàng sau đó. Người đàn ông đã cứu nó, là một tên trùm người Nga, ông chủ của tổ chức sát thủ khét tiếng. Ông ta đã đưa nó về cứu chữa. và rất may mắn, tim nó bẩm sinh dị tật nằm lệch về phía bên phải 1 cm. Chính vì vậy viên đạn lấy mạng nó chỉ thực chất làm nó mất máu mà thôi. Sau 1 năm nằm liệt giường nó đã hồi phục một cách nhanh chóng và bắt đầu tham gia vào chương trình đào tạo sát thủ của ông ta. Phải nó là thành viên nữ duy nhất và cũng nhỏ tuổi nhất trong chương trình đó.

Rosie vẫn còn bị ám ảnh về những bài huấn luyện trong khoá học kinh hoàng ấy. Nó vẫn còn nhớ những ngày đầu tiên nó đã khóc thét lên như thế nào khi thấy máu và dao. Nhưng nó càng khóc ông chủ càng dùng roi quật mạnh vào lưng nó hơn, càng gào thét ông ta lại càng nhấn đầu nó xuống nước nhiều hơn. Các bài dạy của ông ta vốn tàn nhẫn như thế. Thế nhưng khát vọng sống của nó quá lớn. Không ai có thể dập tắt đk. Nó cứ sống một tuổi thơ như thế, ko thú bông, ko võ vè, ko chăm bẵm xung quanh chỉ có máu và chết chóc. Ngày qua ngày, cách khóc như thế nào, nó cũng đã quên mất.

2 năm sau, nó trở thành người tàn nhẫn độc ác hơn bao giờ hết. Theo luật lệ của tổ chức mỗi thành viên đều có 1 hình xăm và một mật danh riêng, vì vậy mà trên vai nó hiện lên một bông hoa hồng đen, bên dưới là một con rắn đang quấn chặt lấy thân hoa mà nhe nanh, gờ vuốt. Nó đã dùng hình xăm đó như một lá chắn để che đi vết đạn năm xưa đã in dấu trên cơ thể như 1 vết sẹo và cũng là để nhắc nhở bản thân ko đk quên đi mối hận thù khi ấy. Cái tên Rosie cũng từ đó mà ra đời.

7 tuổi nó đã thực hiện nhiệm vụ đầu tiên của cuộc đời giết chóc. Âm sát thượng nghị sĩ Boris Rutskey. Theo lệnh của tổ chức, nó đã đóng giả 1 đứa bé lạc mẹ đứng khóc trk cửa điện Kremli, ngài thượng nghị sĩ đã nhanh chóng mắc mưu, chính tay mình đưa nó lên xe. Khi ông ta còn đang mãi chăm chú với cảnh vật bên ngoài đường thì nó, bên cạnh, đã rút khẩu súng giảm thanh bên trong cái ví hình con gấu mà nó đeo bên người nhắm thẳng thái dương ông ta mà bóp cò. Xong xuôi, nhân lúc chiếc xe dừng đèn đỏ, nó kéo cửa kính xuống rồi thoát ra ngoài. Những vụ ám sát tiếp theo ở nước Pháp nó cũng làm rất nhanh gọn như thế.

Những nhiệm vụ đầu tiên, chúng luôn làm nó thấy ghê tởm, ám ảnh mỗi lúc đêm về. Nhưng rồi, thời gian và các cuộc ám sát ngày càng nhiều, Dần dần nó đã mất đi sự ghê sợ mỗi khi phải nổ súng, thay vào đó là ko gì cả. ko hối hận, ko áy náy, ko ám ảnh. Nó trở thành bảo bối của tổ chức giết người này, đk mọi người trong thế giới ngầm gọi với cái tên: “Nữ thần báo tử”.

Nó cứ nghĩ cuộc đời mình chỉ có thế, mãi mãi chìm đắm trong giết chóc cho đến khi bản thân cũng ai đó giết. Thế nhưng thượng đế đã mở ánh sáng đối với nó. Năm Rosie 14 tuổi trong 1 lần làm nhiệm vụ, thông tin bị rò rỉ nhóm hành động của nó bị CIA tóm trên đất Mỹ. Trong quá trình thẩm tra không một ai moi đk tin tức gì từ nó, nó ko nói, ko chống cự. Tuy nhiên trong số những đặc vụ đó đã có 1 người nhận ra nó là cô bé liên quan đến những vụ ám sát quan chức cấp cao tại Pháp 3 năm trk. Người đó đã đưa nó về sống cùng. Những ngày tháng đầu sống cuộc sống của một con người bình thường ko chém giết quả thật ko dễ dàng, nó đề phòng tất cả và cẩn trọng trong mọi hành động lời nói của bản thân. Nhưng sau 1 năm chung sống Rosie đã đk ông John – người đặt vụ đó cảm hoá, lần đầu tiên trong cuộc đời nó cảm nhận đk thế nào là tình yêu thương, cảm nhận đk thế nào là cuộc sống. Nếu như 1 năm trk nó vẫn còn nung nấu ý định quay về tổ chức thì giờ đây nó sợ phải trở lại biết bao. Nhưng niềm hạnh phúc đó ko kéo dài đk lâu. Bác John, nó vẫn gọi ân nhân của mình như thế, đã hi sinh trong khi làm nhiệm vụ. Qua điều tra nó biết đk kẻ đứng đằng sau vụ này là tổ chức của nó. Quả thật 1 năm hướng thiện và cảm hoá nó ko uống, vì muốn báo ơn Rosie đã quay trở lại tổ chức làm gián điệp hai mang cho CIA. Khi tổ chức bị tóm gọn cũng là lúc nó phải lựa chọn: quay về nhà hay tiếp tục công việc này. Và như 1 lẽ dĩ nhiên nó chọn phương án tiếp tục. Tuy nhiên con đường sau này của nó cũng gần ánh sáng chân thiện hơn. Giờ đây những con người nó giết đã xứng đáng vs cái chết hơn ko còn là những người vô tội như trk nữa.

Gió lại như tát vào mặt. Cấn chặt môi nó tự lệnh cho bản thân phải quên đi tất cả. Chiếc xe vẫn phóng vù vù trên đường phố. Cuối cùng nó dừng lại trk cổng một nhà hát lớn. Nhìn vào bên trong Rosie tự nhủ: “Chắc công chúa vẫn chưa tan”. Phải điểm lại một chút, công chúa là cô gái đã từng sống với nó trong tổ chức sát thủ khi xưa, cô ấy trạc tuổi nó đk đưa về tổ chức năm 12 tuổi và đk sắm lên vai hình hoa lan. Tuy nhiên công chúa là người yếu đuối, là một mảnh tình thế quá trong sạch ko thể vấy bẩn. 2 năm sống trong cảnh giết chóc mà vẫn ko thể quên đk với mùi máu. Cô ấy vẫn khóc thút thít trong mỗi đêm. Và lúc đó ko hiểu vì lí do gì, nó với bản tính lương thiện còn len lỏi đâu đó trong trái tim sắt đá kia đã đứng lên bao bọc cho con người đáng thương đó. Công chúa từ đó cũng chỉ biết dựa vào nó mà sống. Sau này khi tổ chức tan rã, nó quay lại cứu cô ấy và 2 người nương tựa nhau cho đến bây giờ. Nó vẫn cứ tiếp tục những công việc của mình còn công chúa, cô ấy với niềm yêu thích vũ đạo đã trở thành 1 diễn viên múa của nhà hát nó đang đứng trk cửa. Mặc dù vẫn ko thể quên đk quá khứ nhưng dù sao cũng đã ko còn bị ám ảnh, đã có thể vui cười đk rồi. và cũng ko ai biết rằng cô gái yếu đuối đó lại là người duy nhất có thể làm Rosie cười trên thế giới này, 1 nụ cười thực sự, đẹp và ấm áp.

Bên trong nhà hát đèn đã phụt tắt. Có lẽ tan rồi. Từ xa 1 cô gái trong bộ váy dài chấm gối thướt tha, tóc búi cao, chân đi giày tập:

- Công chúa.- Nó đưa tay vẫy vẫy

Công chúa chạy vội đến ôm chặt lấy cổ nó, giọng hờn ha hờn hờ:

- Rose, mình làm đk rồi?

- Làm đk cái gì?- nó ngờ ngác gỡ tay cô ấy ra hỏi

- Mình đk đi lưu diễn cùng đoàn múa rồi.

- Cái gì.- nó lên giọng.- lưu diễn, trong bao lâu?

Công chúa vội bịt tai, e dè nhìn nó

- 1 tháng

- 1 tháng, tự lo đk ko đấy- đang định ngăn cản bỗng nó sực nhớ ra điều gì đó.- a mà cũng đk, dù sao mình cũng phải đi làm nhiệm vụ mấy tháng tới ko có ở nhà

Nghe vậy, công chúa bỗng nhăn mặt:

- Nhiệm vụ, có nguy hiểm ko thế?

Nó lại cười hi hi, khẽ khoác vai cô bạn:

- Không, chỉ là bảo vệ giấy tờ thôi, ko đánh đấm cướp bóc gì cả?

Công chúa mặt mũi vẫn căng thẳng, quay sang nó:

- Hứa nhé, ko... thề đi. Rose sẽ quay về.

Lần nào cũng vậy cứ mỗi lần làm nhiệm vụ là y như rằng công chúa lại thề. Thôi thì nó cũng vui về gặt đầu:

- Mình thề.

Nhưng ko hài lòng với câu trả lời đó, công chúa lại phụng phịu:

- Tắt thề đi

Nó ngán ngẩm:

- Thôi đk rồi.

Câu nói vừa thốt ra thì

“Chát”

“Chát”

2 nàng nhăn mặt ôm má. Rosie dù đau nhưng vẫn cố nói đùa:

- A..... Đôi khi mình nhớ kiểu thề ngón út ghê.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Trở Về

8h sáng

Sau khi tiễn công chúa lên đường cùng đoàn múa đi lưu diễn, Rosie đã đợi sẵn ở sân bay chuẩn bị đóng một vở kịch quay về mùa xuân. Chỉ mấy phút nữa

thôi nó sẽ ko còn là Rosie nữa, nó sẽ sắm vai, vai diễn Phạm Nhã Chi. Mối nó vừa nhếch lên. Lại là một nụ cười lạnh. Nó đang toan tính cái gì sao. Không Rosie chỉ đang tự cười bản thân nó mà thôi. Quay về và diễn trong ngôi nhà đáng nhẽ là của nó. Phải sắm vai để ngồi vào vị trí đáng lẽ của nó. Từ ngày hôm nay trở đi nó sẽ lặng lẽ đứng trong vỏ bọc này mà dương con mắt thù hằn nhìn những người mà năm đó đã bỏ rơi nó, đã biến nó thành con quỷ như thế này.

“Thú vị, quả là thú vị”

Tay nó càng lúc càng nắm chặt, môi khẽ nhếch lên, khuôn mặt nó trở nên tà mị hơn bao giờ hết.

15’ sau

Ngoài cổng sân bay một nhóm người đang nháo nhác chạy vào nhìn quanh. Từ xa, Rosie đứng lặng im, 2 hàng lông mày xô lại nheo mắt nhìn cho rõ 2 thân ảnh ở phía đằng xa. Một người đàn ông ăn mặc lịch sự, khuôn mặt vuông chữ điền kiên nghị, bên cạnh là một người phụ nữ trung niên mặc một chiếc váy màu xanh coban thanh lịch, gương mặt rất thanh tú. Rosie bất giác nghiêng chặt răng. Nó đang thấy khó chịu, thấy khó chịu vì sao gương mặt này của nó lại có nhiều điểm giống 2 người đó quá vậy. Đôi lông mày khẽ dãn ra, thả lỏng, nó nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh. Cố gắng nở 1 nụ cười ảm nhất có thể, con bé bắt đầu nhập vai:

- Ba, mẹ.- Rosie gọi to rồi chạy về phía người đàn ông và người đàn bà vừa này.

2 người đó, đặc biệt là người đàn bà thấy nó thì vội vàng chạy đến ôm chặt nó trong tay:

- Nhã Chi, bảo bối của mẹ, con về rồi.- Vừa nói bà vừa khóc

- Mẹ, ba.- nó cũng nhanh chóng diễn theo

Người đàn ông nó gọi là ba nghiêm khắc hơn một chút, nhìn nó mặt đánh lại

- Còn dám bỏ đi nữa không?

Rồi nhanh chóng cũng ôm nó vào lòng

- Đừng làm ba mẹ lo lắng như thế một lần nữa nhé.

Nó khẽ gật đầu. Trong vòng tay ấm áp của ba mẹ, trái tim Rosie càng lúc càng đánh lại, lớp băng bao phủ như dày hơn. Đây là thứ gọi là tình cảm gia đình? Sao càng lúc bản thân nó càng thấy ghê tởm vậy? Nhã Chi – cô ta là bảo bối, vậy nó là cái gì, là vật tế sao. Giá mà người ba này chỉ là một con mồi, một mục tiêu thì nó đã sẵn sàng găm vào đầu ông ta 1 viên đạn, lúc đó sẽ chẳng còn gì phải nghĩ ngợi nhiều nữa. Nhưng cuộc sống chưa từng dễ dãi với nó vì vậy mà nó đang phải chịu cái thảm cảnh ** le này.

Biệt thự Phạm gia

1 quần thể kiến trúc nhà vườn theo phong cách châu Âu rất ấn tượng, với những ô cửa kính đa sắc, những bức tranh tường nghệ thuật cùng một mảnh vườn mát mắt nhưng bản thân nó chẳng quan tâm. Đầu óc nó đang trống rỗng. Suốt quãng đường về nhà, mẹ nó cứ nắm chặt lấy tay nó. Một cái nắm tay ấm áp đối vs bà nhưng là lạnh buốt đối với nó. Rosie khẽ nhìn xuống:

“Tại sao 13 năm trk bà ko nắm lấy tay tôi như bây giờ, tại sao 13 năm trk lại quay đi. Tại sao lại bỏ tôi. Tại sao là tôi. Huz, bây giờ mới nắm ư. Muộn rồi, mẹ”

Tiếng gọi mẹ sao mà nghe chua chát mà cay nghiệt đến thế.

Bước qua cánh cửa rộng lớn, Rosie tiến vào nhà. Bên trong đã có một cô giúp việc đang đứng cạnh cửa nhìn thấy nó lập tức cúi chào:

- Nhị tiểu thư.

Theo đúng kịch bản, nó kênh kiệu gật đầu. Đúng lúc đấy từ ngoài vườn, tiếng mở cửa, rồi tiếng bánh xe. Một người con gái thân hình gầy guộc, đôi môi nhợt nhạt, khuôn mặt xanh xao ngồi trên chiếc xe lăn, trên vai khoác hờ một chiếc áo ấm dù tiết trời đang giữa hè, đằng sau là một chàng trai khỏe khoắn, da ngăm đen, khuôn mặt rất nam tính đang từ từ đẩy xe lăn đi vào.

“Ồ ồ chị gái ốm yếu đây rồi, còn kia, hần là... Xem nào... Oh, Trần Vũ, cháu trai của tập đoàn xe hơi Trần Thị, người yêu của Nhã Phương. Chẹp chẹp. anh rể sao”

Kết thúc màn phân tích đối tượng cũng là lúc chiếc xe lăn của Nhã Phương dừng lại trk mặt nó.

- Về rồi sao?- Nhã Phương cười một nụ cười hiền, khẽ hỏi nó.

- Vâng em về rồi, ko trốn nữa.- Nhìn thân thể gầy gò của Phương mà nó cũng muốn thở dài, cho dù phải giết hết cái nhà này thì chắc nó cũng chẳng cần động dao với con người ốm yếu này.

“Có lẽ đây là cái nghiệp mà họ phải gánh”- Rosie lại trầm nghĩ.

- Em làm mọi người lo lắng quá đấy.- Chang trai đằng sau xe lăn bỗng lên tiếng.

Ngay lập tức nó cũng nở một nụ cười đáp lễ:

- Biết rồi, từ sau ko làm thế nữa.

Buổi tối

Cả ngày phải diễn cái vai nhí nhảnh, vui vẻ khiến Rosie như bị rút cạn sức lực. Hai bên quai hàm mỏi nhừ vì phải cười và nói quá nhiều trong ngày. Đúng là sống nhờ vả thân phận người khác thật ko dễ dàng. Nhìn lên đồng hồ. Mới có 9h30. Nó buồn ngủ kinh khủng. Thôi thì gọi điện xem công chúa đến nơi chưa rồi đi ngủ vậy. Ngày mai chính thức tiếp cận Trịnh gia, bước đầu tiên gần hơn với bản báo cáo.

Đêm đó trong giấc ngủ chấp chôn từng mảnh khoảnh khắc cứ thay nhau xoay vần trí óc Rosie. Máu, rất nhiều máu, nó nhìn thấy 1 cô bé 5 tuổi đang nằm gục trên 1 vũng máu, tiếng súng, ai đó vừa chết, tiếng roi quất vào da thịt tê buốt, tiếng khóc, tiếng quấy nước, tiếng 1 người đàn ông

“Chạy đi, cứ chạy đi”

Ông ta lại cười ha hả

“các người ko chạy thoát khỏi ta đâu, nhìn lên bả vai các người đi, các người của ta”

Ai đó đang đè lên ngực nó, ai đó đang bóp nghẹt cổ nó

“Hức...”

Rosie bật giật, hít lấy hít để ko khí xung quanh. Vai nó, chỗ hình xăm bông hoa hồng. Đau nhói. Đã bao lâu Rosie lại mơ thấy giấc mơ này.

Bước xuống giường đi vào nhà tắm, nó cố vã nước lên mặt, tự dặn bản thân quên đi.

Mới có 3h47

Nó không ngủ nữa, ngồi lặng đi trong bóng tối cho đến lúc trời sáng.

11h15

Rosie đang ngồi tại một nhà hàng Pháp

Vừa rồi sau khi kết thúc cuộc gặp mặt bên thông gia, mặc dù không có chú rể nhưng quyết định tuần sau cưới vẫn đc thông qua bình thường. Haz. Mặc dù kiểu cưới hỏi như thế này nó mới thấy lần đầu nhưng thôi, có phải đám cưới của mình đâu, chỉ là đóng thế thôi. Tuần sau ư, ngày mai luôn cũng đk ấy chứ. Tiếp cận bản báo cáo nhanh chừng nào, an toàn cao từng ấy, nhiệm vụ bất khả thi này cũng sớm kết thúc hơn. Tuy nhiên, hai bên gia đình vẫn muốn sắp đặt 1 cuộc gặp mặt trk khi cưới giữa hai nhân vật chính, cô dâu chú rể chính vì thế mà nó đang phải ngồi chôn chân ở đây. Vậy mà quá 15’ rồi vẫn chưa thấy ai xuất hiện.

“Chết tiệt”

Trần đời này Rosie ghét nhất những kẻ trễ hẹn.

Ngồi thêm 15 phút nữa

Đằng xa, một anh chàng cao lớn, khuôn mặt điển trai với các đường nét như tạc tượng, tuy nhiên trên khuôn mặt ấy có cái gì đó đào hoa như của Sở Khanh vậy. Bên cạnh là một cô gái, chạc tuổi Rosie, tóc nhuộm đỏ, váy trắng tay bông trông rất dễ thương. Dù vậy với khả năng nghiệp vụ của mình nó biết cô nàng này cũng thuộc loại đánh đá lắm đây. Phía trk, 2 con người ấy đang bước đến chỗ nó.

“Trịnh Khang và.... Trịnh Linh”. – Rosie kín đáo đánh mắt nhìn vào tư liệu trên màn hình điện thoại.

“Haz.... Đi gặp vợ chưa cưới mà dẫn theo em gái. Sợ bị ăn thịt sao?”- rồi nhanh chóng diêm tĩnh nhìn về phía họ.

Với đôi chân dài của một chàng trai mét 8, Trịnh Khang ko mất nhiều thời gian để bước tới chỗ nó, theo sau vẫn là cô em gái ông ọ. Không nói gì, hần kéo ghế ngồi xuống. Lạnh lùng, dứt khoát. Còn cô em kia tuy cũng kênh kiệu ko kém anh trai nhưng phải mất một lúc cời áo, treo ví mới ngồi xuống đk. Nhìn tình hình này Rosie cũng tự hiểu rằng từ nay về sau sẽ khó sống với 2 anh em trk mặt. Rõ ràng Nhà Chi này ko đk họ chào đón.

Thôi thì biết thân biết phận, rosie cũng ko nói gì nhiều chỉ gọi bồi bàn dọn món. Tiêu chí hành động là nước giếng ko phạm nước sông, tất cả vì sự an toàn của bản báo cáo.

Tuy nhiên hình như tình thế nó đang gặp phải là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Cô em gái Khánh Linh của hần cứ nhăm nhề đợi khi nó định với tay lấy lọ muối hay tiêu là y như rằng sẽ nhanh chóng chộp lấy trk. Một lần thì có thể là vô tình nhưng vừa này, là lần thứ n rồi. Đã vậy, nó ko kiên nhẫn gì nữa. Phải ra tay thôi. cứ chốc chốc nó lại với tay về phía lọ muối, thì thoảng lại với về phía lọ đường, rồi lại tương ớt, tiêu bắc..v..v.. Và lần nào cũng vậy,

con bé hiếu thắng kia chỉ chăm chăm làm sao để lấy đk trk nó rồi rắc lấy rắc để vào đĩa của mình mà ko quan tâm xem đó là gia vị gì. Đến lúc kết thúc, cô nàng hí hà đưa lên miệng một miếng thịt bò lớn, vừa ăn vừa nhìn về phía Rosie khiêu khích. Nhưng hồi ời, chiến thắng chưa thấy đâu thì cô nàng Khánh Linh đã phải vội nhả mặt chun mũi nòn oẹ rồi vội vàng tu nước ừng ực. Miếng thịt trong miệng ko hiểu sao vừa mặn chát, vừa cay xè lại còn lờ lợ.

Thấy vậy Minh Khang vội chạy lại vỗ lưng em gái, hỏi tới tấp trong khi ấy nó vẫn điềm tĩnh cắt một miếng thịt bỏ vào miệng, nhấp thêm 1 ít rượu nho, giọng đều đều:

- Bởi vậy mới nói, ăn nhạt một chút, có lợi cho sức khoẻ.

Câu nói vừa cất lên cũng là lúc những ánh nhìn thù hằn hướng về phía nó. Nó biết nhưng vẫn cứ điềm nhiên ăn uống bình thường. Miệng nhai mà khoẻ mép như nhếch lên đắc ý:

“Ấu trĩ, trẻ con. Muốn đấu tôi sao. Chưa đủ tư cách”.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thành Hôn

Trk gương, Rosie trong chiếc váy cưới ren trắng cổ điển với những đường cut out tinh tế cứ xoay qua xoay lại. Hình xăm đã đk che lại bằng vai áo kín đáo. Cả đời này nó chưa từng nghĩ đến váy cưới hay những việc ko tưởng như kết hôn. Cuộc sống của nó ko cho phép. Mặc dù ngày trk những chiếc váy đẹp như thế này, đẹp hơn thế này nó cũng đã mặc qua nhưng đó đều là công cụ để che đi hòng sủng, lưỡi dao để qua mắt kẻ thù. Chưa bao giờ Rosie dùng những tà váy đó để bước vào lễ đường. Khẽ vuốt mái tóc dài đã đk búi nhẹ, đeo thêm đôi hoa tai, nó thần thờ nhìn vào trong gương:

“Đây là ... váy cưới”

Đúng lúc đó, Minh Khang bước vào. Anh chàng bỗng khựng lại. Bờ vai thon, tấm lưng cong trắng nõn kia... Ngần ngợ 1 lúc rồi sực nhớ ra mục đích của bản thân, hấn lấy lại dáng vẻ lãnh khốc thường ngày nhìn nó đang ngững ngảy trk gương:

- Thích lắm sao. Ngắm đủ chưa.?

Rosie ko nói gì, bước tới bàn trang điểm, đeo đôi găng tay trắng vào. Nó đang định xoay người bước ra thì hấn từ lúc nào đã đứng sau, khi nó quay lưng cũng là lúc hấn nắm chặt lấy khuỷu tay nó, giọng rít lên hầm hè:

- Nghe đây, Phạm Nhã Chi. Cô đừng vội đắc ý. Cô tưởng mình đã có đk tôi sao. Quên đi. Hương Ly là do cô hại chết, tôi có xuống địa ngục cũng ko tha cho cô đâu.

Hương Ly, mặc dù ko hiểu con người này là ai nhưng khuôn mặt nó vẫn ko có biểu hiện gì khác ngoài nụ cười “bắt buộc”:

- Tôi hiểu rồi.

Hấn buông lỏng, đưa khuỷu tay ra cho nó khoác, chuẩn bị bước ra ngoài

- Vậy thì đi thôi

Nhưng nó đã kịp rút tay lại:

- Nếu ko tha cho tôi, thì anh định làm gì- Bỗng dung Rosie lại có hứng thú với con người này ghê gớm.

Tuy nhiên Minh Khang cũng ko thua kém, đưa hai tay bóp cằm nó đưa lên sát mặt, ánh mắt rừng rực lửa:

- Tôi sẽ bắt cô phải chịu những gì cô đã gây ra cho Hương Ly. Đau đớn và tủi khổ. Tôi sẽ khiến cô khóc hết nước mắt mà quý gối xin tha.

- Ha...a...a...a

Một tràng cười dài tuôn ra từ khuôn miệng phon phớt hồng của nó. Khóc ư, hấn nói sẽ làm nó khóc. Ồ cảm ơn quá. Kể từ ngày nó tham gia chương trình đào tạo khốc liệt ấy, nó đã quên mất thế nào là nước mắt, đã quên thế nào là đau, đã quên thế nào là khổ. Bây giờ lại có người muốn cho nó tìm lại những cảm giác ấy ư. Thú vị, quả là rất thú vị. Thú vị đến nực cười.

Minh Khang cứ đứng đó nhìn nó ôm bụng cười mà lòng cuộn cuộn câu hỏi. Hấn ko nghĩ nó sẽ phản ứng như thế này. Người con gái này, người đã từng

làm đủ mọi cách để chiếm lấy tình yêu từ hắn, người đã khóc, đã dọa tự tử khi bị hắn từ chối, người đã chạy trốn cuộc hôn nhân này vì sợ bị hắn làm tổn thương 1 lần nữa. Đáng nhẽ cô ta sẽ gục ngã hay suy sụp về những lời nói đó nhưng Người con gái lúc này, đang đứng trơ mắt hắn lại tỏ ra ko hề sợ sệt, ko hề bị tổn thương. Phải chăng đã quá yêu mà hoá cuồng.

- Tôi sẽ đợi, còn bây giờ đi thôi.

Giọng nói lạnh băng của nó cất lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Minh Khang.

2 người, trai tài gái sắc khoác tay nhau bước ra lễ đường trong sự tung hô của mọi người. Nhưng họ đâu biết, vừa có 1 cuộc chiến ngầm vừa diễn ra trong kia.

Tuần trăng mật

Rosie và hắn ko đi đâu xa, chỉ ở trong căn biệt thự ở biển một tuần rồi sẽ về. Haz, cả ngày khoác chiếc váy cưới nặng trĩu làm vai nó ê ẩm. Mặc kệ hắn ta vừa lấy xe đi đâu, nó nhảy vội vào nhà tắm, xả nước rồi ngâm mình trong đó. Trong làn nước xanh mát, bông hoa hồng đen trên vai nó cứ ảm hiện nhấp nhô. Nó lại khẽ nhìn về phía sau. Đã bao năm rồi, đã bao năm rồi mà hình xăm đó vẫn cứ rõ nét như vậy. Đã qua bao cuộc chiến, bao cuộc truy lùng nó vẫn hiển hiện trên vai Rosie ko mờ nhạt, ko mất dấu. Nó ko bao giờ để lộ hình xăm này, kể cả công chúa, trên vai cô ấy cũng có 1 bông hoa lan, nó cũng bắt cô nàng phải dấu đi. Chỉ cần sơ hở để lộ ra, lập tức nó lờm cho cháy xém. Đến bao giờ và mất bao lâu mới xoá đk hình xăm này ra khỏi cuộc sống. Nó thật sự sợ, sợ 1 ngày nào đó và ai đó nhận ra hình xăm này, cuộc sống của nó sẽ lại tăm tối như lúc trk. Rosie lại nhìn vào tấm lưng mình, cơ thể mình. Cái cơ thể đã chịu ko biết bao vết thương nhưng sao nó vẫn trắng mịn đến thế, vẫn trơn tru đến thế. Giá mà nó cứ chẳng chịt sẹo rết thì tốt biết mấy. Lúc ấy nó sẽ coi mỗi một vết sẹo là một sự trừng phạt để tâm hồn này bớt ám ảnh, bớt day dứt phần nào nhưng tấm lưng ấy cứ trơn tru giống như một kẻ che giấu tội ác thật sành sỏi. Sao mà nó ghê tởm bản thân mình đến thế.

Rosie lặn đi trong bồn. Nó chìm xuống cho nước ngập hết mặt, nó cứ nằm im như thế cho đến lúc hết oxi mới chịu chồm lên. Dựa lưng vào bồn tắm, con bé khẽ nhắm mắt.

Đêm tĩnh mịch đến vô vọng

Tiếng sóng ì oạp vỗ bờ

Không biết là bao lâu nhưng nó đã thiếp đi mất

“Cạch”

Ngay lập tức Rosie mở mắt. Với bản năng của một sát thủ chuyên nghiệp, nó lúc nào cũng đề cao cảnh giác ngay cả trong lúc ngủ.

Tiếng động cơ ô tô

Khang đã về. Xác định ko còn nguy hiểm nó bước ra khỏi bồn tắm xả sạch xả phòng rồi mặc bộ đồ ngủ vào định bụng bước ra ngoài xem sao.

Nhưng bước đk vài bước, nó khựng lại, Tiếng giày cao gót của phụ nữ nện vào sàn, tiếng giày của hắn. Họ đang bước lên phòng ngủ này. Rất nhanh.

“Cạch”

Tiếng mở cửa

“cạch”

Rồi đóng cửa

Sau đó là tiếng thờ gấp gáp, tiếng kéo khoá, tiếng rên nho nhỏ.

Nó biết 2 người đó đang làm gì. Bây giờ mà từ nhà tắm bước ra thì thật ngại. Giường ngủ đối diện cửa nhà tắm mà. Nhưng chẳng nhẽ cứ đứng suốt đêm trong này. Haz... thôi thì, cứ mặt dày bước ra vậy. dù sao thì cũng đã 18, đủ tuổi để nhìn thấy cảnh đó rồi.

“cạch”

Nó mở cửa bước ra. Người phụ nữ đang nằm trên hắn kia thấy có người theo phản xạ tụt xuống rồi kéo chăn lên che người.

- Oh, sori. Cứ tiếp tục đi

Rồi khẽ nhếch mép cười, nó lác đầu rồi đi thẳng.

“chỉ có thể này thôi sao. Trịnh Khang, anh đánh giá tôi thấp quá”

Trong khi nó thì cứ ung dung bình thản thì hắn ta đang chết cứng ở trên giường. Vừa nãy lúc cô nàng kia tụt xuống cũng là lúc thân thể trần truồng của hắn lộ thiên. Vậy mà sao, nó cứ thản nhiên nhìn, ko thèm đỏ mặt rồi lại còn nhếch mép cười khẩy nữa chứ. Hắn, tóm lại là, ngại chết đi đk.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Lạnh Nhạt

Sáng sớm ở biển

Hơi thở mang mùi muối thoang thoang tràn ngập trong căn phòng còn đọng lại mùi hoan ái hôm qua, Khang cự người, mở mắt nhìn chung quanh. Không gian vẫn chìm trong im lặng. Cô người tình tối qua vẫn ngủ im, ko động đậy. Hắn bước xuống nhà tìm nước uống và cũng là để tìm nó. Nhưng Phòng ngủ, phòng khách, dưới bếp... nói tóm lại là tìm khắp nhưng ko thấy đâu.

“Chẳng lẽ vừa đánh trận đầu đã thắng, cô ta bỏ đi rồi sao?”

Tu ừng ực cốc nước trong tay, hắn hí hửng nghĩ. Cùng lúc đó, Từ đằng sau, một cánh tay ôm eo hắn kèm theo mùi nước hoa sực nức cùng giọng điệu lá lơi:

- Anh.

Cô bồ của hắn đã tỉnh. Đáng nhẽ ra sau đêm qua hắn ta sẽ đá tung cô nàng ra khỏi danh sách tình ái như hắn vẫn làm vs bao cô nàng tỉnh 1 đêm khác nhưng mà dù sao, đang vui vì đuổi đk cô vợ sao chổi, hắn quyết định giữ nàng lại một ngày hôm nay, coi như là ban cho cô nàng 1 ân huệ. Nghĩ vậy hắn cũng quay người lại đặt vào môi nàng một nụ hôn.

“cạch”

Đúng lúc đó Rosie bước vào. Hắn giật mình khi nhìn thấy nó nhưng nhanh chóng ý thức đk tình trạng mừng hụt của mình, hắn xiết chặt hơn người con gái trk mặt, hôn cô ta mãnh liệt hơn nữa, tay ko ngừng luồn vào từng góc ngách đường cong trên cơ thể nàng. Cô nàng kia dù biết có người nhưng với bản tính tro trên cô ta cũng ko ngừng đáp trả lại. 2 người cứ quấn lấy nhau trong men tình.

Còn Rosie, Nó ko nói ko rằng, vẫn điềm nhiên tiến vào rót một cốc café nóng rồi ngồi xuống cái bàn đối diện mà nhìn chăm chăm vào màn khoá môi mãnh liệt kia. Nó muốn xem chàng và nàng diễn đk trong bao lâu.

1’ trôi qua

Nó vẫn cứ đắm đắm vào họ ko thôi

2’ trôi qua

Vẫn cứ thế. gương mặt vẫn cứ bình thản như một độc giả đang xem một cảnh trên phim hàn vậy. Tuy nhiên hắn thì ko thoải mĩ đk như thế, 2 phút vừa qua hắn đã cạn kiệt oxi trong khí quản, cô nàng kia cũng đang “hấp hối” ko kém. Thôi thì dù ko muốn nhưng rốt cuộc hai người vẫn phải buông nhau ra.

Lúc này Rosie mới đặt tách café xuống, lại nở 1 nụ cười ngao ngễ. Nó bước vụt qua họ. Bỗng dưng giọng nói chanh chua cất lên:

- Đây, là vợ mà ko biết chuẩn bị bữa sáng cho chồng sao?

Nó khựng lại,ngó nghiêng một lúc như thể chắc là cô ả nói mình.

- tôi ư.- chỉ tay vào bản thân.- Ko biết nấu.

- Chẳng nhẽ cô ko đk dạy sao.- Thấy nó có vẻ ít nói, cô nàng kia đk nước làm tới.

- Không - nó thản nhiên lắc đầu. Nhưng trong thâm tâm thì lại muốn phản khinh bỉ, lòng cười khẩy. nó vốn ghét nhất loại người dậu đồ bìm leo, đục nước béo cò như ả

“Có, đk dạy. nhưng là dạy làm sao để bẻ cổ 2 người một cách nhanh nhất ”.

Hắn đứng một bên nhìn thấy nó bị cô bồ chanh chua kia bắt nạt thì cũng hà hê lắm, nhưng mà, thái độ của nó. Hắn muốn nó phải tức điên lên chứ ko phải bình tĩnh như bây giờ. Chính vì vậy hắn xác định cho dù cô ả kia có làm gì quá đáng, hắn cũng ko quan tâm. Miễn sao chọc giận đk nó.

Và đúng như Minh Khang muốn, cô nàng thấy thái độ hời hợt của nó thì như lửa bị tạt dầu hùng hực khí thế lao về phía trk, túm tóc nó, kéo giật lại. Quả là cô ả ko biết mình vừa làm điều dại dột gì.

- Dám tỏ thái độ ak, cô chán sống rồi phải ko.- vừa nói cô ta vừa cúi đầu nó xuống

Hắn đứng đó chống mắt lên nhìn, cứ tưởng nó sẽ điên cuồng mà cào cấu cô ả dại dột như bản tính đánh đá, kênh kiệu vốn có của nó. Nhưng ko hắn đã lầm. Nó chỉ lạnh lùng phán 1 câu:

- Buông ra.

Cô bỏ kia ko có vẻ gì muốn ngừng ngược lại thấy hắn ko nói gì thì như đk nước lán tới, cổ kéo tóc nó mà day nghiền

- Cô tưởng cô là ai mà dám ra lệnh cho tôi

Nhưng đứng trong khoảnh khắc cô ả định giờ chiều trò tiếp theo, nó đã nhanh chóng xoay người, thoát khỏi móng vuốt của cô nàng, giờ đây, nó đang nắm chặt cô tay và chăm chăm lườm cô ả bằng cái ánh mắt nhìn con mồi trk khi nổ súng. Ánh mắt lạnh và sắc đến ghê rợn:

- Tôi là ai ư? Chỉ sợ đọc đk tên tôi rồi, cô lại ko thể nhìn thấy mặt trời nữa mà thôi.

Mặc dù chỉ là lời đe dọa, nó vẫn chưa động tay với cô nàng nhưng bất giác khiến ả ta thấy gai sống lưng, miệng lắp bắp, chân tay luống cuống. Rõ ràng cô ả đã nhận thức đk sự nguy hiểm từ ánh mắt giết người ấy.

Thấy cô nàng đã biết sợ, nó buông tay, quay người bước đi. Nó men theo bờ cát bước ra phía biển. Chọn 1 tảng đá to, nó ngồi xuống, dựa lưng vào đá, khẽ nhắm mắt đón nhận gió biển. Phải chợp mắt một chút, cả đêm qua ko ngủ, mệt mỏi quá.

Quay lại 9 tiếng trk

Trong khi Minh Khang và cô nàng nhân tình kia đang còn quấn lấy nhau trên giường thì Rosie đã có mặt tại trụ sở K. Bức tranh tường lại 1 lần nữa mở ra, nó nhẹ nhàng bước vào. Phía bên trong JJ đang còn si sụp ăn mì tôm bỗng thấy nó vội vàng đưa tay đấm ngực vì ghen. Cố kìm lại cơn ho, anh hỏi nó:

- Sao lại ở đây?

Nó vút phịch cái mũ bảo hiểm xuống ghế

- Có việc nên mới phải về.

Thấy nó nói vậy, JJ buông vội bát mì xuống, vẻ mặt nghiêm túc thấy rõ

- Có biến sao? Nguy hiểm ko?

- Ko, ko phải có biến chỉ là...- nó nhìn quanh- profile của Trịnh Khang đâu rồi.?

JJ tuy chưa hiểu nhưng cũng nhanh chóng đáp ứng yêu cầu của nó. Tay anh vừa gõ lạch cạch trên bàn phím vừa hỏi:

- Có chuyện gì sao? Lần trk đọc hết rồi mà

- Bỏ sót thông tin, ak ko, bỏ sót 1 nhân vật.- Nó bước lại gần máy tính hơn

- Ai vậy?

- Hương Ly

- Là ai?- JJ quay ra hỏi nó

Bên cạnh, Rosie vừa nhìn chăm chăm màn hình vừa lắc đầu:

- Đang tìm nè.

Một lúc sau màn hình hiện lên một bức ảnh, một cô gái xinh đẹp với những đường nét cổ điển, tinh khiết trên khuôn mặt.

- Xinh đấy chứ.- nó nghiêng đầu nhìn cô gái này.

- Xinh, nhưng yếu mệnh.- JJ tải lên 1 tệp tin lớn, anh bắt đầu thao thao bất tuyệt. Lê Hương Ly, là bạn gái của Trịnh Minh Khang, 2 người đã yêu nhau đk 2 năm, tình cảm khá là sâu đậm. tuy nhiên ngoài cô gái này ra, Phạm Nhã Chi cũng là 1 người yêu say đắm Minh Khang. Cô ta đã dùng mọi thủ đoạn bao gồm hành hạ thể xác, đe dọa tinh thần cô nàng Hương Ly, còn nói nếu ko chịu chia tay Minh Khang sẽ phanh phui bằng chứng bố cô ta, ông Lê Hiếu trốn thuế trong làm ăn. Chính vì vậy mà 2 tháng sau, vì chữ hiếu mà Hương Ly chia tay với Minh Khang lên đường du học. Tuy nhiên, chuyến bay hôm đó gặp tai nạn, có hơn 20 hành khách thiệt mạng, trong đó có cô gái tên Hương Ly này.

Haz. Bây giờ thì Rosie đã hiểu câu nói của hắn trong phòng trang điểm lúc sáng rồi. Thì ra là vậy nói đi nói lại cũng là 1 chữ tình. Ngán ngẫm, nó khẽ thoát khỏi màn hình dữ liệu, thở dài 1 lần nữa:

- Quyết làm cam chịu rồi.

Trở lại hiện tại

Rosie đang khẽ nhắm mắt trk biển, dù mệt mỏi nhưng nó ko tài nào chợp mắt đk. Đạo này những con ác mộng cứ thay nhau xoay vắn giấc ngủ của nó. Vì thế cứ mỗi khi đêm về, ngủ ko đk bao lâu nó đã phải bật dậy đầm đìa mồ hôi và tay thì cứ nắm chặt. và lần nào cũng vậy, nó cũng ghim lòng nén chặt những nỗi sợ ấy khiến nó trở thành vật chất ứ đọng, cứ trực trào tung bất cứ khi nào.

Khẽ mở mắt nhìn biển. Lại nhẹ thở dài, Rosie chưa bao giờ thích biển. Ngày trk, chương trình đào tạo sát thủ của tổ chức đk diễn ra trên 1 ốc đảo nhỏ cách xa, rất xa đất liền. nơi ấy cũng có bờ biển với cát trắng, cũng có những thân cọ khăng khịu nhưng đầy rẫy vết dao, vết đạn lạc. Xung quanh là hàng rào dây thép gai có gắn camera cùng những cái chòi quan sát treo đầy súng ống sẵn sàng ban tặng cái chết cho những kẻ ngu dốt muốn đào thoát. Nội bất xuất ngoại bất nhập.

Nó đã lớn lên như thế, lớn lên với những cái chổng đẩy, những trận đánh, những lần ngụp lặn tưởng như đã chết. Hàng ngày nhìn thấy những người xung quanh ngã xuống vì ko chịu nổi chương trình huấn luyện, hàng ngày nhìn thấy máu của những cuộc tấn công dành quyền sống, nó đã chai lì với tất cả. chương trình ban đầu có 100 học viên nhưng chỉ lấy có 10 người, như vậy đủ để hiểu đk sự khốc liệt của nó như thế nào. Có lẽ đến suốt cuộc đời này, Rosie cũng sẽ chẳng bao giờ quên đk quãng thời gian ấy, quãng thời gian về 1 tuổi thơ dữ dội.

Lặng Nhìn những con sóng vỗ ko ngừng Rosie bất giác nghĩ về bản thân mình. Bao năm nay, nó đã cố gắng làm việc, cố gắng kiếm tiền chỉ vì lo cho công chúa. Trên thế gian này nó ko coi ai là người thân ngoài công chúa. Làm công việc của 1 gián điệp, 1 sát thủ như thế này chuyện sống chết chỉ là trong nay mai, thậm chí là bất chợt ngay tức khắc. chính vì thế nó muốn kiếm đk 1 khoản tiền kha khá để cho dù một mai, nó ko còn trên cõi đời công chúa cũng có thể tự lo liệu cho cuộc sống của mình. Cô nàng là người mơ mộng, thích mưa may, nhẩy nhót. Nó muốn công chúa mãi mãi đk như thế, mãi sống vô ưu như thế, nó muốn cô ấy vui, vui cả niềm vui mà nó chưa từng biết đến, sống, sống cả cuộc sống mà nó chưa từng bước qua. Công chúa là 1 tờ giấy trắng và nó, nó sẽ giữ mãi màu trắng đó.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Nghi Ngờ

Nhã Phương ngồi lặng im trên chiếc xe lăn sau vườn. Trời đã gần về trưa, ánh nắng mặt trời ngày trở nên lung linh hơn. Những chùm hoa quanh đây đang vươn mình khoe sắc khiến cho nơi này, đâu đâu cũng rực rỡ, sáng bừng. Có lẽ trk đây Phương ko nhận ra, vườn hoa sau nhà cũng đẹp đến thế. Chỉ đến lúc cuối của cuộc đời, khi trải tim cô ko còn đập mãnh liệt đk như trk, cô mới nhận ra sự thật ấy. Bệnh tim, căn bệnh quái ác ấy sắp khiến Phương phải rời xa cuộc sống thi vị này. Mặc dù mọi người xung quanh vẫn hy vọng vào kỳ tích nhưng Phương biết kì tích sẽ ko xảy đến với cô. Phương ko còn gì tiếc nuối cái gì trên đời, ngoài Tuấn, người bạn trai yêu thương cô hết lòng. Cô ko biết anh sẽ ra sao nếu ngày mai cô phải ra đi. Nhưng có lẽ thời gian sẽ xoa nhòa nỗi đau ấy và đưa anh đến một tình yêu tốt hơn chẳng?

Nhưng đó là suy nghĩ trk kia, trk khi Nhã Chi em gái của cô trở về sau cuộc chạy trốn. Giờ đây cô lại có thêm 1 mối quan tâm khác. Có lẽ bởi sự trở về bất ngờ đến ko tưởng này khiến cô ngạc nhiên hay do nhận thấy em gái mình ko như trk đây nữa. Phương biết Nhã Chi rất yêu Minh Khang nhưng lại luôn bị anh làm cho tổn thương đến cùng cực. Cô ko biết giữa hai người xảy ra mâu thuẫn gì nhưng Minh Khang vẫn luôn lạnh nhạt với Nhã Chi như thế. Chính vì vậy mà khi cuộc hôn nhân đk sắp đặt con bé mới kháng cự một cách mãnh liệt đến vậy. Nó vốn đã muốn quên đi mối tình vô vọng ấy, muốn tìm con đường hạnh phúc khác. Nó đã yêu rất nhiều người chỉ để quên đi Minh Khang, nhưng khi nỗi nhớ đã nguôi ngoai thì cha mẹ lại khơi dậy một bi kịch mới. Nó ko chấp nhận bị tổn thương thêm nữa nên mới trốn đi. Vậy sao còn quay về. Hơn nữa sau khi quay về thì luôn hành động rất lạ. Mọi người có thể ko biết vì suốt ngày tất bật chuẩn bị đám cưới nhưng với Nhã Phương, một người bệnh ko thể đi lại như cô thì chẳng thể phụ giúp gì ngoài việc ngồi một chỗ mà quan sát, ghi lại tất cả sự vận động trong nhà. Chính vì thế mới có những phát hiện đáng nghi như vậy.

Phương thừa biết em gái mình là một cô tiểu thư lười nhác, chuyên gnu nướng hàng ngày nhưng sau khi trở về lại luôn dậy rất sớm. Nhã Chi ngày trk ko uống cà phê vì sợ xin mem răng nhưng bây giờ lại uống. Khi xem tivi nó luôn xem các kênh thời sự chứ ko phải kênh thời trang. Hơn nữa trong lễ cưới Nhã Chi vốn thích những chiếc váy cưới ngắn hiện đại, sexy chứ ko phải loại đuôi cá dài cổ điển như hôm ở lễ đường nó mặc. Kể cả bó hoa cầm tay, Phương đã thấy trong đó có vài bông đồng tiền. Trong khi Nhã Chi luôn quan niệm hoa đồng tiền là loại hoa ko hương kém sắc nên ko lẽ nào lại chọn. Đặc biệt là thói quen ăn uống, những ngày bình thường ko nói làm gì nhưng khi ăn đồ tây, trong những món ăn có đậu hà lan, nó luôn dồn đậu vào một góc đĩa rồi bỏ đi. Hành động này ko giống với một người thích các loại đậu như Nhã Chi. Phương chợt nghĩ

“Dồn đậu vào 1 góc rồi bỏ đi, đã từng thấy ở đâu rồi..... sao mà giống....”

Nghĩ đến giữa chừng cô lắc đầu quầy quậy

“a, ko phải, ko phải. Nhã Anh đã chết cách đây 13 năm rồi”.

Mặc dù lòng nghĩ vậy nhưng trong thâm tâm lại ko ngừng hy vọng. Việc Nhã Anh đã chết, vốn ko tìm đk xác, như vậy có phải đáng để hy vọng ko. Hơn

nữa hành động đó quá đáng ngờ, khi còn bé, mỗi lần mẹ nấu soup, em gái út của Phuong, Nhã Anh cũng hay dón đầu hà lan lại 1 góc rồi trút sang bát của cô như thế.

“Nếu như là con bé, vậy Nhã Chi đâu, vẫn đang trốn sao. Và Nhã Anh tại sao lại giả dạng Nhã Chi, chẳng lẽ...”

Khuôn mặt hốc hác của Phuong vốn xanh xao nay lại trắng bệch đi. Người khác có thể ko biết nhưng với Nhã Phuong cô đã biết lí do vì sao Nhã Anh bị bắt cóc một đi ko trở lại. Trong một lần nghe cha mẹ nói chuyện, Cô đã biết em gái cô bị đem ra làm vật đánh đổi như thế nào.

Và cho đến tận bây giờ Phuong vẫn ko sao nguôi đi nỗi ám ảnh về chuyện đó.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tấn Công

Hoàng hôn

Chân trời đỏ rực như lửa cháy

Mặt trời tròn, to hơn bao giờ hết đang từ từ lặn xuống biển

Rosie ko biết mình đã ngồi đây bao lâu, chỉ biết rằng đủ lâu để nó nhìn lại quãng đời đen tối của mình. Nhưng cứ ngồi thần thờ ở đây ko phải là cách tốt, nhiều khi nó nghĩ nếu trái đất này có hình vuông thì chắc nó đã có những góc khuất để trốn, nhưng buồn thay trái đất này lại là hình cầu nên dù có trốn tránh đến đâu thì sẽ vẫn phải đối mặt với cuộc sống. Thôi thì chủ động hơn bị động, nó vươn người đứng dậy bước về phía ngôi nhà phía xa xa.

Ở nhà

Minh Khang ngồi trầm ngâm trên ghế, ánh chiều tà hắt vào cắt hình rõ nét trên bức tường đối diện. ở đó phảng phất nét suy tư, trầm mặc nam tính của một người đàn ông. Một mình. Hắn đã đuổi cô bỏ kia đi. Dù sao cô ả cũng chỉ là công cụ chọc tức nó nhưng cuối cùng thì sao. Kết quả đảo ngược lại. Thôi thì đã ko còn giá trị lợi dụng, đuổi về cho rảnh nợ. 24 tuổi, đáng nhẽ là cái tuổi trưởng thành hơn rất nhiều so với 1 cô nàng 18 tuổi lóc chóc. Hơn nữa từ trk đến giờ, cô nàng Phạm Nhã Chi mặc dù là con người thủ đoạn nhưng là kiểu thủ đoạn ấu trĩ, hắn chỉ cần liếc sơ sơ là có thể nhìn ra. Nhưng lần xuất hiện này, rõ ràng có cái gì đó thay đổi. Cảm giác với người con gái này rất khác, có gì đó cứng rắn, gì đó lạnh lùng và gì đó rất già đời. Minh Khang bắt giác nhớ lại những ánh mắt nó nhìn hắn khi hắn cùng cô bỏ mây mưa, hôn hít. Ánh mắt đó làm hắn thấy mình bị bóc trần, bị lật tẩy. có lẽ lúc này hắn mới đúng là kẻ ấu trĩ trong cuộc chơi:

- Rốt cuộc là tại sao? Minh ko nhìn ra đk suy nghĩ của cô ta.

Nghĩ đến đây, hắn bắt giác đưa tay lên bóp trán.Đúng lúc đó...

- Lao lực đến thế sao.

Một giọng nói cao vút mang chút mỉa mai cất lên khiến hắn giật mình vội vàng quay lại, là nó.

- Cô vào khi nào, sao... sao tôi ko biết.- Ngơ ngác nhìn ra cửa.- mà tôi nhớ là chốt cửa rồi cơ mà, làm sao cô vào đk.

Đáp lại những cử chỉ khần trương ấp úng đó nó chỉ bình thản nhún vai:

- Có lẽ chốt bị hỏng chẳng.

- Không thể nào.- nói xong hắn ta chạy vội ra cửa kiểm tra. Đúng là hỏng thật

Nhìn bộ dạng tiu nghỉu của Minh Khang lúc này, Rosie ko khỏi nực cười, nó vừa bước lên tầng vừa lắc đầu, khoe môi lại nở một nụ cười ranh mãnh

- Khoá kết ngân hàng tôi còn bẻ đk, chấp gì cái chốt nhỏ đó.

7h tối

Nhìn thì có vẻ Rosie đang chăm chú xem thời sự trên tivi nhưng thực chất nó đang nghĩ về bản báo cáo ở nhà hắn. Nói cho cùng, nó chưa sò vào bản báo cáo ngày nào thì còn nhiều nguy hiểm ngày ấy. Tốt nhất là nhanh nhanh kết thúc kì nghỉ lễng xet này cho xong rồi về làm một mẻ, hốt đk tên gián điệp kia thì càng tốt. chỉ có điều đến lúc này, vẫn chưa xác định đk có nội gián bên nội bộ viện khoa học quốc gia hay trong nhóm nghiên cứu bên tập đoàn NOS. Nó thì lại càng ko thể bỏ nơi này mà đi điều tra, dù sao hắn ta cũng nằm trong chương trình bảo vệ của cục tình báo. Khó nghĩ thật.

Bỗng nhiên Rosie nghe thấy tiếng bước chân và nhịp thở của một chủ thể khác. Lập tức nó ngừng suy nghĩ tập trung hướng ánh nhìn về phía phát ra âm thanh. Là hấn. Minh Khang. Hấn đang bước từ trên gác xuống, chắc vừa tắm xong, tóc còn ướt.

- Tin tức chính trị sao?- hấn nhìn nó hoài nghi

Trong khi đó nó chỉ gật gật đầu, hờ hững đáp

- Tề nhạt, vô vị. Xem cái khác đi.- vừa nói xong, ko cần biết nó có đồng ý ko hấn đã cầm lấy cái điều khiển chuyển sang kênh thể thao. Lại là bóng đá. Đàn ông đúng là y hệt nhau.

Ngồi đk 1 lúc, Nhìn lũ người chạy loạn trên sân cỏ, bị trái bóng xoay vần nó ngán ngẩm đứng lên, định về phòng.

Phụt

Chưa kịp cất bước, xung quanh ko gian chợt tối om. Tiếng Tivi cũng tắt ngấm.

Theo bản năng, nó lập tức đề cao cảnh giác, cơ thể lẫn tinh thần đều trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu. Đây có thể chỉ là 1 vụ cúp điện đơn thuần nhưng cũng có thể là 1 vụ tấn công. Có thờ có thiêng, có kiêng có lành. Mọi giác quan trên người nó bỗng trở nên nhạy bén hơn, tai tập trung cố lắng nghe mọi động tĩnh xung quanh. Nhưng ngoài tiếng than vãn của hấn ra nó ko nghe đk tiếng động nào khác.

- Ayza, sao lại cúp điện chứ. Làm sao đây.

Trong không khí sực lên một mùi khét lẹt.

- Cầu chì cháy rồi. – hấn bực tức vò đầu sau đó quay ra phía nó ra lệnh.- Cô ở đây, tôi xuống xem thế nào.

Nhưng đời nào nó để cho hấn đi một mình. Ai biết đk cầu chì cháy là do ngẫu nhiên hay có kẻ sắp đặt. lập tức nó ôm chặt lấy cánh tay hấn, sợ hãi nói:

- Tôi đi với anh, ở đây tối lắm

Mặc dù miệng nói sợ lắm nhưng ánh mắt của Rosie như sáng lạnh lên trong đêm tối, nó nhẹ nhàng luồn tay xuống dưới thắt lưng, rút nhẹ con dao găm sắc lẹm, chuẩn bị cho 1 cuộc tấn công.

Dưới tầng hầm, nơi lắp đặt attomat tổng cho cả căn nhà, mùi cháy của vỏ dây điện khét lẹt đến mức khó chịu. Trong ánh sáng nhấp nháy le lói của chiếc điện thoại, nó chỉ nhìn thấy một mớ dây điện loằng ngoằng đen ngòm cháy khét.

- Ayza. Tự dưng lại cháy là sao.- Minh Khang bực bội xem xét tình hình

“Ko, ko phải tự dưng. Có người làm”.- 1 suy nghĩ thoáng loé lên trong nó. Con dao găm lúc nãy đã đc nắm chặt phần chuôi chuẩn bị phóng. Nó tiến sát lại hấn hơn. Nhìn bộ dạng đề phòng khi này của nó hấn cứ nghĩ nó yếu đuối bị dọa đến sắp khóc nhè thì hi hã ko thôi, nhưng thực chất hành động này là đang bảo vệ hấn. Đúng là làm ơn mắc oán.

“Crop”

Có tiếng gì đó như là tiếng đế giày trên nền cát, ở đâu đó quanh đây. Nhưng chỉ vang lên 1 tiếng nhỏ rồi lại chìm trong ko gian im lặng. Nó nắm chặt lấy tay hấn như để đảm bảo đứa trẻ nghịch ngợm này sẽ ko chạy mất khỏi vòng kiểm soát. Trong khi đó hấn lại thở dài gạt tay nó ra:

- phiền quá, cô buông tôi ra để tôi còn đi tìm hộp dụng cụ.

Đúng lúc đó, có cái gì đó loé lên, giống như phản chiếu của 1 lưỡi dao vs ánh sáng từ điện thoại.

“Cửa thông gió”

Rất nhanh chóng, nó phóng thẳng con dao găm trong tay về phía có bóng người.

“Phập”

Có lẽ đã trúng mục tiêu. Tiếng bước chân, rồi tiếng động cơ xe máy. Kẻ đó thoát rồi.

Rosie vội quay lại nhìn hấn. Trời đất ạ, hấn vẫn đang hồn nhiên với cái mớ “đồ hàng” của hấn. Nào là tua vít, nào kìm, nào kéo, nào dao, rồi băng dính. ... Nhìn thì có vẻ bài bản nhưng thực chất chần tay hấn lỏng lẻo vô cùng. Rõ ràng vị thiếu gia này ko biết sửa điện là cái gì đây mà.

- Ai ... Chết tiệt. sửa thế nào đây.- hấn bực dọc vút chiếc tua vít xuống đánh cái “keng”.

Sau đó hấn lập tức gọi điện cho thợ điện đến sửa. Nhưng ko cần hấn bấm số, rosie bên cạnh đã cúi xuống, nhặt cái tua vít lên, lấy thêm con dao và ít băng dính tiến về cái băng điện.

- cô làm gì vậy.- Minh Khang thắc mắc

- sửa điện.- vừa nói tay nó vừa thoăn thoắt làm như thể 1 người thợ thành thạo lành nghề trong ánh mắt ngạc nhiên của hắn.

10' sau

“ Phụt”

Sau khi đóng cầu giao, lập tức căn nhà lại sáng bừng như cũ. Lúc này nó mới quay sang và nhìn rõ hơn bao giờ hết khuôn mặt sừng sốt của hắn.

- đk, đk rồi kìa. Sao, sao cô...- hắn áp úng ko nên lời

- Tôi ko vô dụng như anh.- nó đóng nắp hộp dụng cụ rồi bỏ lên nhà mặc kệ hắn ở lại với hàng đống câu hỏi.

Chuyện quan trọng bây giờ ko phải là hắn hay cái bảng điện, mà là tên sát thủ vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Đầu Mới

Rosie đang đứng ở trk đường quốc lộ lớn dẫn về thành phố. Vừa rồi nó vừa trèo lên cửa thông gió, men theo dấu chân và vết bánh xe, nó đã bước ra đến đây. Cuộc tấn công lúc tối, do trời tối quá nên nó ko thể xác định được nhân dạng của hung thủ. Nhưng mà ko sao, rosie ko nhìn thấy hắn cũng có nghĩa hắn chưa chắc nhìn thấy nó. Như vậy hành tung vẫn chưa bị lộ.

Lại lùi thúi quay về nhà, vừa đi vừa nghĩ. Bất giác, Rosie ngồi thụp xuống, cách 1m trk cửa nhà, có cái gì đó, như là... 1 dấu chân.

“Dài khoảng 2 gang rưỡi, số giày khoảng 40, 41. chiều cao của con người thường gấp 7 lần so với chiều dài bàn chân, có nghĩa là tên này cao khoảng 1 mét 75 đến 1m8. Có lẽ là đàn ông. Nhìn cũng có vẻ là dân chuyên”

Đang định đứng lên bỗng cách đó ko xa, loé lên một tia phản xạ của kim loại. Một tấm huy hiệu lẩn lóc trên đất. Có lẽ là tên kia để lại. Rosie Tiến đến nhặt nó lên và chăm chú quan sát

“ là nikel, Khoan đã hình khắc mèo đi hia này, nhìn thấy ở đâu rồi thì phải”

- Sao mà thần thờ vậy.

Một giọng nói cất lên làm giấc quan trong cơ thể nó lại một lần nữa khởi động tư thế sẵn sàng chiến đấu nhưng khi nhận ra người nói câu đó là hắn, rosie nhanh chóng lấy lại vẻ điềm đạm hàng ngày, cất vội chiếc huy hiệu vào túi lại tươi cười như ko có chuyện gì xảy ra.

- Không có gì, hóng gió chút thôi

- Gió máy gì, ko định vào nấu com sao. Gần 8h rồi đấy.- hắn cẩu lên với nó, có lẽ là do cái bụng đã biểu tình

Nhưng hắn đùa sao, ko phải hồi sáng đã nói là ko biết nấu rồi còn gì. Bảo nó vào bếp sao. Quý thần ơi, nếu là cầm dao giết người thì đk chứ cầm dao nấu ăn thì làm sao có thể. Từ trk đến giờ com nước vẫn do công chúa nấu nướng, nó có biết làm gì đâu. Thế là lại 1 lần nữa phải nhắc lại chuyện này:

- Tôi đã nói rồi, tôi ko biết nấu

- Vậy sao, vậy mà tôi lại nhớ có người từng nói rằng sẽ vì tôi mà bỏ đi cái danh tiểu thư, sẽ vì tôi mà giặt giũ, nấu com, quét nhà thậm chí là chết nếu ko đk ở bên cạnh tôi. Hình như người đó là cô thì phải.- Minh Khang nhìn nó mĩa mai.

- Vậy sao, chắc anh lầm, người đó ko phải tôi.

Nói rồi nó bỏ hắn đứng trơ trọi ngoài ấy mà bước vào trong. Lúc đi qua Minh Khang, rất nhanh chóng và kín đáo nó bỏ thiết bị định vị GPS vào túi áo hắn rồi khẽ mỉm cười. Cái gì chứ, chết vì hắn ta. Nó nực cười cho kẻ mang danh Phạm Nhã Chi kia. Đúng là khi người ta đk nắm toàn quyền sinh mệnh của mình trong tay thì lập tức trở thành kẻ phung phí. Chết vì người khác ư, chưa và không bao giờ nó nghĩ đến việc đó.

Nhưng chưa bước đk tới cửa, nó đã bị một ánh đèn ô tô sáng chói chiếu thẳng vào mặt kèm theo đó là tiếng còi inh ỏi

- hello, anh hai

Là nàng quý nhỏ Khánh Linh. Vừa đưa tay lên che mắt, Rosie vừa thở dài:

“lại thêm 1 mối lo”

Mặc kệ cho hai anh em chàng hàn huyền, nó nhanh chóng bước lên lầu.

Ngồi trên nhà một lúc, không nghe thấy tiếng 2 anh em nhà kia đâu Rosie mới bước xuống lầu xem sao. Trống ko. Lấy điện thoại ra, mở chương trình định vị. Hắn ta đang dừng lại ở 1 đoạn đường cách biển 200 km về hướng đông.

“Hình như ở đó có 1 nhà hàng hải sản, chắc 2 anh em đi ăn tối rồi”

Yên tâm về sự mất tích của Minh Khang, nó nhanh chóng thay đồ rồi vẫy taxi trở vào thành phố. Rosie cần về trụ sở, nó muốn biết chiếc huy hiệu này là gì.

Trong ánh trăng lạnh lẽo và cô quạnh

Bóng dáng một cô gái bước đi trong cô độc đến đau thương nhưng lại dứt khoát vô cùng. Cô đi rất nhẹ tiếng giày như lặng đi vào tĩnh mịch, âm u. Yên tĩnh đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng máy móc ro ro chạy, tiếng động cơ của bức tranh tường. Căn phòng đầy máy tính và thiết bị lại hiện ra một lần nữa.

Bên trong, JJ đang ngồi thư thái nghe nhạc trên ghế, thấy Rosie bước vào vội vàng bỏ tai nghe xuống hỏi thăm:

- Sao thế, ko ở nhà vs chồng chạy đến đây làm gì?

Nó khẽ cười trk câu nói đùa đó nhưng rồi nhanh chóng lấy lại nghiêm túc.

- Vừa bị tấn công, mấy giờ trk.

Đến nước này JJ ko ỡm ờ cợt nhả vs nó nữa, mặt anh cũng lập tức đanh lại:

- Có phát hiện gì ko?

- Ko, chỉ biết là nam, cao khoảng 1m8 nhưng mà lại có đk cái này.- vừa nói nó vừa đưa chiếc huy hiệu cho JJ

JJ ngắm nghía một chút rồi cũng lắc đầu:

- Ko có ấn tượng, còn em?

Trầm ngâm một chút Rosie chợt loé lên một ý nghĩ:

- mèo đi hia, đúng rồi là biểu tượng của mafia Liên Xô cũ. Xem nào, người Nga,... buôn bán vũ khí.....- nó búng tay cái tách.- Victor Bovchav, kiểm tra cho em người này.

JJ lập tức gõ cảnh cạch vào bàn phím, một lúc sau,màn hình lại hiển thị dày đặc profile của nhân vật vừa nãy. Gương mặt thoả mãn, nó ngồi xuống ghé từ từ rót cho mình một cốc càfê

- Quà ko sai.

Đến lúc này, khuôn mặt nó mới giãn ra đk 1 chút, tuy nhiên

“ọt, ọt...”

Cái bụng lại réo âm ỉ

JJ, ukm..... anh có mì ly đúng ko?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Đột Nhập

Cuối cùng, kì nghỉ trăng mật đã kết thúc. Chưa bao giờ Rosie thấy thoải mái và vui sướng như ngày hôm nay kể từ khi bắt đầu nhiệm vụ. Vậy là những tháng ngày tẻ nhạt đã ko còn, nó đang bước gần hơn đến bản báo cáo. Ôi dào, Cứ nói là tuần trăng mật thôi chứ, mặt đâu chả thấy chỉ toàn có ruồi. Không đêm nào là Minh Khang ko đem theo mấy cô nàng tình nhân ông ọ về điều trk mắt nó, ngày đầu còn có phòng ngủ bên cạnh chứ từ lúc cô em chồng Khánh Linh đến thì coi như cái phòng đó thuộc về nàng, nó đành ngủ ở sofa phòng khách, chưa kể bọn họ cứ mãi mê ăn chơi phê phờn còn nó thì ăn uống vất vả, có lúc chán thì nhin luôn, một vài lần thì về trụ sở ăn mì với JJ. Nói tóm lại là buồn tẻ kinh khủng. Nhiều lúc nó thiết nghĩ thà cứ để cho 1 đám sát thủ đồ ập xuống đây, đánh nhau 1 trận kẻ thắng thì sống kẻ bại thì chết rồi kết thúc nhiệm vụ đi cho rồi, chứ thế này thui chột hết cả tinh thần.

Chính vì thế mà hôm nay đk về nhà, ak quên về nhà hần, Rosie thấy phần chán hơn hần. Tuy vậy nhưng ngồi trong xe nó ko lúc nào nguôi nghĩ về công việc. Theo như bên cục tình báo cho biết thì kết quả nghiên cứu vũ khí sinh học lần này đk tổng kết trong 2 bản báo cáo. Một bản báo cáo về nhiễm sắc thể số 3 đk viện phó viện khoa học giữ trong két sắt của viện, bản còn lại về nhiễm sắc thể số 9 đk đưa ra ngoài đang đk ba hần, chủ tịch Trịnh Sơn của tập đoàn NOS cất giữ. Chuyện bản báo cáo đk đưa ra ngoài đáng nhẽ là tuyệt mật nhưng ko hiểu vì sao và từ ai đã lộ ra ngoài. Bên viện khoa học ko có ai tình nghi bởi những người biết chuyện đều bị quản lí rất chặt, mọi trao đổi thư từ, e mail ra bên ngoài hay từ ngoài vào trong đều đk kiểm duyệt về nội dung gắt gao vì vậy có nghi ngờ kẻ gian nằm bên tập đoàn NOS. Tên sát thủ lần trk đến có lẽ ko có ý định muốn giết Minh Khang mà là bắt cóc để uy hiếp ba hần đưa ra bản báo cáo. Dù sao thì trong thời đại chiến tranh cục bộ, khủng bố tràn lan như thế này thì công thức vũ khí ấy quả thật rất có giá trị và cũng rất nguy hiểm. Tốt nhất là nên cẩn thận một chút, kiểm chế hơn một chút kéo sát thủ chưa kịp giết bọn họ thì nó đã ra tay trk vì ko chịu nổi mấy trò lố mà anh em nhà họ Trịnh kia gây ra mất thôi.

Đang miên man trong dòng suy nghĩ thì đằng trk, qua gương chiếu hậu Minh Khang thấy Rosie đang mất chú ý bỗng nhiên phanh gấp, ý muốn làm nó dúi người về trk. Nhưng nhanh chóng theo phản xạ của một sát thủ chuyên nghiệp, nó lập tức lấy chân đạp vào lưng ghế trk tạo một lực đẩy bật lại cơ thể lấy lại cân bằng ban đầu rồi nhẹ nhàng bước xuống xe để kẻ hần đang cay cú vì kế hoạch đổ bể.

Biệt thự nhà họ Trịnh, một khối kiến trúc lớn đk xây theo phong cách gothic với các thành phần kết cấu theo chiều đứng, những mảng tường đá, cửa kính mái vòm, dầm trần gỗ và lò sưởi, cửa sổ kính màu trang trí với hình hoa hồng, sàn nhà sử dụng vật liệu gỗ được phủ thảm cùng nội thất sang trọng và cổ điển tạo nên một không gian gần gũi nhưng cũng rất ấn tượng. Nhưng mà dưới con mắt nham nhệ của nó thì với ko gian này nếu có kẻ xấu đột nhập sẽ rất khó khăn trong việc xác định kẻ thù. Nhanh mắt lướt lên tầng 2, qua lớp cửa kính Rosie có thể thấy những giá sách đồ sộ lâu năm, máy tính rồi bàn làm việc, có lẽ đó là nơi bản báo cáo đk cất giấu. Nhưng mà làm gì có chuyện bản báo cáo đk để ở nơi lộ liễu như vậy, chắc chắn có nội tình. Thôi đk, đợi có thời cơ, nó sẽ tìm hiểu vậy. Còn bây giờ là ra mắt bố chồng.

“haz. Nhiệm vụ này mới thật là nguy hiểm đây.”

Trong phòng khách, chủ tịch Trịnh Sơn uy nghiêm mà điềm đạm mỉm cười nhìn đôi vợ chồng trẻ đang bước vào. Theo đúng lễ nghĩa Rosie cúi người chào ông. Đáp lại cử chỉ đó là giọng nói trầm hùng nhưng ấm áp vang lên:

- Hai đứa ngồi đi.

Rất nhanh sau đó, nó bị quán vào những câu chuyện những lời hỏi thăm của ông Sơn. Đã rất lâu kể từ khi bác John mất, Rosie đk nghe lại những câu nói như : vui về chứ? Thoải mái không? Chứ ko phải là: đã xong chưa? Giải quyết đến đâu rồi?. Một cảm giác lạ ko thể gọi tên trào dâng trong lòng, nó yên bình và ko gợn sóng. Nhưng tuy nhiên Rosie lại ko hề thích cảm giác này, nói đúng ra là nó sợ. Khi bản thân đã sống quá lâu trong bóng tối thì bạn sẽ chẳng thể nào chịu nổi ánh sáng chói chang. Rosie cũng như vậy. Nó sợ những sự yên bình bởi yên bình khiến người ta mất đi cảnh giác. Mà 1 khi cảnh giác mất đi thì cũng có nghĩa con đường chết cũng đang tới gần.

Buổi tối

Chủ tịch Trịnh Sơn cùng một số người bạn đồng niên ra ngoài ăn cơm. 2 anh em Minh Khang và Khánh Linh thì còn đang mãi mê xem tivi. Còn gì lí tưởng hơn cho một vụ đột nhập. Không hề chờ đợi kéo dài, rất nhanh chóng và nhẹ nhàng, Rosie lần lên tầng 2. Căn phòng cuối cùng bên cánh trái, là phòng chủ tịch nghiêm

“Cạch”

Đã khoá. Đùng là người cẩn thận. Nhưng đối với nó, đây chỉ là khoá cửa thông thường mà thôi. Nhẹ nhàng gỡ chiếc cặp ghim trên đầu, nó hí hoáy một hồi.

“Cạch”

Cánh cửa đã đk mở ra.

Bấm nhẹ chiếc đèn pin, ánh sáng nhấp nhোয় nhưng đủ để nhìn thấy toàn bộ căn phòng. Trong này thứ gì cũng đk lau chùi rất cẩn thận và sạch sẽ, sách vở hay tài liệu đều đk sắp xếp gọn gàng. Đang định bước tiếp thì điện thoại nó bỗng nháy sáng tín hiệu

“Trong này có sóng điện từ”

Góc tường đối diện, một chiếc camera mini ẩn hình trên tầng nhà đang lặng lẽ ghi lại hành động của nó. Rosie chỉ mỉm cười nhẹ rồi chỉ với 1 cú bật, nó đã vắt vào bấm vào thành tường nhẹ gỡ hộp điều khiển của chiếc camera, cắt dây rồi nối vào thiết bị làm nhiễu sóng mà JJ đưa cho, sau đó nhanh chóng hack vào bộ nhớ của chiếc máy quay. Như vậy là trong vòng 30 phút nữa ngoài căn phòng trống ko như tờ, chiếc máy sẽ chẳng ghi đk gì nữa.

Lại thêm một cú tiếp đất trong im lặng, Rosie bắt đầu rà khắp căn phòng. Nhưng đã 15’ trôi qua, ko có hết quả hay bất cứ cái gì khả nghi.

“hay ko phải trong phòng này”

- Tôi á, đang ở trên ban công tầng 3

Minh Khang nhanh chóng chạy ra, ngửa người hướng ánh mắt nhìn lên trên. Từ khoảng ban công tầng trên, Rosie cũng đang ngó xuống

- Anh gọi tôi có việc gì ko?

- Ko, ... ak ờ, có.- Hấn ấp úng khi nhìn thấy nó, rõ ràng tiếng chuông lúc đó nghe rất gần.

Ko nói, Rosie hất mặt ý hỏi “ việc gì”

- Khánh Linh muốn ăn hoa quả, cô xuống gọt cho nó đi tôi còn phải làm việc

- Sao ko bảo cô giúp việc làm ý.- nó bức bối quát lại hấn, gì chứ, nó là osin sao

- Gia đình có việc xin về sớm rồi.- nói xong hấn lạnh lùng quay người bước vào.

Bên trên

Ngay sau khi Minh Khang xoay người bước đi cũng là lúc nó lấy lại bộ mặt sát khí thường ngày khi làm việc. Vừa rồi lúc hấn gọi điện, Rosie mới chỉ kịp ấn nút im lặng thì hấn đã xông xộc chạy ra, rất may, ban công tầng 3 ko quá cao so với chỗ đứng hiện tại. Vây là nhờ vào con sư tử đá bên thành ban công, nó thoăn thoắt leo lên tầng 3 một cách dễ dàng, ko tiếng động. Do vậy mới không bị phát hiện. Quả thật là thoát chết trong gang tấc. từ sau rút kinh nghiệm tắt điện thoại trong khi làm việc vậy. Bây giờ thì ông anh qua rồi, chỉ còn ả cô em nữa thôi.

“ Haz, nào thì gọt”

nó ngoa ngán lét thân xuống nhà.

Trong phòng khách, Khánh Linh vẫn chăm chú xem bộ phim kinh dị đang chiếu trên HBO, mặt mũi tái mét, chốc chốc lại nhắm tịt mắt rồi lấy gối che lại. Từ trên gác đi xuống, Rosie lướt nhanh qua màn ảnh:

- Có gì đâu chẳng qua là giết người thôi mà

Rồi lại nhìn con người đang co rúm trên ghế mà nhếch môi

- Đã sợ phát khiếp rồi mà còn ham

Sau một hồi lạch cạch dưới bếp cuối cùng cũng gọt xong 1 đĩa táo cho nàng, Rosie lại ngó ra ngoài, vẫn chưa hết phim. Khánh Linh lúc này thì y như một con mèo nhỏ bị ép vào góc tường, hai tay che kín mắt chỉ để lộ ra 1 khoảng nhỏ, thi thoảng đến những cảnh đồ máu thì lại quay vội mặt đi rồi len lén nhìn màn hình, chốc chốc lại lấy tay bịt miệng tránh ko để tiếng hét bật lên. Cô nàng cứ chăm chú vào tivi đến nỗi nó đag bước đến từ sau lưng lúc nào không biết. Nhìn bộ dạng nực cười này của cô nàng có cũng có tò mò đôi chút về bộ phim nên đành ngồi xuống xem một vài cảnh rồi sẽ đi ngủ. Nhưng chẳng có gì, có chăng chỉ là cách giết người của tên sát nhân trong phim có hơi bệnh hoạn, dã man một chút. Thú thật là nó chưa bao giờ sợ cái thể loại kinh dị này bởi có lẽ, cuộc đời nó vốn cũng là một bộ phim kinh dị rồi chẳng?

“ Haz”

Thở dài một hơi, đang toan định đứng dậy lên phòng thì bỗng nhiên Khánh Linh bên cạnh hét lên một tiếng : A..a...a....aaa... rồi nhảy chồm lên ôm lấy nó

- Ôi anh giai của em ơi, sợ chết đi đk

“ hazz. Đúng là hết chỗ nói”. Mặc dù biết con bé nhầm lẫn mình với cái tên vừa nãy ngồi đây nhưng nó ko vội lên tiếng hay gỡ tay cô nàng ra, chỉ lặng lẽ lắc đầu rồi nhìn nàng thương cảm.

Về phần Khánh Linh, sau khi nhảy chồm lên ôm “ anh giai”, nàng bỗng phát hiện sao hôm nay anh mình gầy thế, tóc dài thế và còn ... mặc váy thì vội vàng buông tay rồi đẩy nó ra. Nhưng dào ôi, người bị đẩy thì vẫn ngồi vững như bàn thạch trong khi người đẩy lại bị bật tung ra khỏi cái ghế, lăn lóc dưới sàn nhà.

Nhìn cô em chồng lồm cồm bò dậy nhưng lại ko may cốc đầu cái cốc vào cạnh bàn thật sự nó rất muốn cười, muốn cười nhiều lắm tuy nhiên nếu cười bây giờ thì thật là vô duyên và ko khác gì tuyên chiến với cô nàng. Thôi thì chỉ khẽ nhếch mép thôi vậy. Nó là ai chứ, là người để cho cảnh liêu kia có thể tùy tiện xô ngã sao.

Nhưng nhìn thế này mới thấy, cô em ngang ngạnh này cũng có cái gì đó rất giống công chúa, cũng ngây thơ, đơn giản và ... hậu đậu. Cô ta ko giống ông anh đa đoan, lắm chiêu của mình. Loại người này chủ yếu để giải trí chứ chẳng cần phải đối phó gì. Nghĩ vậy, Rosie khẽ bước tới hộp y tế trong ngăn tủ, lấy ra lọ cao, đặt cái cách xuống trk mặt lật đặt- biệt danh mới nó đặt cho Khánh Linh rồi bước lên phòng, để mặc nàng ngồi đó mà phụng phịu, lăm bằm

Trời đã về khuya, tĩnh mịch và im ắng hơn.....

Trong căn phòng ngủ rộng rãi, Rosie ngồi lặng đi trong bóng tối dày đặc. Nó ko bật điện. Tuyệt nhiên bản thân nó thấy rằng từ trong bóng tối nhìn ra sẽ an toàn hơn nơi có ánh sáng, hơn nữa việc con bé đang mưu tính cũng chẳng quang minh chính đại gì mà bật điện. Không cần biết mục đích tốt hay xấu, ăn trộm thì vẫn là ăn trộm thôi.

Lại lướt một lần nữa quanh phòng, Rosie chợt dừng lại ánh nhìn ở tấm ảnh cưới.

“Kết hôn”

Nó chưa bao giờ dám nghĩ đến việc tương tự như vậy, cuộc sống của nó mãi mãi sẽ chẳng đk bình yên. Bàn tay đã nhuộm chàm nhiều đến nỗi ko thể gột rửa đk. Nó ko biết bản thân phải giết bao nhiêu kẻ, phải ám sát bao nhiêu người để đổi lấy đk 1 cuộc sống bình thường như con người ta vẫn sống. Thậm chí nó cũng ko rõ bản thân mình còn sống đk bao lâu trk khi bị ai đó giết và cũng ko biết mình sẽ chết theo kiểu nào, bị bắn chết, bị đâm chết hay trong 1 vụ nổ, 1 vụ đuối nước. Những con người này, Minh Khang, Khánh Linh, Nhã Chi hay bất cứ ai khác ngoài nó, họ thật đáng ngưỡng mộ. Cuộc sống mà họ vốn chán ghét mới thật sự tuyệt vời làm sao.

“Tách”

Căn phòng bỗng sáng bừng lên. Minh Khang đang ở phía cửa, bên công tắc đèn.

- A. Sao cô ko bật điện lên.- hấn giật mình khi nhìn thấy thân ảnh của nó

- Đi ngủ bây giờ, bật làm gì.

Nói rồi nó đứng dậy bước vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân trk khi lên giường, nhưng chưa gì hấn đã nắm lấy cánh tay nó, ấn dúi xuống ghế:

- Tôi có chuyện muốn nói

Rosie thôi ko dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Minh Khang nữa, thay vào đó là một thái độ bình thản đón nhận mọi chuyện sắp đến

- Chuyện tôi với cô có thù oán, đây là việc riêng, tôi ko cần biết cô diễn thế nào miễn là đừng để ba tôi nhìn ra là đk. Hơn nữa trk mặt ông có lẽ tôi sẽ có một số hành động khiến cô hiểu lầm nên tiện nói luôn cho cô đừng mộng tưởng và cũng đừng nghĩ dùng ba tôi để uy hiếp tôi. Trong trường hợp xấu nhất, tôi sẽ chơi bài ngược. Lúc đó cô đừng oán vì sao tôi độc ác.

Không gian chìm trong im lặng, Minh Khang siết chặt như muốn bóp nát cánh tay nó ra, ánh mắt dữ tợn nhìn nó uy hiếp

- Hiểu rồi, đi đk chưa?- đáp lại sự uy hiếp đó vẫn chỉ là thái độ dửng dưng mà thôi.

- Cô... đk rồi cô có thể đi.- thấy rằng sự đe dọa của mình ko có hiệu lực hấn đành nuốt giận vào trong lấy lại thái độ lạnh lùng của mình buông tay nó ra

Rosie nhanh chóng bước vào phòng tắm. Thoáng qua 1 nụ cười lạnh. Không biết hấn sẽ ra sao nếu biết kẻ mà mình đang tâm hành hạ ko phải là mục tiêu hấn muốn.

“Chắc sẽ vui lắm đây.”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Dở Chứng

Đêm....

Mọi thứ vắng lặng và cô tịch đến nao nùng. Mọi âm thanh dù có cất lên nhưng rồi lại bị màn đêm nhấn chìm xuống trong vô vọng. Im ắng, Im ắng đến nỗi có thể nghe đk tiếng thở của cả căn nhà này.

Trên ban công, Rosie vẫn cứ lặng lẽ thu vào tầm mắt mọi sự vận động của cảnh vật nơi đây. Đối với nó, đêm chưa bao giờ là sự vắng lặng, mà cho dù có vắng lặng đi chẳng nữa thì có lẽ đó cũng là sự yên bình trk cơn bão mà thôi. Mọi âm mưu đều bắt nguồn từ màn đêm. Mọi tội ác đều đk bóng tối che dấu. và cũng ko phải tự nhiên con người ko thể nhìn thấy màu đỏ trên nền đen.

Lại nhìn vào trong. Minh Khang vẫn chưa về. Đã ở đây đk hơn nửa tháng, nó vẫn chưa tiếp cận đk bản báo cáo. Sau đêm lần trk, chưa ngày nào chủ tịch Trịnh Sơn rời căn phòng đó nửa bước. Ông ấy đang trong thời gian ở nhà điều trị bệnh cao huyết áp nên nó ko có lấy 1% tiếp cận kết sắt chứ đừng nói là mở cái kết đó. Chưa kể là bản thân Rosie cũng chưa nghĩ ra đk cách gì lấy đk đầy đủ 5 dấu vân tay của ông Sơn. Hơn nữa hai anh em nhà kia cũng chẳng để hở cho nó thời gian rảnh rỗi nào mà suy nghĩ. Ngày ngày phải đóng vờ kịch thuận vợ thuận chồng thuận cả em chồng khiến nó ko thể nào

một môi hơn đk nữa. Thì cứ coi như rằng Minh Khang có hiểu, nhưng mà bắt nó phải diễn khổ sở thế này thì đúng là dã man. Gì chứ, nó vốn sợ nhất là phải cười quá lâu và quá dài trong 1 ngày. Ấy vậy mà con bé phải đang gánh chịu cảnh đó đây.

“Két”

Tiếng mở cửa, Minh Khang đã về

Vội vàng thu lại tài liệu về kết sắt trên chiếc điện thoại, khuôn mặt lại lạnh như trk, Rosie quay lại đánh tiếng

-Về rồi sao?

Bình thường thì nó ko nói làm gì, nhưng hôm nay thấy hấn cứ thần thờ từng bước tiến vào nên mới mở lời thăm dò xem sao. Bộ dạng bất bình thường đó của hấn khiến nó thấy lo lo

“Lại gì nữa đây”

Và đúng như con mắt nhìn nhận đó, Minh Khang sau câu hỏi vừa nãy thì lập tức khựng lại rồi ko nói ko rằng lao tới chỗ nó, một tay bóp mạnh vai nó ấn vào tường, tay kia siết chặt cổ nó. Rosie cảm nhận đk mùi rượu phả vào mặt nó cay nồng. Hấn gần lên từng tiếng:

-Cô biết hôm nay là ngày gì ko?

Mặc dù bị ép sát vào tường, cánh tay rắn chắc như ngáng đi đường thở, nó vẫn bình tĩnh trả lời không chút chống cự hay hoảng hốt

-Không

Câu trả lời đó như tạt thêm dầu vào lửa hận, hấn điên cuồng siết mạnh tay hơn

-Không biết, cô bình thân nói ko biết ư. Vậy thì tôi nói cho cô biết, hôm nay là ngày giỗ của Hương Ly đó. Sao hả cô có thấy tội lỗi chút nào ko? Có thấy mình đáng ghê tởm thế nào ko?

-Ko.- đáp lại những cử chỉ kích động đó vẫn là thái độ bình tĩnh đến kinh ngạc kèm theo đó lại là một nụ cười lạnh.

Mà có lẽ nhìn Minh Khang lúc này cũng đáng buồn cười thật. Một kẻ đào hoa đang quẩn quại trong cái chết của người yêu sao. Hấn ta cũng biết đau đớn vì tình sao. Ủ, thì cứ cho là chuyện đó bình thường đi, con người mà, mấy ai thoát đk ái tình ái. Nhưng mà, hấn hỏi nó có thấy tội lỗi ko, có thấy ghê tởm ko? Cho dù kẻ mang tên Phạm Nhã Chi kia có trực tiếp hay gián tiếp gây nên cái chết của cô nàng Hương Ly đi nữa thì sao chứ. Một mạng người đó có thể so sánh với hàng chục, hàng trăm người nó đã giết bao năm qua từ khi biết cầm súng sao? Tội lỗi, ghê tởm. Phải, cảm giác đó nó đã từng trải qua. Nhưng chỉ là 1 chút khi đem về lúc mà lương tri trời dậy mà thôi. Theo năm tháng, cái cảm giác ấy đâu còn nữa. hấn muốn nó thấy tội lỗi, ghê tởm sao. Mơ tưởng.

Khác xa với thái độ bình tĩnh của nó, hấn ở phía đối diện mặt mũi đỏ au ko rõ vì rượu hay vì giận, cánh tay từ vai cũng chuyển lên cổ nó mà ra sức siết mạnh. Mặt nó giờ cũng đỏ lựng lên vì thiếu dưỡng khí. Nhưng nó ko chạy, ko vùng vẫy, ko hoảng loạn mà vẫn đứng yên. Hai mắt vẫn cứ đăm đăm đối mặt với hấn.

1s

2s

..... 10s

“Huzzz... Phù”

Cuối cùng hấn cũng chịu thua rồi buông tay ra. Có lẽ ý thức đk cuộc đe dọa này ko có ảnh hưởng gì đến nó, hấn đành thối lui, trk khi đi còn quăng lại phía nó một câu đầy khinh miệt:

-Cô đúng là loại mặt dày đáng ghê tởm

Rồi bước vào phòng tắm. Nhìn hấn, nó thờ dài, có lẽ từ nay cuộc sống của nó sẽ ko còn thanh bình đk như trk nữa.

2h48’

Rosie khẽ mở mắt. Bên cạnh nó là Minh Khang. Sau cơn đỡ chứng vừa rồi chắc do men rượu, hấn lăn quay ra ngủ như chết. Nhìn hấn lúc này, hàng mi dài cong vút, bờ môi phơn phớt hồng, làn da căng mịn rắn rồi, thật là ... chỉ muốn đấm cho 1 cái. Gì chứ, muốn bóp cổ nó đến chết sao. Thường thường những kẻ có những hành động khiếm nhã như thế với Rosie đều có chung 1 kết cục. Ăn “kẹo đồng”. Nếu ko phải hấn ta nằm trong chương trình bảo vệ của cục tình báo thì chắc chắn sẽ ko có lý do gì đứng ngoài danh sách tử cả.

“haz...”

Lại thờ dài đánh thượt một cái, phải kim chế thôi. Đúng rồi phải kim chế. Dù sao mục đích vẫn là bản báo cáo.

Đêm.....

Mọi thứ vẫn vắng lặng và cô tịch như vốn có

Trong căn phòng đơn giản nhưng tinh tế với gam màu trắng, thiếu gia của tập đoàn Trần Thị, Trần Minh Vũ đang lặng im trk bàn làm việc. Tay khẽ day trán xua tan đi những lo toan đang quần lầy anh. Hôm nay Vũ vừa đi gặp bác sĩ của Nhã Phương về, tình hình của Phương ko khả quan lắm. Điều đó thật sự anh cũng thấy nhưng hy vọng dù nhỏ nhoi nhưng vẫn le lói, cuối cùng thì sao, chính cái ánh sáng yếu đuối đó đã trở thành đòn chí mạng khiến anh ra nông nổi này. Nhìn người anh yêu ngày một yếu dần đi, ngày một xa rời anh, cánh tay cô ấy cũng đang buông dần rồi thế mà, anh chỉ có thể đứng nhìn, nhìn bàn tay ấy buông xuôi. Vũ ước giá gì trái tim yếu đuối thôi thóp ấy nằm trong lồng ngực mình chứ ko phải trong lồng ngực của Nhã Phương.

Cảm xúc như vỡ oà trong tích tắc, Vũ nắm chặt tay đầm thật mạnh vào bàn. Bên góc bàn, tấm ảnh khẽ rung. Thật nhanh chóng và vội vàng anh đang tay ôm chặt bức ảnh đó vào lòng. Trong tấm hình đó, Phương vẫn đang cười, đang còn khoẻ mạnh. Vũ biết gọi tên nó là gì, là mũi tên của thần Cupid sao?.

Anh vẫn nhớ như in, khoảnh khắc này 2 năm về trk, một chuyến du hí bất đắc dĩ đến khu vui chơi này. Chủ yếu là đi cho vui lòng lũ bạn hám gái chứ bản thân cũng chẳng thiết tha gì. Từ trk đến nay, thiếu gia Trần Vũ vốn nổi tiếng ko phải chỉ vì vẻ mặt lạnh lùng mà vì từ trk đến nay ngoài mặt mẹ mình ra, anh ko bao giờ nhớ nổi mặt người con gái nào khác. Không hiểu là lý do gì, do anh quá lạnh lùng hay lãnh cảm, thậm chí nhiều người đồn là gay nhưng sự thật là như vậy đó. Ấy thế mà, khuôn mặt ấy lại bắt gặp in sâu vào tâm trí anh đến vậy. Chỉ là vô tình lọt vào ống kính nhưng sao vẫn rục rờ đến vậy. Nụ cười đó, trong khoảnh khắc ấy Vũ như chỉ nhìn thấy người con gái kia. Người con gái với mái tóc đen buông dài trong bộ váy hoa trắng tinh khôi trên khoe môi, nụ cười như ánh nắng ban mai. Thậm chí khi nụ hồng đó vụt tắt nó vẫn in trong lòng anh ánh sáng rục rờ hơn muôn vàn nguồn sáng khác- thứ ánh sáng rạng ngời nhưng ko chói lóa.

Một buổi party kỉ niệm 50 năm tập đoàn Trần Thị, Vũ đã gặp lại người con gái trong mơ ấy. Vẫn khuôn mặt đó, vẫn mái tóc ấy nhưng sao nụ cười ko còn đk tươi như trk. Nó u ám và gượng gạo. Tuy vậy Vũ vẫn tiến đến làm quen. Họ đã yêu nhau như thế, và tận sau này, khi yêu nhau 1 năm anh mới biết, ngày Phương gặp anh trong vũ hội cũng là ngày cô biết mình mắc bệnh nan y khó trị, phải chăng vì thế mà nụ cười ko còn sáng như lần gặp đầu tiên. Phương từng nói ngày cô ngập trong sự tuyệt vọng cũng là ngày anh tiến đến đưa tay ra, trao cho cô ánh sáng chính vì vậy Vũ đã hứa với bản thân mình rằng sẽ ko để Phương hối hận vì lựa chọn đó. Nhưng bây giờ thì sao chứ, ánh sáng ấy đang tắt dần, ngọn lửa sống đang chấp chòn mà anh ko thể nào châm lên đk. Phải chăng, Vũ ko phải là hoàng tử của Phương? Ko thể cứu sống Phương bằng một nụ hôn. Và phải chăng anh mãi mãi ko thể tìm lại đk nụ cười đó, nụ cười rong tấm ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Khó Sống

Dù không muốn nhưng Rosie vẫn phải công nhận rằng Minh Khang là một kẻ rất biết giữ “lời hứa”. Nhớ lần trk hẳn ta từng đe dọa sẽ khiến cho nó sống ko bằng chết, haz, cứ tưởng chỉ là nói cho đã mồm, cũng lắm là mấy trò sai vặt hay hành hạ tinh thần như kiểu kì nghỉ trắng mắt ở biển nhưng ai dè... đúng là càng ngày càng cao tay.

Sau bao nhiêu ngày “nằm vùng” cực khổ cuối cùng thì chủ tịch Trịnh Sơn cũng chịu khó bước ra ngoài. Nghe nói lần kí hợp đồng này bên đối tác đã ngó ý muốn mời ông Sơn sang bên đó khảo sát nhà máy, đồng thời cũng là nghỉ ngơi luôn. Vốn là người tinh ý biết mình ở nhà sẽ làm phiền đôi trẻ (ý nói nó và hần) nên ko cần nghĩ ngợi gì nhiều, ông đã đồng ý luôn. Mặc dù lí do này hơi khập khiễng nhưng mà thôi, thế nào cũng đk, nó đã thu thập đủ 5 dấu vân tay của ông Sơn chỉ cần 1 tuần nữa JJ sẽ khôi phục chính thể bản tay, ngài chủ tịch đi rồi, thời cơ tốt cũng đến. Nhưng mà Ông Sơn đi cũng có nghĩa là vở com lành canh ngọt giữa chồng và em chồng đã đến lúc hạ màn. Bây giờ mới là thời điểm khó khăn với nó.

Không phải ông bà ta có câu: Chủ vắng nhà gà mọc đuôi tôm sao. Ngày trk nó ko tin ông bà ta lắm nhưng bây giờ thì tin rồi. Sau khi ba hẳn đi, Minh Khang lộ nguyên hình là một tên sỏ Khanh ăn chơi trác táng. Buổi sáng chàng đi làm, nàng đi học thì ko sao, tối thì 2 anh em rủ nhau đi bar thì cũng ko sao tuy nhiên đến lúc tối muộn, khi nó chuẩn bị vội lẹ lên phòng đi ngủ thì bỗng rộ lên tiếng rú ga, tiếng hò hét, tiếng mở cửa lạch cạch, nó nhanh chóng ra ban công nhìn xuống. Trời ạ. Sao toàn xe là xe thể kia, tính cả nam lẫn nữ hơn chục người là còn ít.

“Muốn tổ chức tiệc ngủ của teengirl sao.? Cứ tiếp tục đi, tôi ko quan tâm”.

Nói rồi nó quay lưng vào trong. Nhưng mới đi đk vài bước, nó phát hiện ra điện thoại để quên dưới phòng khách.

“Trời ạ”- Rosie tự gõ vào trán mình. “Lúc nào ko quên lại quên đúng vào lúc này”.

Nó định buông xuôi nhưng mà ko có điện thoại thì gọi cho công chúa thế nào, liên lạc với JJ sao đây. Thôi thì bom rơi đạn lạc nó còn ko sợ, sợ gì lũ “cầm thú” đó.

Nhắm mắt đưa chân, Rosie ra khỏi phòng xuống tầng dưới. Mới bước ra đến cửa, tiếng nhạc sập sinh chất chúa đập vào tai nó. Cố xua đi những âm thanh kinh khủng đó, nó tiến xuống lầu. Dưới nhà lúc này ko khác gì khung cảnh của 1 quán bar. Mấy cô nàng váy ngắn, áo khoe ngực, nòng nặc mùi

son phấn đang nhún nhảy bên quầy bar mini ở dưới bếp. Một anh chàng áo phông quần tụt đang bắt chuyện với Khánh Linh ở sofa. Hắn ngồi bên cạnh, hai tay 2 em, người thì gục vào vai, người thì ôm rồi hôn hít. Trông cũng tình tứ lắm. Mặc dù vậy đó ko phải là cảnh nó quan tâm, Rosie chỉ mong mau mau tìm ra cái điện thoại rồi tót lên phòng mà thôi.

“Xem nào A, uups. Kia rồi”

Hướng 10h, trên chiếc bàn nhỏ cạnh một chàng thanh niên khoảng 23, 24 tuổi khuôn mặt rần rở nam tính với nước da ngăm đen mạnh mẽ, chiếc điện thoại đang nằm gọn dưới bình hoa lụa trang trí. Hít một hơi rồi phăng phăng đi đến mặc kệ xung quanh có là gì. Mọi người nhìn thấy nó xuất hiện thì lập tức ngưng tất cả việc đang làm, tập trung sự chú ý vào kẻ đang di chuyển kia. Bỏ qua tất cả, nó vẫn ngang nhiên bước tới. Hai cô ả bên Minh Khang đã buông hẳn ra, lập tức đứng dậy tiến đến chặn đường tiến của nó.

-Định đi đâu đây, Trịnh – Phu – Nhân.- cô nàng vẩy đồ cổ yếm lên tiếng trk, giọng chanh chua thấy rõ

-Ấy za, dưới này ko cần bồi bàn đâu. – cô nàng còn lại nhìn mọi người rồi che miệng cười hô hô.

Nhưng mà sao, hạng người này nó đã gặp đủ trong mấy vụ truy quét mại dâm rồi nên cũng chẳng có hứng thú hay tò mò gì. Gạt phăng đi bộ dạng ông ẹo đó, nó đồng dục tuyên bố

-Tôi chỉ muốn lấy điện thoại thôi, tránh ra đi

-Oh, ra là lấy điện thoại.- đột nhiên chàng trai bên cạnh chiếc bàn vừa nãy bỗng quay ra, cầm chiếc điện thoại xoay xoay như treu người nó.

Lúc này Rosie mới để ý, người thanh niên này, có cái gì đó rất quen, hình như gặp ở đâu rồi. Tuy nhiên ko để cho nó phải thắc mắc lâu, người đó đã tiến sát lại gần nó lên tiếng:

-Sao hà, Nhã Chi tiểu thư có nhận ra tôi là ai ko.

Nó dè chừng lắc đầu rồi lại tiếp tục quan sát. Người đó ko thấy nó nói gì lại tiếp tục nói, trên môi nở một nụ cười xảo quyết:

-Thật sự ko sao? Em gái tôi bị cô hành hạ 1 năm trời chẳng nhẽ 2 anh em tôi giống nhau đến vậy mà ko để lại cho cô chút ấn tượng gì sao?

Đến bây giờ Rosie mới vỡ lẽ. hoá ra là nhìn thấy người này trong Profile của Hương Ly.

“Hèn chỉ thấy quen quen.”

Ngay trong khoảnh khắc đó Rosie hiểu rằng kẻ trk mặt ko đơn thuần chỉ là giới thiệu bản thân. Anh ta rõ ràng còn muốn chơi trò gì đó.

-Anh nói vậy thì tôi nhớ rồi, Hoàng Kiên. Anh muốn sao đây?- nó k ngại ngần tiếp chiêu.

Một trận cười hả hê vang lên. Mọi người xung quanh nín thở theo dõi. Ai cũng biết Hoàng Kiên ghét Nhã Chi ko kém gì Minh Khang. Hôm nay lại bắt gặp đk cuộc hội ngộ này, ko xem qua là phí.

Trong khi nó còn đang gương mặt chống trả những tấn công tinh thần xung quanh thì đột nhiên, Hoàng Kiên, anh ta kéo mạnh cổ tay nó dúi xuống mặt bàn phía trk. Tách cho 5 ngón tay cách đều nhau rồi lập tức lấy con dao gọt hoa quả bên cạnh liên tục đâm liên tiếp vào khoảng trống giữa khe ngón tay.

-Thấy thế nào? Lúc trk cô cũng chơi trò may rủi này với em gái tôi hại nó xem chút bị thương nếu tôi ko đến kịp. Bây giờ muốn lấy lại điện thoại sao? Thử ngồi ghế nóng chút đi.

Càng nói anh ta càng đâm nhanh đâm mạnh hơn. Mọi người nín thở nhìn theo chỉ cần sơ sẩy một chút là lưỡi dao khiến nó bị thương ngay.

Bỗng

“Phập”

Có lẽ do nóng giận ko làm chủ đk tốc độ, lưỡi dao đã cắm phập vào tay nó

Toàn bộ ko gian nín lặng. mấy cô ả vừa nãy mặt mũi còn hây hây vì hơi rượu thì bây giờ đã tái mét như tàu lá. Những anh chàng lúc nãy còn thấy hứng thú thì giờ đây cũng ngơ ngác nhìn nhau. Ngay cả Hoàng Kiên khi thế ban đầu đâu ko biết bây giờ bỗng tự dưng buông tay mặt mũi bối rối. Bên cạnh Minh Khang và Khánh Linh cũng vội chạy đến. bộ dạng khá hốt hải.

Nhưng trái lại với những vội vã tất tả đó, Nó vẫn rất bình thản mặc dù máu trên tay chảy ngày càng nhiều.

-Chị- Khánh Linh luống cuống chân tay chạy đi tìm bông băng thuốc đỏ cho nó

Trong khi ấy nó chỉ đứng dưng rút con dao trên mu bàn tay ra. Đưa lên miệng liếm nhẹ vết máu:

-Xong rồi chứ,. Bây giờ đưa tôi cái điện thoại.

Sau câu nói đó, Hoàng Kiên dè chừng vừa nhìn thái độ vừa đưa cho nó điện thoại. Rosie nhanh chóng cầm lấy rồi quay lưng lại, đẩy hai cô ả đang nghệt mặt kia ra bước lên lầu trk ánh mắt kính sợ của mọi người.

Tuy nhiên vẫn có người điếc ko sợ sủng. Cô nàng vấy đồ vừa rồi bị nó gạt ra trong lòng ầm ạch, cúi xuống vớ lấy cái ly thủy tinh ném về phía nó:

-cái con khốn này, dám đẩy tao hả

“Pặc”

Không cần quay người lại Rosie cũng có thể nghe tiếng cốc chạm vào ko khí tạo nên tiếng xé gió rất chuẩn mực và chính xác, nó bắt lấy cái cốc. Cũng ngay trong lúc đó, lửa giận trào dâng trong lòng, nó đã ngán ngẩm những kẻ gần dờ này rồi liền lập tức chặn họng, tay chỉ thẳng về phía trk:

“Cốp”

Chiếc cốc quăng trúng đầu cô ả đành hanh kia khiến cho cô ta ôm đầu ngồi sụp xuống ghế khóc thét lên. Haz. Khánh Linh cũng đem bông gạc ra rồi nhưng có lẽ ả ta mới là người cần thứ ấy. Thấy Hoàng Kiên định ú ó gì đó phảng kháng nó liền lập tức chặn họng, tay chỉ thẳng về phía trk:

-Nói cho anh biết, nếu muốn làm người khác đau. Tốt nhất đừng bao giờ nghĩ đến rủi lòng thương. Nếu ko đủ tàn nhẫn, thì đừng làm.

Lần này. Nó quay lưng đi thẳng dù thể nào cũng quyết ko quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Khó Sống 2

Rạng sáng

Không gian yên tĩnh đk trả lại như vốn có, đám người vừa nãy sau cuộc chơi thầu đêm cuối cùng cũng chịu ra về, Khánh Linh cũng đã vào phòng từ lâu. Lúc này Minh Khang một mình ngồi trên ghế trầm ngâm dưới nhà, mắt nhắm nhắm nhìn lên tầng trên. Nghĩ lại tai nạn vừa nãy, đến người ngoài cuộc như hần còn hốt hoảng vậy mà nạn nhân như nó lại coi chẳng có gì. Rốt cục thì ai dọa ai cơ chứ. Con người ai mà chẳng sợ đau, nhất là lũ con gái có tính tiểu thư như cô nàng Phạm Nhã Chi hần biết.

“Chẳng nhẽ mình đoán sai”

Nhìn con dao sắc lẹm vẫn còn lẫn lóc trên bàn, xung quanh vẫn còn vương *** vài giọt máu, Minh Khang chợt rùng mình.

“Không biết cô ta ra sao rồi”

Dù ko muốn tỏ ra là mình quan tâm nhưng thật sự hần đang rất tò mò về nó. Hần ko biết nó đang thế nào, đang khóc, đang nguyên rùa hay ngất đi vì sợ rồi.

-này....

Đang mải mê suy nghĩ, Minh Khang ko biết em gái đã đến từ lâu đang đứng trk mặt, tay còn cầm một cái túi trắng đưa về phía hần

-Gì đây?

-Băng gạc, anh lên đưa cho chị ta đi, chắc vẫn chảy máu đó. Người xấu cũng biết đau mà.

Minh Khang đưa con mắt dò xét lên nhìn em gái mình một lúc rồi cũng cầm lấy cái túi bước lên tầng trên

Kết

Cánh cửa phòng khẽ mở ra, trong phòng tối om, chỉ lờ mờ ánh sáng từ bóng trắng ngoài cửa cô tịch chiếu vào. Ngó quanh một hồi, Minh Khang chậm chậm tiến tới. Trên chiếc giường thên thang, Rosie vẫn đang yên giấc ngon lành. Trông mặt nó ko có vẻ gì là của 1 người vừa trải qua 1 tai nạn đáng sợ như lúc nãy. Nhưng chính vẻ mặt thản nhiên ấy lại thu hút đk sự chú ý của người đối diện. Hần nhìn nó chăm chăm ko dứt, trên mu bàn tay, vết thương đã ngưng chảy máu nhưng vẫn còn chưa ngấm miệng, trông cũng khá sâu. Vậy mà chủ nhân lại ko biết đau, cứ để như thế mà đi ngủ chẳng thèm băng bó hay sức thuốc.

“Là do giò che dấu hay là quá máu lạnh”

Minh Khang ko biết, nhưng hấn cảm nhận đk rằng ở đây đã có sự thay đổi. Nhã Chi ngày trk với Nhã Chi hiện tại là ko giống nhau.

Trên giường

Rosie mặc dù nhắm mắt nhưng nó vẫn cảm nhận đk có 1 cặp mắt đang dõi theo mình. Nó đã biết từ khi hấn mở cửa đi vào, tuy vậy nó cứ nằm im tiếp tục diễn cảnh công chúa ngủ trên giường. Cho đến khi hấn ta nằm xuống bên cạnh nó mới khẽ nhếch mép cười. Rosie biết, Minh Khang muốn trả thù cho cô bạn gái đã qua đời nhưng bản thân lại chưa đủ tàn nhẫn để quên đi cảm giác tội lỗi và lo lắng khi làm đau người khác. Cũng nực cười, hấn nghĩ khi con dao cầm phập xuống thì là lúc nó khóc thét lên sao, đó chỉ là phản ứng của 1 Nhã Chi thật sự thôi. Còn nó, ko phải, nó là Rosie, kẻ giết người chỉ trong nháy mắt. Làm cái nghề này thì khả năng chịu đau là 1 sự cần thiết bắt buộc phải có. Bị thương, bị bắn, bị đâm có cái gì mà nó chưa từng trải qua chứ. Vết thương nhỏ này thì ăn nhắm gì, bản thân nó cũng từng trải qua đau đớn của 2 vết đạn khi mới có 5 tuổi để giành giật lại sự sống thì trên đời này còn có thứ gì đáng sợ hơn nữa mà chưa từng trải qua. Nếu hấn biết, chắc sẽ chẳng ngạc nhiên với việc tối nay.

Yên tĩnh.....

Đêm tối lặng lẽ trôi qua, mặt trăng cũng lặng tất ngấm để đó những ánh bình minh phía chân trời. Rosie khẽ cựa người rồi tỉnh giấc. Bên cạnh, Minh Khang vẫn còn lẫn dãi sau cuộc chơi ngày hôm qua. Nhìn hấn, nó ngán ngấm lắc đầu. Rosie ko hiểu những con người như hấn, như Khánh Linh, như Nhã Chi tại sao có 1 cuộc sống hoàn hảo ko 1 vết nhơ như thế lại phải sống hẩn học, thù độc lẫn nhau. Họ ko biết rằng mỗi khoảnh khắc trên đời này đều đáng quý thế nào sao? Sao ko biết trân trọng cơ chứ? Ngày trk nó cũng từng rất muốn quay trở về trả thù gia đình nó nhưng mà sau này khi gặp bác John, ông ấy đã giúp làm nguôi đi ngọn lửa thù hằn ấy. Nó vẫn còn nhớ câu chuyện mà ông kể cho nó nghe

Hercules là một nhân vật anh hùng trong thần thoại Hy Lạp. Một ngày nọ, khi đang tiến bước trên con đường gập ghềnh trên núi, Hercules gặp phải một vật trông như cái túi. Anh ta coi đó là một vật cản và đã dẫm mạnh vào vật đó. Tuy nhiên, vượt ngoài dự đoán của Hercules, vật này không những không bị bẹp xuống mà còn phình to hơn. Sau đó, Hercules vơ lấy một cây gậy gỗ và đập mạnh vào vật này bằng cây gậy, nhưng nó vẫn không ngừng phình to ra. Cuối cùng, nó chặn mất hoàn toàn con đường của anh ta. Khi ấy một vị thánh nhân xuất hiện và nói với Hercules: “Anh bạn, hãy để nó yên. Hãy quên nó đi và tránh xa khỏi nó, bởi vì nó là cái túi của sự hận thù. Nếu anh không động vào cái túi của sự hận thù này, thì nó vẫn còn nhỏ. Ngay khi anh động vào nó, thì nó sẽ phình to ra. Cuối cùng nó sẽ chặn cứng con đường của anh và trở thành kẻ thù của anh mãi mãi!”

Và ngay bản thân nó, sau những trận chiến sinh tử cũng nhận ra, thù hận là căn nguyên của mọi bất hạnh và tội ác. Mà nó thì đã có quá đủ hai thứ đó, cần chi nhiều thêm. Nó ko nhận họ, họ cũng ko cần nhận nó, 2 bên sống những quãng đời riêng, như vậy là đủ rồi.

Haizz. Thở dài 1 hơi. Nó thôi suy tưởng và bước vào nhà tắm. Hôm nay nó có hẹn vs JJ ở văn phòng. Chắc là chuyện bản báo cáo. Hay đầu vân tay. Cũng ko biết nữa, tốt nhất là nhanh nhanh đến đó khỏi phải ngồi đây đoán già đoán non

7h30

Minh Khang tỉnh dậy, trong phòng chẳng có 1 ai ngoài bản thân hấn. bên cạnh lạnh ngắt lạnh ngơ, nó đã ko còn ở đấy nữa. Dưới nhà, Trong bếp cũng chỉ thấy có Khánh Linh đang ngồi gặm bánh mì

-Nhã Chi, cô ta đâu rồi

Uống một ngụm sữa cho xuôi đi những vật chất trong cổ họng, Khánh Linh mới lên tiếng

-Đi rồi

-Đi rồi, mà đi đâu.- Minh Khang nhăn mặt thắc mắc

Trong khi đó cô em gái vẫn cứ từ từ đến nóng ruột

-Không biết, sáng nay thấy lên xe với gã nào đó rồi phóng đi rồi

-Gã nào??

Sau câu trả lời, hấn bắt gác nắm chặt tay thành quyền, mặt mũi hấn nhí nhí khó coi, vợ với cái điện thoại gọi cho ai đó, trong lòng lăm lăm

“Nhã Chi là cô ép tôi tiếp tục cuộc chơi đó”

Bên đường lớn, quán băng đĩa lác đác vài người trong tiệm. Dù sao cũng là sáng sớm, có khách đã may mắn rồi. Hơn nữa “chủ tiệm” cũng chẳng đòi hỏi gì nói cho cùng cũng là lợi dụng khách hàng làm vỏ bọc cho hoạt động bên trong

Trên tầng

Bức tranh lớn lại 1 lần đk mở ra.

JJ và Rosie đồng lúc bước vào, vút phịch cái mũ bảo hiểm xuống, nó tự rót cho mình 1 tách cà phê

-Có biến sao?

JJ sau khi khởi động xong dàn máy tính, thiết bị cũng ngồi xuống cạnh nó

-Đương nhiên, anh mất công đến tận nhà đón em thì chắc chắn có chuyện mới làm phiền như thế

-Đk rồi, nói đi.- nó lắc đầu cười nhẹ

Màn hình lại 1 lần nữa hiện lên đầy đặc hình ảnh, JJ bắt đầu giải thích

-Còn nhớ lần trk em nhờ anh tra thông tin về 1 người

-Victor Bovchav. – nó nhanh nhẩu

-Chuẩn, hắn đã xuất hiện tại sân bay thành phố này tuần trk. Có lẽ nghi vấn của em ko sai. Chính vì thế anh đã báo cáo lên cấp trên. Họ đã cho người theo dõi tên này. Nhưng mà, 1 tuần nay rồi, ko có kết quả.

Không hề hài lòng với sự việc trên, Nó đắm chiêu suy nghĩ

-1 tên trùm xã hội đen sang đây chắc ko phải để đi du lịch. – 2 tay khê đan vào nhau trầm ngâm.- anh chắc là mật thám của chúng ta ko bị phát hiện chứ

-Chắc chắn ko, bọn họ rất cẩn trọng mà.- JJ phản đối

-Có video theo dõi ko, cho em xem

Khẽ gạt đầu JJ lại cúi mũi vào máy tính lôi ra 1 đoạn video nó yêu cầu

-anh đã xem đi xem lại rồi, ngoài chơi bài ra, hắn ta và tên thuộc hạ ko có hành động hay lời nói gì đáng nghi, lịch trình cũng ko có gì bất thường.

Vẫn Chăm chú vào màn hình cho đến khi đoạn băng kết thúc

-Em khẳng định chúng ta đã bị phát hiện.- nó búng tay cái tách

-Tại sao.- JJ vẫn chưa hiểu

-Anh nhìn đi.- nó chỉ vào màn hình.- anh đừng quên Victor Bovchav từng là gián điệp của Liên Xô cũ

-Thì sao

Thở dài 1 hơi, nó tiếp

-Những gián điệp của Liên Xô cũ đk huấn luyện cách dùng quân bài poke để thông tin cho nhau khi bị nghe trộm. Trong clip, xem nào.....Chuyển số các quân bài thành kí tự ta đk “bpar” tiếng Nga có nghĩa là kẻ địch.

-Em chắc chứ.- JJ có vẻ vẫn hoài nghi

-Chắc chắn, em cũng từng đk dạy sử dụng loại mật mã này.- nó quả quyết

Không khí lại chìm vào trong im lặng, ai nấy đều chìm vào toan tính bước tiếp theo. Bất chợt JJ nhìn thấy bàn tay nó đang quăn băng, tóm chặt lấy, anh vội vàng hỏi

-Sao thế, bị thương ak.

Rút tay lại rất nhanh, Rosie cười khẩy

-Ko, tai nạn nghề nghiệp thôi.

-Ko sao chứ

-Ko sao, mà thôi em về đây. Đi lâu quá ko tiện

Thế rồi nó đứng dậy đi về mà ko biết rằng ở nhà, hắn đã bài binh bố trận trk chờ đón con mồi lọt lưới

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Khó Sống 3

Mất khoảng 10' trên đường để từ trụ sở về đến nhà, Rosie quả thật ko muốn gì hết ngoài 1 bữa ăn sáng. Lúc này quên mất rằng bản thân dạ dày đang trống rỗng lại “tương” nguyên 1 cốc cafe chỗ JJ khiến trong bụng đang sôi lên vì sốt ruột. Cho nên trong trí óc lúc này chỉ đang nhớ đến cái tủ lạnh, mấy lát bánh mì cùng hộp mứt mà thôi. Tuy nhiên như đã nói từ trk, cuộc sống chưa bao giờ dễ dàng với nó. Dù chỉ 1 lần

Vừa mới bước đến cổng, Rosie đã thấy ngồn ngàng là xe cộ. Đó là chưa kể đến những tiếng cười đùa, nói chuyện dăm dạn, tiếng quẩy nước lồm bồm ở sân sau, phía hồ bơi. Thấy lạ nó bèn bước ra xem sao. Theo mỗi bước chân, tiếng cười nói ngày càng rõ hơn.

1s

2s

5s

Trời ạ, cái gì kia. Vẫn là lũ người hôm qua nhưng trang phục có khác. Nữ thì bikini, nam thì quần bơi. Nó nhìn xuống đồng hồ trên tay. Mới có 9h kém, vậy mà lũ người này ko phân biệt sáng tối làm cái chết tiệt gì ở đây. Cho dù là hôm nay trời nóng nực nhưng cũng đâu cần mở tiệc hồ bơi miễn cưỡng như vậy. Rõ ràng là muốn trêu ngươi hành hạ nó đây mà, ý tứ lơ lửng này thì đầu sao đk.

Đang định bỏ mặc bọn họ vào bếp tìm cái gì đánh chén, bỗng nhiên tiếng hân từ đâu vang lên:

- về rồi sao, đúng lúc đó, dù sao cũng đang cần 1 chân phục vụ

Thì ra hân ta bị mấy cô em bikini bu kín nên nó ko thấy mặt. Thờ dài, nó chỉ biết thờ dài rồi làm theo thôi. Quả thật là ko có chiều gì mới sao, vẫn chỉ là muỗi đốt i nox thế này. Quả thật làm con bé thất vọng quá làm mất công mong chờ, đoán định mãi

Một cô nàng bikini đỏ đang tiến về phía Rosie, nó nhận ra, là cô ả mở nhon tối qua lãnh nguyên chiếc cốc. Chắc đến trả thù đây

- nè.- ả đưa cho nó 1 cái khay

- Sao?- nó hất hàm hỏi

- Còn sao nữa, tụi này khát nước rồi, chị giúp việc đang pha trong đó, cô chỉ việc vào đó bê ra đây thôi, nhẹ nhàng quá còn gì.

Nó lại nhìn quanh. Gần chục người là ít, có khi phải hơn ấy chứ. Đứng đó mà bụng nước rồi nghe những con người này sách nhiễu thì lấy đâu ra cái gọi là nhẹ nhàng. Cô nàng có nhầm ko vậy. Thực ra nếu cái bụng nó ko réo thì nó đã vui vẻ chơi tới bến với ả rồi nhưng mà dạ dày đang biểu tình thế này, cho nên tâm trạng có chút hậm hực. Nhưng ai dễ gì nhận ra đk điều đó, nó vẫn cầm chiếc khay bước vào bếp

Quả đúng như Rosie đã đoán trước, trên đời này làm gì có cái gọi là nhẹ nhàng. Tuy rằng công việc chỉ là bụng bê nhưng cũng bị hành cho đủ kiểu. Dù sao đây cũng là 1 căn biệt thự lớn, hồ bơi ngoài trời cách nhà bếp đến gần chục mét là ít, bụng bê linh kinh cốc chai từ trong ra ngoài cũng mất dăm ba phút, ấy là chưa kể phải đi vòng quanh hồ đưa đến cho từng người. Có người thì kênh kiệu nhận lấy, có người thì oái ăm chê ổng chê eo rồi bắt đố, bắt lấy thêm. Trong đó nhóm người của Hoàng Kiên, Minh Khang và 2 cô ả hôm trước là khó chịu nhất. Cứ rảnh 1 cái lại gọi, đổi 1 cái lại hành. Sai vật đủ kiểu thậm chí là cấm ô che nắng nó cũng phải làm. Cả buổi cứ y như con quay mòng mòng quanh cái hồ bơi đó.

Tuy vậy.... dù cho bản thân thì đói, chạy đi chạy lại đã vã mồ hôi nhưng trông mặt nó ko có vẻ gì là đang chịu khổ. Mọi yêu sách được con bé xuất sắc hoàn thành khiến đám người kia tức càng thêm tức. Người nào người ấy nhìn nhau hậm hực, tức tối. Biết bọn họ đã hết trò nó mới nhẹ nhàng lên tiếng, giọng điệu đắc ý:

- nếu ko yêu cầu nào nữa, tôi xin phép vào trong. Nghĩ ra được điều gì mới thì cứ gọi.

Thế là nàng quay lưng bước vào trong. Nhưng mấy cô nàng quý cái bên cạnh Minh Khang đâu có để yên cho nó bước đi như thế. Không ăn đk thì mấy ả phá cho hôi. Thấy nó đi ngang qua hồ bơi ko để ý. Cô ả bikini đỏ vừa nãy mới phi đến xô mạnh nó xuống hồ cái “ùm” một cái. Ngay lập tức đàn vịt ổng ẹo dưới nước kia vừa thấy nó ngóc đầu lên là nhào đến chìm nó xuống. Trên bờ hân thấy vậy cũng thấy kệ, cô nàng đang ôm cổ hân thấy hân im im tưởng hay, cũng lên giọng góp vui:

- Nhà Chi, cô lên tiếng cầu xin đi rồi tôi sẽ tha cho.

Nhưng trái lại với dự đoán của bọn họ. Ban đầu do phản xạ bản thân nó cố vùng lên khiến bọn họ càng hăng say chìm nó xuống nhưng về sau, biết mấy cô ả này ngoài dọa nó ra thì chẳng làm đk gì nữa nên con bé mới cười khẩy. Nó đã quyết định làm 1 ván gây ổng đập lưng ổng. Gì chứ đối với nó, nước từng là nỗi sợ lớn nhất khi mà lần đầu học bơi nó đã bị vớt xuống hồ 1 cách không thương tiếc, cũng không biết bao nhiêu lần tưởng sắp chết khi học nín thở nhưng chính cái khắc nghiệt ấy lại rèn cho nó cái kĩ năng lấy môi trường xung quanh làm bạn khi lâm nguy, hơn nữa khả năng nín thở của con bé cũng ko phải vừa. Chính vì thế nó thả lỏng cơ thể không chống cự mặc kệ những con người đang ra sức đè nó xuống

30s

Bọn họ vẫn thi nhau chơi trò lố đó, trên bờ là mấy ả đang hi hả sung sướng.

1’

Không thấy nó phản ứng, có vài cánh tay đã hoảng hốt buông ra

1’20s

Khánh Linh trên bờ bắt đầu chú ý với sự bất thường đó, thôi ko nằm im tắm nắng nữa mà vội vàng đứng bật dậy, xô mấy cô ả đang đứng hi hả kia ra, hét lớn

- các chị làm gì vậy, thả chị ấy ra đi, ko cần thận chết người đó

Mấy con vịt đó thấy thế cộng thêm việc nó ko cựa quậy này giờ cũng nhìn nhau ngơ ngác rồi buông tay, tản ra xa. Lúc này trên hồ, một thân xác tóc tai rũ rượi mặt úp xuống nước lênh phênh nổi lên. Cả nhóm toán loạn kéo nhau chạy lên bờ. Minh Khang hoang mang nhìn Hoàng Kiên, Một vài người vội vã chạy đến xem, mặt xám ngắt trong đó có cả cô ả ườn ọ bên Minh Khang lúc này.

Bỗng dưng từ trong nước trời lên một nhân ảnh cái ào, nước bắn tung toé, cô ả chưa ngoa lúc trước còn đứng lên bờ đắc thắng nay đã bị nó túm chân lôi xuống. Dừng lại chiều cũ, cứ đợi ả ngoi lên là nó lại chìm xuống, rồi lại lôi lên, và lại chìm xuống. Mọi người xung quanh lại một phen hoảng hồn trở mắt ra nhìn cảnh trước mặt. Nạn nhân lúc này, sau gần 2 phút dưới nước giờ bỗng bật dậy đánh trả đòn. Mặt mũi cứ lạnh tanh đi ko chút gì là sợ hãi, trong khi kẻ chủ mưu thì lại đang sống dở chết dở

- Tiểu yêu, cô lên tiếng cầu xin đi rồi tôi sẽ tha cho.- giọng điệu khinh khỉnh trên ngời ấy lại cất lên

Nhưng cô nàng kia ko vừa, vẫn cứng đầu cứng cổ. Nó lại chìm lâu hơn.Lúc này ả mới hoi há lên tiếng:

- Tôi xin cô, ăc...ăc.. mau thả tôi ra, ăc..ă.c., cứu,

Đến đây, buổi diễn chính thức hạ màn. Nó buông cô ta ra rồi nhanh chóng lên bờ. Ngay lập tức 2 thanh niên vội lao xuống đỡ lấy cô nàng đang ngã ngoài kia. Nó chỉ khẽ nhếch mép cho trò chơi vừa rồi, đứng dậy vuốt lại mái tóc và chỉnh lại quần áo,khoảnh khắc đó 1 giọng nói chanh chua nhưng có phần sợ sệt vang lên.

- Dao đâm không đau, nước chìm không chết. Rốt cuộc cô là cái quái gì vậy.- Là cô ả bikini đỏ

Chậm rãi quay lại nở 1 nụ cười ranh ma:

- Là thứ các người không thể đụng vào.

Cùng lúc đó Minh Khang cũng bước đến bóp chặt lấy cánh tay nó. Hấn rít lên từng tiếng:

- Loại người như cô quả thật đáng sợ.

- Vậy sao, anh quả thật hiểu tôi nha.- nó khẽ đưa tay lên vuốt má hắn.

Rosie ko hiểu, mới có như thế này mà hắn đã nói nó đáng sợ vậy nếu nhìn thấy nó giết người, hắn có ngắt đi không. Bỗng dưng con bé mong chờ điều đó ghê gớm

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bản Báo Cáo

Thời gian thấm thoát trôi qua, đã được 1 tuần kể từ ngày Rosie “phản pháo” ở hồ bơi. Bây giờ gặp lại, 2 cô nàng kia mặc dù vẫn to mồm lớn tiếng lắm nhưng chỉ dám nói sau lưng chứ không ho he gì trước mặt. Thậm chí đến bây giờ cứ mỗi lần nhớ lại chuyện đó nó thì thoảng lại cười một mình. Minh Khang có vẻ đã nản với mấy cái kế hoạch tẻ nhạt hành xác kiểu đó nên đã bắt đầu để cho nó yên, đường ai nấy đi, việc ai nấy làm. Nói tóm lại là trong mắt hắn, nó là con quỷ cái, còn trong mắt nó hắn là 1 thằng khốn không hơn. Tuy nhiên ngày trước nó từng đánh đồng Minh Khang với em gái hắn Khánh Linh là cùng một rước nhưng mà gần đây có lẽ phải xem lại cách nghĩ đó.

Còn nhớ vụ ở hồ bơi sau khi bỏ mặc lũ người kia ú ớ đằng sau, Rosie đã bước một lèo vào trong, điểm đến đầu tiên của nó không phải nơi nào xa lạ vẫn chỉ là căn bếp kia thôi. Từ này đến giờ lục đục trong này nhưng chỉ bụng bê là chủ yếu chứ ăn uống thì được bao nhiêu. Bụng nó đánh trống này giờ căng lắm rồi, nếu còn chưa có cái gì lót dạ chắc chết quá. Ấy vậy mà lục tung tủ lạnh, ngăn bếp, nồi niêu Kết quả là con số 0 tròn trĩnh. Ừ thì cũng phải

thôi, bao nhiêu đồ ăn thức uống trong nhà không phải đều mang ra ngoài kia cho bọn đối hơi ngoài kia phê phờ rồi sao.

-****! Chết tiệt!

Đang đứng con lên máu vì đói bỗng Rosie nghe thấy tiếng động

“Cạch”

Mùi thơm xộc vào mũi con bé, Oa, đây không phải là đĩa bánh mì bơ tỏi lúc nãy bung ra sao, còn cả cốc nước cam kia nữa, sao lại ở đây? Không phải đói quá hoá giả mờ đó chứ.

-Cả sáng chạy đi chạy lại chắc chị đói rồi, – vừa nói người đó vừa đưa cho nó cái khăn tắm – chị đi tắm đi rồi xuống mà ăn, bọn họ chắc chơi đủ rồi.

Nói xong người đó bỏ đi. Trong khi ấy, Rosie ngồi thừ mặt ra, uây, không phải chứ, kia là tiểu yêu Khánh Linh sao.

“Ừm, xem nào. Thật ra thì ngoài tên Minh Khang kia có thù oán với Nhã Chi thì cô em này hoàn toàn không có xích mích, thù hằn. Có lẽ cách đối xử trước kia chỉ là không hoà hợp về tính cách chứ không phải do oán trách gì. Nói tóm lại là có tin được không?”

Vừa nghĩ con bé vừa lấy tay gầy gầy mấy miếng bánh mì. Oi giời oi, sao mà thơm ngon thế không biết, vỏ vàng ruộm, mùi bơ quyện với tỏi quyến rũ không chịu được

-Bé ơi đợi chị nha\

Rosie ngậm ngùi tạm chia xa đĩa bánh chạy vội lên phòng tắm rửa thay quần áo

Trở về với hiện tại, 1 tuần sau.....

Trời về đêm

Đây luôn là khoảng thời gian Rosie thích nhất, 12h đêm, mọi người thường hay kiêng kị giờ này vì cho rằng nó là khung giờ của ma quỷ gì đó nhưng Rosie lại cực kì thích. Phải chăng bản thân nó cũng là 1 con quỷ nên khung giờ này mới đem đến cho nó những an tâm thích thú đến vậy. hay chỉ đơn giản là bóng đêm khi này đã đủ dày đặc để che đi tội ác và gian xảo của những mưu mô tính toán. Không biết nữa, có lẽ là cả hai chẳng?

Nhìn ra ngoài, trời bắt đầu trở lạnh rồi, sáng nay còn man mát là thế mà sau cơn mưa chiều nay lại có vẻ se se cái tiết trời mùa thu. Nếu vậy có lẽ là khi thu sang sẽ là lúc tròn vành 2 tháng nó sống trong cái lốt Phạm Nhã Chi này. Bỗng dưng con bé nảy ra cái suy nghĩ nếu nó không bị bỏ rơi, mọi chuyện xảy ra như cái lý phải có thì không biết nó sẽ thành người như thế nào? Ngang ngang như Nhã Chi hay hiền lành như Nhã Phương. Không biết. Nhưng dù là ai nó cũng không muốn giống họ, À mà khéo nó lại phải thay thế Nhã Phương kết hôn với Minh Khang thì chết, cuộc đời còn gì đáng buồn hơn.

“tạch”

Đeo đôi găng tay cao su mà trên đó được in sẵn dấu vân tay của chủ tịch Trịnh Sơn vào, nó lại bắt đầu mảnh cũ để mở khoá và qua mặt camera. Bức tranh sau bàn làm việc một lần nữa được mở ra. Nó thận trọng đặt tay lên máy quét.

luồng ánh sáng xanh lướt qua.

Một chiếc bàn phím mini được tự động trượt ra từ trong

“có lẽ là lớp mặt mã cuối, xem nào”

“Phật”

Sau lớp dung dịch còn i ốt được rosie phủ lên trên, một vài phím đã hiện lên dấu vân tay. Bàn phím này ngoài để đánh mật khẩu ra thì chẳng để làm gì khác nên nó khẳng định ghép lại những phím kí tự có vân tay chắc chắn sẽ ra mật khẩu

“Ừm, M, G, A,... oh có cả chữ L, vậy là”

Bíp

Cánh cửa kết bảo hiểm mở ra đúng như dự đoán, đơn giản mà không mất thời gian điều tra sắc xuất. Hoá ra chủ tịch Trịnh không khó đoán như nó tưởng. Bên trong bản báo cáo về biến dị số 9 vẫn đang nằm i lìm trong chiếc thẻ nhớ.

“honey, mày làm tao vất vả quá”

Nhanh chóng cắm thẻ vào điện thoại và tải bản bản cáo về và thay đổi một số dữ liệu. nếu trong trường hợp xấu nhất bản báo cáo bị lọt ra ngoài.

Xong xuôi, bây giờ con bé ước rằng mình chỉ là sát thủ của K thì tốt, nhiệm vụ hoàn thành rồi, chỉ cần dọn dẹp rồi ra về thôi. Haiz, nhưng ai bảo bản thân “hai mạng” làm gì, bây giờ còn phải ở đây làm bảo mẫu cho 2 đứa trẻ kia nữa. 1 đứa đang học bài, còn 1 đứa đang xem bóng đá. Đúng là chết tiệt mà.

Ra khỏi phòng làm việc, Rosie không ngừng ngó nghiêng. Hai anh em nhà đó vẫn đang say sưa với công việc của riêng mình, dọc hành lang này vắng lặng không một âm thanh.

“Brum...rum...”

Là JJ gọi từ sau vụ bị bắt ở ban công, nó không dám để chế độ chuông. Giờ này cũng đã muộn chắc là JJ gọi vì công việc. Rosie chạy nhanh lên tầng 3, ra ban công rồi nghe máy.

- Thế nào, xong việc chưa, bàn tay cao su đó được việc chứ.- chưa gì anh đã hỏi tới tẩm khiến nó phì cười

- Xong rồi, em là ai chứ. Tí nữa em gửi về trụ sở, giữ gìn cẩn thận đó

- Mà em đi cũng lâu rồi để công chúa ở nhà 1 mình có sao không, có cần anh về nhà xem giúp ko.?

- Không cần, nằng đi lưu diễn với đoàn rồi. Không có cơ hội ở riêng cho 2 người lén phét đâu.- ngay lập tức nó bắt thóp anh chàng

Bên kia, một giọng điệu cười trừ vang lên:

- không có gì, không có gì, tất cả chỉ là đùa.

Nghe giọng điệu bối rối đó như trẻ con bị bắt lỗi của JJ nó cũng không nhin nổi cũng phải nhoén miệng một cái.

- Vâng đùa, anh lúc nào cũng chỉ biết đùa.

Nó đâu biết rằng bản thân vì đang mê mải với điện thoại, Minh Khang bước vào lúc nào không biết. Sau tấm kính ban công khép hờ, hắn nghe thấy nó một tiếng anh hai tiếng em với ai đó trong điện thoại thì chẳng rõ nguyên cớ gì mà máu trong người cứ sôi cả lên. Chưa kể đến khuôn mặt hớn ha hớn hở kia nữa, nó chưa từng dùng bộ mặt đó nói chuyện với hắn.

“Ừm”

Chàng ho lên một tiếng đánh động. Ngay lập tức nó gác máy, lấy lại vẻ mặt lạnh lùng ngay nào đối mặt với sự hiện diện của kẻ mới đến. Nhưng chính cái thái độ ấy lại khiến Minh Khang một lần nữa sục sôi:

- Nói chuyện với ai vậy.- hắn cộc lốc hỏi nó

- Người quen.- nó cũng đáp gọn lỏn rồi bước tiếp

Nhưng nhanh chóng hắn đã kéo giật nó lại

- Kẻ đến đón cô lần trước là ai?

- Người quen.- nó đáp mà không thèm nhìn hắn

Tay hắn càng bóp chặt hơn, ép cho các mạch máu trong người căng ra

- Cô với hắn có quan hệ gì

- Người quen.- trái với thái độ giận dữ đó nó cứ bình thản đến trêu người kẻ trước mặt

- Chết tiệt.- hắn xô nó ngã phịch xuống giường bên cạnh

Không để con bé kịp đứng lên Minh Khang như 1 con hổ dữ đã xông xộc chạy đến, 2 tay bóp chặt má nó kè sát mặt

- cô đừng quên bản thân mình là vợ tôi

Nó chỉ cười khẩy rồi quay mặt đi. Hắn càng siết chặt tay hơn. Nó cảm nhận được móng tay hắn như hằn sâu vào da thịt nó.

- Tôi hỏi cô nhớ điều đó chưa.- hắn rít lên

Nó vẫn không trả lời

Đột nhiên Rosie cảm nhận được một lực ép chặt ở đầu môi, nó căng mắt ra nhìn, là hắn, với chiếc lưỡi sành sỏi và hung bạo đang tách miệng nó ra tung hoành rà soát bên trong. Cái gì ??? một nụ hôn sao. Thằng cha này lại dờ chừng ngày mất trời sao. Nó bắt đầu phản kháng nhưng hai tay vừa dơ lên đã bị hắn túm chặt không thể nhúc nhích. Hiện giờ, Tình thế đang nửa ngồi nửa ngã trên giường không có điểm tựa khiến nó chao đảo trước sức ép từ bờ ngực rắn rỏi của ai kia. Nó cúi người xuống. Ngay khi con bé ngã ra cũng là lúc tay hắn rà xuống dưới, những nụ hôn cũng thấp dần xuống cổ, xuống vai rồi

“Không được, chuyện này xảy ra có thể làm tình hình phức tạp hơn khi hạ màn.”

Nghĩ thế nó cố đẩy hẳn ra nhưng dào òi, làm sao mà sức nó có thể địch lại sức hẳn khi mà không có nổi 1 điểm tựa trong tay. Hơn nữa nó càng chống cự lại càng như kích thích thêm cơn mãnh thú trong hẳn. Thôi thì đành nào cũng không thoát được, đành đâm lao phải theo lao vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Giải Cứu 1

Trời vẫn còn nhá nhem sáng, mặt trời còn chưa ló rạng, bóng tối vẫn còn lấp lờ quanh đây. Trong phòng, sau vụ việc đêm qua không khí đã im ắng hẳn. Trên giường bên cạnh người đàn ông vẫn còn im lìm trong giấc ngủ là tấm lưng trần trắng nõn cong vút đang lấp ló dưới lớp chăn.

“Brum Um.rum”

Có cái gì đó rung dưới lớp đệm, một cánh tay loạng choạng sờ lẩn xung quanh

“A”- nó nheo mắt trước ánh đèn hắt chói từ chiếc điện thoại. Tin nhắn từ JJ.

SOS, nhiệm vụ khẩn.

“Hơ, điên à”- nó vội vàng bật giật, 1 tay cầm điện thoại, 1 tay giữ chăn. Cái áo đầu vẫn chưa mò thấy.

Có biến rồi, rốt cục là gì? Bản báo cáo đã nằm trong tay nó, vậy còn có chuyện gì xảy ra. Hơn nữa là nhiệm vụ khẩn. Có nghĩa là liên quan đến tính mạng ai đó hay có tầm quan trọng lắm thì JJ mới nhắn sáng sớm như vậy.

“Chắc không phải là thủ tiêu ai đó chứ”.

Trong khi nó ngồi bó gối trầm ngâm với tấm lưng trần gợi cảm thì bên cạnh Minh Khang đã mở mắt lúc nào không biết. Qua ánh nhìn còn mập mờ của sáng sớm với ánh sáng nhờ nhờ của căn phòng, hẳn nhìn thấy một bông hoa hồng. Một bông hoa hồng đen, dưới thân cây là con rắn đang quấn quanh nhẹ nhàng vuốt.

“Là hình xăm”

Nhưng hình xăm này rất đặc biệt, giống như là vết sẹo được người ta phun màu lên để che dấu. Rất đặc biệt. Rất quyến rũ. Và chính sự đặc biệt ấy, sự quyến rũ ấy đã thôi thúc hẳn đưa bàn tay mình về phía trước. Hẳn muốn chạm vào bông hồng đó.

“Bộp”

Ngay lập tức bàn tay đó bị giữ chặt lấy trước khi kịp chạm vào hình xăm. Là Rosie. Nó đã cảm nhận.

Rosie quay lại nhìn hẳn bằng con mắt sắc lạnh. Rõ ràng nó muốn đối phương hiểu đây là vùng cấm địa không được đụng vô. Có lẽ Minh Khang cũng đã nhận ra và ngay lập tức rút tay lại mặc dù trong lòng vẫn còn tò mò khó hiểu. Nhưng không để cho hẳn có cơ hội ngắm lâu, Rosie nhặt nhanh chiếc áo trên nền đất mặc vào rồi bước vào nhà tắm. Nhiệm vụ trước mắt còn đang đợi, nó không muốn mất thời gian với nhiều với kẻ này làm gì.

Tuy nói vậy nhưng việc để lộ hình xăm vừa rồi khiến Rosie có phần hơi bất an. Hình xăm này, so với những hình xăm khác có phần đặc biệt. Nếu như hình xăm của công chúa chỉ là một bông lan được vẽ bằng kỹ thuật xăm trở bình thường, có thể dễ dàng xóa bỏ thì với nó, bông hồng này được vẽ lên từ khối sắt nung nóng đỏ được khắc sẵn hình in lên vai. Những cánh hoa uốn lượn thực chất là vết sẹo của da thịt cháy xém được phun màu lên để che dấu bản chất thật của nó. Hơn nữa lại là hình xăm để che đi vết đạn năm xưa. Là sẹo chồng lên sẹo. Tội ác chồng lên tội ác. Có rất nhiều người trong thế giới ngầm tuy không biết mặt nó nhưng lại nhận ra được hình xăm này nên nó không bao giờ để lộ ra, Và hơn nhất, mỗi hình xăm đều có một ý nghĩa riêng. Trong cái xã hội đen tối kia, đối với những ai có hình xăm bông hoa hồng trên vai trái thì đó là những kẻ không cha, mẹ không người thân thích, những kẻ này do không còn gì níu giữ nên độ mạnh động, hung hãn rất cao. Chính vì vậy, bông hồng đó không đơn thuần chỉ là một hình xăm mà đó là cả quá khứ, cả nguồn gốc của tội lỗi.

20’ sau, Rosie bước xuống nhà ăn sáng. Minh Khang thi thoảng len lén nhìn nó như đang định rò xét thái độ sau chuyện đêm qua nhưng không thấy nó phản ứng gì thì lại liếc xuống vai trái. Cũng không có gì. Có lẽ hẳn còn rất tò mò về bông hồng đó. Rosie đọc được trong ánh mắt hẳn điều đó nhưng vậy thì sao chứ? Nếu hẳn biết kết cục của những kẻ cố gắng tìm hiểu về nó đã phải ra đi thì nào chắc có lẽ sẽ không còn muốn tò mò nữa đâu. Nghĩ đến đây, khoe miệng con bé lại khẽ nhấc lên ngạo nghễ.

Ngồi thêm dăm phút, Rosie đứng dậy ra ngoài hưởng chút khí trời trước khi lao vào nhiệm vụ tiếp theo. Không khéo là thủ tiêu, cũng có thể lắm. Con bé thường không thích những nhiệm vụ như thế này lắm. Không có nhiều thời gian nghiên cứu kẻ thù, nguy cơ “chết” rất cao. Nhưng biết làm sao, nó cũng đã quen sống trong vòng nguy hiểm rồi.

“Bíp ... bíp”

Tiếng còi inh ỏi ở đâu khiến nó thôi suy tưởng mà chăm chú về trước cổng. Nơi tiếng còi ấy phát ra. Ở đó, 1 gã khoảng 20, 22 tuổi gì đó, quần áo chau chuốt, tóc vuốt béc lộn đang chễm chệ trên con mui trần thể thao ra sức vỗ vào vô lăng.

“Thế loại bất lịch sự này làm gì ở đây?”

Trong khi nó còn đang phân vân về kẻ trước mặt thì đầu đó, Khánh Linh đã lộ mặt ra nói lớn

-Anh yêu, đợi em chút, em lên thay đồ rồi xuống ngay.

“Anh yêu”. Nói vậy đây là người yêu của Khánh Linh sao. Không được. nhìn mặt hần ta quen quen. Nếu không nhầm thì nó đã gặp hần ta trong mấy vụ truy quét mại dâm hay ma túy gì đó. Hoặc có lẽ cả 2 nên nó mới nhớ rõ mặt gã đến vậy. Tuy không phải kẻ buôn bán hay ma cô gì nhưng đầu sao cũng là kẻ liên quan đến tệ nạn xã hội, 1 cô bé 17 tuổi như Khánh Linh có lẽ không nên dính líu tới những người như thế này. Nếu bình thường thì thôi, nó sẽ làm ngơ trước sự việc trước mắt, nhưng nhớ đến đĩa bánh lần trước, Rosie lại thờ dài. Coi như là trả ơn vậy.

-Người đó là bạn trai của em sao? – Không đợi cho Khánh Linh bước ra cổng, nó túm con bé lại hỏi

-Phải, thì sao?- Cô nàng hồn nhiên gật đầu

-Chia tay đi, người đó không tốt đẹp gì đâu.- nhìn con bé bằng con mắt nghiêm túc nó nói.

Nhưng đáp lại lời khuyên chân thành của nó, Khánh Linh lại như 1 con nhím bị người ta đụng vào lập tức xù lông lên:

-Tốt xấu gì kệ tôi, chị thích nói xấu người khác nhì. Sao thế phá anh tôi không được thì quay sang phá tôi hả. Đùng hòng.

Nói rồi nàng ngúng nguẩy bỏ đi. Nó lại 1 lần nữa thờ dài.

8h00

Bức tranh lớn trên tầng 2 của quán băng đĩa 1 lần nữa mở ra. Ngay sau khi Minh Khang đi làm, Khánh Linh đi học, con bé đã lập tức phóng thẳng đến đây. Dù sao cũng là nhiệm vụ khẩn, sao có thể chậm trễ được chứ.

-Bản báo cáo đầu em- nó chưa kịp ngồi thì JJ đã hỏi dồn

-Ừm- đưa cho JJ cái thẻ nhớ, nó hất mặt hỏi.- Sao thế có chuyện gì sao?

Nhưng lần này JJ không vội trả lời ngay, anh còn bận xử lí nốt đồng hồ dữ liệu trong cái thẻ nhớ nó vừa đưa. Xong xuôi mới bắt đầu tường trình.

-Đêm qua, viện phó viện khoa học hình sự quốc gia, người cầm bản báo cáo về biến dị số 3 đã mất tích. Điều tra sơ bộ cho thấy đây là 1 vụ bắt cóc.

-Victor Bovchav là chủ mưu đúng không? – nó ngắt lời JJ

Anh gật đầu, 2 người lại lặng đi trong suy nghĩ

-Vậy nhiệm vụ của em là cứu ông ta? – Rosie lên tiếng

-Ừm. Đây là thông tin về nơi giam giữ ông ta mà đồng nghiệp của ta đã tìm được. Một xưởng máy bỏ hoang ngoài ngoại thành cách ta 500 km về phía Tây.- vừa nói JJ vừa đưa cho nó 1 tập tài liệu.

Rosie nhận lấy và ngồi xuống ghế. Đang định nghiên cứu tài liệu thì đột nhiên JJ lại hỏi:

-Sao hôm qua đang nói chuyện lại cúp máy, có chuyện à.

Nó ngẩng lên, nhìn anh cười khẩy, lắc đầu

-Không, là tên Minh Khang kia thôi, không có chuyện gì

-Không có chuyện gì? – JJ nhìn nó nghi hoặc.- này, ở cùng nhau mấy tháng, em lại mang danh vợ anh ta, 2 người.. thật sự là không có gì sao?

Hiểu ngay ra vấn đề JJ đang đề cập, nó lém lỉnh nháy mắt

-À, thì cũng ... không phải không có

-Hừ, OMG- JJ kinh ngạc

-Là anh ta ép em thôi.- nó nhún vai

Ngay lập tức JJ nhảy vào phản đối

-Thôi đi em thừa sức chống cự lại hắn ta, đừng ngại biện nữa, em đang toan tính điều gì?

Khép lại trang tài liệu, nó thờ dài vổ vai JJ cái bộp:

-Haiz, lại bị anh nhìn ra rồi, em chỉ muốn xem hắn diễn trò được đến đâu thôi, nhất là sau vụ này, em tò mò muốn biết hắn sẽ làm gì tiếp theo.

-Này, làm gì thì làm, chừng mực thôi đấy.- bỗng dưng JJ lại trở về với bộ dạng nghiêm túc ban đầu.

-Biết rồi, làm việc đi.- nó cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Nhìn sơ qua thông tin nơi sắp đến, Rosie đứng nhanh tới hộp vũ khí, tra 2 khẩu súng và vài băng đạn vào bao, mấy con dao giấu dưới boot, một mắt kính camera cảm ứng nhiệt. Đã đủ bộ. Còn thiếu bé yêu là chiếc moto phân khối lớn dưới gara nữa là Ok.

Cuộc giải cứu bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Giải Cứu 2

Cách đó 10m về phía Đông Nam

Nơi Rosie đang đặt chân là một khu đất trống ngoài ngoại thành. Xung quanh không cây cối, không nhà cửa chỉ toàn là một vùng đất đỏ cằn cỗi, lỗ chỗ trên đó là vài đám cỏ úa xác xơ. Rõ ràng đây là một điểm công nghiệp đã bị bỏ hoang từ lâu. Từ đây, Qua ống nhòm, nó có thể quan sát được nơi con tin bị giam giữ. Là một xưởng máy bỏ hoang, xung quanh hoang phế với những cánh cổng sắt cong vẹo, tróc sơn, rỉ sét từng mảng. Vài thùng nhiên liệu rỗng lẩn lóc xung quanh hoặc nằm chất đống lên nhau. Trông từ xa thì có vẻ yên ắng, thanh bình nhưng khi tăng cự li nhìn rõ bên trong, có vài chiếc ô tô và mô tô phân khối lớn.

Nhẹ nhàng tiến tới tiếp cận địa điểm, nhìn qua khung cửa đã rách nát vào trong căn phòng chính, bên cạnh mấy cái dây chuyền tự động đã chết máy từ lâu, một người đàn ông trung niên quần áo xộc xệch, thân thể tàn tạ, mắt bị dải băng đen bịt kín, đầu ghé sang 1 bên vì đau do cánh tay bị bẻ quặt và trói chặt sau lưng. Xung quanh là một lũ lâu la ăn vận toàn đồ đen đi đi lại lại, vài người thì ngồi đánh bài, dăm kẻ thì phì phèo thuốc. Trông thì có vẻ là lũ vô dụng nhưng số lượng lại chạm đến mức chục người, nếu trong lúc cần thiết có thể y đồng mà vây nó, ấy là chưa kể bọn chúng có vũ khí súng ống gì hay không. Nói tóm lại là cần tắc vô áy náy.

Từng bước bước tới gần chiếc cổng sắp đổ, Rosie nhanh chóng đeo lên lớp bịt mắt rồi đột ngột mở chốt, ném quả lựu đạn khói vào trong. Tiếng lạnh cạnh cửa vỏ kim loại chạm vào mặt đất khiến lũ “đen xì” kia lập tức chú ý nhưng chúng chưa ý thức được chuyện gì xảy ra, kẻ địch đến từ đâu thì một làn khói trắng đục đã thoát ra, bao phủ khắp nơi. Xung quanh mờ mịt, đầu đó một cái bóng đen thoăn thoắt di chuyển. Vài tiếng kêu thất thanh vang lên, tiếng bê xuong rầm rầm, tiếng giày đinh cào trên da thịt. Trong làn khói mờ ảo, ai nấy cũng đề cao cảnh giới xung quanh, tay lăm lăm dao dựa chuẩn bị tấn công. Ngay cả người làm con tin lúc này đang nằm dật dẹo bất động trên nền đất với cánh tay bị trói cũng ngóc đầu dậy nghe ngóng tình hình, hy vọng cho mình một lối thoát. Đầu đó là những tiếng ***** thê.

Nhờ có kính cảm ứng nhiệt nên Rosie có thể nhìn rõ mọi cử chỉ của lũ lâu la này trong đám khói và cũng không quên tìm kiếm đối tượng cần giải cứu.

“ Oh, kia rồi”

Dùng cùi chỏ đánh gục tên trước mặt, nó nhanh chóng tiến về chỗ người đàn ông đang bị trói. Có lẽ do bịt mắt, lại không phân biệt được bạn thù nên khi nó vừa chạm vào sợi dây trói định cắt dây,thì người đó, ngay lập tức co rúm người lại dẫy dụa.

-Người là ai? – ông ta vừa ho khù khù vừa lắp bắp hỏi

-Là người đến cứu ông

Dứt phắt chiếc khăn che mắt ra, giờ đây xung quanh còn nhờ nhờ do mắt chưa quen với ánh sáng và 1 phần cũng vì bị khói làm cay nhưng dù sao cũng giúp ông ta chấn tĩnh hơn.

-Bây giờ đeo cái này vào rồi chạy nhanh theo tôi.- nó đưa cho ông ta 1 cái mặt nạ dưỡng khí

Nhưng con người đó lại lồm cồm đứng dậy khó khăn tựa vào bàn sắt bên cạnh, giọng thều thào, đứt quãng.

-Không được, tôi bị gãy xương sườn rồi, không hoạt động mạnh được. – Vừa nói ông ta vừa ôm mạn sườn.

Nó ngoao ngán lắc đầu.

“ Chết tiệt”

Bên ngoài, đám khói cũng bắt đầu tan dần đám người kia đã nhìn rõ được mặt kẻ tấn công là nó.

-Không được để chúng nó thoát/- 1 tên bỗng hét to

Ngay lập tức đám người đó hùng hổ lao vào. Bình thường thì cũng không có gì đáng lo ngại, chỉ cần găm cho bọn họ vài dao, hay bắn vài phát đạn là ok. Nhưng bây giờ tình thế đã khác nó phải đèo bồng thêm cái con người đang mềm nhũn vì xương sườn chia đôi này thì thật sự không khả quan lắm. Đờ đờ được mấy, chủ yếu là chịu đòn thay cho ông ta. Cơ hội phản công cũng rất ít.

“ Hự”

Nó lùi lại mấy bước. Vừa nãy một tên phốp pháp đã giáng cho nó một cú đá móc vào mạn trái, đau điếng. Dựa theo kinh nghiệm chinh chiến mà nói thì quả này không rạn xương mới là lạ. Dù sao nó cũng là con gái, có rèn luyện khắc khổ đến đâu cũng không thể thay đổi được cấu trúc xương vốn giòn hơn nam giới của mình. Thôi thì bù lại nó được cái lì đòn cao, chịu đau giỏi nên vẫn cố chống cự được đến lúc chạy được ra chỗ chiếc mô tô ngoài xưởng.

Trong khi đó

Cách khoảng 500 km về phía nội thành

Trong toà nhà cao ốc lớn với dòng chữ đồ nội bật “ NOS”

Minh Khang đang ngồi chăm chú trước một tệp tài liệu lớn. Nhưng không giống như mọi ngày, đây không phải là một bản hợp đồng hay khảo sát thị trường nào đó, mà là một tệp hồ sơ có tên “ Phạm Nhã Chi”. Bên cạnh, màn hình laptop vẫn bật sáng với kết quả tìm kiếm trên google -từ khoá “ hình xăm”

Nhưng cả buổi sáng đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần, tìm kiếm không biết bao nhiêu kết quả Minh Khang cũng không thể nào tìm ra được điểm bất thường nào trong lý lịch cũng như hình xăm nào giống như bông hoa sáng nay hắn thấy trên vai nó. Tuy nhiên việc đó không hề làm hắn chán nản mà ngược lại càng khiến hắn hứng thú tìm hiểu hơn. Minh Khang có cảm giác Nhã Chi bây giờ không phải là Nhã Chi ngày trước. Theo hiểu biết của hắn về Nhã Chi thật sự trong mấy năm qua thì đó là một cô nàng hấp tấp, ruột dễ ngoài da, kiêu ngạo, ngang ngược thậm chí có cái gì đó ngu ngốc. Con người đó sẽ không bao giờ nín nhịn, chấp nhận chồng mình ngoại tình trước mắt, hay chịu khổ bưng bê suốt cả ngày. Hơn nữa, theo Minh Khang nhớ, Nhã Chi không hề có hình xăm nào, mà nếu có thì hẳn ta phải biết vì dù sao cô ta cũng là túp con gái thích khoe da thịt, vai trần, lưng trần là kiểu phô đường cong cô nàng hay mặc, với thời trang đó thì không thể nào dấu được hình xăm như thế. Mà cho dù là mới xăm đi chăng nữa thì kiểu xăm đó Minh Khang chưa thấy bao giờ, giống như là dùng dao khắc lên da thịt vậy. Và đặc biệt tại sao sáng nay nó lại phản ứng khá mạnh khi hắn ta định chạm vào hình xăm đó đến thế.

Tất cả, tất cả cứ quay mòng mòng khiến Minh Khang không thể không nghĩ về Rosie. Cả ngày....

“ Cô ta đang làm gì?”

Trên trục đường quốc lộ dẫn vào nội thành.....

-*^(#@^*... Chúng mày đi đứng thế à.- tiếng 1 người đàn bà chanh chua cất lên khi 1 chiếc mô tô phóng vọt qua lúc bà ta chuẩn bị sang đường.

Có vẻ vẫn còn ức tiết định gân cổ gào thét tiếp thì lại thêm 1 đoàn xe gồm 4, 5 chiếc lao xẹt qua. Khuôn mặt đỏ gay vì tức lúc nãy trở nên xanh nhợt....

Dù đã thoát khỏi xưởng máy cũ nhưng bọn người đó vẫn phóng xe vượt theo Rosie, phải cho đến tận khi vào trong thành phố, lạng lách qua mấy con phố, qua chỗ có công an đi tuần, nó mới cắt đuôi được đoàn người đó và lao thẳng về trụ sở của cục tình báo trung ương quốc gia, ở đó sẽ có người lo cho con sâu đang rúm ró đằng sau nó này.

Đến nơi, ngoài Marc – người trực tiếp phụ trách Rosie trong cục tình báo, một người đàn ông đã luống tuổi, khuôn mặt từng trải và điềm tĩnh, Xung quanh còn có đội ngũ nhân viên y tế đã sẵn sàng phục vụ. Chiếc xe của nó dừng lại cũng là lúc viện phó viện khoa học hình sự quốc gia được đỡ xuống cáng ông ta thật thảm hại.

-Nhìn có vẻ như cô bị thương, không sao chứ.- Ông Marc nhìn nó nhăn nhó

-Không sao, không có gì nghiêm trọng.- dù đau nhưng con bé vẫn tỏ ra rất cứng rắn

Biết tính nó, Marc ko nói gì nhiều, chỉ nhanh chóng tóm gọn lại chỉ thị vừa đưa ra của cấp trên:

-Bản báo cáo về biến dị số 3 đã lọt ra ngoài, chắc chắn trong thời gian tới sẽ nguy hiểm hơn. Cố gắng bảo vệ gia đình chủ tịch Trịnh

Ok.- nó gật đầu, rồi phóng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Xui Xẻo 1

Vẫn với cái tốc độ bạt mạng thường ngày, chẳng mấy chốc mà Rosie đã xích đến cửa quán băng đĩa thường ngày. Bước xuống xe tiếng xương răng rắc như vang bên tai khiến con bé phải gấp người lại trước mỗi bước đi. Tuy vậy tốc độ những bước chân vẫn không thay đổi, vẫn là thoăn thoắt như thế.

Bức tranh tường lại mở ra, không thấy JJ đâu, chắc lại đi đâu đó mua phụ tùng máy móc rồi, cứ nhìn đồng CPU máy tính mở toang hoang hoác nằm lẫn lóc trên mặt sàn thì biết. Thôi vậy, thế cũng tốt, dù sao ko biết sẽ ko hỏi, ko hỏi sẽ ko mất công trả lời. Nghĩ vậy nó bước lại gần tủ lạnh, lấy mấy khay đá ra đổ vào túi chườm.

“A...”

Rosie khẽ nhăn mặt vì cái buốt da thịt đang lan khắp cơ thể. Phía mạn trái dưới cơ hoành một vùng da đỏ ửng. Bất chợt khuôn mặt tên Minh Khang hiện lên trong đầu nó

“Không biết còn trò gì nữa, sức khoẻ đang ko ổn thế này”

Đúng lúc đó điện thoại nó rung lên bần bật

Cô đang ở nhà ak?

Khỏi nhìn tên cũng biết là ai?

Đang.

Sau khi nhấn gọn lòn cho hần chữ đó, nó nhanh chóng vút lại túi chườm vào tủ đá, chạy đến tủ đồ thay vội bộ đồ da đen bóng lộn còn tanh mùi máu và khói trắng này, nó bắt taxi và trở về biệt thự của Trịnh Gia.

Qua cửa kính chiếc xe ô tô, cảnh vật cứ vun vút qua đi, những màu sắc, sự vật nhoè đi hoà vào nhau, một vài hạt mưa lất phất động trên tấm kính, bên trong hơi nước đã làm mờ đi tầm nhìn của con bé. Công chúa rất thích vẽ mấy thứ lặt vặt linh tinh lên màn hơi nước này. Rosie không hiểu ý nghĩa việc làm vô nghĩa ấy là gì, vẽ lên 1 bức hình tồn tại trong tích tắc rồi tan biến, nó chưa từng thử và cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ thử. Nhưng thực ra trong lòng nó biết, hồi còn bé, khi ở với mẹ trong căn nhà nhỏ, nó cũng từng chạy đến bên cửa sổ những ngày trời mưa chỉ để vẽ vô vàn những cái vòng tròn vô nghĩa. Thế nhưng điều giản đơn ấy từng làm con bé thích thú, thấy ấm áp, thấy vui.

Bất chợt như 1 phản xạ tự nhiên, nó đưa tay lên tấm kính trắng xoa xoa 1 vòng.Im lặng. Không có gì ngoài cảm giác lạnh lạnh ở đầu ngón tay

Phải, Nhã Anh nghịch ngợm bên cửa sổ năm nào đã chết, cuộc đời nó được tính từ cái khoảng khắc 2 tiếng súng vang lên xé toạc không gian ... vì vậy nó chưa từng thích và sẽ không bao giờ thích cái trò này.

Cánh cổng sừng sững của Trịnh gia dần hiện ra trước mặt, cuộc chiến một lần nữa lại tiếp tục

- Dừng lại

Nó vội vàng nhắc bác tài.

Phía đằng trước, con xe mui trần thể thao bóng loáng đỗ dưới hiên nhà, chưa tắt máy. Phía mũi xe, Khánh Linh và cái tên tồi tệ con bé gọi là người yêu đang vung tay vung chân đầu khẩu, mặt mũi ai nấy cũng đỏ au vì tức giận. Nhìn khẩu hình của Khánh Linh, Rosie đọc được sự xuất hiện của người thứ ba chen ngang thì phải, nó lại khẽ nhếch khóe môi: “Không phải chứ, sáng sớm vừa nhắc nhở chiều đã ứng nghiệm luôn” rồi lại khẽ nép vào một thân cây nào đó tiếp tục quan sát. Sự xuất hiện vào lúc này thật là không đúng lúc, tốt nhất cứ lẳng lặng mà xem vậy.

Nói là xem chứ con bé hứng thú gì với chuyện này đâu, chủ yếu đứng nhìn đồng hồ, lòng khẩn vái chuyện này qua nhanh nhanh lên để nó còn vào nhà, lên phòng nằm nghỉ chút chứ mấy cái xương sườn rạn hay gãy chưa rõ này đang khiến nó không sao đứng thẳng được chứ đừng nói là đủ sức mà hóng chuyện thiên hạ. Nhưng chính cái lúc nó vịn vào bức tường bên cạnh lấy lại sức cũng là lúc con bé làm gãy cành thường xuân bên tường.

“Rắc”

Tiếng động đó làm cho đôi tình nhân đang đứng bên bờ vực tan vỡ kia chú ý. Tên con trai kia thấy có người lạ, lấy cớ đó thoái lui, bước vào trong xe phóng thẳng để lại tơ trời cô nàng Khánh Linh tội nghiệp kia đứng bần thần dưới trời mưa lất phất. Một dòng nước chảy từ gò má phúng phính, không rõ là mưa hay nước mắt.

Trong khi đó, Rosie biết mình đã bị phát hiện thì chẳng còn gì cần che giấu nữa, dù đau nhưng vẫn cố đứng thẳng bước vào trong nhà. Lúc đi qua Khánh Linh, thấy con bé vẫn ngơ ngẩn đứng chôn chân trước cửa nhà mặc cho con giông lớn đang kéo đến. Có lẽ nó đã coi Khánh Linh như 1 phiên bản nhỏ của công chúa ở nơi đây nên không nỡ nhìn con bé như vậy, nó lên tiếng:

- Không vào sao?

Vẫn đứng bất động nhìn vào không trung, mọi sự việc giờ đây chẳng là gì với một con người đang thất tình.

“Tình yêu. Quả thật nguy hiểm”.- Rosie trầm nghĩ trong lòng

- Chị nghe hết rồi phải không?

Khánh Linh chợt lên tiếng khiến nó không biết đáp lại thế nào.

- Tôi Giống con ngốc lắm đúng ko? Bây giờ chị có thể nói cho tôi biết mình phải làm gì ko?

Uây, quả này chết ak nha. Con bé hỏi thế thì nó biết phải trả lời sao. Nó chưa từng yêu và không nghĩ mình sẽ yêu. Bây giờ con bé hỏi vậy biết nói thế nào. Thà rằng cứ hỏi “chị có thể giết hẳn ta hộ tôi đk chứ?” thì có phải vấn đề dễ giải quyết hơn bao nhiêu không . Đẳng này....

Nhưng không để Rosie thanh minh, Khánh Linh đã lên phòng, bước từng bước xiêu vẹo. Nhìn con bé đến là tội, Rosie cũng bất giác muốn quan tâm nhưng ngạt một nỗi, mình ố còn không mang nỗi mình ố nữa là... Ngay khi Khánh Linh đi khuất nó vội thụt người xuống ngay.

“Giời ơi, xương sườn lỏng lẻo của tôi”

Rồi cũng theo gót Khánh Linh khỏ sở bước lên phòng.

Sau khi nốc 1 đồng thuốc giảm đau vào Rosie lại thiếp đi một lát. Giấc ngủ giờ đây là vô cùng cần thiết, dù sao sức khỏe là quan trọng để đối phó với anh em kì cục nhà này.

Ngoài trời tối xầm lại, gió như gào rú bên những cành cây dật dẹo nghiêng ngả trước cơn giông, mùi nước mưa ngấm vào đất ngai ngái trong không khí. Căn nhà lặng im và tịch mịch hơn bao giờ hết. Chị giúp việc thấy có cơn giông cũng xin nghỉ sớm. Chẳng còn lại gì ngoài một khoảng đen nhò nhò không rõ sáng tối. Đầu đây, một bóng người đang ngon giấc, một bóng người thờ thẩn nhìn theo mưa. Có cái gì loé sáng ở căn phòng đó. Cũng không rõ cho lắm.

Trông sân nhà, tiếng động cơ ô tô ngày một rõ. Ai đó đã về.

Căn phòng được bật điện lên sáng choang, khác với những gì u ám ngoài kia.

Minh Khang bước vội vào nhà, khẽ rùng mình vì cơn gió lạnh vừa rít qua, hần lấy tay phui đi những hạt mưa lất phất và vài bụi bẩn vương trên vai áo rồi nhìn quanh. Chẳng có ai.

“Quái, đi đâu hết cả rồi”

Và ngay lập tức bước lên phòng.

Trong căn phòng tầng 3 tối om không một vệt sáng, Rosie vẫn mê mải với những giấc mơ của nó. Có thể ngoài kia mưa lớn quá hay do vết thương còn chưa lành khiến nó không thể nhanh nhạy như mọi khi để biết được có kẻ đang bước đến. Nàng vẫn nằm im như một con mèo nhỏ trên chiếc giường ngổn ngang chần chệm.

“Két”

Cánh cửa phòng khẽ mở ra, một tia sáng từ bóng điện hành lang len lỏi vào bóng tối trong phòng chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang lấm tấm mồ hôi của nó. Nhẹ, rất nhẹ, Minh Khang rón rén bước về phía giường ngủ. Bản thân hẳn thấy thật lạ, vừa mới mấy phút trước còn định đập cửa xông vào, lật chăn lôi con bé dậy vậy mà bây giờ lại rón rén như kẻ trộm sợ đánh thức gia chủ. Rốt cuộc là tại sao? Chuyện quái gì đang diễn ra vậy chứ. Vì khuôn mặt yên bình kia sao? Hay còn vì lý do nào khác? Bỗng nhiên Minh Khang lại muốn được chạm vào khuôn mặt kia, chạm vào bờ mi kia biết bao. Hẳn tiến gần hơn nữa ngồi xuống mép giường đưa tay về phía con bé.

Bỗng nhiên, Rosie mở mắt.

Chương 20: Xui Xẻo 2

Đôi mắt sáng trong căn phòng tắm tối khiến Minh Khang bắt gặp giắt mình vội vàng rút tay lại. Giống như 1 đứa trẻ đang làm việc có lỗi thì bị bắt gặp, hấn vội vàng lấp liếm

-Giờ này vẫn còn ngủ, mà... mà... Khánh Linh, con bé đâu rồi.

Chống tay xuống giường nó cố lết cái thân tàn dẫy sao cho nhanh chóng và tự nhiên nhất, nhìn 1 lượt quanh căn phòng và con người hổ báo đang đứng bên cạnh, xác định lại mọi việc một lần nữa nó mới từ từ trả lời:

-Không biết chắc đang trong phòng.

Rồi như nhớ ra chuyện chiều nay, nó vội nói thêm

-Mà anh cũng nên quan tâm đến em gái mình hơn nữa đi.

Minh Khang đang định quay người bước xuống dưới nhà chợt khựng lại vì câu nói đó.

-cái gì? Là sao? – hấn nhìn nó khó hiểu- có chuyện gì ak?

-Không biết, tự đi mà tìm hiểu đi- nó nhún vai rồi cũng bước xuống.

Ngay sau khi bóng nó đi khuất, hấn cũng ngúc ngoắc bước xuống tầng 2, phòng Khánh Linh xem sao, nếu không thì ai đó lại bảo mình không quan tâm em gái.

Cả hành lang tầng hai chìm trong thứ ánh sáng nhò nhò từ tầng 1 hắt lên khiến người ta có cảm giác nó sâu hun hút. Căn phòng phía cuối, vẫn im ỉm đóng như chưa từng mở.

“Cốc, cốc, cốc...”

Vẫn không thấy có tiếng động gì

-Linh ơi- hấn lên tiếng gọi

Đáp lại lời hấn vẫn là sự im lặng

-Linh- hấn bần đầu thấy sốt ruột

Nhưng bên trong giường như vẫn chẳng có phản ứng gì.

-Trịnh Khánh Linh- đến mức này hấn đã bắt đầu hết kiên nhẫn và đập thùm thụp vào cánh cửa trước mặt

“rầm”

Không thấy có hiệu quả chàng đã phải dùng đến vũ lực đập cửa xông vào. Căn phòng tối om, như cái hành lang khi nãy vậy. Lăn mò tìm được cái công tắc đèn bên tường, Minh Khang phát hoảng trước cảnh tượng trước mắt.

Em gái hấn, Khánh Linh, con bé ngày thường vẫn nhí nhảnh yêu đời đang ủ rột ngồi vắt vẻo trên khung cửa sổ chênh vênh mặc cho mưa hắt vào người ướt nhẹp và lạnh thấu xương. Và quan trọng hơn cả là tay phải con bé đang cầm thứ gì đó nhọn và sáng như 1 lưỡi dao và tự cứa vào cổ tay trái của mình.

Không kịp nghĩ ngợi gì, Minh Khang vội lao tới giằng con dao khỏi tay con người đang mất hết lý trí kia. Căn phòng lúc trước còn yên ắng bỗng rộn lên tiếng giằng giật co kéo, tiếng đồ đạc đổ vỡ trên sàn.

Dưới nhà Rosie đang lúi húi hăm lại mấy chỗ thức ăn chị giúp việc đã chuẩn bị trước đó, chưa kịp vụng trộm được miếng gì thì nghe tiếng lục đục trên tầng trên. Ban đầu tưởng rằng anh em có việc gì trêu đùa nhau nhưng sau khi nghe tiếng hét của Khánh Linh cùng tiếng gằn giọng của Minh Khang con bé buộc phải chạy lên.

Giời đất ơi, chạy được lên tầng 2 thì mấy cái xương sườn xóc lên xóc xuống, chọc xả linh tinh đau muốn ngóm luôn vậy mà nó lại còn phải chứng kiến cảnh tượng ngóm ngang này. Nhìn thấy con dao còn rom róm máu cùng vết thương trên tay Khánh Linh, nó đủ hiểu có chuyện gì đang xảy ra.

“Đúng là điên rồi, chết vì tình, lãng xẹt”

Mà khổ lắm, cô em thì gào thét, nước mắt lưng tròng cứ lăm lăm con dao, ông anh trai thì muốn cướp lại dao nhưng chân tay thì lỏng nga lỏng ngóng không khéo còn nguy hiểm hơn ấy chứ. Nó đành phải chạy đến khoá tay Khánh Linh lại từ đằng sau. Nhưng đúng là xui hoàn xui, đáng nhẽ nó đã khoá được tay con bé và đoạt được con dao rồi thì tên Minh Khang kia lại lạnh nhạt khiến con bé lại nhào nhào lên và rồi.....

Roẹt

“ Thôi xong”

Rosie cảm thấy nhói buốt chỗ bụng trên. Nó liếc mắt xuống.

“ Toi rồi, ăn nguyên lưỡi dao rồi”

Nhưng giờ này chuyện đó không quan trọng, quan trọng là tâm lý con người cầm dao kia đang kích động không có chiều hướng thuyên giảm, ko ngừng khốc lóc vật vã.

“ Chát”- Sau cái tát từ tay con bé, Cả 2 anh em nhà họ Trịnh đều trở mắt lên nhìn tác giả

Rosie vốn dĩ rất ghét những kiểu thất tình lãng xẹt này:

-Dừng ngay chuyện này đi.- Nó gần giọng lên át đi mọi tiếng ồn lúc này, vết thương cũ và mới khiến nó không thể bình tĩnh hơn được nữa.- Cô có điên không hả, chết vì 1 tên đầu già ko ra gì, mà cho dù cô có chết thì hấn khóc thương cô đấy, ngoài cô ra thì chẳng ai chịu thiệt cả đâu

-Chị thì biết cái gì chứ, chúng tôi chia tay rồi, chị hải lòng chưa- Khánh Linh vẫn nức nở thậm chí còn nghĩ rằng vì câu nói gở sáng nay của nó mà chuyện gở thành hiện thực. Ôi, tình yêu mù quáng

-Im ngay!Đàn ông chết hết rồi hay sao? Tự tự? Cô có biết trên đời này có bao nhiêu phải giành giật lấy sự sống hàng ngày ko. Cô có biết sự sống đáng quý đến thế nào ko?

Vẫn khóc và khóc, có lẽ cô bé kia không biết điểm dừng của bản thân ở đâu. Những lúc này thì 1 liều an thần rất chi là cần thiết

“ Bộp”

Nhân lúc Minh Khang còn ngơ ngác vì vụ quát tháo vừa rồi, Nó giáng cho “ cái loa thùng” kia 1 đòn. Thế là xong chuyện, giờ chỉ còn chờ Minh Khang gọi bác sĩ đến nữa là ok. Mà nó cũng phải đi xem vết thương nông sâu thế nào đã

Ngoài trời mưa gió đùng đùng nhưng ông bác sĩ già ngoài 50 vẫn phải đội giông tới chỉ vì cậu chủ nhỏ gọi. Sau khi khám tổng thể cho Khánh Linh, ông mới từ tốn nói chuyện với hấn

-Cô bé không sao, chỉ là sốc tinh thần một chút thôi, cố gắng ăn uống đầy đủ, giữ tinh thần ổn định cùng sự động viên chăm sóc của gia đình thì sẽ mau khoẻ lại mà thôi.

Minh Khang quay sang nhìn em gái đang còn li bì trên giường mà thấy xót xa

“ Có lẽ cô ta nói đúng, mình cần quan tâm tới Khánh Linh hơn”

-Cảm ơn, để tôi nói lái xe đưa ông về- hấn quay ra nói với vị bác sĩ

Cả hai bước xuống cầu thang hướng ra cửa chính nhưng khi tiễn vị bác sĩ ấy ra đến cửa, ông ấy chợt quay lại hỏi Minh Khang:

-Ak quên, vợ cậu đâu, có cần tôi khám cho không, lúc này xuống mở cửa tôi thấy cô ấy không được khoẻ.

Hấn ngớ người ra vì câu hỏi đó rồi đảo mắt nhìn quanh. Không thấy nó đâu, ngay cả gọi điện cũng không thấy bắt máy. Trong lòng Minh Khang thấy lo lo nhưng nhìn khuôn mặt vị bác sĩ như đang mong ngóng một câu trả lời, không hiểu sao hấn lại xua tay nói

-Chắc không sao đâu, có gì tôi sẽ gọi cho ông sau.

Vị bác sĩ cũng cúi chào một cách lịch sự rồi ra về.

Trên phòng tắm tầng ba, Rosie nhăn mặt vì vết thương đang rỉ máu trước mặt. Mặc dù là những vết thương không nghiêm trọng nhưng sẽ là những vết thương gây khó khăn khi cử động. Hơn nữa lại nằm gần ổ bụng nên máu sẽ chảy nhiều hơn những vị trí khác. Con bé không sợ đau mà chỉ sợ phiền phức, dù sao cũng là “ nằm vùng” không có sơ hở gì thì tốt hơn.

“ Cộc, cộc”

Tiếng gõ cửa làm nó thôi suy nghĩ và vội vàng thu dọn những cái gọi là bông băng thuốc đỏ trên bồn rửa.

-Nhã Chi, cô ở trong đó ak?- hấn lên tiếng

-Có chuyện gì sao?

Ở ngoài Minh Khang áp sát tai vào cánh cửa, cố gắng nghe ngóng mọi động tĩnh trong đó

- Cô không sao chứ, giọng cô nghe như hụt hơi vậy.

Mấy cái xương sườn bầm dập khiến con bé bất giác không thể nói to vì mỗi lần hít ra thở vào cứ như có hàng ngàn con dao đâm vào người vậy.

-Tôi không sao, ra ngay đây.- lần này thì dù nhắm mắt nhắm mũi chịu đau thì nó cũng phải hét lên cho kẻ ngoài kia biết

Ngay sau câu nói đó, Rosie cũng nhanh chóng rửa sạch vết máu trên tay rồi đi ra. May mắn chiếc áo nó mặc màu đen nên cũng khó thấy vết máu ướt loang lổ chỗ bụng, con bé lấy lại thái độ bình thường, đứng thẳng người đi qua trước mặt Minh Khang.

-Cô biết chuyện gì đó của Khánh Linh đúng không?

-Không. – ngoài chuyện Khánh Linh yêu 1 tên đầu già và bị hấn đá ra thì nó biết chuyện gì chứ, chẳng nhẽ nói vồn vện 2 chi tiết ấy cho hấn ta sao. Hơn nữa nó cũng không chắc vì sao bọn họ chia tay, có đúng là do người thứ 3 hay vì cái gì gì khác. Cái gì không chắc nó sẽ không nói, tránh gây hậu họa sau này.

Tuy vậy nhưng Minh Khang vẫn không tin vào câu trả lời ấy

-Vậy tại sao Khánh Linh lại nói “ Chúng tôi chia tay, chị hải lòng rồi chứ”. – hấn nhìn nó dò xét.- Rốt cuộc cô đã làm gì con bé.- có vẻ thái độ dửng dưng của Rosie đã làm hấn xung tiết

-Chẳng làm gì.- nó nhún vai ý định bước lên giường đi ngủ lấy lại sức thì ở đằng sau hấn đã lao tới đè nghiêng con bé xuống thành giường mặt hằm hằm át sát lấy nó.

-Tôi hỏi 1 lần nữa, cô đã làm gì con bé

Sức nặng của một người đàn ông to cao lực lưỡng như Minh Khang đè lên cả vết thương cũ lẫn vết thương mới khiến nó phải cau mày lại, mím chặt môi không cho tiếng kêu đau bật ra. Bây giờ, nhìn sát khuôn mặt nó Minh Khang thấy vị bác sĩ kia nói đúng, trông con bé hôm nay nhợt nhạt hơn hẳn thường ngày. Đột nhiên hấn cảm thấy có một cái gì đó âm ỉ và uồn ứ đang lan ra. Liếc mắt nhìn xuống..... và rồi.....

Trên chiếc ga giường màu thiên thanh trang nhã, một vùng lớn loang lổ màu đỏ au

Là máu

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Chăm Sóc 1

Vết máu cứ lan rộng như vết dầu loang trên mặt biển, ngày một nhiều và đen thẫm lại. Minh Khang vội vàng tụt xuống khỏi người Rosie, gương mặt bối rối không biết phải làm gì. Lần đầu tiên trong đời hấn ta mới nhìn thấy nhiều máu như vậy.

-Cô, cô không sao chứ? Sao lại chảy nhiều máu vậy?

Hấn luống qua luống cuống như đứa trẻ làm vỡ lọ hoa. Trong khi ấy, ở trên giường Rosie khó khăn lắm mới ngóc được cái người dậy. Thực ra vết thương ở bụng không nghiêm trọng lắm chỉ cần cầm máu và tránh cử động mạnh là được nhưng mấy cái xương sườn thì không dễ dàng xử lý cho lắm. Nhanh nhất cũng phải 2, 3 tuần mới có thể liền lại được. Ấy vậy mà từ lúc bị rạn cho đến giờ phút này nó chưa được nghỉ ngơi một chút nào đó là chưa kể lại bị con “voi còi” Minh Khang kia đè nghiêng lên nữa. Chắc cũng sắp chết đến nơi mất rồi.

-Để tôi đi gọi bác sĩ.- con người kia cuống quýt tìm điện thoại

Nhưng nhanh chóng hấn đã cảm nhận được cái nắm tay từ phía nó kéo lại

-Anh bình tĩnh đi, tôi không sao. Xuống nhà lấy cho tôi hộp cứu thương lên đây là được rồi.

-Nhưng..... Minh Khang nhìn vết thương của nó mà ái ngại

-Tôi đã nói là không sao mà, không chết được đâu.- Nó vịn vào thành giường đứng dậy rồi bước vào nhà vệ sinh

Hắn cũng vội vàng chạy xuống nhà tìm tìm kiếm kiếm hộp cứu thương. Minh Khang thấy lo, không hiểu sao hắn ta không phải là người bị thương thế mà lại thấy xót đến vậy. Nhưng cũng chẳng còn thời gian để suy nghĩ về điều kì lạ ấy nữa. Sau một hồi lúi húi cặm cụi cuối cùng cũng lôi được ra cái hộp cứu thương, căn bản hàng ngày hắn ta có dùng bao giờ đâu mà biết vị trí cất, may mà cũng tìm ra được không thì chẳng biết phải làm sao.

Trong nhà tắm

Rosie cố gắng cởi chiếc áo đầm ướt máu kia ra. Miệng vết thương vừa nãy đã khô nay lại bị tên Minh Khang kia làm cho rỉ máu. Vết máu đó chảy loang cả xuống cặp quần con bé đang mặc khiến vết thương ấy trông trầm trọng hẳn ra. Khoang bụng dưới ngực không còn đỏ ửng như lúc sáng nữa mà bắt đầu chuyển sang màu tím xanh của những vết bầm.

“Không bị xuất huyết dưới da là may rồi.”

Nhưng có lẽ do mất máu khá nhiều nên nó bỗng thấy xung quanh mờ ảo nhạt nhoà hẳn. Nó muốn nằm nghỉ, muốn đặt lưng xuống giường biết bao. Thực ra nhiều lần làm nhiệm vụ bị thương, mỗi lần nhắm mắt nghỉ ngơi, nó đã không dưới chục lần ước mong đây sẽ là giấc ngủ vĩnh hằng, sẽ không phải mở mắt nữa, sẽ không phải chịu đau nữa nhưng rồi cuối cùng vẫn có một cái gì đó kéo nó về hiện thực, giống như không can tâm. Thế nhưng không can tâm vì cái gì thì con bé không biết

Nhìn vào trong gương, nó nhìn thấy khuôn mặt tiêu tụy của mình

“không được rồi, ra lấy áo mặc rồi đi ngủ thôi”

Và nó cứ loạng choạng bước đi, lần mò ra đến cửa

Nhưng rồi mới kịp sờ vào tay nắm cửa thì ở ngoài bỗng có một lực kéo làm cánh cửa mở toang ra, nó phản ứng không kịp nên cũng nhanh chóng đổ ập người về phía lực kéo ấy. Đôi mắt nhắm nghiền phần vì mệt mỏi, phần vì chuẩn bị tinh thần cho một cú tiếp đất bất đắc dĩ, tuy vậy 1s, 2s rồi 5,6s nó vẫn chưa cảm thấy được cái lạnh của nền đất mà thay vào đó là một vòng tay chắc khoẻ đang ôm chặt lấy nó.

Đôi hàng mi từ từ mở ra

Là hắn

Như một phản xạ tự nhiên, nó đẩy hắn ra nhưng mới kịp cựa quậy thì Minh Khang, hắn đã ghì chặt lấy nó, bẻ xóc nó trên tay, tiến đến phía giường ngủ.

Rosie muốn lên tiếng nhưng rồi lại thôi, con bé cũng mệt rồi không còn sức đấu khẩu với ai kia nữa. Và lại hắn ta cũng không thể làm hại được nó nên sao phải chống cự. Trong cái tình thế này việc đó chẳng khác gì tốn sức vô bổ thôi thì cứ bình tĩnh xem sự việc đi xa đến đâu.

Minh Khang từ từ đặt con bé xuống phía sạch sẽ không có máu, vết thương đã thôi rỉ máu nhưng vẫn còn ướt miệng. Bây giờ thì hắn đã nhìn rõ và cũng đã hiểu vì sao nó ra nông nổi này

-Là lúc này Khánh Linh làm cô bị thương phải không?

Nó không trả lời gì, thực ra là không biết nói gì

Nhưng đôi khi im lặng cũng là một câu trả lời đầy ngụ ý. Minh Khang thấy có lỗi, bao nhiêu bức dọc lúc này tiêu tan. Hắn ngồi xuống cạnh mép giường, lấy lọ thuốc sát trùng ra rửa qua vết thương cho con bé. Đây là lần đầu, một đại thiếu gia như hắn chăm sóc cho người khác nên lóng ngóng và vụng về là điều không tránh khỏi. Hậu quả tất yếu là chàng tuột tay làm đổ nửa sát trùng vào vết thương của nó. OH MY GOD. Khỏi nói cũng biết nó xót thế nào. Minh Khang “A” lên một tiếng rồi lên lên nhìn nó. Nó không kêu bật lên tiếng đau mà chỉ mím môi, hít một hơi thật sâu rồi lườm hắn một cái thật lạnh nhưng trong lòng thì luôn mềm nguyên rửa kẻ hậu đậu kia. Hắn cũng cười trừ rồi nhanh chóng lấy bông thấm vết thương rồi băng lại cho con bé. Lúc Minh Khang quay ra, Rosie đã ngủ từ lâu, nét mặt môi vẫn còn ẩn hiện trên đôi lông mày cong cong của con bé.

Ngoài trời đã ngớt mưa, chỉ còn tiếng sấm ì ùng và những vệt chớp rạch ngang bầu trời

Minh Khang không biết mình đã ngồi đây bao lâu, cũng tại sao lại không thể rời mắt khỏi con người đang thêm thiếp trên giường kia. Rõ ràng cùng một khuôn mặt, cùng một cái tên, cùng một thân phận nhưng tính cách thì không còn giống như trước nữa. Có thể con người cô ta đã thay đổi, nhưng trong một khoảng thời gian ngắn mà thay đổi quá nhiều như thế thì thật vô lí. Chỉ có một cách giải thích là Phạm Nhã Chi đang nằm trên giường và Phạm Nhã Chi ngày trước vốn là 2 người khác nhau. Nghĩ đến đây Minh Khang lắc đầu quầy quậy

“Cách lí giải này còn vô lí hơn.”

Vậy thì câu trả lời nào cho mọi điều kì lạ này, và kì lạ hơn cả, Minh Khang cảm nhận được trái tim mình đang dần hướng về phía người con gái ấy. Không biết là tò mò hay tình yêu.

Sáng

Một buổi sáng quang đãng như được gột rửa sau cơn mưa, ánh sáng lại chói lòa như nó vốn có. Khẽ cựa người, Rosie cảm thấy có cái gì đó âm ỉ trên trán.

“khăn sao?”

Phải chính xác là một chiếc khăn nhưng lí do gì mà nó lại nằm trên trán con bé thì không biết. Bỗng nhiên Rosie cảm nhận được hơi thở của một ai khác. Con bé ngồi dậy, mấy cái xương sườn sau một đêm được nghỉ ngơi cũng đã bắt đầu ổn định lại tổ chức, dù vẫn còn đau nhưng chỉ là ê ẩm chứ không đến nỗi tê tái như ngày hôm qua. Rất nhanh chóng nó lia điểm nhìn khắp phòng để định thần lại mọi thứ và điểm nhìn ấy mắc kẹt nơi thành giường. Bên cạnh nó, Minh Khang ngồi gục bên mép giường, hai mắt nhắm nghiền. Một lần nữa nó lại cảm chiếc khăn kia lên soi xét

“ Chẳng nhẽ là hấn ta?”

Nhưng nghĩ thế nào cũng không giải thích được điều kì lạ ấy, con bé thôi không nghĩ nữa bước xuống giường vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân và rồi nó lại nhận ra một điều sừng sốt nữa:

“OMG. Từ đêm hôm qua đến giờ mình chưa mặc áo”

Thế rồi nó lại lục tục bước đến tủ, lấy nhanh ra một chiếc áo phông

Trong con mơ màng nửa tỉnh nửa mê, lại một lần nữa hình ảnh bông hoa hồng đen lại ẩn hiện trong tâm trí Minh Khang

Truyền thuyết kể rằng, Kẻ có được hoa hồng đen là kẻ mạnh nhất thiên hạ, người sở hữu trái tim hoa hồng đen là người hạnh phúc nhất thế gian.

Người có được trái tim hoa hồng đen là người có thể làm cho hoa khóc. Những giọt nước mắt sẽ gột rửa màu đen của bóng tối trả lại cho hoa sắc đỏ nồng nàn. Thiên hạ ai cũng mong có được nước mắt của hoa hồng đen mà không biết rằng, chỉ có thể lấy cái chết ra đánh đổi những giọt nước mắt quý giá ấy.

Lúc Rosie bước từ nhà tắm ra cũng là lúc Minh Khang đã tỉnh giấc và đang tiến lại gần chỗ nó. Đột nhiên hấn đưa tay lên trán con bé

- Hết sốt rồi đấy

Rồi nhanh chóng đi vào trong làm vệ sinh cá nhân.

Bên ngoài con bé ngẩn tò te không biết phải làm gì. Rosie biết đêm qua hấn ta là người đã thức trắng đêm chăm sóc nó nhưng tự nhiên thái độ lại quay ngoắt 180 độ thế này thì thật khó hiểu. Và khó hiểu hơn cả là nó thấy hình ảnh bác John đâu đây nơi hấn. Lắc đầu. Nó muốn loại bỏ đi những ảo tưởng huyền hoặc vừa rồi.

Rosie bước đến hộp cứu thương và tự lấy băng gạc ra. Miệng vết thương đã khô và ngưng chảy máu. Cứ tình hình như thế này sẽ chẳng mấy chốc mà khỏi thôi.

- Cô không thấy đau à?- Đột nhiên Minh Khang chui từ nhà tắm ra hỏi nó

- Không.- nó vẫn băng vết thương, trả lời mà không thèm quay lại nhìn hấn

- Sao cô không khóc?

- Tôi không biết khóc.

Minh Khang lặng yên không hỏi nữa. hấn đang nhớ lại lần Nhã Chi tranh nhau với Hương Ly đòi gọt hoa quả cho hấn, cô nàng không may bị đứt tay. Lý do khiến Minh Khang nhớ câu chuyện lãng xẹt đó là bởi Nhã Chi đã khóc um lên nửa ngày trời và nay thì lại im ỉm và nói mình không thấy đau cũng chẳng biết khóc. Vậy đâu mới là thật.

1 tháng sau đó, mọi chuyện diễn ra theo hướng diễn rò hơn nó tưởng. Minh Khang thôi không hành hạ nó nữa, Khánh Linh thì tỏ vẻ ngọt ngào hơn mọi khi. Có lẽ cô nàng ấy nãy chuyện làm nó bị thương nhưng còn tên kia vì sao lại quay ngoắt 180 độ như thế thì thật khó hiểu. Ấy za, tự đứng an nhàn thiếu mấy cái trò chọc ngoáy của bọn họ khiến nó cứ thấy buồn tay buồn chân làm sao. Bây giờ không khéo nó còn cảnh giác hơn trước gặp vạ ấy chứ.

Hôm nay là ngày ba chồng hụt của nó trở về nhà sau chuyến nghỉ dưỡng an bệnh vừa rồi đâm ra cả sáng lẫn chiều nhà toàn khách khứa đến chúc mừng hỏi thăm. Nó biết đây căn bản chỉ là ngoại giao thông thường nên cũng chẳng chú ý cho lắm cho đến khi nó thấy sự xuất hiện của một người. Viện phó viện khoa học hình sự Trần Hào, người mà mới cứu tháng trước. Cũng rất may mắn là lúc đó hỗn loạn lại còn đeo kính đen cùng mặt nạ phòng độc nên ông ta không nhìn được rõ mặt con bé nên nay mới có thể ung dung lượn trước mặt bọn họ mà rót nước pha trà.

- Nghe nói vừa rồi ông gặp phải chuyện không hay, sức khoẻ cũng bị ảnh hưởng vậy mà tôi lại không đến thăm, để ông đến nhà thế này thật ngại quá.- Chủ tịch Trịnh lên tiếng

Ông viện phó cười hà hà, xua tay nói

- Không có gì, chỉ gãy có hai cái xương sườn thôi, quan trọng là mạng vẫn giữ được là may rồi.

Lo xong vụ nước nôi, Rosie nhanh chóng bước ra khỏi phòng khách, đứng đằng sau bức tường ngăn cách nhìn vào trong. Lúc này nói chuyện, ông viện phó cứ liếc nó mãi, rõ ràng ông ta muốn nói chuyện gì đó mà không thể để người lạ nghe thấy được. Nó đương nhiên là biết ông ta muốn đề cập chuyện gì, đó cũng là chuyện nó muốn nghe nên nhanh nhanh rút vào hậu trường nghe ngóng.

Mặc dù nơi nó đứng cách xa phòng khách khá nhiều nên không thể nghe được bọn họ nói chuyện nhưng đối với nó không nghe được thì đọc, khẩu hình bọn họ rất rõ, không khó để hiểu câu chuyện đang diễn ra đến hồi nào.

Sau một hồi mãi mắt đọc khẩu ngữ, cuối cùng một nụ cười nơi khoé miệng cũng hiện lên. Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, ông viện phó kia đến đây chủ yếu hỏi về bản báo cáo về biến dị số 3 mà chủ tịch Trịnh đang giữ. Điều đáng chú ý là chủ tịch Trịnh không ngần ngại gì mà nói cho ông ta biết vị trí cất giấu. Vẫn biết ông viện phó kia cũng nằm trong diện sở hữu bí mật là người cất dấu biến dị số 9 nhưng tự dừng lại đi hỏi về biến dị số 3 có phải lạ quá không vậy. Phương châm của những người cất dấu bí mật từ trước đến nay vẫn là biết càng ít càng tốt. Nay ông ta biết về vị trí của biến dị số 3 không phải là khả năng bọn người kia tìm đến ông ta lần nữa sẽ rất cao sao? Chuyện nguy hiểm như thế mà ông ta cũng làm. Hơn nữa nếu như là chuyện có thể biết thì nó đã được công bố tại hội đồng với nhau rồi, sao lại còn phải đến nhà riêng hỏi tí mẩn.

Đang trong cơn suy nghĩ miên man, bỗng nhiên ở cửa ra vào xuất hiện một người đàn ông to cao lực lưỡng mặc vest đen. Hắn ta cúi chào chủ tịch Trịnh rồi ghé tai ông viện phó kia thì thảo vài câu mà nó không đọc được vì hắn ta che miệng sau đó cũng rất nhanh hai người đó từ biệt chủ tịch Trịnh rồi vội vã ra xe.

- Viện Phó, ngài để quên chìa khoá.- Không biết nó từ đâu đã vụt chạy ra cầm một chùm chìa khoá rồi ném về phía ông viện phó kia.

Nhanh như cắt, ông ta chụp lấy chùm chìa khoá đó, xem xét

- Ô, đây không phải chìa khoá của tôi.

Thực ra nó biết chứ, chùm chìa khoá kia là chùm chìa khoá bếp nó vừa lấy bừa ở đâu đó. Nhưng biểu hiện của ông viện phó vừa rồi khiến nó phải suy nghĩ.

“Oh, một cú bắt quá hoàn hảo cho 2 cái xương sườn bị gãy”.

Trong vụ tấn công tháng trước ông ta có nói mình bị gãy xương sườn, lúc này lại còn nhún mạnh là gãy 2 cái vậy mà cú bắt vừa rồi phản ứng rất nhanh và chuẩn xác. Cho dù đã 1 tháng qua đi nhưng gãy xương sườn không phải loại chấn thương mau lành đến thế. Ngay đến cả dân chuyên nghiệp như nó còn cần đến 1 tháng về rồi cho vụ rạn xương chứ chưa gãy hẳn này một ông già ngoài 50 sao lại có thể hồi phục nhanh hơn nó được ra. Làm gì có cái lẽ đó.

Đội cho chiếc xe đó đã khuất bóng, đỡ chủ tịch Trịnh vào phòng nghỉ xong, Rosie bước ra phía cổng. Máy ngày hôm nay đang có thợ xây lại mấy cái bồn hoa nên đất cát đang còn vương *** khắp lối đi. Điều đó có nghĩa là những người đi qua đều để lại dấu chân. Và

“Đây rồi”

Nó đã phát hiện ra dấu chân của tên to con kia. Hắn là người cao nhất trong số đám người ra ra vào vào ngày hôm nay nên không khó để nhận ra dấu chân dài và rộng nhất là của hắn. Nhưng điều đặc biệt hơn cả là trên dấu chân đó có dấu hiệu của trọng lực phân tán không đều. Chắc chắn hắn ta bị thương ở đầu gối, hoặc đứt dây chằng mới đây khoảng 2, 3 tháng gì đó nên mới để lại dấu hiệu này mỗi bước đi.

“Thôi xong rồi.”

lập tức Rosie lấy điện thoại ra gọi cho JJ. Ngay khi đầu bên kia vừa nhắc máy nó đã vội hét vào điện thoại

- JJ, bắt đầu khởi động chương trình bảo vệ nhà họ Trịnh theo kế hoạch đi.

Nó cúp máy cái rụp rồi chạy vào trong nhà. Dấu chân vừa rồi khớp với dấu chân nó tìm thấy ở căn nhà bên bờ biển trong lần tấn công Minh Khang đầu tiên, khớp cả về chiều dài, chiều rộng và cả sự phân bố trọng lực không đều ở chân. Hơn nữa nhìn kĩ tên áo đen vừa rồi thì mũi khá cao, hốc mắt sâu, phân mí rõ ràng. Đây là đặc điểm của người châu Âu và nếu nó đoán không nhầm thì là người Nga.

“Nếu đúng như mình dự đoán thì chẳng mấy chốc nữa mà bọn người đó sẽ kéo đến đây làm thịt cả nhà này. Quả này chắc chắn được chăm sóc kĩ lắm đây.”

Xem nào, hôm nay rất may mắn cho Rosie là Minh Khang, Khánh Linh và chủ tịch Trịnh đều có ở nhà nên không mất thời gian đi tìm kiếm hay tập hợp lực lượng. Nó vội dắt con dao vào thắt lưng vội vã chạy lên tầng 2 nhưng mới bước được mấy bước Rosie thấy buốt nơi sau gáy. Một màn đêm đen, đôi mắt nó đã trĩu nặng

“Có kẻ đánh lén”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Cô Là Ai

Rosie khẽ cựa người, một cảm giác gai gai lan khắp cơ thể. Ánh sáng đầu đèn làm nó thấy nhức nhối vàng thái dương. Hai mí mắt bắt đầu cử động rồi khó khăn mở ra. Bàn ghế, thảm lông và mấy bức tranh treo tường

“Phòng khách”

Đúng, dựa vào sự bài trí và sắp xếp đồ đạc thì đây đúng là phòng khách của Trịnh gia nhưng sao lại đóng cửa kéo rèm vào thế này. Nó muốn đứng dậy xem có chuyện gì vừa xảy ra nhưng ngay những cử động đầu tiên con bé đã phải khựng lại. Vai thì mỏi nhừ, chân thì tê cứng.

“Giờ đây?”

Bây giờ Rosie mới ý thức được tình trạng của mình. Nó bị trói, hai tay bẻ quặt ra sau, chân cũng bị cố định lại với nhau bằng đám dây thừng chẳng chịt không sao nhúc nhích được đó là chưa kể miệng bị dán băng dính cứng đờ. Và quan trọng hơn cả là bên cạnh, Minh Khang và Khánh Linh cũng trong tình trạng không kém gì nó và còn có phần hơn bởi vì họ vẫn còn mê man chưa tỉnh, nằm còng queo trên nền đất như mấy con nhộng chỉ chờ cho mấy lũ người kia bắc chảo cho vào xào

“Lũ chó, còn nhanh hơn cả mình”

Xấu chuối tất cả mọi việc vừa rồi, không khó để Rosie hiểu ra tình hình. Chắc chắn lũ người làm chuyện này đến đây vì bản báo cáo. Chuyến thăm hỏi vừa rồi của lão viện phó kia thực chất là một cuộc trinh sát, thăm dò tình hình. Chủ tịch Trịnh lại quá ngây thơ tin vào người của mình mà thành thật nói hết. Chắc chắn bây giờ vì những lời nói thật thà vừa rồi mà đang bị bọn người này trói hoặc tẽ hơn là tra tấn ở đâu đấy để lấy mật khẩu. Còn Minh Khang và Khánh Linh giờ này vẫn còn nằm đây chắc chắn là dùng để uy hiếp chủ tịch Trịnh trong trường hợp ông ta cứng đầu không khai. Điểm yếu của người bình thường so với nó chính là thứ này, tình thân.

Nhìn ra xa hơn, trước cửa có bốn tên to con đang đứng canh nội bất xuất ngoại bất nhập. Tuy nhiên để thực hiện kế hoạch này đòi hỏi chúng lại cứ có 4 tên, chắc chắn lũ còn lại rất đông và đang ở đâu đó trong căn nhà. Lần này chúng dám đến tận nhà uy hiếp trực tiếp cướp lấy bản báo cáo quả là một kế hoạch rất táo bạo

“Không hổ có người chống lưng”

Nghĩ đến đây Rosie lại giận mình kinh khủng

“Hayz, bây giờ thông minh thì được cái gì, sao lúc trước không nhận ra kế hoạch của chúng. Nhất là cái lão viện phó kia, lão cáo già ấy giữ 1 bản báo cáo rồi, bây giờ chỉ cần cướp thêm bản báo cáo này nữa thôi là coi như công thức vũ khí mới được hoàn thành. So với những kẻ khác không phải là lợi hơn 1 bước sao. Lại còn có lũ mafia Nga chống lưng. Ấy za. Đúng là không có đại nào bằng cái đại này.”

“Ừm.mm..”

Đúng lúc đang trong cơn suy nghĩ miên man Rosie cảm nhận được cử động của ai đó. Đưa mắt nhìn sang mới biết, Minh Khang và Khánh Linh đã tỉnh. Nhìn bộ mặt ngơ ngác của 2 anh em nhà đó mà thấy tức cười. Nhất là cái vẻ mặt của Khánh Linh, cô ta như 1 con tắc kè luôn luôn thay đổi màu sắc da mặt. ban đầu ngơ ngác, sau đó thì đỏ ửng lên tức giận vì vô cớ bị trói sau đó nhìn thấy lũ người áo đen ngoài cửa súng ống, dao dĩa sáng loà thì xanh mét lại, nhìn Minh Khang cầu cứu nhưng thấy anh trai cũng chẳng khá khẩm hơn mình là bao, dù đã gắng sức trượng phu nhưng cũng không tài nào thoát khỏi đồng dây trói thì nước mắt lưng tròng, tuôn ra như suối. Rosie nhìn Minh Khang vùng vẫy, cố thoát ra mà cũng thấy tội, con người này, cần bản ngay thơ y như bố hần, nghĩ rằng cứ gắng sức mãi thì sẽ thoát được sao. Bỗng nhiên, Minh Khang nhìn nó. Ánh mắt lo lắng, sốt sắng không nguôi.

“Giờ chứ”- Nó chợt quay mặt đi tránh ánh mắt đấy. Sắp phải động dao giết người rồi mà còn ngồi đây đầu mảy cuối mắt với hần ta như vậy được sao. Mà kẻ hần cũng lạ, bản thân còn chưa lo xong, hần lo lắng cái gì cho nó chứ. Đợi sau vụ này, biết nó là ai xem hần có còn nhìn nó bằng ánh mắt ấy được nữa không

“Ừm...mmmm....”

Bỗng nhiên Rosie không giữ im lặng như trước nữa mà lại làm loạn lên, cả người không ngừng uốn ** cuối cùng thì đập đổ luôn cái bình hoa trên bàn trước mặt đánh cái “choang”. Ngay lập tức một trong bốn tên áo đen ngoài kia chạy xồng xộc vào trong.

- Kêu là cái gì chứ.- Giọng hần khàn khàn như có cái gì đó mắc trong cổ họng. Với cái tướng bậm trợn của mình, tên áo đen đó nhanh chóng làm cho cô nàng Khánh Linh kia mất hết hồn vía, đến khóc cũng không dám khóc to như trước chỉ ư ư trong cổ họng. Trong khi đó nó vẫn cố sức làm loạn lên.

“Soạt”

Hần ta hùng hổ lao đến lột miếng băng dính trên miệng nó ra. Cảm giác không dễ chịu chút nào, cứ như là cả một mảng da môi vừa bị kéo đi vậy.

- Tôi muốn đi vệ sinh

Nghe nó nói hần bỗng ngửa mặt lên trời mà cười ha hả

- Cô em ơi, cái trò này cũ rồi, phim ảnh cũng chiếu suốt. Muốn chạy bằng cách đấy sao? Không được đâu.

- Nhưng tôi thật sự muốn đi vệ sinh mà.- nó vẫn thản nhiên đáp lại

Hắn ta thôi không cười nữa

- Vậy thì đi tại chỗ đi

- Cũng được, nhưng tôi bị trói như thế này thì cời đồ thế nào. Hay là anh cời hộ được không?

Nghe đến đây, trong ánh mắt tên áo đen kia ánh lên một tia dâm đãng đến kinh tởm, hắn tiến sát lại gần nó hơn, đôi tay sờ sụi mon trớn trên khuôn mặt nó. Minh Khang bên cạnh, sau khi nghe câu vừa rồi đã không tin nổi vào tai mình, quay sang nhìn nó muốn nói nhưng không sao mở miệng được, nay lại thấy tên kia giờ trở sàm sỡ thì càng điên tiết hơn, máu nóng bốc lên tận mặt, mặc kệ mình còn bị trói cổ gắng lao về phía con người bỉ ổi ấy. Nhưng nỗ lực đó đã bị tên áo đen đáp lại bằng một cú đá khá đau vào bụng. Xứ lí xong xuôi con sâu Minh Khang kia hắn lại tiếp tục công việc của mình. Nó cứ ngồi im không kêu la mặc kệ hắn đang cố luồn tay xuống dưới. Đúng như nó dự đoán, anh hùng khó qua ải mỹ nhân nữa là lũ tiểu nhân này, bây giờ hắn ta đang cời trói dưới chân cho nó. Chỉ mấy giây sau, Rosie đã không còn cảm nhận được sự siết chặt của sợi dây vừa rồi thay vào đó là cảm giác dễ chịu khi hai chân có thể cử động thoải mái. Phía bên cạnh Minh Khang dù quần quai đau nhưng vẫn muốn lao vào kẻ thù. Tên áo đen thấy bộ dạng khổ sở ấy của vị thiếu gia trước mặt thì cười lên một tràng cười thoải mái rồi đặt tay vào cặp quần con bé. Đột nhiên trong không gian vang lên một tiếng “rắc”. Tên áo đen kia đã nằm gục dưới sàn.

Minh Khang không tin vào mắt mình nữa, vừa rồi con người tên là Phạm Nhã Chi kia đã dùng hai chân của mình kẹp chặt lấy cổ tên áo đen kia và rồi, chỉ một cú vặn, tên to con ấy đã mãi mãi im lặng ngàn thu. Còn con người kia thì đang thản nhiên đứng dậy, tiến đến chỗ bình hoa vỡ lúc nãy rồi lấy mảnh vỡ cửa đứt dây. Khuôn mặt lạnh tanh như không có chuyện gì.

“Cô ta vừa giết người”.

Giờ đây tâm trí Minh Khang và cả Khánh Linh đang hoàn loạn vô cùng. Họ không biết chuyện gì đang xảy ra, ai là thù, ai là bạn. Và Minh Khang, bấy lâu nay mới chỉ là nghi ngờ thì nay hắn đã dám khẳng định người con gái kia không phải là Phạm Nhã Chi, người mà hắn hằng căm ghét. Nhưng qua vụ việc vừa rồi hắn hiểu con người này còn nguy hiểm hơn cả Phạm Nhã Chi. Nếu Phạm Nhã Chi trong mắt hắn là một kẻ giết người thì người con gái này còn có phần hơn, cô ta có thể trong nháy mắt cướp đi sinh mạng của người khác mà sắc mặt thậm chí còn không đổi. Hơn nữa, cô ta không phải Phạm Nhã Chi, vậy thì thời gian qua cô ta chịu khổ là vì mục đích gì, mục đích gì đây??

Cuối cùng thì thân thể Rosie cũng có thể thoát khỏi đám dây trói khó chịu đó. Nó tiến tới xác của tên áo đen vừa rồi cúi xuống lấy đi 2 khẩu súng ngắn của hắn còn chưa kịp mất viên đạn nào dắt vào túi quần sau. Đúng lúc ấy, đám người bên ngoài lục đục kéo nhau vào. Có lẽ chúng đã sinh nghi khi thấy đồng đội chưa ra. Nhưng chuyện đó không làm nó nao núng. Quay lại về phía anh em nhà họ Trịnh kia, nó đưa tay lên miệng “suyt” một tiếng ra lệnh cho họ im lặng, đôi môi lại nở một nụ cười lạnh mui từ khí khiến Minh Khang lẫn Khánh Linh đều thấy gai người. Mặc kệ tâm trạng 2 người ấy xấu đến đâu, Rosie nhanh chóng di chuyển nhẹ ra phía cửa. 3 tên áo đen kia lập tức lao vào, cảnh tượng đập vào mắt bọn họ đầu tiên chính là cái xác to lớn đang nằm phủ phục trên nền đất. Ngồi thụp xuống xem xét, tên kia đã ko còn thở nữa. Chúng nhìn nhau lắc đầu mà không biết rằng bản thân đã quá chú ý đến người chết mà quên đi kẻ sống còn ở đằng sau.

- Chuyện gì xảy ra vậy?- một tên lên tiếng

Nhưng ngay tức khắc, hắn ta thấy cổ mình đau buốt, máu không ngừng tuôn ra ào ạt, chảy cả vào khí quản khiến hắn không thở được. Tên bên cạnh thấy bạn mình bị cắt cổ cũng rút súng quay lại nhưng vừa mới lật được tấm vải đã thấy bụng mình như bị vật nhọn gì đó đâm vào. Hình ảnh cuối cùng hắn nhìn thấy trên thế gian là một nụ cười lạnh.

Hai tên đó đổ gục vào nhau, tên thứ ba chắc vừa đi khám thính khắp nhà trở về nhìn thấy đồng bọn nằm dưới chân nó thì không khó để hiểu ra chuyện, hắn lập tức rút súng ra hướng về phía nó. Nhưng con bé giương như đã đọc được trước hành động này của hắn, chỉ bằng một cú đá nó đã khiến khẩu súng kia văng ra vài mét. Không có vũ khí trong tay thì đành phải tay bo, gấp lá cả vậy.

Minh Khang đã có thể ngóc đầu dậy và chứng kiến tất cả. Người con gái trước mặt, rồi những người này, rốt cuộc là sao chứ? Chuyện gì đang diễn ra. Bọn họ cần gì, muốn gì? Cả bố hắn nữa, ông không sao chứ? Nhìn những xác chết trước mặt Minh Khang không khỏi rùng mình. Những người này đều là do cô ta giết. Và thậm chí giờ đây cô ta còn đang đánh nhau với một tên áo đen trước mắt hắn. Mặc dù xét về vóc dáng và sức lực tên áo đen kia đều chiếm ưu thế nhưng cô ta cũng không phải loại vừa. Từng đòn tung ra đều nhanh và dứt khoát như muốn lấy mạng người ta vậy. Vẫn biết cô ta ra tay rất ác động và tàn nhẫn nhưng sao trong sâu thẳm trong lòng Minh Khang vẫn không thôi lo lắng cho người con gái trước mặt.

Cuối cùng Rosie cũng có thể ra được đòn quyết định. Sau bao nhiêu cố gắng vừa qua, tên áo đen đó cũng không thoát được số kiếp. Bây giờ chỉ bằng một chân, Rosie cũng có thể ép hắn vào tường, gót chân đặt lên yết hầu của hắn, chỉ cần một chút sức lực nhỏ thôi thì cũng có thể chặn đường thở của hắn. Rosie chăm chú nhìn rõ khuôn mặt hắn, là người nước ngoài. Như vậy thì nơi này không phải chỉ có mình lão viện phó rồi

- Кто (Cô là ai?)– khó khăn lắm hắn ta mới mở miệng được

- Братство. (Đồng nghiệp)- nó chỉ cười nhẹ đáp lại rồi nhanh chóng trở lại với ánh mắt sắc lạnh vừa rồi- Президент Ландау? (Ông chủ tịch đâu?)

Tên áo đen dù bị ép đến ngạt thở nhưng vẫn không có ý định nói ra điều nó muốn biết. Nó cũng chỉ cười nhạt trước tình hình này, thu chân lại, chậm rãi lấp giậm thanh vào súng rồi hướng về phía kẻ đang quần quai dưới nền đất lên đạn cái cạch. Con người ấy lập tức xám mặt áp ứng mở miệng

- Вознаградить. (Tặng thưởng)

Vẫn là nụ cười nhạt đến gai người ấy. Và kết cục của tên áo đen kia cũng không nằm ngoài số phận với những tên còn lại. Minh Khang từ nãy chứng kiến cuộc đối thoại của bọn họ, dù không hiểu 2 người đó đang nói cái gì nhưng hẳn có thể hiểu nó đang moi một thông tin nào đó từ kẻ kia và giờ đây sau khi lấy được thông tin từ con người xấu số đó thì nó đang cầm dao bước lại phía 2 anh em hắn. Khánh Linh bên cạnh dù đã nhắm tịt mắt từ lâu nhưng vẫn còn hoảng hốt với những gì vừa xảy ra, mới chỉ dám hé hé mắt thì đã thấy nó cầm dao đi đến người cứ run lên từng hồi bần bật. Minh Khang trong lòng không mong được cứu nhưng cũng không loại trừ khả năng bị giết để diệt khẩu nên ánh mắt nhìn nó 10 phần thì có đến 9 phần là hoài nghi, đề phòng. Nhưng mặc kệ tất cả những biểu hiện đó, Rosie nhanh chóng cắt dây chối cho 2 người họ. Miếng băng dán vừa được lột ra, câu đầu tiên của cô nàng Khánh Linh chính là một tiếng hét. Lập tức, nó túm chặt lấy cổ con bé chặn không cho tiếng hét làm kinh động đến đám người còn lại

- Nếu muốn chết thì cứ hét nữa lên.

Minh Khang chạy vội đến giằng tay nó ra, đứng chắn trước Khánh Linh, tay vợ vội con dao cắt dây vừa nãy hướng về phía nó:

- Cô là ai?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Cô Là Ai 2

Mũi dao nhọn hoắt, sáng loà hướng thẳng về phía Rosie. Nhưng trái với thái độ hoang mang, bất bình tĩnh của 2 anh em nhà họ Trịnh, nó chỉ dừng dừng phùi quần đứng dậy.

- Đề giành sức mà đến cứu ba anh đi

Nó gạt con dao đi rồi bước qua, ngay lập tức Minh Khang tóm chặt lấy tay nó

- Ba tôi, cô biết ông ấy đang ở đâu sao?

Lúc này, nó thật phân vân, nên để bọn họ ở dưới nhà rồi lên tầng thượng cứu ông chủ tịch hay cứ để họ đi theo. Nhưng thật sự mà nói thì nhìn bộ dạng lúng túng vụng về của 2 người bọn họ lúc này thì việc đi theo phải cân nhắc lại. Hơn nữa từ trước đến giờ nó vốn quen độc lập tác chiến, nay bỗng nhiên lại đeo 2 cái “của nợ” này vào khéo lại vướng tay vướng chân thêm. Nhưng mà để bọn họ lơ ngơ ở đây thì còn nguy hiểm hơn, không biết hai kẻ ngốc này sẽ làm chuyện đại đột gì, thôi thì cứ kéo đi cả một lũ vậy. Nghĩ đến đây, Rosie không nén nổi một tiếng thở dài, tay trở chỉ lên tầng trên rồi nhanh chóng di chuyển ra phía cầu thang. Sau lưng, Minh Khang với Khánh Linh cũng vội vàng theo chân nó.

Trên tầng thượng, những chậu hoa thạch thảo vỡ vụn dưới nền gạch. Những cánh hoa nát tươm dưới đế giày. Đất cát cùng mấy mảnh xư vỡ văng tứ tung. Mặc dù trên sân thượng này không rộng như dưới sân nhà nhưng có vẻ nơi đây thu hút hơn cả. Phải đến cả chục kẻ áo đen, súng ống dao dĩa đầy đủ đứng sừng sững quanh sân thượng. Trong vòng vây kín đặc đó là chủ tịch Trịnh Sơn đang khốn khổ trên chiếc ghế sắt. Ông bị chúng trói siết vào những thanh sắt lạnh trên chiếc ghế. Có lẽ tuổi đã cao, xương cốt không chịu được nên trên khuôn mặt phúc hậu ngày nào đang phải nhăn nhó chống chọi. Bộ quần áo trơn tru lúc sáng giờ cũng nhàu nhĩ vương toàn đất cát và chỉ chít những vết gầy. Trong đám người đó Rosie nhận ra được người quen. Lão cáo già viện phó. Ông ta vừa nói chuyện điện thoại với ai đó và lập tức hung hăng tiến về phía ông chủ tịch dồn sức đập một cái

- Khốn khiếp, rốt cuộc ông có khai ra mật khẩu không?

Dù đau đớn nhưng chủ tịch Trịnh vẫn cố gượng cười một cách khinh bỉ kẻ trước mặt

- Tên phản bội, đừng hòng tao khai ra

Nếu Rosie đoán không nhầm thì chắc chắn đám người kia đã tìm thấy kết sắt. Nhưng đó không phải loại kết sắt thông thường. Nó đã từng xem qua nên biết, đó là loại kết sắt an ninh tiên tiến nhất hiện nay, sử dụng chia khóa sinh học và thêm một lớp mật khẩu đánh tay. Trong trường hợp thử mật khẩu quá 3 lần mà không đúng hoặc trước lực mạnh tác động bên ngoài nhằm phá kết thì những tài liệu và của cải bên trong sẽ tự tiêu hủy. Chính vì vậy nếu không moi được mật khẩu thì sẽ rất khó khăn cho chúng trong quá trình cướp bản báo cáo.

Nấp sau cánh cửa tầng thượng, Minh Khang đã nhìn thấy tất cả. Dù hắn không hiểu chuyện gì đang xảy ra và đám người này đang làm gì ở đây nhưng chỉ ít hắn cũng hiểu việc cần làm nhất bây giờ là phải cứu cho bằng được ba hắn. Trong đầu mới chỉ nghĩ được có vậy còn chưa biết phải làm sao đối phó được với đám người kia thì hắn ta đã vội vàng lao lên. Nhưng rất may mắn, Rosie đã túm được hắn kéo lại:

- Làm gì đây?

- Tôi phải đi cứu ông ấy.- hắn giằng tay nó ra

Nhưng nó vẫn cố gắng ấn dúi hắn xuống

- Bằng cách nào, anh định ra đó nộp mạng à

- Nhưng,.....

- Anh yên tâm đi, tôi giết người được thì cũng cứu người được.

Minh Khang chợt khựng lại.

“Nói vậy thì rốt cuộc cô ta là ai? Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của cô ấy thì chắc chắn cô ấy biết chuyện này sẽ xảy ra. Không khéo còn là đồng bọn của lũ người kia nữa. Họ đến vì tài sản trong nhà sao. Cũng không phải, trong nhà đâu có mất mát gì, đồ đạc có giá trị vẫn y nguyên. Mà mấy cái xác dưới nhà, rốt cuộc là sao?”

Đang miên man trong dòng suy nghĩ Minh Khang bỗng nghe thấy một tiếng nói đánh thép vang lên

- Được rồi, đã vậy thì đừng trách. Xuống lôi cái lũ dưới nhà lên đây.

Như phản xạ với câu nói ấy, Rosie kéo lũ người kia trốn sâu vào cánh cửa. Sau lưng, khoảng 4,5 tên huynh huych kéo nhau lao xuống nhà. Bây giờ thì không muốn xông vào thì cũng phải vào thôi. Lũ người kia đã kéo xuống nhà chẳng mấy chốc mà sẽ phát hiện ra mấy cái xác cùng sự biến mất của bọn họ. Nếu không hành động luôn thì biết đến khi nào mới chạy kịp. Chắc chắn trong vòng phạm vi bán kính 5 km xung quanh ngôi biệt thự đều được bố trí người, một mình nó cho dù có 3 đầu 6 tay cũng không thể đánh nổi. Nhưng chỉ cần đưa họ đến an toàn khu của cục tình báo thì sẽ không sao, dù gì thì ở đó cũng có lực lượng cảnh sát tiếp ứng, bọn người này đâu thể chạm tới bọn họ.

- Ngồi im ở đây

Nó quay ra dặn dò 2 anh em kia rồi nhanh chóng lao vào vòng vây bên ngoài. Rosie vừa đi khỏi, một màn âm thanh dày đặc những tiếng súng, những tiếng kim loại va vào nhau, tiếng đấm đá thành thịch dội vào tai hai anh em Minh Khang và Khánh Linh. Hai người nhìn nhau đầy bất an.

Quả không uổng có sát thủ Nga, đám người này mỗi đòn ra đều như muốn đoạn mạng nó. Mới có hạ được vài tên mà nó đã phải thở gấp rồi. Phản đòn cũng nhiều mà chịu đòn cũng nhiều. Nhưng những việc này đã trở thành một phần cuộc sống của nó giống như việc hàng ngày đi học của Khánh Linh, vì vậy dù bọn người trước mắt khá hung hăng nhưng càng đánh nó càng hăng máu, khẩu súng trong tay cũng liên tục cướp cò. Lão viện phó y như cái bản chất hèn nhát lén lút của hắn, thấy có đánh nhau thì vội vàng tránh né định chuồn trước. Nhưng chuồn sao cho nổi khi mà nó đã ảng ngữ con đường thoát duy nhất.

Bỗng nhiên, một chút xao nhãng của nó tới gã viện phó, một tên đánh lén rút dao tiến đến từ phía sau. Dù phát hiện nhưng tình thế đã muộn không thể kịp phản ứng, Rosie gồng mình lên sẵn sàng đón nhát dao sắp tới nhưng...

“Bốp”

Minh Khang từ chỗ nấp nhảy ra đá văng con dao ấy

“Giời đất ơi, tên thư sinh chói gà không chặt này không ở trong kia lao ra làm gì. Võ mèo của hắn thì chỉ làm bao cát cho lũ người này thôi”

Bây giờ thì đúng là nó không thể tập trung vào trận đánh, tên kia cứ loạn cào cào lên, nhờ hắn trúng đạn chết toi thì coi như nhiệm vụ thất bại rồi còn gì.

- Đi cời trói cho ba anh đi, chỗ này để tôi

Nhưng Minh Khang vừa chạy đi cho nó rảnh tay thì lại đến lượt cô em Khánh Linh lao ra. Ấy za, cái lúc cần cô ta anh dừng thì lại ngồi thút thít, cái lúc cần ngồi thút thít thì lại dờ máu anh hùng. Nhưng anh hùng đâu không thấy chỉ thấy là hết là nhiều. Bây giờ thì ngoài chủ tịch Trịnh ra thì Minh Khang và nó lại phải lo cứu cái con chơi chơi đang lơng ngơng giữa làn đạn kia. Một tên đã hướng súng về phía con chơi chơi đó

- Khánh Linh, cẩn thận – tiếng Minh Khang và chủ tịch Trịnh đồng thanh la lên

“Đoàng”

Khánh Linh nhắm tịt mắt đón nhận cái chết nhưng 1s, 2s... cô nàng cảm nhận được vòng tay ai đó đang siết chặt quanh thân. Từ từ mở mắt ra. Là nó, với một vết thương đâm máu trên vai

- Ngồi gọn vào đi, bà cô ơi

Rosie lờm Khánh Linh một cái rồi cũng găm luôn con dao vào tên nổ súng vừa rồi. Thế trận cũng đã ngã, lũ người kia cũng chỉ còn dăm ba tên chống cự yếu ớt. Minh Khang cũng đã cời trói xong cho ba hắn, nhìn thấy nó bị thương vội vàng chạy đến. Trong lúc ấy, lão viện phó nấp sau một cái bồn hoa lao ra, hai tay bốp chặt yết hầu Minh Khang ấn dúi hắn ngã người ra sau lan can. Minh Khang bị tấn công bất ngờ nên mất hết điểm tựa, chỉ cần một đòn ghi nhẹ thôi cũng có thể khiến hắn “hạ cánh” xuống tầng 1.

- Trịnh Sơn, bây giờ ông nói cho ta biết mật mã được chưa

Ông chủ tịch vội vàng chạy đến nhưng lão già viện phó kia càng bốp chặt hơn, giờ đây người tên Minh Khang đã tụt hẳn hơn nửa ra phía ngoài, ông ta

chỉ cần buông tay là hấn về với đất mẹ luôn.

- Đứng- mặt chủ tịch Trịnh khó coi hơn lúc nào hết. Tôi nói, tôi nói

- Có thể chứ – gã viện phó đắc ý hơn bao giờ hết

Rosie đứng đằng sau ông chủ tịch đã sẵn sàng con dao trong tay, trường hợp này có lẽ nó vẫn xử lý được nhưng.

- Mật khẩu là tên chúng nó, Minh Khang Khánh Linh.

Nó chưa kịp hành động gì thì chủ tịch Trịnh đã khai ra tuốt tuột. Đúng là cái gia đình này ngày hôm nay đã khiến nó bức mình gần chết. Bây giờ thì xong rồi.

Đúng như dự đoán của Rosie, con cáo già kia vừa nhận được mật khẩu, hấn ta đã vội đẩy tên Minh Khang kia xuống và chạy vọt đi.

A....A....a....a

Tiếng hét của Minh Khang xé toạc không gian khiến Khánh Linh và chủ tịch Trịnh xám cả mặt

“Bộp”

Duy chỉ có nó là còn phản ứng với tình hình trên nên đã kịp lao nhanh ra tóm lấy tay hấn. Nhưng chao ôi, Minh Khang dù sao cũng thuộc loại cao to chắc thịt, lại cộng thêm lúc này trong khi hỗn loạn theo phản xạ nó đưa tay thuận ra, cũng là phía vừa bị trúng đạn ở trên vai. Giờ đây, miệng vết thương đã rách toạc ra, vai nó đau buốt như có ngàn cái kim châm, máu ròng ròng chảy từ vai nó lan xuống cả tay hấn.

- Thả tôi ra đi.

Bỏ ngoài tai câu nói đó, nó vẫn mím chặt môi cố nắm chặt hấn hơn. 2 con người kia cuối cùng cũng tỉnh mộng lao ra đỡ cho hấn một tay và cuối cùng, lặn lội mãi, Minh Khang cũng bò lên khỏi miệng hố từ thần vừa rồi.

- Cô không sao chứ? – đó là câu hỏi đầu tiên mà hấn thốt ra nhưng trái với thái độ quan tâm đó, Rosie khản trương kéo đám người ấy đi

- Ra khỏi đây rồi nói

Nhưng chủ tịch Trịnh có vẻ không đồng ý với kế hoạch đó, ông chạy về phía cửa

- Nếu là bản báo cáo thì nó không sao đâu? Tôi đã lấy đi rồi, dưới đó không có gì đâu?

Ngay lập tức câu nói trên có hiệu quả, ông Trịnh Sơn bỗng chững lại, khuôn mặt đánh lại quay sang nó

- Cô không phải con dâu tôi? Cô là ai? Sao lại biết về bản báo cáo.?

Trong khi đó, tại sân bay

Một cô gái trong chiếc váy đen bó sát khoe từng đường cong cơ thể quyến rũ. Mọi thứ trang sức trên người đều cho thấy rằng đây là một cô nàng rất điệu đà nữ tính tuy nhiên những bước chân đi như nhún mạnh vào mặt đất thì lại hoàn toàn trái ngược với điều đó.

“Tút.....tút.....”

Tiếng chuông reo khiến cô nàng sốt ruột hơn bao giờ hết, không ngừng nhìn đồng hồ. Đột nhiên đầu dây bên kia nhấc máy

- Alo

- Ba à, con Nhã Anh đây, con sai rồi ba cho người đến sân bay đón con đi, con ko trốn nữa

Đầu dây bên kia bỗng yên lặng một lúc

- Là sao? Không phải con đang ở nhà chồng sao?

- Chồng nào.- cô nàng hét lên khiến cả sân bay phải quay lại

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Vạch Trần 1

Trên tầng thượng lúc này không khí căng thẳng hơn bao giờ hết. Mọi mũi nhọn, mọi nghi ngờ giờ đây đều hướng về Rosie. Nếu tình hình này cứ kéo dài chắc chắn không thoát được

- Chủ tịch ngài yên tâm đi, tôi mặc dù không phải người tốt nhưng lần này tôi đứng về phe ngài

Vẫn con mắt nghi ngờ đó, ông Trịnh Sơn có vẻ chưa tin lắm

- Làm sao tôi biết được điều cô nói là thật hay giả?

Bên cạnh Minh Khang cũng có vẻ sốt sắng

- Ba à, chuyện này là sao vậy? bản báo cáo nào? 2 người đầu con chuyện gì vậy?

Đến lúc này nó buộc phải nói ra một phần sự thật

- Tôi là người của cục tình báo quốc gia. Giờ ngài tin rồi chứ. Mà cứ cho rằng tôi là người xấu đi thì việc gì tôi phải nhọc công cứu ngài rồi gia đình ngài như thế.

Cuối cùng thì thế trận cũng ngả. Những ánh mắt dò xét từ phía chủ tịch Trịnh cũng đã thôi hướng về phía nó. Bây giờ việc cần làm nhất là thoát khỏi ngôi nhà này. Có 2 con đường. Thứ nhất là trèo từ tầng thượng này xuống. Cách này có thể tránh được lũ áo đen ở tầng 2 đang lục tìm bản báo cáo và đến được gara nhanh nhất nhưng cũng là cách ít khả quan nhất. Leo từ tầng thượng này xuống, đối với nó thì không sao, đối với Minh Khang và Khánh Linh thì còn có thể chứ đối với ông chủ tịch già kia thì làm sao leo cho được. Đành gạch bỏ nó khỏi kế hoạch vậy. Bây giờ chỉ còn duy nhất một con đường đó chính là cứ leo cầu thang lần lượt từ tầng thượng xuống tầng 1 rồi gara, và điều này cũng đồng nghĩa với việc phải giáp mặt với lũ người ở tầng 2 và có khi là cả những kẻ đang mai phục đâu đó cả trong và ngoài căn nhà. Không biết với vết thương trên vai hiện giờ có thể làm được không? Chỉ sợ bản thân có thể thoát được nhưng không khéo cha con nhà này bị tóm lại lần nữa thì uổng công. Nhưng hoàn cảnh không cho nó thời gian suy nghĩ lâu. Đây là cách khả thi nhất rồi, đành làm thôi.

- Cảm lấy.- nó đưa cho Minh Khang 1 khẩu súng ngắn.- đi sau lưng tôi bảo vệ cho ba và em gái anh, tôi sẽ mở đường máu

- Nhưng cô bị thương.

- Không phải lo cho tôi, lo cho bản thân anh trước đi, ngắm bắn cho chuẩn vào, bắn nhầm phải tôi thì anh chết chắc rồi

Rất nhanh chóng sau câu nói đó, nó lúi tuột mấy người kia xuống. Không nằm ngoài suy đoán, đoạn đường đi qua tầng 2 thật không may mắn. Mới có đến đầu cầu thang, lũ người trong phòng sách của ông chủ tịch đã nhào ra vây bọn họ. Nói thật là bản thân nó không muốn lạm sát nhưng đã đến cái giai đoạn tao sống mày chết rồi thì không thể có chỗ cho tình thương hay nguyên tắc. Mỗi phát súng bắn ra đều nhằm chỗ hiểm, bọn người đó cũng vì vậy mà nhanh chóng gục xuống. Vai áo Rosie đã ướt đầm một màu máu, nó bắt đầu cảm thấy hơi hoa mắt vì mất máu nhiều. Nếu không mau đến chỗ hẹn với JJ thì chắc không chỉ có cha con nhà họ Trịnh mà khéo đến bản thân nó cũng gặp nguy mất.

Nhưng có lẽ ông trời vẫn còn thương, Minh Khang hôm nay không biết thế nào lại đỗ xe ngay công, chắc định đem đi rửa xe nhưng chưa kịp đi thì đã bị bọn người này làm thịt. Vậy là chỉ cần tránh né vài viên đạn thì bọn họ đã có thể chui lên xe và phóng vút đi.

Ngay lập tức đám người do lão viện phó dẫn đầu cũng phóng xe đuổi theo. Nhưng nói thật bọn chúng chỉ là những tay gà mờ thôi, hơn nữa giữa chốn đông người này không dám nổ súng nên cũng không có gì quá lo lắng.

Ngồi đằng sau, Minh Khang không sao rời mắt khỏi vết thương trên vai con bé lòng rầm rứt không yên. Hắn không hiểu tại sao nó dù đau đớn, khổ sở vẫn cố nắm chặt tay hắn kéo lên. Hơn nữa vì sao lại liều mạng đỡ cho Khánh Linh một phát đạn.

Đột nhiên điện thoại trong túi nó rung lên.

“Sao lại gọi giờ này?”

- Alo, sao lại gọi cho mình vào lúc này?

- Sao, ngạc nhiên không. Minh xin sắp cho về sớm 3 ngày vì nhớ Rose quá- tiếng công chúa nhí nhảnh vang lên đầu dây bên kia.- Đang trên xe rồi, 1 tiếng nữa ra nhà hát đón mình nha.

Nó không biết nói thế nào? Chẳng nhẽ là bảo mình đang bị đuổi giết. Công chúa mà biết thì chắc chắn sẽ nặng xì nhậu cả lên, rồi nước mắt lưng tròng, không ngừng gọi điện. nói chúng là rắc rối. Thôi thì đành ậm ừ cho qua rồi tính sau.

- Chúng ta đang đi đâu vậy.- chủ tịch Trịnh bỗng lên tiếng

- Đến nơi an toàn, ở đó đã có người sắp xếp trước rồi- mặc dù trả lời nhưng nó vẫn dán mắt vào gương chiếu hậu. Có vẻ lũ người kia đang lạc tay lái.

Quả này thoát rồi

Sau gần 20p phóng xe bạt mạng ngoài đường, cuối cùng cũng đến được điểm hẹn với JJ. Đó là một toà chung cư đã cũ, chỉ còn lác đác một vài gia đình ở nơi đây. Thực ra ngày trước toà nhà này cũng đông đúc lắm nhưng mấy năm gần đây, giao thông ở nơi này không được tốt cho lắm, mấy khu trung cư cao ốc mới do nước ngoài đầu tư góp vốn mọc lên vô số như nấm sau mưa, mức sống của người dân lại không ngừng được nâng cao, cuối cùng thì do không đáp ứng được thị hiếu tiêu dùng mà toà nhà này dần thưa thớt đi. Nhưng cũng chính vì vậy nó lại trở thành nơi lý tưởng cho những hoạt động ngầm kiểu như thế này.

Rosie bấm nút có số 12 ở thang máy, cánh cửa sắt dần dần khép lại và kín bưng, bây giờ nó có thể nghe rõ tiếng thờ hồn hèn của 3 con người họ Trịnh kia. Mặc dù mỗi người một tình trạng khác nhau nhưng có một điểm chung là cứ luôn nhìn chằm chằm vào nó. Nó biết, từ khi thân phận bị bại lộ, họ biết nó không phải Phạm Nhã Chi thì cứ rảnh rồi lúc nào, họ lại dán mắt vào nó lúc đấy, cứ như thể là nhìn như vậy sẽ có thể tìm ra được thông tin gì đó. Ban đầu kể ra thì cũng hơi khó chịu nhưng bây giờ thì chẳng còn sức đâu mà quan tâm, cái vai đầm đĩa máu kia đang hành hạ nó. Tuy vậy, nó cũng chỉ đứng dựa vào tay vịn trong thang máy, mặt lạnh tanh không nói gì.

“Ting”

Tiếng thang máy vang lên cắt đứt những tia nhìn dò xét đó. Nó nhanh chóng giúp Minh Khang diu chủ tịch Trịnh vào căn phòng mang số 1107. Bên trong, JJ và mấy cô nàng bên y tế đã đợi sẵn. Mặc dù nơi này không phải thuộc quyền sở hữu của K, nhưng do trong nội bộ có kẻ gian nên cục tình báo đã hợp tác với K nhằm khách quan thanh lọc bộ máy tổ chức của mình chỉ có điều họ không biết là nhân viên bên K với bên mình là một mà thôi, vì vậy sự có mặt của JJ ở đây là hoàn toàn có thể. Nó chỉ hơi ngạc nhiên vì cứ nghĩ người đón nó phải là ông Marc cơ. Không phải lại có chuyện gì nữa chứ.

Sau khi được khám tổng thể, chủ tịch Trịnh giờ đây đang thư thái hưởng một giấc yên bình cùng Khánh Linh bên phòng trong. Chỉ riêng Minh Khang, hẳn từ chối mũi an thần từ mấy cô bác sĩ, bởi lẽ, người hẳn muốn gặp, điều hẳn muốn hỏi vẫn đang ở ngoài kia.

- Ủầy, em đánh nhau với tề giác à? Miệng vết thương rách to thế này- chưa bước ra được ngoài phòng khách, hẳn đã nghe tiếng một người con trai nào đó vang lên.

- Gớm, còn hơn cả tề giác nữa ấy chứ. Nói thật là lúc đầu tưởng nhiệm vụ an nhân lắm, ai ngờ lại bị quân cho tời tã thế này.- là tiếng của nó vang lên. Nhưng khác với thường ngày, khi ở bên hẳn. Giọng nói đó không còn cụt lùn, chống đối, lạnh nhạt như mọi khi mà trở nên thoải mái, thư thả thậm chí có phần dí dỏm hơn thường. Điều này thôi thúc hẳn muốn biết kẻ nó đang nói chuyện là ai.

Bước thêm vài bước nữa, Minh Khang thấy nó đang ngồi trên chiếc ghế sofa, chiếc áo kéo trễ quá vai để lộ ra vết thương vẫn còn rỉ máu, đằng sau là một thanh niên có vẻ già dặn hơn hẳn vài tuổi. Anh ta đang tỉ mỉ sát trùng vết thương

- Sao cô không tới bệnh viện? bỗng nhiên hẳn xồng xộc chạy ra trước mặt nó khiến con bé có hơi giật mình, khuôn mặt lại nhanh chóng lạnh te như vốn có

- Không cần ở đây cũng có bác sĩ rồi, anh nên đi nghỉ đi, không phải lo cho tôi.

- Nhưng,

- JJ, đưa dao mổ đây, em sẽ tự lấy viện đạn ra, chứ nói thật là em cũng không tin bác sĩ vườn như anh lắm.- không để cho Minh Khang nói hết câu, nó đã vội quay sang bắt chuyện với JJ

- Không cần đâu, miệng vết thương rách lớn thế này, chỉ cần gấp đạn ra là được Cố chịu một chút, khâu vào là ổn ngay, cũng không sâu lắm

Hai người cứ thế nói chuyện khiến Minh Khang cảm thấy mình như kẻ bị đẩy ra ngoài lề. hẳn thấy ảm ức trong lòng nhưng lại không thể bước đi bởi lúc này nhìn bộ dạng nó căng rắng, chau mày vì mỗi đường khâu, mũi chỉ của kẻ đứng đằng sau thì sao hẳn nỡ bước đi cho được. vết thương đó dù sao thì vì hẳn, vì Khánh Linh nên nó mới phải chịu. Từ trước đến giờ, hẳn vốn là không quen với mấy vụ máu me như thế này, nhưng lúc này, tại đây hẳn lại không thể rời mắt.

20p nữa lại trôi qua. Những gì còn lại trên sàn nhà chỉ còn là bông băng và máu. Rosie đã bước vào thay quần áo từ lâu, để lại Minh Khang bần thần trên ghế. Điện thoại nó sáng bừng lên và rung bần bần trong túi. 1 tin nhắn mới đến. Nội dung tin nhắn này, theo nó, có lẽ là chi tiết hay nhất của nhiệm vụ lần này.

“Về rồi sao? Thảo nào Marc lại không có ở đây, chắc đi giải quyết vấn đề rồi”

Bên ngoài, JJ đặt trước mặt Minh Khang một tách cà phê, nhưng anh vẫn chưa thấy con người ấy có bất cứ phản ứng gì. Lắc đầu, định đi vào trong xem nó thế nào thì nó đã bước ra, vứt cho anh 1 chùm chìa khoá

- Đến nhà hát thành phố đón công chúa hộ em, nàng về rồi

Ngay lập tức mắt JJ sáng rực lên vui sướng

- Thật sao?

- Uhm, này, đi đứng cẩn thận, đừng cho cô ấy biết em bị thương. Đây là chìa khoá nhà, nấu cơm tối cho công chúa hộ em, đường xa về mệt chắc không com nước được gì đâu. Bảo nàng em còn chút việc mai em về.

JJ hí hửng tung hứng chùm chìa khoá bước ra cửa, đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, anh ngoái lại hỏi nó

- ak ờ, mà còn chuyện cần giải quyết, là chuyện gì vậy

Rosie lưỡng lự một chút, hết nhìn về phía Minh Khang đang nhìn nó chằm chằm đằng sau rồi lại nhìn JJ, cuối cùng cũng chịu lên tiếng:

- Phạm Nhã Chi về rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Vạch Trần 2

Không khí trong phòng trở nên vắng lặng hơn, JJ đã đi, bây giờ chỉ còn 2 người với nhau. Minh Khang thì vẫn bần thần ngồi đó trong khi nó thì loay hoay không biết kiểm việc gì làm giết thời gian. Ấy za, có vẻ căng thẳng nha. Đột nhiên quanh đây Yên ắng đến nỗi có thể nghe được từng nhịp thở của đôi phương. Mặc dù không phải người thích ồn ào nhưng với không khí như đưa đám như thế này thì Rosie cũng chẳng ham hố gì. Thôi thì hoàn thành nhiệm vụ rồi, coi như không quen biết đi ha, việc ai người ấy làm. Nghĩ đến đây, nó lập tức xoay người đi vào trong, ý định này mờ mịt tính xem có gì chơi được không. Nhưng ngay lúc đó, tượng đá Minh Khang bỗng lên tiếng:

- Lúc này, em nói Phạm Nhã Chi về rồi, ... vậy là em công nhận mình không phải Phạm Nhã Chi? – hần thôi không nhìn chăm chăm xuống sàn mà nhìn thẳng vào nó

Thở dài một hơi, có lẽ bài chuẩn lần này không chuẩn lắm thì phải:

- Tôi chưa bao giờ nói mình là Phạm Nhã Chi

- Vậy là, tất cả chỉ là một vở kịch, mọi chuyện trong thời gian qua, chuyện kết hôn, chuyện tôi với em.

- Ô no, no Mọi chuyện trong thời gian qua, tôi nghĩ vẫn thế. Chuyện kết hôn, là thật, chẳng qua cô dâu thật sự bây giờ mới về mà thôi, chuyện của anh, chuyện của Khánh Linh, rồi ba anh... tất cả cứ diễn ra bình thường, tôi với Nhã Chi, đơn giản chỉ là đôi vai thôi. Còn chuyện tôi với anh, ... um, tôi không nghĩ là nó tồn tại. Vì vậy chúng ta cứ tiếp tục sống như chưa từng chạm mặt đi.- Nó vội ngắt lời hần rồi buông ra một loạt, tay chân cũng khua loạn lên.

Minh Khang lại ngồi thừ ra khiến nó không biết phải làm gì, đi đâu. Cứ ngồi như vậy chắc cứng người quá.

- Đó là. Thật chứ.- bỗng nhiên hần lại hỏi một câu hỏi không rõ chủ vị làm nó chẳng hiểu gì cả.

- Ý anh là cái gì thật?

- Khuôn mặt em

Rosie à lên một tiếng rồi nhún vai thay cho cái gật đầu.

- người với người giống nhau cũng là lẽ thường mà

Nó biết là Minh Khang còn nhiều điều chưa hiểu, muốn hiểu và sẽ không bao giờ hiểu. Khuôn mặt này, nó vốn từng rất căm ghét. Bởi vì ngoài nó, chỉ ít còn 2 người nữa sở hữu những nét ngài, khoẻ môi này. Nhưng tại sao cùng một khuôn mặt mà lại có nhiều số phận đến thế. Nếu thế gian này tồn tại cái gọi là ngôi nhà của chúa, nó nhất định sẽ đến tìm ngài để hỏi cho rõ. Đáng tiếc, những điều nó mong muốn thường không bao giờ xảy ra, và nó, theo thời gian cũng đã vốn quen với sự bất công đó. Nghĩ đến đây, bất giác nó nở một nụ cười chế giễu.

- Nếu không còn chuyện gì nữa thì anh đi nghỉ đi. Tôi xin phép đứng lên trước

- Khoan đã- Minh Khang vội vàng kéo dặt nó lại nhưng lại không may cầm đúng bên phía bị thương của con bé khiến nó khẽ “à” lên một tiếng, hần lại vội vàng rút tay lại.

Bực bội, nó khoanh tay hất hàm hỏi hần:

- Sao còn chuyện gì nữa?

Minh Khang cũng không ngồi nữa, đứng dậy ngang với nó

- tên em, tôi muốn biết tên em là gì?

Rosie nhìn Minh Khang một lúc, lừng trừng rồi đặt tay lên vai hắn:

- Thế này, Trịnh thiếu gia ạ. Điều gì có thể nói, tôi sẵn sàng đáp ứng anh. Nhưng có một số điều anh không cần biết và cũng không nên biết, bởi vì nó không có bất cứ ích lợi gì cho anh cả. Và tên tôi là một trong những phạm trù ấy. thế nhé, thiếu gia.

Không hề hài lòng với câu trả lời này, Minh Khang không có ý định buông tha nó. Dù thế nào, hắn cũng quyết phải hỏi nó cho bằng được

- Nhưng tôi.....

Câu nói còn chưa được thốt hết ra thì ngay lập tức bị chặn lại bởi tiếng chuông cửa. Hai con người kia lập tức quên đi chuyện xưng tên hỏi tuổi, e dè nhìn nhau.

“Ai đây, nếu là JJ thì không bao giờ có chuyện bấm chuông, anh ấy có chìa khoá rồi mà. Chẳng lẽ là lũ người kia đến thăm dò?”

Nó ra hiệu cho Minh Khang trật tự ngồi xuống rồi nhẹ nhàng di chuyển ra phía cửa. Khẩu súng trong tay con bé đã lên nòng. Nép sâu người vào cánh cửa, nó he he mắt nhìn ra qua khe hồng.

“Giời ạ. Làm hết hồn.”

Thì ra người bấm chuông là ông Marc.

Nó nhanh chóng mở cửa

- Đùa, có nhất thiết phải.....

Khuôn mặt nó bỗng đanh lại, lạnh hơn cả khi con bé cầm súng. Mọi mạch máu trong người như căng ra. Nó cảm nhận được đồng tử đang co bóp để nhìn rõ cảnh vật, con người trước mặt. Bây giờ, ngoài ông Marc ra còn có 5,6 người nữa đi theo. Những con người ngàn lần nó không muốn gặp.

- Trời ơi, cô là người giả danh tôi trong thời gian qua đó hả.- giọng nói lạnh lạnh, cao vút của người con gái đối diện, cô ta, với khuôn mặt không khác gì nó.

- Là em, ... đúng là em rồi.- bên cạnh, cũng với khuôn mặt ấy nhưng nhợt nhạt hơn của một cô nàng ốm yếu ngồi trên xe lăn, đằng sau là một chàng trai tuấn tú với khuôn mặt sừng sốt chưa từng thấy.

- Nhã Anh, con....., con còn sống.- một phu nhân lao lên nắm lấy tay nó, mắt rung rung hai dòng lệ. Theo sau là một người đàn ông trung tuổi cũng đang nghẹn ngào.

Nhưng tất cả những biểu hiện ấy khiến nó thấy thật khó chịu, thật bức bách. Vẫn với khuôn mặt lạnh như nước hồ thu, nó rút tay ra khỏi cái nắm tay đầy yêu thương của người đáng nhẽ là mẹ nó kia, quay sang ông Marc với cái giọng lạnh nhất có thể:

- Là sao?

Ông Marc chưa kịp giải thích gì thêm thì Minh Khang trong nhà đã chạy ra

- Có chuyện gì vậy?

Nhã Chi lập tức cứng người, nhịp thở trở nên vội vàng gấp gấp hơn. Minh Khang, người cô hằng mong nhớ bao ngày tháng qua, người khiến cô phải trốn chạy đang ở đây, trước mặt.

- Minh Khang, anh bị làm sao vậy? – Có lẽ Nhã Chi đã định quay mặt đi trốn tránh sự thật đau lòng này nhưng những vết thương còn dằn uрго trên tay và mặt Minh Khang khiến cô nàng vội vã lao đến hỏi han bỏ mặc khung cảnh hay ho còn diễn ra trước cửa.

- Tránh ra.- Trái với thái độ vồn vã ấy, Minh Khang chán ghét ra mặt con người này. Hắn né tránh từng cái động chạm của cô ta và chăm chú nhìn ra phía trước. Nơi mà hắn vừa nhìn thấy sự xuất hiện của 3 Phạm Nhã Chi. Trong đó hắn biết một người là Nhã Phương, một người là Nhã Chi thật sự và một người không biết gì. Nhưng đấy mới là con người mà hắn quan tâm hơn bao giờ hết.

“Tại sao lại giống nhau như vậy, chẳng nhẽ là chị em. Nhưng sao từ trước đến giờ không nghe thấy cũng không biết đến sự tồn tại của người thứ 3 này.?”

Đó không chỉ là câu hỏi thăm của Minh Khang mà còn là thắc mắc của Trần Vũ đang đứng đằng sau xe lăn của Nhã Phương.

“Đã từng nghe thấy Phương nói cô ấy có một đứa em gái sinh ba ngoài Nhã Chi nhưng mà đã mất cách đây 13 năm, sao giờ lại ở đây và tại sao trở về rồi lại giả dạng Nhã Chi. Hơn nữa nhìn thái độ của cô ta không giống người gặp lại bố mẹ sau gần đây năm thất lạc”

- Nhã Anh, con.....- Lần này là tiếng gọi đầy xúc động của ông luật sư Phạm Tuấn Long, người đáng nhẽ nó gọi là ba

Nhưng mặc kệ những con người ấy đến đây, làm gì và tại sao, Rosie lạnh lùng quay lưng bỏ vào trong

- tại sao ông đưa họ đến đây? – nó quay ngoắt người lại chất vấn Marc đang bước theo nó ở đằng sau

- Dù sao họ cũng là một tập đoàn lớn, có ảnh hưởng đến chính trị.

- Vào chủ đề đi.- nó rít lên từng tiếng

Thở dài một hơi, ông Marc đành thú thật

- Tôi nghĩ là cô nên giải quyết ngọn ngành chuyện này đi, 13 năm đã qua rồi, cũng đã đến lúc phải tha thứ, tôi biết.

- Ông không biết cái gì cả – lại một lần nữa ông Marc bị nó chặn họng- đối với tôi, tha thứ có nghĩa là không quay lại găm cho họ mỗi người một phát đạn vào đầu rồi, đừng đòi hỏi ở tôi nhiều hơn nữa. Tôi không làm được hơn thế đâu.

Đúng lúc này, Phạm phu nhân nhìn thấy vết thương trên vai nó, bà vội chạy lại

- Nhã Anh, con bị thương rồi

Nhưng nhanh chóng, nó né đi cái chạm tay quan tâm của bà, chất giọng lạnh lùng vẫn ko đổi

- Tôi không phải Nhã Anh, không phải con của hai vị.

- BA, ba. ... Xin lỗi.- ông luật sư ghen ngào nhìn nó

- Xin lỗi, nói bây giờ có phải là quá muộn không. Rất tiếc, tôi có việc phải đi bây giờ, ở đây giao cho ông đó Marc, xin chào và không hẹn gặp lại.

Nói rồi đi thẳng, đi rất nhanh, nó vọt qua cả Nhã Phương cùng đôi mắt ướt nhè nước mắt của cô ấy mà không thèm liếc nhìn một cái. Đằng sau là Phạm Phu nhân đã gục xuống sàn khản giọng gọi tên nó, Minh Khang cũng vội gỡ tay Nhã Chi để kéo nó lại nhưng tất cả, tất cả đã không còn quan trọng. Nó đã ra khỏi nơi ấy từ lâu.

Họ là ai chứ.? Là bố mẹ nó sao.? Từ lâu, nó đã không cần một gia đình như thế. Một gia đình sẵn sàng bỏ nó vì danh lợi. Bây giờ thì sao, danh lợi, tiền tài, địa vị họ có đủ rồi lại muốn quay ra nhận lại nó, đứa con 13 năm trước chính họ đã từ bỏ sao. Muốn gì chứ, bù đắp cho nó sao? Hoang đường. Họ bù đắp nỗi sao. Họ trả lại cho nó tuổi thơ không có tiếng súng và những âm mưu giết người thanh toán lẫn nhau của thế giới ngầm kinh sợ kia sao. Họ có thể cứu sống được những người đã bị nó giết sao? Mà kẻ ra họ biết nó đã giết bao nhiêu người? nếu biết thì họ còn muốn nhận lại nó? hay lại bỏ rơi nó một lần nữa. Tốt nhất đừng bao giờ gặp lại. Đừng bao giờ.

Nó không muốn, họ không nên. Tất cả cứ như vậy mà sống.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Trở Về 1

Nước sông đầu thu trở nên lạnh và trong hơn bao giờ hết. Không còn cái nóng của những ngày hạ oi bức, cũng không còn cái bất chợt của những cơn mưa hạ cuối mùa. Tất cả nhịp sống chậm lại không hối hả như khi cái nắng vẫn còn ở đằng sau. Nhịp người trên chiếc cầu này, nhịp chảy của dòng sông dưới kia và cả mọi thứ, đều chậm đến ngột ngạt. Rosie không thích cái cảm giác này, thời gian như đọng lại, tắc nghẽn, ứ đọng ở đâu đó. Nó muốn thật nhanh, thật nhanh, thời gian cứ trôi qua thật nhanh như 13 năm qua nó đã đi qua. Bởi vì chỉ có như vậy những chuyện ngày hôm nay sẽ không còn nữa. Gia đình, bố mẹ, chị gái, wow, những con người ngàn lần, vạn lần nó không muốn nhìn thấy họ. Nụ cười của họ là nỗi đau của nó, hạnh phúc của họ được đánh đổi bằng bất hạnh mà nó phải trải qua. Nó biết ông Marc có ý tốt khi muốn nó đoàn tụ với gia đình, đứng dưới thế lực chính trị của họ, nó sẽ an toàn khi rút khỏi thế giới đen tối kia nhưng ông ấy không hiểu những con người đó trong quá khứ đã bỏ mặc nó, đứa con rút ruột đẻ ra để đổi lấy đôi cánh thế lực đó thì đời nào nó lại chịu quay trở về để cạy nhò, trốn chạy dưới đôi cánh nhơ nhuốc ấy. Thà rằng một ngày nào đó cuộc sống của nó được kết thúc bằng một phát súng của kẻ thù có lẽ sẽ thanh thản hơn nhiều.

Đứng thêm được một lúc lâu, trời cũng đã ngả tối, những chiếc đèn lớn dọc thân cầu bùng sáng trưng. Cũng đã đến lúc trở về rồi, lâu lắm, đã hơn 2 tháng nay nó chưa gặp công chúa. Nó và công chúa chưa bao giờ xa nhau lâu như thế.

Trong lúc đó, tại căn hộ Rosie vừa bỏ đi. Bầu không khí căng thẳng hơn bao giờ hết. Đâu đó còn đọng lại tiếng nức nở của người phụ nữ đã ngoài 40, những người bên cạnh tuy không khóc nhưng sắc mặt cũng không khá khẩm hơn bao nhiêu. Trên trán ông Marc, những nếp nhăn xô lại với nhau tạo nên những biểu cảm phức tạp. Có lẽ lần này ông đã quá vội vàng, dù sao Rosie cũng chỉ là một đứa trẻ mới trưởng thành, dù đã va chạm nhiều với cuộc đời chông gai này nhưng suy nghĩ của nó vẫn còn là một đứa trẻ, nó đương nhiên không thể có chung điểm nhìn được với ông

- Ông có thể cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra với con bé trong những năm qua không?- ông luật sư Phạm Tuấn Long bỗng lên tiếng hỏi ông Marc phá tan bầu không khí trầm lắng đến ghê sợ này. Tất cả mọi người, lúc trước còn trong cảnh mỗi người một suy nghĩ thì giờ đây đều bình tĩnh, dồn hết tinh thần vào câu hỏi cũng như sự trông đợi vào câu trả lời của người đối diện. Rõ ràng, Rosie đã trở thành mối quan tâm số 1 giờ đây.

Nhưng đáp lại những hy vọng, mong chờ đó chỉ là cái lắc đầu hờ hững của vị thanh tra kia

- Xin lỗi vì phải làm ông thất vọng, tôi không thể trả lời ông câu hỏi này.

Không khí một lần nữa lại trùng xuống

- Coi như tôi cầu xin ông, ông có thể nói cho tôi biết được không, hoặc chỉ là địa chỉ bây giờ của con bé thôi cũng được.- ông luật sư vẫn cố nài nỉ

- Không phải tôi không muốn giúp các vị nhưng việc này thật sự tôi không thể tự quyết định, hơn nữa trước khi đưa các vị đến đây, tôi cũng đã nói trước rằng tôi không thể giúp được gì nhiều hơn nữa.

- Nhưng, tại sao?- Nhã Phương khó nhọc lên tiếng, quả thật cuộc gặp gỡ này đã rút kiệt sức lực của cô.

Ông Marc trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi cũng đành lên tiếng

- Mọi người nên biết, Nhã Anh bây giờ không còn là Nhã Anh như trước. Con bé giờ đây liên quan đến rất nhiều người, rất nhiều vấn đề và rất nhiều tổ chức nằm ngoài phạm vi can thiệp của các vị. Hơn nữa, sau vụ việc ngày hôm nay, cũng xin mọi người đừng cố gắng tìm kiếm hay liên lạc với con bé. Như vậy sẽ rất nguy hiểm cho gia đình các vị và cả bản thân Nhã Anh.

Minh Khang vẫn luôn là người mong chờ câu trả lời không kém gì ai trong căn phòng này nhưng những gì nhận được thật quá ít ỏi thậm chí là chẳng có nổi thông tin mà hắn mong chờ. Điều này thật sự làm hắn cảm thấy khó chịu trong người

- Không phải cô ấy làm việc cho mấy người sao? Có gì không nói được chứ?

- Cậu Minh Khang, tôi đã nói rồi, cô ấy không thuộc về thế giới của các người đang sống chính vì thế không phải cái gì cũng nói được. Bây giờ thì xin phép, tôi còn phải có vài chuyện cần trao đổi với ba cậu.

Dứt lời, ông Marc nhanh chóng di chuyển vào trong, tránh những câu hỏi mà ông biết rằng sẽ không thể trả lời. Bây giờ thì không còn ai dễ chán vãn, những con người ngoài phòng khách bỗng lâm vào bế tắc tột cùng. Những thắc mắc còn bỏ ngỏ chắc nhẽ cứ để vậy sao.

- Này! con bé ấy có gì mờ ám sao, tại sao phải che giấu? Mà cũng thật là, chưa chết quay về là tốt rồi, sao nó còn phải kèn kiệu làm giả như vậy? Cứ như là 13 năm trước mọi người cố tình bỏ rơi nó vậy.

- Nhã Chi.- Nhã Phương gất lên

- Sao chứ, không đúng à? – cô nàng bỗng dưng bị chị gái to tiếng lập tức phụng phịu tỏ thái độ không bằng lòng.

Nhưng Nhã Chi không biết rằng câu nói có phần tự nhận của mình đã vô hình chung trở thành một nhát dao vô tình đâm thẳng vào trái tim ba mẹ cô. “cố tình bỏ rơi”. Phải, chính là cố tình. 13 năm trước là chính họ đã tự tay dập tắt đi cơ hội sống của con gái mình, đưa con gái mình hằng yêu thương. Bây giờ họ mong muốn gì hơn ngoài được nó tha thứ. Cái khoảng khắc biết tin Nhã Anh còn sống là cái khoảnh khắc họ vừa mừng vừa lo. Cái khoảnh khắc như vạn vật ngừng vận động. Niềm vui vì có thể gặp lại con gái và nỗi lo của một kẻ phạm tội sắp ra tòa đối chất với nhân chứng, 2 cảm xúc đó cứ luôn phiên và đan xen nhau, và giờ đây, tại thời khắc này, nó đang bóp nghẹt trái tim họ.

Giả như thời gian là một chiếc đồng hồ cát, chỉ cần lật lại, chúng ta sẽ lại bắt đầu lại từ đầu, ta và con, gia đình chúng ta sẽ hạnh phúc hơn thế.

Nhưng.....

Không thể tắm hai lần trên một dòng sông, những gì đã trôi qua sẽ mãi mãi không thể lấy lại được

Đó mới chính là cuộc sống.

Rosie đứng chân trước ngôi nhà 2 tầng, nơi có chiếc cổng trắng mọc đầy hoa cúc tây. Hoa cúc tây, loài hoa khi mà tất cả những bông hoa khác lại tàn thì nó mới bắt đầu chớm nở. Và những khóm cúc tây trắng muốt trước nhà cũng thế. Chúng đang chớm nở, ấp ủ một điều gì chẳng?

Roise và công chúa chuyển về đây sống đã được hơn 1 năm, JJ cũng chuyển về thành phố này cùng thời điểm với nó nhưng anh sống trong một căn hộ chung cư ở trung tâm thành phố. Dù sao một người vui vẻ như JJ thì vẫn luôn thích không khí náo nhiệt hơn cái tĩnh lặng ở ngoại ô này. Mặc dù ở nơi đây có hơi bất tiện cho công chúa mỗi khi đến nhà hát, bởi vì nếu nó ở nhà thì không sao, sáng nào nó cũng đưa cô ấy đi nhưng còn những khi nó vắng mặt, ngoài cách dậy sớm bắt xe buýt ra thì không còn con đường nào khác. Nhưng thấy kệ, dù sao cả 2 thấy thoải mái thì vất vả dậy sớm một chút cũng không sao.

Nhưng mà, tại sao mới có 9h tối thôi mà nhà đã tắt điện rồi, bình thường công chúa vẫn sợ bóng tối nên sẽ không bao giờ tắt điện tối om như thế khi ở nhà một mình, nếu không muốn nói là bật điện sáng trưng cả khi ngủ. Mà nhìn trong sân, xe của JJ vẫn còn đó, có nghĩa anh ta chưa về.

“Này, không phải 2 người đó nhân lúc mình ko có nhà làm việc mờ ám đấy chứ?”

Khoan, nhưng mà nhìn kĩ lại thì vẫn có thể thấy ánh sáng nhò nhò, và có cả tiếng ti vi phát ra

“kì quặc”

Rosie nhanh chóng đẩy cửa bước vào, một tay tháo giày, một tay mò tìm công tắc

- Sao.....

- Á...a.á.....á.....a...a...a.....a.aa...

Đang định hỏi “sao xem tivi mà không bật điện lên?” thì bỗng nhiên nó giật mình vì tiếng hét đồng thanh phát ra từ hai con người đang rúc trong chăn trên chiếc sofa giữa phòng khách.

- Bà trẻ ơi, sao bảo mai mới về?- JJ ôm ngực, điều hoà lại hơi thở. “Thật là, tự nhiên phi vào nhà làm người ta hết cả hồn, tiêu tan luôn sĩ khí đàn ông với công chúa.”

Trái lại với thái độ không mấy chào đón đó, công chúa ngay sau khi định thần lại, nhìn thấy nó ở cửa đã vội vàng bỏ mặc bộ phim kinh dị đang xem dở cùng “đồng minh” ở lại chạy vội ra ôm chặt lấy nó, hôn hít, nắm tay nắm chân

- Nhớ Rose quá.- vừa nói, công chúa vừa dụi dụi vào người nó như con mèo nhỏ

- Thôi được rồi, mọi chuyện xong xuôi cả rồi, bây giờ sẽ chỉ ở nhà làm tài xế cho công chúa thôi.- nó vỗ nhẹ nhẹ vào vai con mèo nhỏ ấy dỗ dành.- mà cũng muộn rồi, sắp hết phim chưa đi ngủ thôi, cả ngày đi đường rồi.

Không một lời cãi lại, công chúa ngoan ngoãn buông nó ra rồi chạy biến vào phòng chuẩn bị chăn gối, trước khi đi còn ngoái lại dặn dò

- Hôm nay Rose sang phòng mình ngủ nha, xem xong phim nên giờ thấy hơi sợ

Nó cười một cái thật tươi, gật đầu rồi cũng bước vào phòng đi tắm.

Rosie đắm mình trong làn nước nóng, vết thương trên vai được gột rửa khỏi những vết máu khô đã sẫm lại. Vừa nãy, trên con đường từ khu căn hộ đó về nhà, lòng nó đã nguội lạnh, sự căm thù, chán ghét đối với gia đình họ Phạm bao năm qua lại trỗi dậy tưởng chừng như nó có thể đánh bom liều chết gia đình đó nhưng giờ đây khi trở về nhà, lại được nhìn thấy nụ cười của công chúa, đáng vẻ có chút ngây ngốc của JJ nó lại cảm thấy như lòng được sưởi ấm lại. Phải, trên thế gian này, ngoài 2 con người kia ra thì chẳng còn nơi đâu nó gọi là nhà nữa. Và với nó, hai chữ gia đình là sự sum họp với JJ và công chúa, những con người không cùng máu mủ.

Vết thương trên vai vừa mới lành miệng không cho phép nó tắm lâu, nhanh chóng chui vào bộ đồ ngủ ấm áp, con bé bước ra khỏi phòng tắm. Trời về đêm cũng bắt đầu trở lạnh, chắc chẳng bao lâu nữa sẽ thấy mùa đông tràn về qua khe cửa. Con bé thích mùa đông.

- Có cần anh thay băng cho không?

Vẫn còn đang tơ tưởng về mùa đông của miền nhiệt đới, nó, một lần nữa lại giật mình vì câu nói của người đáng ra đã phải ra về từ lâu.

- Không, mà sao anh còn ở đây, không về sao?

- Không, anh sợ mả lắm, tí cho ngủ chung với em và công chúa nha.- vừa đưa cho nó một cốc sữa nóng, JJ vừa nháy mắt lém lỉnh với nó

- Hoá ra rù ràng xem phim kinh dị là vì mục đích này. Được lắm, tôi chờ xem anh còn dờ được trò gì nữa không?- nó cũng không kém, thách thức lại JJ

Đột nhiên JJ đứng thẳng người, chân khép lại chéch hình chữ V, tay chào kiểu quân đội

- Đã hết trò, thưa mẹ vợ.

Nó bật cười thành tiếng rồi đắm thụp một cái vào bụng JJ

- Thôi đi con rể, chúng ta đi ngủ. Một rồi.

Vậy là tối hôm đó, 3 người chen chúc trên chiếc giường màu hồng của công chúa. JJ, công chúa rồi đến nó.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Trở Về 2

Đã được gần 1 tiếng đồng hồ trần trọc, lần qua lần lại Rosie vẫn không thể nhắm mắt được. Vết thương ở vai đau buốt hơn về đêm là một chuyện nhưng chuyện chủ yếu vẫn là về những con người Phạm gia kia. Cứ nhắm mắt lại, kí ức 13 năm trước trên nền đất lạnh lại ập đến. Nó, dù chết cũng không quên được về mặt lạnh lùng của hai người ấy, ba mẹ nó khi chối bỏ nó và càng không thể quên được nét mặt cầu khẩn, van nài thậm chí là bi thương của họ ngày hôm nay. Ngày trước, nó vốn rất hay bám đuôi Nhã Phương và Nhã Chi chạy khắp nơi, nghịch đủ các trò, kể cả khi đi ngủ, nó vẫn hay chen vào giữa chỉ vì có thể được nằm cạnh 2 người đấy vậy mà hôm nay khi gặp lại, với vị thế của người em gái năm xưa. Nhưng lạ thay, ngoài cảm giác xa lạ thì chẳng có gì hơn. Nó không nói dối, thật sự Nhã Anh đã chết từ 13 năm trước rồi.

- Rosie, em ngủ chưa?- tiếng JJ thò thè chọt vang lên

- Chưa

Tiếng nói của con bé vang lên rồi lại chìm ngấm trong không gian tĩnh mịch. Chỉ còn tiếng thở đều đều của công chúa bên cạnh đang ôm chặt cứng lấy nó. Phải đến một lúc sau JJ mới lên tiếng trở lại

- Hôm nay, ở căn hộ đó đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao em về sớm thế? Thái độ lại còn rất kì lạ nữa

Buông một tiếng thở dài trong đêm, giọng nó cứ văng vẳng vọng lại trong căn phòng tối không nhìn rõ mặt người

- Em gặp lại họ.- nó im lặng- với tư cách là Phạm Nhã Anh

Lập tức JJ ngồi bật dậy khiến công chúa giật mình trở người.

- Tức là ba mẹ em đó hả?

- Và cả Nhã Phương và Nhã Chi nữa.- trong đêm tối, không ai nhìn rõ được nụ cười chua chát ẩn hiện nhanh trên khoé miệng con bé.

Không gian lại một lần nữa chìm trong im lặng.

- Rồi sao? Em Sẽ tha thứ cho họ chứ?

- Từng có 1 khoảng thời gian, trước khi cưới Minh Khang, em ở nhà họ Phạm 1 tuần, vào mỗi sáng sớm bà ý đều nhẹ nhàng gõ cửa gọi em dậy ăn sáng, ông ấy thì luôn mồm gọi em là “bảo bối của ba”, Nhã Phương thì khỏi nói, vẫn dịu dàng như xưa. Lúc đấy em đã nghĩ hay là nói thật tất cả rồi tha thứ cho họ. Như vậy có phải sẽ tốt hơn không? Nhưng rồi em nhớ ra mình đang đóng vai Phạm Nhã Chi, và họ, đối với em, vẫn luôn là đối với Phạm Nhã Chi. Chính vì vậy, em đã tự thức tỉnh mình đừng bao giờ tin vào hiện thực huy hoàng ấy, nơi đó không dành cho em. Và rồi nhìn lại 13 năm qua, em biết rằng, sẽ mãi mãi, mãi mãi không thể tha thứ được. Nhã Anh, con bé ngốc đấy không phải em.

Thật sự, có thể nói ra được điều này, Rosie thấy nhẹ lòng hơn hẳn, không còn cảm thấy bức bối như trước nữa, giấc ngủ cũng nhờ vậy mà ập đến nhanh hơn.

Thời gian cứ như vậy lại vô tình trôi đi, qua từng kẽ tay, từng ánh mắt.....đến khi anh nhìn lại, em đã nhắm mắt trốn mùa đông từ lúc nào?

Phải làm sao tôi có thể gặp lại em?

Phải làm sao để một lần nữa em lại mở cánh

Cho dù là đôi cánh màu đen..... thuộc về bông hoa hồng của quý.

8h30 sáng

Tại văn phòng giám đốc tập đoàn NOS

Cô thư kí đang cúi húi nhặt xấp tài liệu vừa bị vị giám đốc trẻ quăng tung toé trên sàn, vừa nhặt cô ta vừa len lén nhìn lên chiếc bàn phía không xa. Nơi ấy, một chàng thanh niên trong bộ vest đen lịch lãm đang nắm chặt bàn tay dậm mạnh xuống bàn, mặt đặng đặng sát khí khiến ai nấy nhìn thấy đều muốn né tránh. Bên cạnh là anh trợ lý đang khúm núm, co ro như đứa trẻ mắc lỗi

- Thật sự chúng tôi đã cố gắng tìm hiểu về cô gái mà giám đốc muốn tìm nhưng quả là chuyện không thể.

- Tại sao lại không thể? Tôi đã nói với các người nếu không tìm được thì cứ bám sát lấy thám tử bên tập đoàn Phạm gia. Bọn họ là người có quan hệ rộng trong vấn đề này, chắc chắn sẽ moi được tin tức rõ rì.- Vừa nói Minh Khang vừa đập bàn quát tháo

- Nhưng, người bên đó cũng ra về trắng tay thưa giám đốc?- anh trợ lý đó vội thanh minh nhưng có vẻ cũng chẳng ăn thua.

Minh Khang bây giờ nóng ruột đến nỗi không thể ngồi im trên ghế

- Cái gì? Sao lại.....

- Quả thực là không thể. Cô gái đó, không có một hồ sơ, một tài liệu nào ghi chép thông tin về cô ta. Cứ như cô ấy chưa từng tồn tại vậy. Nghe nói bên tập đoàn Phạm gia đã thuê người thâm nhập vào dữ liệu nội bộ của cục tình báo nhưng cũng không thu được kết quả gì. Profile của cô gái được xếp vào hàng tài liệu mật của chính phủ và được cảnh sát quốc tế interpol bảo vệ rất kĩ. Còn thông tin về người tên Phạm Nhã Anh, ngoài một cái giấy báo tử 13 năm trước ra thì không có gì.

- Chết tiệt.- sau câu nói đó, mặt bàn làm việc lại phải gồm mình chống cằm cú đăm từ chủ nhân của nó.

Bất lực. Đó là cảm giác bao trùm Minh Khang trong khoảnh khắc này. Đã 1 tháng trôi qua kể từ ngày Rosie bước ra khỏi căn hộ đó. Thế cũng có nghĩa là 1 tháng qua không ngày nào Minh Khang không tìm kiếm, điều tra lục tung khắp xó xỉnh để tìm bằng được con bé. Cuộc tìm kiếm trong vô vọng cũng đã kéo dài được 1 tháng nhưng có vẻ như hắn không muốn dừng lại. Nhưng bây giờ, thất sự đã cùng đường, hắn không biết phải tiếp tục hay dừng lại ở đâu.

- Vậy còn vụ bắt cóc 13 năm trước?

Minh Khang chợt nhớ có lần hắn đã nói với ba hắn về việc này, chủ tịch Trịnh cũng ngạc nhiên không kém gì con trai. Hơn nữa, ông còn kể cho hắn nghe câu chuyện 13 năm trước, con gái út của Phạm gia bị bắt cóc một đi không trở lại và cũng từ ấy, bên cạnh việc tìm kiếm nó, hắn đã cho người điều tra về chuyện này.

Ngừng 1 giây, lại một tập tài liệu nữa được đặt trước mặt Minh Khang. Tiếng anh trợ lý lại một lần nữa văng vẳng vang lên

- Nói về vụ bắt cóc 13 năm trước, quả thật là rất lạ. Năm đó xảy ra vụ kiện lớn về buôn bán vũ khí của tập đoàn SE, bên SE đã cử người bắt cóc con gái út của luật sư Phạm Tuấn Long, người nắm giữ mấu chốt của vụ án nhằm lật ngược tình thế. Nhưng có vẻ khi sự việc xảy ra bên Phạm gia không báo cảnh sát kịp thời do vậy đã gây ra cái chết của cô con gái út. Nhưng đó mới chính là điều kì lạ. Nếu bên SE muốn dùng cô bé đó để đổi lấy chứng cứ buộc tội vậy tại sao lại còn giết cô bé. Đáng nhẽ để cô bé sống sẽ sức uy hiếp mạnh hơn. Nếu chuyện này xảy ra sau phiên tòa thì còn có thể lý giải là chúng cùng đường giết bừa để xả hận nhưng đằng này, chuyện diễn ra trước phiên tòa 1 tiếng, bọn bắt cóc bị cảnh sát tóm trên đường tháo chạy. Và cảnh sát đã lần theo lời khai của bọn chúng đến nơi vụ án mạng xảy ra nhưng ngoài một vũng máu, cảnh sát không hề tìm được xác của cô bé có tên Phạm Nhã Anh.

Minh Khang lặng im trước đồng tài liệu trước mặt, trong đó, một cô bé mắt tròn xoe với hai búi tóc nhỏ đang mỉm cười với hắn, hai chiếc má lún đồng tiền xoáy sâu ngọ nghĩnh. 13 năm sau, từng đường nét trên khuôn mặt vẫn còn in dấu thậm chí là sắc nét hơn, điều duy nhất không còn nữa chính là nụ cười tươi này. Nụ cười hắn chưa thấy nơi nó bao giờ.

- Cậu có thể ra được rồi

Minh Khang ra lệnh cho cậu trợ lý rút lui và lại chìm trong những suy tư chỉ riêng mình hắn hiểu. Dù không rõ thực hư thế nào nhưng Minh Khang biết vụ bắt cóc này còn nhiều chi tiết quan trọng bị che giấu, ai là người đã làm và tại sao phải làm việc đó? Hắn nhất định phải tìm cho ra.

“Phạm Nhã Anh khi đó mới có 5 tuổi, với 2 phát súng vào ngực trái làm thế nào có thể sống sót được. Chắc chắn có thể lực thứ 3 can thiệp vào. Một đứa trẻ với 2 phát đạn không thể tự biến mất một cách không dấu vết như thế. Hơn nữa lại lặn một hơi hơn chục năm sau mới xuất hiện. Khoảng thời gian này, tóm lại đã xảy ra chuyện gì”

Chiếc điện thoại trong tay Minh Khang loé sáng. Là một bức ảnh. Một bức ảnh hắn chụp với bạn trong bữa tiệc hồ bơi lần trước và không hiểu vô tình hay cố ý thế nào, khuôn mặt nó lại lọt vào trong ống kính. Vẫn là khuôn mặt bình thản đó, vẫn là đôi mắt phẳng lặng như đáy nước mùa thu ấy. Chỉ có điều, không biết bao giờ hắn có thể gặp lại.

- Rốt cuộc trong 13 năm qua, em đã sống như nào hả Nhã Anh?

Cùng lúc này, tại biệt thự Phạm gia, không khí cũng không dễ chịu gì. 1 tháng qua, Phạm phu nhân nằm bẹp trên giường, sáng thì thần thơ ngồi trên gác xếp ôm một con gấu bông đã cũ mềm sồn vãi, tối thì lại nức nở bên tấm ảnh có dòng chữ Nhã Anh 5 tuổi, miệng luôn mồm lầm bầm câu “Mẹ xin lỗi”. Ông luật sư Phạm Tuấn Long cũng chẳng khá khẩm hơn là bao, ngày nào cũng có một toán người kéo nhau đến rồi lại kéo nhau về sau khi đã lỉnh đủ những lời quát tháo, ***** của người mà họ gọi là chủ tịch kia, mà tất cả cũng chỉ xoay quanh thông tin về một cô gái mà họ thậm chí còn không tin là cô ta tồn tại. Tại sao ư? Con người sống trên đời đều phải hoạt động, sinh hoạt. Mà nếu đã hoạt động, sinh hoạt thì ắt để lại dấu vết nhưng cô gái này, ngay cả sự tồn tại trên giấy tờ còn không có thì thử hỏi ai có thể tin sự tồn tại của cô ta ngoài đời thực cơ chứ. Vậy mà họ vẫn phải nai lưng ra vì thứ hư vô như thế.

Nhã Phương biết muốn sức khỏe khá lên thì tâm trạng cũng phải phấn chấn nhưng thật sự trong hoàn cảnh nhà cửa như thế này thì muốn vui lên cũng không thể được. Nếu không có Minh Vũ ngày nào cũng ở bên an ủi cô thì chắc đã nghẹt thở từ lâu trong cái không khí này.

Ngay cả kẻ mạnh mẽ như Nhã Chi cũng không nằm ngoài tác động xấu ấy. Kể từ ngày cô bước chân trở về nhà, cô đã quyết tâm tìm lại tình yêu nơi mình hằng mong ước, trái tim Minh Khang. Nhưng khi cơ hội đến cô lại trốn chạy, để giờ đây khi tìm lại đã chẳng còn lối thoát nào cho tình yêu vô vọng này. Kể được mệnh danh em gái Phạm Nhã Anh kia không biết từ đâu trở về không những mạo danh cô mà còn cướp đi cơ hội làm lại từ đầu của Nhã Chi. Nhớ lại cái ngày cô, lại một lần nữa bị Minh Khang từ chối, trái tim Nhã Chi không sao thờ được. Thời gian dù trôi qua nhưng ánh mắt Minh Khang vẫn vô tình như vậy. Trước mặt chủ tịch Trịnh, ba cô, mẹ cô người ấy vẫn lạnh lùng tuyên bố:

- Người bước vào lễ đường cùng con là Phạm Nhã Anh, người sống với con trong thời gian qua cũng là Phạm Nhã Anh. Trên đời này, ngoài cô ấy ra con không công nhận ai là vợ mình cả.

Câu nói đó không khác gì một mũi tên xuyên thủng trái tim Nhã Chi đến tận bây giờ nó vẫn không sao ngưng chảy máu. Đối với Nhã Chi, trong tình yêu hay bất cứ một cuộc tranh đấu nào cũng vậy, tình thân là thứ không thể tồn tại. Vì vậy dù là em gái hay chị gái cũng không có quyền được giành người mình yêu với cô. Đây cũng là lý do vì sao Nhã Chi là người duy nhất trong nhà không muốn Nhã Anh quay trở về.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hưu Chiến

Lại một buổi sáng nữa Rosie ngồi dưới hàng ghế khán giả trong nhà hát ngắm công chúa luyện tập. Đạo này đang rảnh rồi không có chuyện gì để làm. Công việc của nó là vậy, có khi thì bận rộn lút đầu nhưng có khi lại nhàn tản không biết làm gì cho hết ngày. Phải công nhận là xã hội này còn nhiều kẻ xấu xa nhưng như thế cũng đâu có nghĩa ngày nào cũng phải cảm sung. Đôi khi cũng có vài vụ nhưng nhìn qua nhìn lại thấy bèo bọt quá nó lại từ chối. Thôi thì coi như thời gian này là thời gian hưu chiến đi vậy. Bỏ công vất vả mấy tháng qua ở Trịnh gia.

Thật ra cứ bình yên như thế này mãi cũng không có cái gì xấu. Chỉ có điều cuộc đời mấy khi là trầm lặng như vậy, trước con giông bao giờ chẳng là sự bình yên. Gần đây, nó cũng đã thôi không nghĩ về cái gia tộc họ Phạm đó nữa. Nó biết bọn họ đang ráo riết tìm nó nhưng mà nó cũng chẳng lo. Tìm được thông tin về nó ư? Phạm gia chưa đủ năng lực. Về phía ông Marc cũng không phải lo, ông ta biết thừa quy luật của thế giới ngầm. Còn về phần giấy tờ thông tin, con bé vốn nằm trong chương trình bảo vệ nhân chứng của CIA, lại còn được cục tình báo và tổ chức K che chở, cho dù bọn họ có giới đến đâu, quan hệ rộng thế nào cũng không thể chạm được vào nó. Kể cả căn nhà ở ngoại ô thành phố cũng được đăng kí với một thân phận khác, nơi ấy lại heo hút vắng người nên cũng chẳng lo có ai bẻ xép. Hơn nữa từ trước đến giờ nó vốn cẩn thận, đi không dấu vết không vết. Nó là ai cơ chứ?

Đang trong dòng suy nghĩ miên man, bỗng nhiên nó nghe thấy một tiếng gọi

- Rose

Phía trên sân khấu, công chúa giơ tay chỉ vào chiếc đồng hồ rồi toe toét cười với nó.

Nhanh chóng, nó cũng gật đầu, mỉm cười lại rồi bước ra khỏi hàng ghế. Giấy lát sau tiếng động cơ lại vang lên

Cùng lúc đó

Tại khuôn viên của Phạm gia

Không khí trĩu nặng mấy ngày nay vẫn không tan khiến Nhã Phương thấy thật nặng nề, cô không thể ngồi mãi trong phòng đợi cho chuyện này trôi qua bởi quả thực với tình hình thế này thì sớm muộn cũng phải học cách sống chung với nó mà thôi. Gieo gió thì gặp bão, gần đây cô hay quan niệm như thế.

“Không nhẽ nào là vậy?” – cô khẽ buông một tiếng thở dài

- Sao thế, tự nhiên lại thở dài?

Từ sau, Minh Vũ đang từ từ bước lại, tay cầm một cốc sữa lớn để cái “cạch” xuống trước mặt Nhã Phương và không quên đặt một nụ hôn lên gò má gầy guộc của cô

- Nhiệm vụ của em là thanh toán xong nó.

Anh nháy mắt tinh nghịch chỉ về phía cốc sữa. Nhã Phương khẽ nhăn mặt cười trừ rồi cũng cầm cốc lên cố gắng nuốt trôi tất cả những thứ vật chất dạng lỏng màu trắng ấy. Cô khẽ rung mình một cái.

- mẹ em sao rồi?

Đón cốc sữa từ tay Nhã Phương đặt xuống bàn, Minh Vũ lắc đầu, từ tốn trả lời

- Đã ăn được rồi nhưng tinh thần thì không khá hơn là bao.

- Không đến nỗi tuyệt thực là ổn rồi, tinh thần thì cứ phải từ từ.- Nhã Phương lặng lẽ nhìn lên căn phòng của mẹ ở tầng 2 vẫn, nơi ấy vẫn buông rèm kín mít kể từ khi chuyện này xảy.

“Nếu biết sẽ có ngày như thế này thì tại sao 13 năm trước lại làm chuyện đó”

Nghĩ đến đây khuôn mặt Nhã Phương bỗng tối sầm lại. Cô còn nhớ mãi cái ngày Nhã Anh bị bắt cóc. Nếu như cô yêu thích môn vẽ hơn một chút, nếu như cô không đòi đòi lớp với Nhã Anh, nếu như Nhã Anh ngang ngạnh được như Nhã Chi, không chịu nghe lời cô thì có lẽ người bị bắt cóc, bị bỏ rơi, bị

giết đó sẽ không phải là Phạm Nhã Anh mà là Phạm Nhã Phương. Nếu quả thật chuyện đó xảy ra, cô không biết mình có thể sống mà quay về như Nhã Anh hay không? Cũng không biết nếu còn sống thì sống ra sao nữa. Căn bệnh quái ác này, cô vốn nghĩ đó là quả báo mà cô phải gánh chịu.

- Sao vậy, trầm tư quá vậy, lại nghĩ về con bé à?

Nhã Phương chợt tỉnh sau mấy cái vẩy tay vô định của Minh Vũ

- Mà anh cũng không hiểu, tại sao em gái Nhã Anh của em lại lạnh lùng như vậy. Con bé không biết về vụ bắt cóc năm đó sao?

Cô không biết trả lời sao, chỉ mỉm cười lắc đầu nhưng trong lòng lại không thể bình yên như thế.

“Không biết hay là biết quá rõ nên không thể tha thứ?”

- Nhìn thái độ và hành động của Nhã Anh thì chắc chắn con bé đã biết ai là bố mẹ đẻ thực sự của mình từ khi trở về nhà và đóng giả Nhã Chi. Nhưng sao lại làm thế? Ông thanh tra ấy còn nói “không thuộc thế giới này”, vậy con bé làm gì, sống ra sao trong suốt 13 năm qua.

Minh Vũ cứ thao thao bất tuyệt mà không để ý đến sắc mặt đang ngày một xám lại của Nhã Phương. Tại sao lạnh lùng ư? Cô biết chứ? Làm sao có thể không lạnh lùng với kẻ đáng nhẽ là cha là mẹ, đáng nhẽ phải là người con bé tin tưởng nhất trong cuộc đời thì nay, chính họ, họ đã phản bội lại niềm tin của con bé, đã bỏ mặc nó trên bờ vực của cái chết. Nếu là cô, cô cũng không sao tha thứ được. Nhưng Nhã Phương lại không thể nói cho Minh Vũ biết bí mật này, anh sẽ nghĩ sao về cô, về gia đình cô khi biết về nó, liệu, cô sẽ mất anh vì chuyện này chứ?

Nhã Phương cứ miên man trong dòng suy nghĩ cho đến khi một thân ảnh vụt qua

- Nhã Chi- cô khó khăn vất tiếng gọi

Bước chân Nhã Chi đang phẳng phẳng ra cổng lớn đột nhiên dừng lại vì tiếng gọi ấy

- Có gì không vậy?- cô ngoái người lại trả lời

- Em định đi đâu vậy? – từ ngày bị Minh Khang từ chối, Nhã Chi chưa bước chân ra ngoài bao giờ nhưng nay lại quần áo tươm tất, túi xách lung lẳng thế này thì

- À không, ở nhà chán quá, đang định ra hiệu sách xem có gì không, lượn mắt quyền truyện cười về đọc, dạo này không nhếch nổi mép nữa rồi

Suy nghĩ một lúc, Nhã Phương cũng thôi không thờ dài nữa, tinh thần cố gắng phấn chấn hơn

- Vậy đợi chị tí nha, chị và anh Vũ đi cùng với

Nhã Chi không nói gì chỉ gật cái đầu.

Tại hiệu sách trung tâm thành phố

Rosie đã đi được một vòng quanh cái hiệu sách này nhưng vẫn chưa tìm ra cuốn sách mà công chúa yêu cầu. Theo như lời chị bán hàng nói thì đáng nhẽ 9h sáng ngày này hàng tuần, sách mới sẽ được đưa từ xưởng in đến cửa hàng nhưng hôm nay không biết do cái trục trặc khi gió gì mà xe đến muộn chút xíu. Và cái chút xíu của họ đã kéo dài được 15, 20p gì đó, khiến nó không thể ngồi im một chỗ mà chờ, đành phải đứng lên đi lòng vòng thử xem có cuốn sách gì hay ho đem về đọc trong thời gian rảnh rồi này được không.

“Đây rồi, truyện trinh thám”

Nó không giống công chúa, không thích mấy cuốn truyện tình suýt mướt, đọc những quyền trinh thám như thế này có vẻ khá hơn.

“Xem nào, đọc rồi, đọc rồi, chưa đọc, không hay,... a, có vẻ được”

Ngón tay nó lướt trên từng đầu sách mà dừng lại ở cuốn có bìa sách màu xanh rêu.

- Sao bảo mua truyện cười, mò sang gian trinh thám này làm gì hả Nhã Chi.

Một giọng trầm vang lên sau đó là một cánh tay đặt xuống vai nó.

“Nhã Chi, chẳng lẽ.....”

Ngay lập tức, con bé đưa mắt nhìn sang, một đôi mắt không lạnh nhưng sắc dò xét đối phương.

“Là anh ta”

Phải, người nhắm lẫn là Minh Vũ, bên cạnh là người đương nhiên phải có, Phạm Nhã Phương. Đến đây, nhã hứng thưởng truyện của Rosie coi như là chấm dứt, nó đặt lại cuốn sách vào giá rồi bước đi. Nhưng ngay khi đó, Nhã Phương, bằng mọi sức lực và khả năng của mình đã đứng dậy khỏi xe lăn, chạy đến nắm lấy tay nó. Trong đầu cô trống rỗng không còn nghĩ được gì ngoài việc gọi tên con bé

- Nhã Anh

Nhưng theo phản xạ tự nhiên vốn hình thành trong nó từ 13 năm trước, nó hất tay Nhã Phương ra. Chỉ có điều, Nhã Phương vốn là người ốm yếu đứng không vững, nay lại bất ngờ bị nó giằng tay ra khiến toàn thân như hụt đà ngã thụp xuống đất. Sau cú ngã đó, Rosie cũng chỉ nhúu mày chút xíu trước tình trạng vừa rồi thì tên Minh Vũ kia đã vội chạy đến đỡ Nhã Phương đứng dậy, khuôn mặt anh bức xúc hết chỗ nói, giống như là muốn xông lên bóp cổ nó vậy.

- Rốt cuộc cô là cái loại người gì vậy? Đến chị gái mình cũng nở ra tay. Thật sự ra mà nói, sự trở về của cô không biết là may hay rủi nữa.

Nhã Phương đã yên vị được trên chiếc xe lăn của mình, vội vàng ngăn Minh Vũ lại. Cô sợ những lời nói vừa rồi làm tổn thương đến nó, một đứa bé vốn đã có nhiều vết thương nhưng có vẻ cô đã lo thừa, nó hầu như không để những lời nói đó lọt tai, vẫn bình tĩnh lôi chiếc điện thoại đang rung bần bật trong túi quần ra, áp vào tai, mắt nhìn ra ngoài

- Được rồi, bây giờ họ mới đưa hàng tới, đi mua bây giờ đây.

Nó bước từng bước dứt khoát, lạnh lùng và im lặng như từ nãy đến giờ vẫn vậy trước sự níu kéo từ ánh mắt Nhã Phương và sự hăn học của Minh Vũ. Một lần nữa, nó lại nhìn thấy một con người có chung khuôn mặt với mình đang hùng hổ bước về phía nó và nói với cái giọng chanh chua quen thuộc

- Đứng lại đó, cô đối xử với chị tôi như thế mà muốn chuồn sao.

Nhưng nó vẫn bước đều, cho đến khi chỉ còn 1 bước chân nữa là chạm mặt Nhã Chi thì con bé bất ngờ bẻ quặt tay cánh đang chỉ thẳng mặt nó ra sau lưng rồi đẩy mạnh cô nằng về phía Minh Vũ.

Nhã Chi ảm ức muốn làm to chuyện nhưng lại bị Nhã Phương ngăn cản, hơn nữa khi nhìn lại đã chẳng thấy bóng dáng nó đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thấy Em Trong Thoáng Chốc

Rosie đưa mắt nhìn sang toà nhà bên cạnh, nhìn lại kết cục của kẻ muốn chạy thoát khỏi thế giới ngầm. Nhưng trong khoảnh khắc đó, con người duy nhất còn sống trong căn phòng đó đứng dậy khỏi ghế ngồi và bắt chợt quay lưng lại. Hai ánh mắt chạm nhau. Rosie không khỏi bất ngờ khi biết đó là Minh Khang

“Sao hán ta lại ở đây?”

Nhưng rồi điều ấy cũng không quan trọng, quan trọng là phải thoát ra khỏi nơi này, khỏi tầm mắt của người đối diện.

Khoảng cách giữa hai toà nhà không xa. Qua tấm kính vỡ, Minh Khang nhìn rõ mồn một khuôn mặt đó. Khuôn mặt mà anh đã mong đợi suốt thời gian qua. Mọi cảm xúc và giác quan như vỡ òa, như kẻ hành khất lang thang trên hoang đảo gặp được suối nguồn, nhất thời Minh Khang không biết phải làm sao, cũng không biết phải gọi tên nó thế nào. Nhưng trong khoảnh khắc đó, vẫn với thái độ lảng lảng đến lạnh người ấy con bé hờ hững quay đi, biến mất khỏi tầm mắt của Minh Khang. Anh không muốn, thật sự không muốn.

- Khoan đã

Minh Khang đã quên mất vụ án mạng vừa rồi, vội vàng bỏ hiện trường chạy xuống tầng 1. Anh muốn được nhìn thấy nó lần nữa, muốn chạm vào nó. Nhưng mọi thứ dường như đã muộn. Sau một cuộc chạy nước rút lên tầng thượng khu thương mại đối diện, tất cả những gì anh thu được chỉ là một khoảng không vẫn còn thoang thoảng hương vani ngọt ngào. Phải, chính là mùi hương đó, mùi vani thuần khiết Minh Khang cảm nhận được khi còn ở bên nó. Và giờ đây, hương thơm ấy đang khiến nỗi nhớ trong lòng anh từng ngày qua cuộn trào. Thế nhưng những cơn gió lạnh vẫn vô tình như cái cảm giác mà nó đem lại, nó cuốn đi, thổi đi, nhạt nhòa dần đi hương thơm đó để đến khi mở đôi mắt nhìn lại sự việc, Minh Khang tự hỏi liệu đây là giấc mơ?

Ngay sau đó khoảng 2 tiếng đồng hồ, Minh Khang đã an toạ tại sở cảnh sát lấy lời khai. Đương nhiên, anh thừa biết hung thủ là ai, thậm chí có thể vạch mặt, chỉ tên nhưng đòi hỏi anh lại làm điều trái ngược với trái tim mình. Mặc dù sự bàng hoàng là điều không tránh khỏi nhưng đây không phải lần duy nhất Minh Khang thấy nó giết người, chính vì thế cái cảm giác gai gai nơi sống lưng cũng nhanh chóng tan đi thay vào đó là sự tò mò hơn hết thảy về lý do khiến nó đứng sau những cuộc mưu sát ấy. Và đương nhiên, cũng là một thành phần trong vụ án nên Minh Khang nghe loáng thoáng được mấy chiến sĩ thanh tra thảo luận với nhau

“Là một vụ thanh trừng trong thế giới ngầm”

Bây giờ thì anh đã hoàn toàn hiểu câu nói của ông Marc, cô ấy không thuộc về thế giới của các người đang sống. Nhưng đứng sau mọi sự vấp ngã đều

tồn tại một lực đẩy, vậy lực đẩy trong trường hợp của nó là gì? Minh Khang thật sự muốn biết.

Cách Minh Khang chỉ một chiếc bàn con tí, một nhân viên chuyển phát nhanh của bưu điện thành phố đang cúi húi hoàn tất thủ tục kí nhận với cô cảnh sát mặc cảnh phục kia. Mặc dù tay cô ta vẫn lia bút liên tục nhưng dưới vành mũ lưỡi trai lụp xụp, ánh mắt của cô ta ráo hoảnh nhìn khắp nơi, tai tập trung nghe ngóng sự việc và trên môi không quên nở một nụ cười lạnh. Xong xuôi cô ta rời khỏi sở cảnh sát, còi nhanh bộ đồ nhân viên cùng chiếc mũ lưỡi trai còn mới vứt vào xe rác gần đó, cô ta leo lên một chiếc xe moto đã đỗ sẵn dưới một gốc cây không xa. Chiếc điện thoại trong túi áo bật sáng

- Alo, Rosie nghe.....

Minh Khang thất thểu trở về từ sở cảnh sát. Anh muốn ngày hôm nay trôi qua thật nhanh chóng để những chuyện này thôi không trở thành nỗi ám ảnh hằng đêm nữa. Nhưng mới bước được vài bước đến cửa, khuôn mặt ấy lại một lần nữa hiện ra, nhưng không phải nó.

- Minh Khang, em nghe nói anh vừa trở về từ sở cảnh sát, anh không sao chứ?- Vừa thấy Minh Khang, Nhã Chi đã vội vàng chạy đến ôm chặt cánh tay anh quan tâm hỏi han

Nhưng đáp lại những cử chỉ lo lắng ấy chỉ là một khuôn mặt lạnh lẽo và một môi đến chán chường mà thôi

- Sao cô lại ở đây.- Minh Khang gạt tay Nhã Chi ra

- Em...- cô ấp úng chưa biết nên giải thích ra sao thì anh đã nhanh chóng gạt nhẹ lên

- Tôi xin cô đấy,Nhã Chi. Tôi thật sự không muốn gặp cô.

Đôi mắt Nhã Chi long lanh hơn bao giờ hết. Một hàng nước mắt chảy dài cùng tia nhìn tuyệt vọng hướng về chủ nhân câu nói đó

- Tại sao? Tại sao đã lâu đến vậy mà anh vẫn không chấp nhận em? Tại sao vậy? Em đã rất cố gắng thay đổi, chỉ vì anh.....

Quả thật, Minh Khang không muốn to tiếng với Nhã Chi,nhất là khi trong nhà vẫn còn ba và Khánh Linh trên tầng nhưng những chuyện xảy ra ngày hôm nay đã khiến anh không còn sức lực khống chế cảm xúc bản thân nữa

- Đây không phải chuyện thay đổi là có thể được.

- Tại sao chứ, em cần một lời giải thích.- Nhã Chi cũng đã không thể kiểm soát được bản thân. Cô nói mà như hét lên khiến hai bố con chủ tịch Trịnh trên gác cũng rục rịch đi xuống xem sao.

Nhưng cái nguyên nhân mà Nhã Chi muốn biết cũng chính là nguyên nhân khiến Minh Khang phát điên, anh hét lên như muốn cả thế giới này nghe thấy

- Bởi vì cô không phải cô ấy.

Không gian im bật.

- Phải, tôi đã vốn quên thù hận giữa tôi và cô trước đây nhưng lúc này, mỗi khi nhìn thấy khuôn mặt cô tôi lại xin lỗi nhưng cho dù là cùng một khuôn mặt nhưng người tôi cần, không phải cô.

Vẫn là không gian lặng im đến gai người ấy, Khánh Linh cũng không thể làm gì hơn ngoài nắm chặt tay ba mình, cùng ông đứng lặng một góc quan sát sự việc. Một tràng cười chua xót vang lên

- Nhã Anh, Phạm Nhã Anh. Tại sao mọi người cứ phải loạn lên vì con bé ấy. Một con bé đáng nhẽ đã chết từ 13 năm trước

“Chát”

Trước những lời lẽ cay độc từ miệng Nhã Chi, Minh Khang không thể kìm chế hơn nữa. Anh thẳng tay giáng lên gò má ấy một cái tát đau đặng.

Nhã Chi bàng hoàng. Cô chưa bao giờ thấy đau đớn đến thế. Nhưng đó không phải sự đau đớn từ gò má còn đỏ ửng kia mà là sự đau đớn xuất phát từ trái tim, chẳng nhẽ, điều cô lo lắng bấy lâu nay đã thành sự thật.

- Minh Khang, anh, anh yêu con bé.

Trước câu hỏi vừa rồi của Nhã Chi, Minh Khang không biết trả lời thế nào. Cái tát vừa rồi, kể ra anh cũng hơi nặng tay, hơn nữa nguyên tắc của bản thân là không bao giờ đánh phụ nữ. Nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng hơn là trả lời câu hỏi vừa rồi

- Tôi mệt rồi, cô về đi.

Nói rồi, Minh Khang cũng đi thẳng lên lầu. Nhưng cho dù trốn tránh nhưng tất cả mọi người quan sát câu chuyện vừa diễn ra đều tự hiểu rằng dù không khẳng định nhưng con người mang tên Phạm Nhã Anh kia mang một ý nghĩa vô cùng đặc biệt với anh và có lẽ cuộc tìm kiếm nay, dù cho vô vọng nhưng chắc chắn sẽ còn tiếp tục.

Ở một nơi nào đó trong thành phố

“Cạch”

Chiếc điều khiển trên tay Rosie rơi xuống đất làm con bé búng tỉnh, màn hình tivi một màu xanh lét. Đĩa phim đang xem dở chắc đã chạy hết từ lâu trong khi nó ngủ gật. Ngơ ngác nhìn xung quanh, tối om và chẳng có ai. Hôm nay JJ và công chúa đi chơi ở đâu đó từ đầu giờ chiều, không biết đêm nay có về kịp không chứ tối nay thì chắc chắn Rosie phải ăn cơm một mình rồi. Vụ ám sát sáng nay, có vẻ cảnh sát không có manh mối gì nên coi như có thể an tâm hoàn thành xong một việc. Chỉ có điều, nó không ngờ rằng lại gặp lại người quen.

“Tên Minh Khang đó, làm gì ở đó không biết”.

Nó bắt đầu hồi hận về việc ngày trước đã nhận cái nhiệm vụ khi gió đó khiến bây giờ nó cảm thấy thật phiền phức. Tránh vô đưa lại gặp vô đưa. hết đám người ở Phạm gia lại đến Trịnh gia, không biết bao giờ chuyện này mới kết thúc

- Hay là về Nga nghỉ đông.

Nhưng xem chừng phương án này không ổn. Công việc của công chúa vừa mới ổn định, JJ thì không thể đi vì còn phải phụ trách việc ở đây, hơn nữa cũng không chắc có biến chuyển gì trong thời gian tới.

- A, chán quá.

Nó nhún nhảy tung tung trong bếp.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Gặp Lại

Gặp lại anh, em không hề mong chờ điều đó. Gặp lại anh, có phải sai lầm của em không anh??. Gặp lại anh, cho dù là sai lầm, em sẵn lòng trả giá vì điều đó. Ngày gặp lại anh..... em ghét cái ngày đó.

Nếu biết kết cục sẽ như vậy, em sẽ nói yêu anh từ giây phút đầu tiên mình gặp lại, em yêu anh, người cho em ngày nắng giữa mùa mưa.

Lại một ngày mới lại bắt đầu, Rosie uể oải bước xuống giường rồi lết cái thân đang rúm ró vì cái lạnh mùa đông sang phòng công chúa. Đêm qua định đợi công chúa về rồi mới đi ngủ nhưng chán quá không có việc gì nên đi ngủ trước, cũng chẳng biết rốt cục là công chúa đã về hay chưa.

Cạch.....

Trông không. Chấn gối vẫn gọn gàng y nguyên

“Vậy là chưa về sao?”

Đúng lúc ấy, điện thoại Rosie vang lên. 1 tin nhắn.

Bọn anh về rồi, rạng sáng nay mới về đến nơi. Công chúa không muốn nghỉ buổi tập ngày hôm nay nên anh đưa cô ấy đến thẳng nhà hát. Trưa nay, em nhớ đón công chúa nha.

Vậy là có thể yên tâm đi đánh răng rửa mặt rồi.

Đầu đó, trong căn biệt thự rộng lớn

Minh Khang cũng bắt đầu một ngày mới với tâm trạng không thiết tha gì. Mặc dù đã tỉnh giấc từ lâu nhưng anh không có ý định bước xuống giường. Khẽ quay đầu nhìn sang bên cạnh. Đường như đầu đây vẫn thoang thoảng hương vani luẩn quất khắp căn phòng. Minh Khang vẫn nhớ những chuỗi ngày cứ mở mắt ra là lại được nhìn khuôn mặt của nó, bình yên và thanh thản. Không rõ con bé có biết không nhưng bản thân nó rất hay bị giật mình trong lúc ngủ, những lúc như thế, một con người nhạy cảm như Minh Khang đương nhiên biết và đã có lần, một phút siêu lòng, anh ôm nó vào trong lòng mà vỗ về, an ủi và rồi đến sáng hôm sau lại hoảng hốt, vội vàng đập nó xuống giường. Con bé té cái rầm ròi lồm cồm bò dậy lườm anh một cái thật lạnh rồi ngúng nguẩy bỏ vào nhà tắm.

Kí ức chợt về trong những cơn gió lạnh khiến Minh Khang bắt gặp mỉm cười nhưng rồi anh cũng mau chóng nhận ra, trong căn phòng này ngoài anh ra, chẳng có ai. “Anh yêu con bé”. Câu hỏi đó lại một lần nữa vang lên trong đầu Minh Khang. Anh không biết phải trả lời thế nào. Nói là phải sao? Anh yêu một cô gái mà đến cái tên cũng không biết? Anh yêu một cô gái mà anh chưa từng nói lời quan tâm? Anh yêu một cô gái mà anh chưa từng nghĩ mình sẽ yêu? Tình yêu..... có thật kì diệu đến vậy?

Cạch.....

Minh Khang giật mình nhìn ra phía cửa. Là Khánh Linh

- Sao ko gõ cửa, làm anh sợ gần chết. Có chuyện gì không? – anh bước xuống giường rồi xếp lại đồng chăn gối

- Tường anh còn ngủ nên không gõ. Thực ra cũng không có gì, chỉ là

- Sao thế, có chuyện khó nói à.

Khánh Linh chần chừ một lúc rồi cục cũng nói ra

- Chuyện hôm qua, lúc Nhã Chi hỏi anh ý, anh yêu chị ý à. Ý em là... chị Nhã Anh ý.

Bây giờ đến lượt Minh Khang chần chừ, anh không hiểu sao Khánh Linh lại hỏi anh chuyện này nhưng.... có lẽ cũng đã đến lúc phải thừa nhận dù nó hơi vô lý

Như chỉ chờ cái gật đầu của anh, Khánh Linh rút từ túi áo ra một tờ giấy, không, đúng hơn là một tấm ảnh.

- Đây là... làm sao mà em có được.- Minh Khang đã không còn tin nổi vào mắt mình nữa. Tấm ảnh này, quả thật quý giá

- Cũng tình cờ thôi. Em có cậu bạn ở bên câu lạc bộ nhiếp ảnh. Hôm trước cậu ấy ra ngoại thành chụp ảnh, vì ngôi nhà đó có dàn hoa cúc rất đẹp nên mới dừng chân làm vài kiểu. Ban đầu khi em xem ảnh cũng không phát hiện ra cho đến khi zoom to hình ảnh bên trong ngôi nhà qua cái cửa sổ con con ấy. Lúc đó em mới phát hiện ra chị ý.

Khánh Linh từ từ giải thích nhưng Minh Khang đã không còn nghe được gì nữa, tai anh đang ù ù lên. Một niềm vui sướng trào dâng, hy vọng của anh bao ngày qua cuối cùng cũng đã được đền đáp. Thất sự, anh không biết cảm ơn cô em gái diệu này thế nào.

Trong khi đó, tại nơi trong bức ảnh

Rosie đang co ro trong bộ pijama đứng tưới cây ngoài ban công. Công chúa vốn là người thích hoa nên trong căn nhà này và xung quanh nó đâu đâu cũng thấy hoa. Bình thường nàng ở nhà thì vốn chăm sóc rất kỹ mấy cái khóm cây này nhưng khi công chúa vắng nhà thì nhiệm vụ ấy thuộc về nó. Khổ nỗi, ngoài cây xương rồng ra thì Rosie chẳng có cảm tình với bất cứ loài cây nào nên thành ra quên bồng mất vụ tưới cây. Hôm nay nhìn ra thì đã thấy đất đai khô hanh đến nơi rồi, nếu mà tình trạng này còn xảy ra chắc chắn lúc công chúa về nó sẽ bị “quạt” cho một trận. Thôi thì dù không thích thì cũng làm cho nó có lệ vậy.

Đang trong lúc gầy gầy mấy cái lá ứa ra khỏi bồn, bỗng nhiên Rosie nghe thấy tiếng động cơ ô tô. Nghĩ rằng chỉ là người qua đường nên nó cũng chẳng thèm quan tâm cứ tiếp tục công việc của mình cho đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa cái phịch.

“Có ai đó đang đến đây sao? JJ hả”

Con bé dừng tay quay lại. Nhưng chưa định thần được chuyện gì đang xảy ra thì một thân ảnh cao lớn đã vụt đến, ôm ghì lấy nó vào trong lòng.

- Cuối cùng cũng tìm được em rồi

Câu nói vừa cất lên cũng là lúc Rosie nhận ra được kẻ biến thái này là ai. Nó cựa quậy không thôi nhưng có vẻ không ăn thua. Minh Khang đã ôm nó chặt cứng.

- Trịnh – Minh – Khang. Bỏ ra

Mặc kệ con bé đang gằn lên từng tiếng và ko ngừng nhúc nhích như con sâu, Minh Khang vẫn không có ý định nói lỏng tay

- Em có biết anh tìm em cực khổ thế nào không?- Anh nói như trách móc nó

- Kệ anh, có buông ra không thì bảo.- vừa hét, Rosie vừa dẫm một cái vào chân Minh Khang.

Nhưng anh vẫn không hề buông tay

- Tên em, nói cho anh biết tên em, lúc ấy anh sẽ buông?

- Cái gì, tên điên này.- khó chịu, Rosie không có ý định thỏa hiệp và đương nhiên, Minh Khang cũng thế

- Nếu không nói thì thôi, cũng được, anh thích ôm em thế này.

Đến nước này, nó không thể không mở miệng được rồi, dù sao nó cũng đang như sắp dính vào người Minh Khang đến nơi.

- Rosie, tên tôi là Rosie. Bây giờ thì phiền anh buông tôi ra.

Minh Khang mỉm cười rồi nhẹ nhàng nói lỏng vòng tay. Chỉ chờ có thế, nó vùng mình ra thoát khỏi vòng tay đó nhưng không, trước khi có thể lùi lại một mét, Minh Khang đã nắm chặt lấy tay nó

- Anh bị làm sao thế, vụ lần trước có bị thương ở đầu không đấy.?
- Em đừng hòng thoát khỏi anh, một lần nữa.- cái nắm tay đó cũng chặt không kém gì cái ôm vừa rồi
- Thôi được rồi, chúng ta vào nhà nói chuyện.

Mặc dù trong lòng không muốn nhưng dù sao Minh Khang tìm ra được chỗ này có nghĩa là trong khâu che giấu có vấn đề, phải hỏi anh ta ra nhẽ.

Căn nhà Minh Khang bước vào quả thật là một căn nhà quá nhỏ bé nếu đem so sánh với biệt thự nhà anh nhưng không hiểu sao trong lòng lại thấy phần nào như trẻ con được vào nhà bóng thể này. Mọi đồ đạc trong nhà đa số là màu hồng trên gam nền trắng, chưa kể rèm cửa họa tiết hoa nhí cùng mấy con gấu bông để bàn và trên kệ tủ.

- Em có vẻ thích mấy thứ như thế này sao.- vừa nói anh vừa đưa tay chỉ quanh căn nhà
- Không, đây là sở thích của công chúa. – vừa nói nó vừa đưa anh cốc nước theo phép lịch sự
- Công chúa là ai?- đón lấy cốc nước từ tay nó, Minh Khang thắc mắc

Nhưng đương nhiên là con bé không có thời gian và cũng chẳng có hứng thú giải thích, vẫn với cái giọng ko chào đón đó, nó hỏi

- Bây giờ thì anh có thể nó cho tôi biết tại sao anh tìm được tôi và ngoài anh ra còn ai biết chỗ này nữa ko?

Từ từ uống một ngụm nước nóng lấy lại thân nhiệt Minh Khang mới từ từ trả lời

- Chỉ tình cờ thôi, anh là người biết đầu tiên nơi này, công nhận em trốn kĩ thật

Nó không nói gì, chỉ nhìn anh chăm chăm như dò xét xem có bất cứ sự dối trá gì ở đây không. Nhưng có vẻ là anh ta nói thật. Đúng lúc ấy cánh cửa lại bật mở một lần nữa.

- Ô, nhà có người lạ. – một giọng nói vang lên

Là công chúa.

- Sao lại về giờ này.- Rosie ngạc nhiên hỏi
- Em chào anh ạ,. – trái với thái độ khắt trương của con bé, công chúa vẫn từ tốn chào hỏi Minh Khang rồi mới quay sang nói với nó.- ở nhà hát đang bị hỏng đường dây điện nên nghỉ sớm, đúng chuyến xe buýt nên tớ về luôn ko gọi cậu nữa. Anh này là.....

Nhìn khuôn mặt gian xảo của công chúa, nó biết chắc chắn cô nàng sắp giờ trò.

- Vào phòng cất đồ đi đã. Còn anh ở yên đấy đợi tôi hoặc về luôn cũng được

Nói xong, nó lúi xính xệch công chúa vào phòng

- Đây, có phải chồng hờ của cậu ko?- công chúa thích thú hỏi
- Sao cậu biết.- Rosie nhớ là mình ko hề nói chuyện này ở nhà

Vẫn khuôn mặt đắc ý ấy

- Hehe, JJ kể. Mà này, anh ta cất công tìm cậu như thế chắc là phải có gì đó thì người ta mới như thế chứ. Cậu thử mở lòng đi. Biết đâu trong thời gian sống chung, anh ta nảy sinh tình cảm với cậu thì sao? Ôi, thật lãng mạn.- vừa nói, công chúa vừa quay vòng vòng quanh phòng, mắt in rõ 2 trái tim to oạch

- Thôi đi, ko yêu đương gì hết.- nó búng tay cái tách rồi nhanh chóng bước ra giải quyết câu chuyện còn đang nói dở.
- Cậu....- bất chợt công chúa ngập ngừng- cậu vẫn còn đợi hoàng tử sao?

Bước chân dồn dập của Rosie chợt khựng lại. Hai mi mắt trùng xuống, cổ nở một nụ cười thật tươi nhưng lại thật buồn

- Không, Đã từ lâu, mình không còn đợi người ấy nữa rồi.

Chương 32: Ghen

Khép lại cánh cửa phòng công chúa, Rosie bước ra ngoài. Minh Khang vẫn ngồi đó, khuôn mặt lý thú ngắm nghía ngôi nhà. Có vẻ rất thoả mãn. Nhưng cái cảm giác ấy không được bao lâu, trong lòng hần lại nổi lên nhiều câu hỏi. Gặp lại nó rồi thì sao? Hai người sẽ làm gì? Tất cả trong chốc lát trở nên trống rỗng đến khó hiểu.

- Bây giờ thì nói đi, làm sao anh tìm được tôi.- câu nói lạnh lùng của con bé ngay lập tức kéo Minh Khang về hiện tại

Cũng phải mất vài giây định thần lại, hần mới đưa cho nó tấm ảnh sáng nay Khánh Linh đã đưa

- Anh nói rồi, chỉ là tình cờ thôi. Một cậu bạn của Khánh Linh đã chụp được cảnh này

Cầm tấm ảnh trong tay, thật sự mà nói nó chỉ muốn vò nát.

“Chết tiệt”

Đám thám tử của Phạm gia thì nó còn đề phòng được chứ cái kiểu vô tình mà hữu tình thế này thì chỉ có cách là giết hết chứ có phòng cả đời cũng không tránh được.

- Vậy thì sao? Tìm được tôi rồi, anh có trăn trở hay việc gì quan trọng sao?

Phải, tìm được rồi, vậy thì sao chứ? Đây chính là câu hỏi mà Minh Khang sợ phải đối mặt nhất bởi bản thân hần cũng không rõ bản thân mất công tốn sức trong thời gian qua kiếm tìm trong vô vọng là để làm gì? Nó không nợ hần, hần cũng chẳng nợ nó cái gì. Hai người, vốn dĩ là không liên quan. Vậy, rốt cuộc tìm gặp nhau để làm cái gì?

- Anh.....

Nhưng không để Minh Khang có cơ hội nói hết nó đã lên tiếng

- Trịnh Minh Khang, anh nghe cho rõ. Tôi không quan tâm lý do tại sao anh lại ở đây cũng không cần biết anh muốn gì. Tôi đoán đến giờ phút này, sau vụ ám sát vừa rồi anh đã biết tôi là ai và là người của thế giới nào. Anh có thể đi tố cáo, nếu anh muốn nhưng chuyện ngày hôm nay, chuyện anh gặp tôi, chuyện anh biết địa chỉ của tôi, tôi yêu cầu anh giữ bí mật với Phạm gia. Tôi vốn không có và không muốn có quan hệ gì với họ chính vì vậy mong anh kín miệng bằng không, tin tôi đi, anh sẽ phải trả giá đắt cho những gì anh đã tiết lộ. Còn bây giờ.....- vừa nói, Rosie vừa bước ra cửa- mời anh về.

Minh Khang không biết phải nói sao với nó nhưng cũng không muốn ra về khi mà hần mới vừa gặp lại nó trong giây lát. Có cái gì đó như là luyến tiếc, không nỡ với căn nhà thoang thoảng hương vani và hình bóng của nó.

- Anh.....

“Cách”

Rosie nhanh chóng mở cửa, đôi lông mày nhướn cao tỏ vẻ ko muốn nghe. Đến nước này, Minh Khang cũng không còn cách nào đành đứng dậy ra về dù lòng không muốn.

Trời dần về chiều tối, nặng nề và trùng xuống hần

Không gian nơi đây vắng vẻ, thừa thớt càng làm tăng thêm cái vẻ cô tịch, lạnh lẽo của một buổi chiều đông nơi ngoại thành.

Minh Khang vẫn ở đó, trong chiếc xe ô tô đen, tại một góc khuất nhưng lại có thể quan sát rõ ngôi nhà duy nhất sáng đèn ở nơi kia. Từ sau khi rời nhà nó, Minh Khang không lúc nào yên, lòng hần có cái gì đó như là thôi thúc, như là không can tâm nhưng lại chẳng thể làm gì hơn ngoài việc đứng từ xa quan sát tất cả. và cũng từ khoảnh khắc đó hần không ngừng tìm kiếm cho mình 1 lý do vì sao bản thân trong suốt thời gian qua lại điên cuồng tìm kiếm con bé đến vậy. Nhưng dù có biện mọi lý do nào. Nguyên nhân nào, cũng không thể nào giải thích hết những mâu thuẫn còn nổi sóng trong lòng.

“Rốt cuộc là tại sao?”

Ngôi nhà nhỏ đó, ngôi nhà có hàng rào trắng đó, có ai tin rằng nơi đó có một cô gái lạnh lùng hơn băng tuyết với ánh nhìn sắc lạnh như ánh chớp ngày mưa

Từ khi Minh Khang đi, cánh cửa chưa một lần mở. Hần chỉ có thể nhìn qua cửa kính một bóng người thi thoảng lướt qua nhưng cũng đủ làm ấm lòng người mong đợi. Nhưng tất cả sự bình yên đó không kéo dài cho đến khi một chiếc xe ô tô đen lại xịch đến. Người thanh niên vừa xuống xe, hần biết.

Bởi đó là người Minh Khang đã gặp tại căn hộ tháng trước, người mà nó vẫn hay gọi là JJ.

Đã gần 6h tối, Rosie uể oải đứng lên giúp công chúa dọn thức ăn cùng chén đĩa trên bàn và con bé cũng nhanh chóng nhận ra số thức ăn hôm nay trong bàn nhiều hơn hẳn mọi khi. Nó cũng không nói gì, chỉ cười nhẹ

- Tối nay JJ có qua hả?

Công chúa không nói gì, chỉ cười mỉm một cái rồi lại tiếp tục đào nhanh nồi khoai tây trước mặt.

- Rose không muốn sao?- cô nàng bèn lên hỏi nó

- Sao cũng được, miễn là cậu thấy thoải mái. Dù sao JJ cũng không phải người ngoài.- nó nhún vai trả lời

Nhìn thái độ này của công chúa cũng đủ hiểu chắc chắn trong chuyến đi chơi vừa rồi chàng đã làm gì đó rất ư là lãng mạn cho nàng nên nàng mới không nổi giận xi xụp mà tằm tằm. Căn bản chuyện tình giữa hai người, không phải Rosie không biết, chỉ là trong lòng Rosie thực sự mong muốn công chúa tìm được ai đó bình thường, người ko dính líu gì tới thế giới ngầm này. Như vậy có lẽ sẽ tốt hơn. Nhưng người tính sao bằng trời tính, sự thật thế nào thì chấp nhận nó như vậy thôi. Dù sao, JJ cũng không phải là người xấu. Chỉ ít là anh ấy chưa có giết ai. Như nó.

- Tình yêu ời

Đang mãi mê suy nghĩ Rosie bỗng giật nảy người bởi tiếng gọi như cháy nhà của ai mà ai cũng biết là ai đó. Nếu không phải là công chúa đang bận nấu ăn mà ngoài trời lại lạnh thì còn lâu mới có chuyện nó ra mở cửa cho thế loại sên sấm đó.

- Đúng là thiêng thật, chắc khi chết, đốt hương muối anh cũng lên ấy nhỉ.

Tay mở cửa nhưng miệng Rosie vẫn ko quên “đá đều” JJ chút xíu. Nhưng đúng là kẻ đang ngập trong tình yêu, JJ ko những không bật lại mà còn vui vẻ ôm nó thậm chí còn thơm nó 1 cái vào má

- Nhớ quá cơ, cái này tặng mẹ vợ.- và không quên dúi vào tay nó một hộp quà và nhanh chóng chạy tót vào trong

Rosie nhìn kẻ quá khích vừa đi mất và hộp quà nhỏ trên tay bất giác mỉm cười

“Mình bị hồi lộ rồi.”

Như đã miêu tả ở trên, tiếng gọi của JJ được ví như chuông báo cháy chính vì vậy ở một khoảng cách không xa, Minh Khang đã thu vào hết những âm thanh đó. Và đương nhiên, khi hắn còn chưa rõ tình yêu mà kẻ kia đề cập đến là ai thì nó đã lộ mặt ra. Trong khi hắn đã tất tả mấy tháng nay kiếm tìm nó thì đối lại chỉ là những lời nói phũ phàng cùng hành động mời ra ngoài ko thương tiếc. Còn người kia, người ấy là ai, có quan hệ gì mà khiến nó có thể cười nói, một nụ cười mà hắn chưa từng thấy khi nó ở bên hắn. Một nụ cười thật đẹp khiến hắn ghen tị với kẻ kia biết bao. Và hắn, thật sự, thật sự ko muốn thấy cảnh này chút nào.

Bóng tối cứ dần trôi qua

Nhưng sự lạnh lẽo vẫn cứ còn đó

Trong sâu thẳm góc ngách trái tim mỗi con người

Tại sao..... em chưa từng cười với tôi, nụ cười ấy

Lại một buổi sáng nữa Rosie thức dậy khi mặt trời đã lên quá đỉnh đầu. Ngủ nướng trong ngày đông. Một sở thích khó bỏ của nó. Hôm qua, JJ ở lại ăn tối và đương nhiên nhiệm vụ đưa công chúa đến nhà hát sáng sớm, thuộc về chàng. Còn nó, đương nhiên là thành thoi vui mình trong đồng chăn gối mà bản thân đã tự tạo ra suốt đêm qua. Nhưng Rosie chưa muốn dậy. Không phải vì bản thân còn luyến tiếc hơi ấm chăn gối mà là giấc mơ đêm qua, lại một lần nữa khiến nó không thể cứ thanh thản mà sống

“Anh sẽ bảo vệ nhóc”

Câu nói ấy lại vang lên khiến nó càng vui sâu mình vào lớp gối, Con bé như muốn trốn thoát cái sự thực phũ phàng ấy

“Thôi nào, Rosie. Hoàng tử của mày sẽ ko trở về đâu, đừng đợi nữa. Quên người ấy đi”

Nhưng lại một lần nữa, câu nói vừa rồi lại vang lên. Đáng nhẽ nó đã có thể cứ thế mà sống cho đến cái khoảnh khắc công chúa lại gọi về nỗi nhớ.....

Và thế là con bé cứ lăn lộn trên giường với cái suy nghĩ tự dằn vặt ấy. Và cứ mỗi lúc một gần, cái cảm giác hụt hẫng lại bao chặt lấy nó. Không thể cứ vậy mà sống, nó cần không khí cần chỗ giải khuây

Đang ở đây đây?- nó nhấn cho JJ một tin và ngồi dậy đi đánh răng rửa mặt. Chẳng bao lâu đã có tin nhắn trả lời

Anh và Công chúa đang trong bệnh viện

Đúng là có chết cũng không chừa được cái tật nhẩn tin tối nghĩa. Lúc nhận được tin nhắn của JJ, Rosie cứ ngỡ đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng lắm. AI dè. Thực ra chỉ đến ngày khám sức khoẻ định kì mà làm cho một câu rõ nguy hiểm khiến nó học tốc phi đến bệnh viện. Phải, nó đã bắt taxi và lao đến như điên chỉ để nhận được câu nói:

- Ngày mai mới có kết quả, anh đưa công chúa về nhà hát trước, mẹ vợ đợi tí nha.

Thử hỏi có điên ko? Và giờ đây, nó đang vừa đi vừa rủa thầm cái con người chết tiệt đó cho đến khi nó đâm sầm vào một người.

- Xin lỗi....- chưa kịp nói hết câu, nó đã kịp nhận ra người đó là ai? Còn ai vào đây nữa? Ngoài người có tên Trịnh Minh Khang. Chính vì thế Rosie dù không nói ra nhưng trong lòng đang than thầm một tiếng rồi nhanh chóng chuẩn khỏi khu vực này nhưng số phận đen đui không thoát được cái nắm tay của Minh Khang

- Nhã... Rosie, mẹ em đang trong phòng cấp cứu

Nhưng nó vẫn lạnh lùng rút tay ra

- Anh nói là mẹ em đang trong con nguy hiểm, vì nhớ em bà ý đã suy sụp suốt 1 tháng qua, em có thể.....

Tuy nhiên, từ khi biết chủ đề câu chuyện này là người đã bỏ rơi mình thì Rosie đã bỏ ngoài tai nhưng câu nói của Minh Khang. Nó không cần biết bộ dạng hần tát tả ra sao cũng không cần biết tình hình người đó thế nào, nó chỉ quan tâm đến việc làm sao nhanh chóng thoát ra khỏi đây. Đúng lúc đó, JJ lại gọi đến

- em ra ngay giờ đó.

Minh Khang đã liếc nhanh vào màn hình và dòng chữ JJ lại một lần nữa hiện lên trong đầu anh. Suốt một đêm qua, hình ảnh bọn họ cùng cái tên đó cứ lộn vờn quanh đầu hần không sao thoát khỏi, chỉ đến khi hần nghe tin Phạm phu nhân đang trong viện cấp cứu thì mới có thể dứt ra khỏi dòng suy nghĩ ấy vậy mà.....

- Anh nhắc lại một lần nữa. mẹ em đang cấp cứu- hần nói mà như gắt lên với nó

Nhưng điều đó chỉ làm nó thêm khó chịu

- Tôi cũng nhắc lại, bà ấy không phải mẹ tôi và kẻ cả bà ta có chết, cũng không liên quan gì tới tôi

“Chát”

Rosie chưa kịp quay đi thì đã thấy má mình đau buốt.

“Minh Khang, hần ta.... Dám tát mình. Thằng chó”

Thật sự, con bé đã rất shock. Đôi bàn tay nó nắm chặt, đôi mắt đỏ hoe lườm về phía con người đối diện mặc cho khuôn mặt hần giờ đây cũng rất khó coi. Nếu không phải JJ xuất hiện kịp thời lôi nó đi thì xin thể với chúa, hôm nay là ngày nó chính thức xoá sổ dòng họ Trịnh. 1 lần và mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chờ Đợi

Rosie bị JJ lôi xềnh xệch rồi ấn dúi vào xe trong lòng ảm ức không yên. Khuôn mặt con bé đỏ lựng không biết vì cái tát vừa rồi hay vừa tức giận nhưng nhìn nó lúc này không khác gì hung thần. Đằng trước, JJ vừa lái xe vừa len lén nhìn vào gương chiếu hậu và không quên thầm cầu nguyện. Mong sao nó không nói con “thịt” anh trong xe lúc này. Quả thật, Rosie không hề nghĩ mình sẽ ăn một phát tát như ngày hôm nay nên không phòng bị gì cả để đến khi sự việc diễn ra rồi mới thấy shock tột độ. Từ bé đến giờ chưa ai dám tát nó, nó cũng chưa từng để cho ai tát mình. Ngay cả Chenkov Sharapova – người cứu nó 13 năm trước và cũng là ông chủ của nó, ông ta cũng chưa từng tát nó phát nào. Thế mà tên chết tiệt kia,..... Nó bắt đầu thấy hối hận ngày trước đã cố sống cố chết lôi Minh Khang lên từ ban công. Biết có ngày này, nó đã buông tay từ khoảng khắc bắt đầu rồi.

Cùng lúc đó, tại bệnh viện, Minh Khang cũng không khá hơn được là bao. Hần như kẻ chết đứng giữa trời đông. Cái tát vừa rồi, thật sự chỉ là trong con nóng giận nhất thời của kẻ đã quá nhiều lần bị từ chối đến mức không thể chịu đựng. Hần biết nó đau, nhưng hần cũng đau lắm chứ. Cái tát đó giáng xuống, Minh Khang cảm giác như chính bản thân mình bị đánh. Hần không hiểu mình, không hiểu hành động vừa rồi. Lần trước tát Nhã Chi, dù biết mình có hơi quá nhưng hần cũng không thấy khó chịu như lúc này. Vậy là coi như kẻ hoạch đến thăm người ốm coi như phá sản bởi bây giờ, hần, hần mới đúng là người cần cấp cứu.

Những con gió đông

Lạnh ngắt

Giã buốt

Và cũng rất vô tình

JJ co ro trong chiếc áo len cổ găng lết lên tầng thượng quán băng đĩa để đưa cho nó một cốc cà phê nóng.

- Mặt em hết sung rồi chứ

Nó không nói gì vẫn đắm đắm nhìn về phía trước thờ mẫn

- Em cũng đừng giận Minh Khang, anh thấy câu nói lúc nãy của em cũng tàn nhẫn quá đấy. Đối với một người ko biết chuyện như Minh Khang thì đó quả là đã kích lớn.

JJ vừa nói vừa nhìn nó nhưng ngay lập tức nó quắc mắt lên nhìn anh

- Tàn nhẫn, tàn nhẫn cái con khỉ. Tức chết đi được, thằng chó đó tát em, anh tin được không, á...á... Rosie này bị tát. Không chịu được. Không chịu được

Mỗi câu “không chịu được” nó lại giáng cho bao cát bên cạnh một đòn chí tử. Cứ 3 đấm 1 đá, JJ chỉ có thể đứng im thâm thương cho cái bao cát bị nó hành hạ sắp thùng đến nơi.

Cuối cùng, sau một lúc không biết là 5 hay 10 phút, thấy nó nguôi nguôi vì đã thấm mệt, JJ mới mon men ra tiếp chuyện với nó. Vì sự an toàn của Trịnh gia, anh đành phải mạo hiểm.

- Anh nghĩ hẳn ta có tình cảm thì mới cất công đi tìm em trong thời gian qua như thế. Chứ em với Trịnh gia có liên quan gì đâu. Em cứ nghĩ vậy mà tha cho hẳn

- Không- được.- nó nhấn mạnh từng chữ.- tình cảm cũng không được- và lại giáng một cú đấm về phía trước

- Hay là vẫn không quên được Hoàng tử

Lập tức khựng lại, Rosie từ từ đưa ánh mắt dò xét về phía kẻ vừa phát ngôn liêu

- Đạo này anh với công chúa thân thiết quá nha. Cái gì cũng kể với nhau sao. Được lắm, hai người cứ coi chừng em đấy. mà em cũng nói rồi, đợi chờ gì chứ.

Nó thôi không hành hạ bao cát nữa, quay sang đón tách cà phê đã nguội lạnh từ lâu hớp một ngụm lớn nhưng lại gặp ánh mắt không tin tưởng của JJ. Thờ dãi một hồi, quả thật giấu JJ rất khó

- Được rồi, em thừa nhận là em vẫn chờ đợi được chưa.- gương mặt nó bỗng nhiên chùng xuống, ko còn hùng hổ như trước nữa – dù trong thâm tâm em, em biết sẽ rất khó có ngày ấy.- hớp thêm một ngụm cà phê cho trôi đi những cái đắng trong cổ họng- Anh tin được ko JJ, khuôn mặt của người ấy, tên thật của người ấy, cho dù là một lần em cũng không nhìn thấy, cũng không nghe thấy.

- Tại sao? Anh ko hiểu- JJ hỏi nó

Khẽ cười vu vơ, đôi mắt nhìn xa xăm, im lặng một hồi lâu, nó mới tiếp

- Chắc anh không biết đúng ko? Có một khoảng thời gian, sau khi thoát khỏi tổ chức của Chenkov, em mất khả năng về thị lực. Đó là kết quả của một vụ nổ kho vũ khí, em bị chấn thương vùng mắt. Lúc đó, cuộc sống của em chỉ toàn một màu tối đen. Nhưng cũng chẳng sao, vì dù gì, ngay cả khi em có thể nhìn thấy thì cuộc sống ấy cũng chẳng thể tươi tắn hơn. Em cứ thế sống trong im lặng cho đến khi người ấy xuất hiện vào khi ấy, đưa tay ra và nói: “Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ nhóc”.

Không gian lại chìm ngấm trong lặng yên. Chỉ còn tiếng gió rít, kí ức năm nào chọt ủa về

- Anh đang che ánh sáng của em đó.- Tiếng nói đều nhưng lạnh ngắt của một cô bé 14 tuổi vang lên trong ko gian khiến chàng trai 17, 18 tuổi phía trước mà mặt cô không thể nào nhìn thấy được có vẻ giật mình. Cô nghe rõ từng cử động của anh ta trong không khí và cả hành động ngây ngốc của anh lúc này

- Ông ý bảo anh là em ko thể nhìn thấy mà. Nhưng có vẻ ko phải- vừa nói, chàng trai đó vừa vẩy vẩy tay trước mặt cô.

Nhưng cô không có hứng thú tiếp chuyện. Cô bé đứng dậy đi thẳng vào nhà. Nhưng bước đi chậm rãi nhưng chắc chắn không sai lệnh chút nào trước sự khó hiểu của chàng trai vừa rồi

“Có thật là không thể nhìn không thấy”

1 tuần sau

- Anh lại che ánh sáng của em rồi.- vừa nói, cô bé đó vừa gấp lại quyển sách in đầy chữ nổi trên tay

- Rosie, em nói đi, tại sao lần nào em cũng biết là anh che ánh sáng của em, ko phải mắt em.- chàng trai ấy cũng nở một nụ cười rồi ngồi xuống cạnh cô bé.- em đoán đi, lần này là gì?

Cô bé chỉ cười, một nụ cười rất đẹp.

- Là socola.

Nụ cười lém lỉnh trên môi chàng trai chợt tắt, thay vào đó, khuôn mặt như là phụng phịu, trách móc

- Sao lần nào em cũng đoán đúng thế.

Không nói gì, cô bé lại cười. và ngay lập tức cô cảm nhận được một làn môi mềm trên gò má mình

- anh thích nhìn thấy em cười, rất đẹp. Anh muốn nhìn thấy em cười, suốt cuộc đời này

Vẫn với nụ cười ấy, cô bé ấy khẽ lắc đầu

- Không được đâu. Nụ cười này, nó thật vô nghĩa. Nó đâu thể bảo vệ em, khỏi những kẻ xấu ngoài kia.

- Vậy thì, đừng sợ, anh sẽ bảo vệ nhóc, cô nhóc của anh ạ.- anh ôm ghì lấy cô bé trong vòng tay. Hạnh phúc tưởng chừng là bất tận.

- Rosie.- tiếng gọi của JJ làm nó bừng tỉnh, những kí ức về lần gặp đầu tiên những kỉ niệm sau đó với Hoàng tử chợt ùa về kéo con bé khỏi hiện tại.

Nó chỉ quay sang cười nhẹ với JJ, ko phải nụ cười tươi như trong quá khứ

- Thực ra, em chưa bao giờ trả lời câu hỏi của người ấy, chỉ vì..... nếu em nói ra rồi, người ấy sẽ ko đến tìm em hàng ngày nữa, cũng ko rù em đi chơi. Khi ấy, công chúa đang phải điều trị tâm lý trong viện một thời gian, nên người ấy là người duy nhất bầu bạn của em lúc đó. Em cũng không hiểu vì sao mình lại tin câu nói ấy đến thế. Có lẽ khi ko thể nhìn thấy những gì đen tối của cuộc sống, anh sẽ thấy nó đẹp hơn hay do, đó là lần đầu tiên có người muốn bảo vệ em nên em cảm động nhất thời chẳng. Em cũng không biết nữa. Khi em nhìn thấy được ánh sáng thì người ấy đã không còn ở bên. Không phải người ấy rời bỏ em mà là chính em, với cuộc sống của mình đã phải từ bỏ người ấy. Lúc đó cũng thế, bây giờ cũng vậy. Sự mong chờ, chẳng qua là viễn vông thôi.....

Nó không nói gì nữa, JJ cũng ko nói gì nữa. Hai người cứ thế lặng nhìn vào khoảng không, nơi có những đám mây bàng bạc lững lờ và đeo đuổi những ý nghĩ của riêng mình có.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Lý Lịch

Một ngày lạnh, rất lạnh. Mọi người xung quanh ai nấy cũng cố vùi mình vào những chiếc ghế tay, những chiếc khăn lông cùng những chiếc áo phao to sụ và cố gắng trở về nhà tránh đi cái lạnh buốt da này.

Trên con phố dài thẳng tắp hàng gạch lá dừa, Rosie bước từng bước thong thả về phía trước. Đối với người lớn lên trong những ngày tuyết phía bắc nước Nga thì cái lạnh này chẳng thấm thía vào đâu, chẳng qua hôm nay, trời chờ gió nhiều hơn mọi ngày mà thôi. Xa xa, tháp chuông nhà thờ hiện ra uy nghiêm trong gió buốt, cũng đã quá trưa, có lẽ đã muộn để được nghe tiếng chuông nhà thờ. Rosie không phải người theo đạo, cũng không tin vào chúa nhưng con bé lại rất thích nhà thờ, thích không khí tĩnh mịch nhưng ấm cúng, thích những bài ca mà thậm chí nó chẳng nghe rõ lời. Thực ra, một kẻ như nó có lẽ không thích hợp với chốn đạo giáo như nơi đây, nếu không phải hôm nay là ngày bác John ra đi 3 năm trước thì có lẽ con bé cũng ko đặt chân đến những nơi này. Nó chỉ muốn cầu nguyện, cầu nguyện cho bác John, cho kỉ ức đẹp nhất đã qua của mình mà thôi.

Rosie bước đi giữa những ánh nến nhấp nhোang trước gió đông trải dọc hai bên hàng ghế thẳng tắp. Mùi sáp nến thoang thoang trong không gian. Có lẽ hôm nay không phải là chủ nhật nên những người đi lễ cũng ít, chỉ lác đác vài người. Chọn một hàng ghế vắng vẻ nhất, con bé ngồi xuống, nhắm mắt lại nhưng không hề cầu nguyện. Đúng ra là nó không biết cầu nguyện. Mà cho dù biết thì nguyện cái gì, một cuộc sống tốt đẹp hơn chẳng. Nó không tin Chúa có thể cứu rỗi nó khỏi đám mây mà nó cũng không rõ mình bị đẩy vào hay tự bước vào nữa. Nếu có mong, nó chỉ có thể mong cho người đã cứu nó, bác John đã chạm ngõ thiên đường – nơi không bao giờ dành cho nó.

- Em cũng cầu nguyện sao?

Mở mắt ra và nhìn sang bên cạnh. Là Trần Minh Vũ. Nó không biết nhiều lắm về con người này nhưng cũng không muốn biết về anh ta. Với nó, cho dù chạm mặt bao nhiêu lần thì anh, vẫn là một người lạ. Và với người lạ, nó không có hứng thú tiếp chuyện.

- Em có vẻ ít nói, hay không muốn nói chuyện.- anh ta cứ thao thao bất tuyệt bên nó

Nó vẫn lạnh lùng nhìn về phía trước. im lặng tuyệt đối

- Giúp anh một chuyện được không? Cầu nguyện cho Hoài Phương và bác gái. Bác gái cũng là vì nhớ em.

Đoán được anh ta sắp ca bài “ Quay về đi”, nó lập tức đứng dậy ra về. Nhưng chưa kịp bước ra khỏi hàng ghế, Minh Vũ đã nắm chặt lấy tay nó kéo lại. Anh ta cũng vội đứng lên, như muốn ngăn hành động của nó. Đúng lúc ấy, chiếc ví trong túi áo măng- tô của anh ta rơi ra. Khoảnh khắc ấy, Rosie cảm thấy như người vừa ngạt thở, mọi thứ xung quanh mờ nhạt đi. Chỉ riêng vật đó là sáng rõ hơn cả.

Trên nền đá nâu của nhà thờ, một chiếc huy hiệu cảnh sát nằm lẩn lóc.

“ 314. Số hiệu 314 là....”

Minh Vũ ngay khi ý thức được đồ của mình rơi ra, anh buông tay nó, cúi xuống nhặt, Có vẻ rất nâng niu chiếc huy hiệu đó.

- Chiếc huy hiệu ấy.- nó cố giữ cho bản thân thật bình tĩnh- nói đi, làm sao anh có?

Minh Vũ ngơ ngác không hiểu sao nó lại phản ứng mạnh như vậy. Anh ấp úng chưa biết trả lời ra sao thì con bé đã vội lên tiếng, giọng có vẻ hơi run

- Là của bố anh. đúng ko?

- Sao, sao em biết?

Nó như muốn bật ngửa ra sàn.

“ Không thể nào, ngàn lần không thể nào. Anh ta không thể”

- Anh là con lai, bố anh là người Mỹ, Carter, John Carter

Ánh mắt Minh Vũ trở lên sắc lạnh hơn bao giờ hết. Anh nắm chặt lấy tay nó, khuôn mặt cũng xám ngắt dần từng tiếng một

- Em biết ông ta?

Nhưng không để cho anh hỏi gì thêm, nó đã giằng tay ra và chạy vụt đi. Phải. Nó cần xác nhận, xác nhận lại tất cả vụ này.

JJ đang cuộn tròn trong chiếc chăn bông say sưa với giấc ngủ trưa mới chợp mắt đầu giờ chiều của mình. Anh khoan khoái cảm nhận cái ấm của chăn bông cọ vào da thịt, hai mí mắt cứ nặng dần, nặng dần... và cứ ngày một sụp xuống. Giấc ngủ đang từ từ kéo đến. hết sức nhẹ nhàng.

- JJ

Một tiếng nói như xé toạc bầu trời, xuyên thủng không gian đập vào tai anh. JJ lập tức bật dậy, tức tốc chạy ra ngoài. Bên ngoài, không có tên khủng bố nào cả, chỉ có một Rosie đang đứng gõ chân từng nhịp bên máy tính. Vừa nhìn thấy anh nó đã luyên thoắng ko thôi

- Tìm cho em thông tin về người có tên Trần Minh Vũ. Em cần biết anh ta gia đình thế nào? Mẹ là ai, bố làm nghề gì. Trong quãng thời gian 3 đến 4 năm trở về trước anh ta đang làm gì, ở đâu và ở với ai.

JJ thật sự choáng, mọi thông tin cứ vụt qua vèo vèo

- Wow, từ từ thôi, em làm anh sợ đấy. Tên đó, có vấn đề gì à?

- Có, anh ta rất có vấn đề. Anh ta có chiếc huy hiệu cảnh sát mang số hiệu 314 của bác John mà nếu em ko nhầm thì... á. Anh kiểm tra nhanh đi.

Nó gất lên và nhìn JJ chăm chăm bằng con mắt rực lửa.

8h30 tối

Trời bắt đầu mưa lâm thâm, không khí lạnh bua vây khắp nơi. Lúc này, dù chỉ là một cử động nhẹ của cơ miệng cũng có thể thổi ra một làn khói trắng. Lối ra vào khu trung cư trước mặt ướt nhẹp và dính dáp những vết bánh xe. Rosie ngồi im trong xe, tay nắm chặt vô lăng, những câu nói của JJ vài giờ trước cứ văng vẳng bên tai.

Trần Minh Vũ (22 tuổi), được biết đến với vai trò là cháu trai tập đoàn xe hơi Trần Thị. Mẹ là Trần Hồng Loan, một nghệ sĩ dương cầm, hiện đang là

giảng viên âm nhạc tại nhạc viện quốc gia. Còn bố anh ta, không có thông tin gì, đúng hơn là có nhưng rất sơ sài và hình như là thông tin giả. Năm 18 tuổi, du học tại Mỹ. Thời gian đầu ở cùng một người bà con sau đó khoảng nửa năm thì chuyển vào kí túc xá.

Nhắm mắt lại và dựa lưng ra ghế sau, Rosie cố gắng bình tĩnh đón nhận sự thật trước mắt. Mọi sự việc cứ dần ăn khớp với nhau đến khó tin

“Gần đến thế sao?”

Phải, rất gần. Lý do vì sao thông tin về bố anh ta là số 0, nó biết. Bởi bố anh ta là bác John, một điệp vụ. Và với đặc điểm nghề nghiệp thì đương nhiên ông ấy không thể quang minh chính đại hiện diện trên hồ sơ của gia đình. Năm 18 tuổi sang Mỹ học, ở với người bà con. Hay phải nói là ở với bố.

Rosie lại khẽ đưa mắt nhìn sang chiếc hộp nhỏ bên cạnh.

“Có nên đưa hay là thôi”

Nó không biết, quả thật rất lừng chừng. Món quà cuối cùng, đó là cũng là tâm nguyện chưa hoàn thành của bác John. Mặc dù nó ko phải người được uỷ thác nhiệm vụ ấy nhưng đứng trên cương vị của một kẻ mang ơn, con bé nhận thấy mình có trách nhiệm làm việc này.

“Nhưng nếu đưa chiếc hộp này, sẽ chẳng mấy chốc anh ấy sẽ biết mình là ai”

Hít một hơi thật sâu, nó tự an ủi bản thân mình

“Coi nào Rosie, cố lên. Không phải đã chờ được người ấy rồi sao? HOÀNG TỬ”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Hoàng Tử

Ngồi thêm được một lúc trong xe, Rosie thấy hơi sốt ruột. Nó cố ngoái lại, nhấp nhòm tìm kiếm một thân ảnh quen thuộc. Không có gì. Thực ra ngày hôm nay mờ mịt tới đây, nó cũng không có ý định nói cho Hoàng tử biết thân phận của mình, trước kia không biết, bây giờ cũng không nên biết. Nó không muốn xáo trộn bất cứ quy luật gì mặc dù trong lòng vẫn mong ngóng một điều gì đó. Giống như, một người bạn cũ mong muốn được nhận mặt vậy.

Nhưng có lẽ hôm nay nó đến không đúng dịp. Thôi thì ngồi đợi như vậy cũng ko phải cách, cũng muộn rồi, cho dù có gặp, nó cũng ko muốn làm phiền người khác vào cái giờ nghỉ ngơi này. Nghĩ vậy, Rosie nồ máy rồi quay đầu xe, trong đầu tự nhủ

“Đúng là xe của JJ có khác, toàn mùi nước hoa của công chúa”

Chiếc xe lại chuyển bánh về phía đường lớn.

Vài hạt mưa lâm thâm lâm lổm đổm vệt kính trước mặt. Ánh đèn đỏ từ cột giao thông nhoè đi trong màn hơi nước. Nó chậm rãi đỗ xe lại, gõ từng nhịp vào vô lăng đếm giờ.

“Rầm”

Bỗng nhiên, một tiếng động bất thành linh dội từ cửa xe vang vào lập tức thu hút sự chú ý của nó. Quay sang. Thì ra bên ngoài đang xảy ra đánh lộn. Giữa một đám đông có vẻ ko được lương thiện lắm với một cậu thanh niên cũng khá là tầm vóc. Nhưng cơ mà cậu ta có tầm vóc đến đâu thì cũng làm sao đâu lại được 4,5 người kia. Dù sao số lượng trong hoàn cảnh này cũng hơn chất lượng. Kết quả là cậu thanh niên kia bị chúng giáng cái thuyềnh vào cửa xe nó và đánh tới tấp. Tuy nhiên, cũng khá khen cho cậu thanh niên kia. Phòng thủ rất tốt nên chắc cũng chưa ngấm đòn và nhanh chóng phản công lại.

Rosie nhìn quanh, đoạn đường này khá vắng, lại cũng muộn rồi, cộng thêm mưa và rét, ai ra đường ngoài này cơ chứ. Cậu thanh niên kia, theo dự đoán của nó, may mắn thoát thân thì cũng bầm dập còn nếu ko thì Khó nói lắm. Nhưng nghĩ vậy thôi, nó cũng ko quan tâm, chỉ mong bọn họ tránh xa xe nó ra để nó có thể cất bánh, dù gì đèn chuyển sang xanh rồi.

Nhưng đúng lúc Rosie định nhả ga thì cũng là lúc con bé nhận ra cậu thanh niên kia có gương mặt rất chi là quen thuộc. Hay nói cách khác, anh ta là Minh Vũ.

Lập tức phanh xe cái kít, Nó tắt máy và xuống xe.

Trong lúc ấy, ở vệ đường, Minh Vũ đang cố sức chống chọi lại những đòn tấn công của lũ người bặm trợn trước mặt. Trên người anh ngoài mấy dấu

chân cùng vết bùn đất loang lổ ra thì còn dăm ba chỗ tím tái, ko biết vì lạnh hay vì phải giờ tay đỡ đòn. Đột nhiên, cái tên đầu trọc vừa bị anh đá lăn xuống đất ko biết quàng được ở đâu viên gạch, hất ta dồn sức đưa tay lên thật cao chuẩn bị tung đòn cực mạnh. Minh Vũ cũng biết bản thân tay ko tác sát ko thể đánh trả nên cũng gồng mình chuẩn bị cho một cú trời giáng.

Nhưng ko, ngoài một tiếng “bịch” một cái ra thì chẳng có cú đánh nào ở đâu cả. Trước mặt anh, là một cô gái với khuôn mặt anh thuộc từng chi tiết đang đứng khoanh tay, đôi mắt nhìn lạnh lẽo hướng về phía kẻ thù.

“Sao lại”

Rosie chỉ liếc nhìn Minh Vũ một cái như để chắc rằng anh không sao rồi nhân thế, lũ người kia còn đang ngơ ngác thăm dò nó, nó chỉ dơ chiếc điện thoại lên lắc lắc rồi lạnh lùng tuyên bố

- Tôi gọi cảnh sát được 5p rồi đó.

Ngay lập tức câu nói đó có hiệu lực. Một tên, có vẻ là đại ca nhìn nó tức tối rồi nhỏ toẹt một bãi nước bọt xuống đất

- Được lắm, con khốn, coi như mày và thằng chó này thoát.

Rồi hất ta bỏ đi.

“Đồ mất vệ sinh”

Rosie nghĩ thầm rồi quay ra phía Minh Vũ chắc còn đang bất ngờ vì sự hiện diện của nó.

- Muốn đi nhờ về ko?

Thật ra, Minh Vũ hết sức ngạc nhiên. Gì chứ bình thường hễ cứ nhìn thấy nhau là chỉ có anh mở miệng chứ ko bao giờ là nó. Thậm chí nó toàn để anh độc thoại. Hơn nữa lúc nào nó cũng là người đứng dậy bỏ đi trước nhưng sao hôm nay lại nói nhiều hơn mọi ngày, lại còn làm mĩ nhân cứu anh hùng nữa chứ. Đặc biệt, ánh mắt nó, ánh mắt nó không còn giống như mọi khi. Nó vẫn lạnh, nhưng ko sắc.

Minh Vũ lóng ngóng mở cửa căn hộ với đôi bàn tay sưng tấy rồi mời nó vào nhà. Đơn giản chỉ là phép lịch sự nhưng ko hiểu sao lại cảm thấy hơi hồi hộp. Có lẽ nó là người con gái duy nhất sau mẹ anh và Hoài Phương bước vào căn nhà này chẳng? Chắc vậy. Rosie cũng chần chừ một lát rồi tiến vào. Là một căn hộ khá đơn giản và ngăn nắp, không giống như tên Minh Khang với thói quen vứt bừa áo khoác và tài liệu trên giường và sofa. Đợi cho Minh Vũ lau rửa qua chân tay mặt mũi cùng chiếc áo khoác đã đầy dấu chân rồi bước ra, nó mới bắt đầu dò hỏi

- Anh ở có một mình thôi sao?

- Ừm, lớn rồi chẳng nhẽ còn ở với mẹ.

Vừa nói, anh vừa lôi hộp cứu thương trong hộc tủ ra và quần lại vết thương mà lúc nãy tên đầu trọc đã đập phải. Nhưng có lẽ vết thương nằm bên tay phải, băng bó ko được thuận tay nên chiếc gạc cứ rơi ra suốt. Nó ko nói gì, chỉ tiến lại, nhẹ nhàng giúp anh hoàn thành nốt những công đoạn còn lại. Minh Vũ nhìn nó không chớp mắt bởi lúc này, nó dịu dàng, không khác gì Nhã Phương vậy.

“Cô bé này, có sự ương bướng của Nhã Chi và sự dịu dàng của Nhã Phương”

- Sao tự dưng anh lại đánh nhau với lũ người đó vậy?

Câu hỏi của nó vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Minh Vũ, anh nhanh chóng lấy lại thái độ thường ngày trả lời con bé

- À, chẳng qua là thấy họ trêu ghẹo con gái nhà lành nên nhúng tay vào chuyện thiên hạ chút thôi.

Đôi mắt nó hờ hững liếc quanh nhà rồi dừng lại ở tấm ảnh có hình một người phụ nữ. Nó biết, là mẹ của Minh Vũ, người mà bác John luôn hỏi hặn vì đã ko thể đem lại hạnh phúc cho bà.

- Giúp đỡ kẻ yếu sao? Tính cách khá giống bố anh đó. - Vừa nghĩ đến bác John, nó vừa vô tình thốt ra một câu mà nó còn chưa kịp suy nghĩ cho thấu đáo có nên nói ra hay không

Ngay lập tức như một câu thần chú khiến Minh Vũ sững lại. Anh vội nắm chặt lấy tay nó

- Cô biết về bố tôi đúng ko? Chuyện chiếc huy hiệu và cả câu nói vừa rồi nữa. Cô biết bố tôi

Vừa nói, Minh Vũ vừa nhìn thẳng vào đôi mắt đang mở to của Rosie. Nó ko biết phải trả lời thế nào đành tránh ánh mắt đó. Nhưng Minh Vũ không hề buông tha

- Cô nói một câu đi, phải đúng ko? Cô biết bố tôi là ai đúng ko?

Nhưng nó vẫn là ko thể nói. Mà có nói thì mở lời thế nào?

- Anh hỏi để làm gì? Muốn gặp ông ý sao? – ko còn cách nào khác, nó đành chạm vào nỗi đau của Minh Vũ.

Đương nhiên có hiệu nghiệm, đôi mắt của anh trùng xuống, cái nắm tay cũng nói lòng hơn.

- Tôi, tôi ko muốn gặp, tôi hận ông ấy nhưng mẹ tôi, bà ấy vẫn chờ. Chờ 1 người chồng, người cha vô trách nhiệm, đã bỏ mặc và phản bội lại vợ con của mình.

- Tại sao anh nghĩ ông ấy phản bội.- Lúc này đây, nó như muốn nói hết tất cả, muốn minh oan cho bác John nhưng như thế, liệu có nên

Minh Vũ lặng im trước câu hỏi đó, cười chua chát rồi ngồi phịch xuống ghế.

- Từ nhỏ, tôi đã rất ít khi được gặp bố, chỉ khi nào lễ tết hay những dịp quan trọng mới có thể nhìn thấy nhau. Tôi ko giận ông ấy khi ko thể bên tôi vì tôi nghĩ ông ấy bận việc. Một việc mà tôi chưa từng hỏi, chưa từng biết?

Rosie biết, những câu nói của Minh Vũ nó đều hiểu chỉ là hiểu rồi thì sao chứ, nó có thể làm gì?

- Tại sao anh ko thử hỏi ông ấy.

Minh Vũ chột nhìn nó, ánh mắt như sâu ngút ngàn

- Hỏi ông ấy? Tôi ... thực ra là sợ, sợ rằng công việc ông ấy làm là một việc phi pháp nên ko bao giờ tôi hỏi. Và cả mẹ tôi bà ấy cũng vậy.

Rosie chỉ khẽ cười. Cuộc sống, thật sự có rất nhiều rào cản. Và nỗi e sợ của con người có lẽ là rào cản lớn hơn cả

- Nhưng anh vẫn rất yêu thương ông ấy mà, có chuyện gì xảy ra sao.? – Dù biết câu trả lời là gì nhưng nó vẫn cứ hỏi

Lại im lặng. Nó biết anh không muốn nói ra. Minh Vũ là nạn nhân, là nạn nhân đáng thương của một vở kịch hoàn hảo mà nó với bác John dựng nên, để bảo vệ Minh Vũ. Và có lẽ nó ko nên tự lật tẩy mình như vậy?

- Nếu anh ko thể nói, ko cần ép buộc bản thân. Tôi chỉ hỏi vu vơ thôi.

Và rồi như ý thức được sự xuất hiện của mình là không cần thiết, nó nghĩ cũng đã đến lúc rút vào hậu trường nhưng có lẽ trước khi đi, nó nên làm nốt một vài chuyện phải làm đã

- Giúp tôi đưa cho mẹ anh cái này, nói với bà ấy, bố anh rất yêu bà và nếu có thể, đừng đợi nữa. Ông ấy ko thể quay về đâu.- nó lấy từ trong túi ra một hộp quà nhỏ, là chiếc nhẫn. Thực ra vì tính chất nghề nghiệp, bác John không thể kết hôn với người mình yêu cũng như sống một cuộc sống bình thường với người ấy. Điều bác ấy ân hận duy nhất đến cuối đời, đó chính là ko thể tự tay đeo chiếc nhẫn này vào tay mẹ Minh Vũ và nói lời cầu hôn với bà ấy. Và có lẽ, người mang ơn như nó nên làm điều này, như một sự báo đáp.

Minh Vũ nhận chiếc hộp như một sự miễn cưỡng rồi tiến nó ra trước cửa.

- Tạm biệt, Nhã Anh

Nó khựng lại lườm anh. Không biết là nó đã nói bao nhiêu lần mà tại sao những con người này lại không thể hiểu nó ghét cái tên này như thế nào. Và như mới ngộ ra điều ấy, Minh Vũ cười xòa

- Thôi được rồi, nếu ko muốn gọi là Nhã Anh thì tôi nên gọi thế nào?

Nó nhìn anh, đôi mắt đầy ngụ ý

- Anh biết mà – nhưng trước khuôn mặt ngẩn tò te “biết gì?” của người đối diện nó chỉ biết thở dài rồi nhún vai.- Cũng muộn rồi tôi về đây. Xin lỗi đã gây ra tâm trạng xấu cho anh nhưng ngoài trời đang mưa, đừng có chạy bộ.

Câu nói tưởng chừng như không liên quan tới nhau nhưng Minh Vũ đều hiểu. Anh chỉ gật gù chào nó rồi đóng cửa lại, bước vào nhà và chột thẳng thốt nhớ ra. Thói quen chạy bộ mỗi khi tâm trạng ko vui, anh đã bỏ nó cách đây 4 năm vì nó ko có lợi cho sức khỏe và người biết được thói quen này ngoài mẹ anh ra thì chỉ có

- Rosie

Minh Vũ chỉ hét lên một tiếng rồi bật mạnh cửa chạy ra, bên ngoài trời tối đen như mực.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Sự Thật

Từng hồi kí ức của 4 năm trước dần đập trở về theo từng bước chân vội vàng gấp gáp của Minh Vũ. 4 năm trước, tại sao Minh Vũ lại dòi khòì bố anh, tại sao lại dòi căn nhà đó, tại sao lại dòi bỏ mối tình đầu của chính mình, một con nhóc 14, 15 tuổi. Tại sao ư? Là vì cha anh nói với anh, Rosie, tình yêu bé nhỏ của anh chính là con riêng của ông ấy với một người phụ nữ khác ở nơi đây, rằng anh và mẹ anh chỉ là một sai lầm của ông ấy. Anh đã hoàn toàn tin, hoàn toàn cảm hận 2 người họ. Nhưng dù có cảm hận thế nào, anh vẫn không thể quên đi được nụ cười năm ấy và có lẽ chính vì vậy, lần đầu tiên khi thấy Nhã Phương cười trong tấm ảnh vô tình, anh đã động lòng. Anh đã phủ nhận tự đánh lừa mình, sự thật rằng anh đến với Nhã Phương là vì cô ấy là cái bóng của Rosie. Nhưng giờ đây, mọi thứ Minh Vũ biết đã đảo lộn. Rosie của anh rõ ràng là chị em sinh ba với Nhã Phương, Nhã Chi và là con gái của nhà họ Phạm. Vậy rõ ràng con bé không phải con riêng của bố anh như ông đã nói. Rốt cuộc đầu mới là câu chuyện đáng tin?

Bóng người Minh Quân thoăn thoắt chạy qua những dãy hành lang. Thang máy. Nhìn nó chậm chạp chạy từng con số, anh không thể chịu đựng được, anh không chờ được. Mọi mạch máu trong người anh cứ ngày một căng ra, anh không suy nghĩ được gì nhiều chỉ biết nếu để vượt mất nó lúc này thì ko biết bao giờ và cũng có thể là mãi mãi không thể gặp lại con bé.

Phía trong gara

Rosie bước từng bước chậm rãi nhưng dứt khoát về phía xe. Chiếc hộp cũng đã đưa rồi, điều cần nói thì cũng nói rồi, vậy tại sao vẫn còn cảm thấy bứt rứt như vậy? hay có lẽ điều thật sự cần nói đã không thể nói ra. Hoàng tử vẫn không biết sự thật của vở kịch cha con năm xưa mà nó và bác John dựng lên, và quan trọng hơn hết là, hoàng tử vẫn chưa nhận ra nó. Có phải đó chính là nỗi tiếc lớn nhất không? Có phải đã sai sót điều gì không?

Nghĩ vậy thôi, nhưng nó biết bản thân không thể làm gì hơn được, không thể thay đổi được gì. Thà rằng buông tay còn hơn là cứ nắm lấy thứ mình ko thể. Vì vậy, nó chỉ có thể chờ dài một hơi rồi mở cửa xe, bước vào trong. Nhưng ngay khi chân phải mới chạm đến sàn xe, bỗng dưng nó bị một cánh tay lôi tuột trở lại và sau đó là một vòng tay rộng và ấm ôm ghì lấy nó. Nhẹ nhàng mà ấm áp

- Rosie, đuổi kịp em rồi. Anh, – vòng tay ngày một xiết chặt lấy nó- anh xin lỗi vì đã ko nhận ra em

Lại một lần nữa trở lại căn hộ của Minh Vũ, Rosie ngồi lọt thỏm trên ghế sofa, nghe tiếng mưa ngày một lớn ngoài ban công. Thật sự không biết chuyện này nên vui hay nên buồn. Hoàng tử cuối cùng đã nhận ra nó. Nhưng tất cả dường như đến quá nhanh chóng, quá vội vàng, con bé không kịp suy nghĩ phải làm gì tiếp theo. Nói hết chuyện bác John, chuyện vở kịch năm xưa. Được thôi, dù gì thì người cũng ko còn, nguy hiểm cũng đã mất nhưng còn chuyện của bản thân nó, nói thế nào đây, thật sự là không thể.

Đang suy nghĩ lung tung, bỗng một bàn tay người nào đó dang ra bịt mắt nó. Theo phản xạ, nó nhanh chóng tóm lấy cánh tay ấy, lật người rồi bẻ quặt lại đằng sau. Và sau khi mọi việc đã xong xuôi Rosie mới nhận ra kẻ mình đang ghì chặt vào thành ghế chính là Minh Vũ, hoàng tử của nó.

- Ôh, Xin lỗi, anh không sao chứ? – nó vội vã buông tay Hoàng tử ra

Minh Vũ cười rồi xoa đầu nó, anh cũng tiện thể xoay xoay cái vai vừa bị nó hành hung.

- Phản ứng nhanh thật đó, anh chỉ muốn tặng em

- Socola.- Rosie ko để anh nói hết.

Nó đưa tay ra về phía anh, anh cũng chỉ cười rồi đặt vào trong lòng bàn tay nó một thỏi socola hình hoa hồng gói trong giấy bóng kính.

- Sao em biết?

- Anh vẫn chưa chán câu hỏi đó sao?- nó chỉ khẽ cười rồi tiến lại phía ghế sofa

Minh Vũ cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ đến ngồi xuống, trước mặt nó, nhìn sâu vào đôi mắt sâu hút của nó

- Vậy thì anh sẽ hỏi câu nói khác.

Nó biết anh muốn hỏi điều gì liền lập tức chuyển tầm nhìn tránh đi ánh mắt ấy, nhưng Minh Vũ ko để cho nó kịp làm điều ấy

- Em không phải con riêng của bố anh, em và ông ấy có mối quan hệ như thế nào? Tại sao em ở đó với đôi mắt ... không nhìn thấy gì và nếu như tất cả chỉ là một sự lừa dối thì tại sao lại phải thế.?

Nó không thể trốn tránh hơn được nữa, cố nhìn vào mắt anh. Trong đáy mắt màu hổ phách, giống bác John, có gì đó như van nài, cũng giống như một sự ra lệnh. Nó vẫn không thể làm gì ngoài im lặng.

- Coi như anh xin em đó, có thể nói cho anh sự thật được ko?

Trước sức ép này, Rosie quả thật đã bị đẩy vào đường cùng. Nếu không nói thì chắc chắn Minh Vũ ko để cho nó yên, nếu nói thì nó lại không thể kiểm soát được hậu quả hay những chuyện có thể xảy ra vì câu chuyện đó.

- Thực ra,mọi chuyện cũng rất đơn giản. Em và bố anh, vốn chẳng có quan hệ máu mủ gì cả. Bố anh từ trước đến giờ vẫn chỉ có anh và mẹ anh mà thôi.

- Vậy tại sao- Minh Vũ không thể kiểm soát cảm xúc bản thân mà bóp mạnh vai nó một cái

- Vì bố anh làm việc cho chính phủ, với tư cách là một mật vụ và cũng là một gián điệp hai mang. – nó im lặng một chút như chờ cho Minh Vũ đủ bình tĩnh để tiếp nhận sự thật trước mắt.- anh biết rồi đó, nghề này, vốn nên là một công việc đơn độc. Muốn bảo vệ những người mình yêu thương, không còn cách nào khác là tách họ ra khỏi chính mình, như một cách tránh xa nguy hiểm. Bác John, bố anh cũng buộc phải rời xa anh cũng vì lí do ấy. Nhưng ông ấy lại ko đủ nhẫn tâm để cắt đứt mọi liên lạc, vẫn để anh tìm ra và cuối cùng là đau đớn dựng lên câu chuyện đó.

Trước mắt nó, Minh Quân chết lặng người trước mọi chuyện vừa được nghe. Anh cũng ko biết nên vui hay nên buồn. Mọi cảm xúc cứ lẫn lộn trong anh. Hoá ra trong ngần ấy năm, anh vẫn trách lầm cha mình, vẫn hận ông ấy. Nhưng ông ấy, lại âm thầm chịu mọi sự tổn thương ấy, vì anh, đứa con trai bất hiếu mà mình hằng yêu thương. Anh, vốn là ko thể chấp nhận chuyện này

- Cái gì mà ko đủ nhẫn tâm chứ, ko phải trong 4 năm qua, ông ấy vẫn cứ biệt tăm biệt tích như vậy sao?- Giọng nói anh như lạc đi trong ko gian

Nó cũng ko nghĩ anh lại shock đến thế nhưng một khi đã nói thì đành phải nói hết, dù rất tàn nhẫn

- Ông ấy ... không thể liên lạc được nữa, bởi vì, 4 năm trước, ông ấy đã mất trong một lần làm nhiệm vụ.

- Cái gì?

Minh Vũ ko thể tin được vào tai mình. Một vài phút trước đây thôi, chỉ vài tích tắc thôi anh còn nghĩ mình được gặp lại ông, được gặp lại người cha của mình, để có thể nói với ông một lời xin lỗi nhưng có vẻ như tất cả đã quá muộn, không thể kịp nữa rồi. nếu cuộc đời này có giá như, anh sẽ đánh đổi, đánh đổi mọi thứ để có được nó, để được nhìn thấy khuôn mặt ông một lần nữa. Nhưng cuộc đời ko có giá như mà, phải không? Mọi chuyện đã ko thể cứu vãn cũng chẳng thể thay đổi. Anh giờ đây, chỉ có thể đứng lặng im, tay nắm chặt, đón nhận tất cả, những giọt nước mắt lăn dài trên gò má.

Sáng sớm,

Cái lạnh len qua từng khe cửa chưa đóng kín

Những đám mây giông tan dần đi

Nhưng vẫn đọng lại đâu đây cái xám xịt, mù mịt của một ngày đông

Rosie khề cựa người, nó cảm nhận được hơi ấm từ chiếc chăn ai đó đã đắp lên cho mình

“ Thôi chết, ngủ quên”

Trí nhớ nó lục lọi lại mọi chuyện tối qua, từ lúc Hoàng tử lặng im với những suy nghĩ và có thể là dần vật trong khi nó lại chỉ có thể ngồi bất động, ko giúp được gì hơn bên cạnh. Hai người cứ trầm tư suốt đêm cho đến tận khi trời sáng hoặc cũng có thể từ khi nó thiếp đi chẳng. Nó ngo ngắc nhìn quanh và nghe thấy đâu đây tiếng tí tách của dầu mỡ cùng hương thơm của cà phê.

“ Hình như là ở trong bếp”

- Roise, dậy chưa, vào nhà tắm rửa mặt rồi ra ăn sáng nhé.

Nó như một con rô bốt làm theo mọi lời Minh Vũ nói. Căn bản là trong lúc này, nó không biết phải làm gì hơn được. Không biết với câu chuyện hôm qua, mọi sự đã đi đến đâu rồi. Nhìn bản thân mình trong gương, nó thốt lên một suy nghĩ

“ Rosie, rốt cuộc mày đang định làm gì?”

Nó đã mong cuộc gặp mặt này từ rất lâu, rất lâu, vậy mà giờ đây lại ko thể vui vẻ được như nó từng nghĩ. Nhưng dù sao thì cũng không thể trốn tránh, nó vẫn phải bước ra.

Bên ngoài, mọi thứ trên chiếc bàn như đã chờ sẵn với những lát bánh mì trắng, những miếng trứng cuộn vàng uôm, cốc cà phê nghi ngút khói và Minh Vũ, hoàng tử của nó đang ngồi đấy vs nụ cười tươi như năm nào. Nó không thể làm gì hơn ngoài cười đáp lại rồi bước đến, kéo ghế ra ngồi.

- Chuyện hôm qua- nó e dè vừa hỏi vừa thăm dò thái độ của Minh Vũ

Anh chỉ cười, gắp cho nó một miếng trứng thật to bỏ vào đĩa

- Anh đã suy nghĩ thông suốt rồi, dù sao ông ấy hi sinh nhiều vì anh như vậy rồi cuộc thì cũng chỉ mong anh có thể sống tốt, anh ko nghĩ mình chỉ vì một chuyện đã qua trong quá khứ mà để phụ lòng ông ấy như vậy

Nó khẽ mỉm cười, nhẹ nhõm, đưa lên miếng miếng trứng anh vừa gắp cho.

- Vậy còn chuyện của em?

Câu nói của Minh Vũ vang lên khiến nó khựng lại. Đây là điều nó lo sợ nhất. Kể câu chuyện của người khác nhưng lại không thể nói ra câu chuyện của chính mình. Đặt miếng trứng xuống, nó cố gắng lái câu chuyện sang một hướng khác

- Chuyện của em, chuyện của em thì có gì đáng nói chứ

Nhưng Minh Vũ vẫn kiên quyết

- Rosie, anh đã từng nói là sẽ bảo vệ em, ngày trước và bây giờ anh vẫn sẽ bảo vệ em

Tuy câu nói này rất ấm lòng nhưng nó lại ko thể làm gì hơn ngoài một nụ cười nhạt

- vậy còn Nhã Phương.

- Anh – nó có thể nhìn thấy nét bối rối trong ánh mắt của Minh Vũ

Nó hít một hơi thật sâu và nhấp một ngụm café buổi sáng

- Anh sẽ không thể bảo vệ em chừng nào anh còn dính dáng đến nhà họ Phạm. Đừng hỏi em vì sao, bởi giữa em và Nhã Phương, anh chỉ có thể chọn một mà thôi.

Minh Vũ thật không biết trả lời ra sao. Giữa nó và Nhã Phương, anh chọn ai. Tình cảm anh dành cho nó là thật, tình cảm anh dành cho Nhã Phương cũng là thật. Cho dù là anh đến với cô ấy bằng hình ảnh của nó nhưng thời gian qua, anh yêu Nhã Phương là hoàn toàn bởi vì anh yêu con người cô ấy, chứ ko phải vì Nhã Phương giống nó. Hơn nữa tình trạng của Nhã Phương

- Em ko giống bố anh, em tàn nhẫn hơn ông ấy rất nhiều. Em ko thể vì anh mà làm mọi chuyện. – giọng con bé dịu dần xuống – Em ko ép anh, nhưng em nghĩ em đã biết câu trả lời

Minh Vũ vẫn im lặng. Không khí ngột ngạt khó chịu kéo dài đến khi nó phát hiện ra điện thoại của mình đang sáng đèn trong túi áo.

“Chết cha, quên không gọi về nhà”

Nó vội vàng nghe máy

- Đang ở đâu, về nhà ngay. Công chúa đang làm loạn lên chỉ vì đêm qua em ko về nhà đấy.

Tiếng JJ ở đầu giây bên kia vang lên đập vào tai nó.

- Em biết rồi, về ngay đây.

Nó cũng nhanh chóng trả lời lại rồi cúp máy. Quay trở lại với bầu không khí kì quặc xung quanh, Minh Vũ vẫn chỉ có thể im lặng trước mọi chuyện. Thú thật là không thể ở lại thêm được nữa và hơn hết, công chúa đang lo lắng ở nhà. Với tính cô ấy, chừng nào chưa thấy nó bình yên trở về thì chừng ấy còn hành hạ JJ.

- Xin lỗi, em phải đi bây giờ.

Nó vội vàng đứng dậy như thể sợ mình ko còn đủ vững vàng trước mọi chuyện thêm được nữa. Minh Vũ vẫn ngồi đó, ánh mắt xa xăm, anh không nghĩ bản thân mình có thể đối mặt với nó bởi, anh đã chọn Nhã Phương. Nhưng có cái gì đó vẫn thôi thúc trong anh.

- Anh có thể hỏi em một điều ko. Một điều cuối cùng.- anh lên tiếng như sợ nó đã đi mất

Nó nhún vai tỏ ý bằng lòng.

- Tại sao em biết anh che ánh sáng của em và tại sao lúc nào em cũng đoán được là kẹo socola?

Rosie cười. Một nụ cười thật sự

- Tuy em ko thể nhìn thấy nhưng em có thể cảm nhận được độ ấm của ánh sáng trên da mình. Em luôn đoán đúng vì em có thể nghe được tiếng giấy bạc bọc viên Socola. Chỉ vậy thôi. Anh ngốc quá nên bị em lừa rồi.

Nó rồi, nó bước đi thẳng. Một cuộc chia tay thật sự với hoàng tử. Sẽ ko nhớ nhưng, sẽ ko mong đợi gì nữa. Điều lạ lùng duy nhất chính là, nó cảm thấy thoải mái và nhẹ nhõm đến bất ngờ.

Trên cao, Minh Vũ chỉ có thể lặng lẽ nhìn theo bóng nó, nuối tiếc

- Xin lỗi, em nói đúng, anh là tên ngốc. Tạm biệt em, Rosie.

Chương 37: Không Còn Bí Mật

Rosie bước dọc theo con đường lát gạch đá dừa ven nhà hát. Công chúa có vẻ đã an tâm khi nhìn thấy nó lạnh lẽo trở về, và bây giờ thì đang trong nhà hát, vội vã khởi động vì sáng nay đến muộn. Nó, hiện tại cũng không có nơi nào để đi, không có việc gì để làm. Còn gì khả khảm hơn ngoài việc đi loay hoay quanh nhà hát đợi đến khi công chúa xong việc chứ.

Nhìn lên bầu trời đông, âm đạm. Rosie cảm giác như mình vừa mất đi một cái gì đó nhưng lại không rõ là cái gì. Cảm giác ấy sao mà mâu thuẫn. Nó vừa muốn lấy lại vừa muốn buông xuôi. Đúng rồi, giống như ngày trước, cái tâm trạng này chính là cảm giác khi mà mỗi lần mẹ nó nhìn nó với đôi mắt nghiêm nghị và nói

- Nhã Anh, ngoan nào, Chị Nhã Phương của con hôm nay không được khoẻ. Chúng ta sẽ không đi công viên.

Phải, chính là cảm giác ấy. Cảm giác đồ của mình, những thứ thuộc về mình bị cướp đi một cách vô lý. Ngày trước là những buổi đi chơi, bây giờ là ... Hoàng tử. Nghĩ đến đây, Rosie chợt cười nhạt. Hình như mọi người thường hay thất hứa với nó, vì Nhã Phương thì phải. Nhưng nó lại không thể giận đủ lòng vẫn có chút tự nản, ảm ức. So đo với một người bệnh, sắp ... chết, nó đâu đời hơi thế.

Thực ra, nó cũng có thể ở bên hoàng tử, nhắm mắt quên đi sự tồn tại của Nhã Phương. Tại sao phải rạch ròi như thế chứ. Hay do bản thân nó đã nhận ra nhiều điều, những điều mà trong mấy năm qua nó vẫn nhắm mắt. Như tình cảm của con bé chẳng hạn?

Những câu hỏi, những suy tư cứ nối đuôi nhau đưa bước chân vô định của Rosie ra khỏi phạm vi của nhà hát. Cũng không sao, con đường này cũng khá vắng và yên tĩnh. Dù gì hôm nay chỉ là một ngày thường như bao hôm khác, hơn nữa cái giờ không sớm không muộn này thì mọi người cũng đang tất bật trong các công sở nhà máy chứ ai nhàn nhã như nó đi dạo làm gì. Những có lẽ nó đã nhầm, thiên hạ vẫn đầy kẻ nhàn cư vì bất tiện như nó.

Cách đây mới vài phút, Rosie đã cảm thấy như có ai đó đang theo dõi mình. Theo kinh nghiệm cho nó biết dù chưa biết bọn người này là ai nhưng cũng không nên khinh suất, không nên động thủ trước khi biết mặt kẻ thù. Nó để phòng, tay rút vào hai túi áo mà trong đó, một bên con bé đã giấu sẵn con dao zip nhỏ. Trước mặt là một con hẻm nhỏ và nếu nó đoán không sai thì chắc chắn cuộc tấn công sẽ diễn ra ở đây. Con dao trong tay nó đã sẵn sàng.

“Soạt”

Kẻ bắn phát súng đầu tiên cho cuộc tấn công đã xuất hiện và chặn đường nó. Nhìn hấn, nói thật là con bé thất vọng. Uống công nó chuẩn bị này giờ. Bọn này nói thế nào nhỉ? Lật vạt thôi.

- Cô em, không ngờ lại gặp em ở đây. Còn nhớ anh chứ?- Tên đầu trọc vừa chặn đường nó lên tiếng đe dọa

Nó cũng chỉ nhếch môi một chút

- Còn phải nói, mới gặp nhau thôi mà.- Nó nhanh chóng nhận ra kẻ trước mặt và lũ người đằng sau chính là lũ côn đồ hôm trước đánh nhau với Minh Vũ. May quá, tâm trạng bức bối chưa biết trút lên ai

Không có vẻ bình tĩnh như nó, tên đầu trọc hung hăng tiến lên phía trước

- Trí nhớ cũng khá tốt đấy. Tiện thể anh cũng nói luôn, anh không có ý định tha thứ cho đứa nào làm hỏng việc của mình

- Muốn gì?- nó quát mắt nhìn tên đó

- Cũng xinh phết, không biết trên cái mặt này của cô em có thêm vài đường sẹo thì sẽ ra sao nhỉ.- Vừa nói vừa đưa những ngón tay đen đúa cào bần lên dọc theo gò má nó, tên đầu trọc vừa bồn chồn.

- Thử một vài đường xem sao?- nó cũng không kém, đưa mắt lên thách thức

Cả đám lâu la ấy lập tức cười ồ lên chế nhạo nó mà không biết mình vừa phạm phải tử thần. Và với phong cách thường ngày không thích dài dòng lâu la, nó đưa chân đạp một cái thật mạnh vào bụng tên đầu trọc khiến hắn lao đầu mất đà ngã văng vào bồn cây bên cạnh. Ngay lập tức đám lâu la kia nhao lên. Nhưng có vẻ như không ai xứng làm đối thủ của nó. Mỗi đòn xuất ra từ nó đều rất nhanh, mạnh và dứt khoát. Đơn giản, nó đang cần ai đó làm bao cát. Và lũ người này đã đại dột tự nguyện “dâng hiến”. Số lượng không đông, sức cũng không dai, thế trận nhanh chóng ngã ngũ. Nhưng tên cầm đầu có vẻ vẫn ngoan cố. Quyết định chơi bản. Một ánh sáng loé lên cùng tiếng kim loại vang trong không khí

“Là dao”

Nó quay ra thì đã thấy tên kia đang hùng hục lao về phía mình. Không nao núng, nó cũng thủ thế xông lên nhưng khi chưa kịp xoay người lấy đà thì bên

tai nó đã vang lên một câu nói ko ăn nhập với thời cuộc

- Cẩn thận

Một vòng tay ôm trọn lấy người nó

“ Xoẹt”

Máu

Con bé thấy máu

Nhưng ko phải của mình

“ Sao hán ta lại ở đây?”

Tuy rất tò mò muốn biết sự xuất hiện của nhân vật với, Minh Khang nhưng nó cần phải giải quyết cái lũ rắc rối này đã. Vậy là chỉ một đập và một đường phi dao, tên đầu trọc đã thấy buột đến tận tim vì vết thương găm trong ổ bụng hán đang ứa máu. Lũ đàn em thấy vậy vội nháo nhào lên. Kẻ nhát chết bỏ chạy từ lâu, người trung thành thì cố đỡ đại ca lết nốt quãng đường còn lại. Nó không đuổi theo, quay người lại nhìn anh hùng vừa mới xuất hiện

- Em ko sao chứ.? – Minh Khang vội chạy đến chỗ nó hỏi han

Nó vẫn còn nhớ cái tát hôm nọ nên nhanh chóng gạt tay hán ra, lạnh lùng phán

- Ko cần lo cho tôi, lo cho bản thân mình trước đi.- vừa nói nó vừa ngo xuống bàn tay đầm máu của Minh Khang, vết dao còn toang hoác trong lòng bàn tay chưa ngấm miệng

“ Tình hình là bệnh viện lại tốn thêm kim chỉ rồi”

Trong căn phòng trắng

Mùi este nồng nặc cùng những tiếng lạch cạch của dao kéo

Minh Khang ngồi nhẩn nhó trên chiếc giường sắt lạnh ngắt với cánh tay băng bó trắng muốt và kín mít. Phía đối diện, Roise đứng dựa vào tường vẫn giữ nguyên thái độ lạnh nhạt nhìn hán, thi thoảng lại ngo vào đồng hồ. Chỉ vì hán ta mà nó lỡ giờ đi đón công chúa, lại phải gọi điện làm phiền JJ, đây là chưa kể công chúa nghe phong thanh mọi người đồn có vụ đánh nhau ở gần nhà hắt lại cộng thêm sự biến mất một lần nữa của nó khiến nàng cứ nháo nhào lên gần hồi đủ đường. Không còn cách nào khác nó đành kể hết và hiện giờ, họ, JJ và công chúa đang từ nhà hắt đến đây.

Đứng thêm vài phút, thấy mấy vị bác sĩ cùng y tá nối đuôi nhau kéo ra, Rosie mới tiến lại gần Minh Khang. Đúng là công dân lương thiện ko quen chiến đấu, mới có một nhát dao mất ít máu mà mặt mũi đã xanh xao, phờ phạc cả đi

- Tôi không hiểu là anh quá anh dũng hay là quá ngu ngốc. Dùng tay đỡ dao, thông minh lắm

Nó khoanh tay thân nhiên chế nhạo Minh Khang không thương tiếc. Nhưng hán không giận, chỉ cần là nó bình yên thì hán ra sao cũng được. Khi nãy tình hình cấp bách, làm sao hán có thể nghĩ được gì ngoài 1 việc duy nhất, bảo vệ nó. Bao ngày qua, kể từ khi chuyện ấy xảy ra, có ngày nào mà hán không day dứt, ko nghĩ đến nó và cả việc hán đã gây ra. Minh Khang biết mình có lỗi. Cứ mỗi tối đứng từ xa lặng lẽ nhìn ánh đèn trong nhà nó hắt ra, lòng hán đều quặn đau. Tại sao luôn nhìn thấy nhau trong tầm mắt mà lại ko thể chạy đến chạm vào nó, cầm tay nó, ôm nó. Tại sao vậy?

- Rosie- Minh Khang khẽ gọi tên nó

- Gì – nó trả lời cụt lùn

Không khí trong phòng dường như nóng hơn, đột nhiên hán ta nhìn nó chằm chằm khiến con bé thấy hơi ko được thoải mái

- Rosie, xin lỗi em- vừa nói, Minh Khang vừa nắm chặt lấy bàn tay nó

Nhanh chóng rút tay lại

- Tôi, tôi làm gì có lỗi mà anh xin

Bình thường vốn quen đối đầu, cãi nhau với Minh Khang nên hôm nay, đột nhiên hán ta trở thành con mèo hiền lành thế này thật khiến người ta khó xử. Thật ra chuyện hôm đó xảy ra cũng đã lâu, dù cái tát đó khiến nó cảm thấy oan ức, khó chịu nhưng cơ bản là hán ta không phải người trong cuộc nên nó cũng không chấp. Chỉ là, nó ko quen được đối xử như vậy và cũng chẳng quen đối xử như vậy với ai. Ngoài JJ và công chúa

- Em thật sự ko thể tha thứ cho anh sao?- Minh Khang van nài nó

- Không, sao phải tha thứ, vốn dĩ tôi đã ko thèm chấp kể ko hiểu chuyện như anh.- nó vẫn khẳng khái giữ thái độ lạnh nhạt như trước

- Phải, là khi đó anh ko hiểu chuyện, là anh ko biết nhưng bây giờ, anh đã biết tất cả và thật lòng muốn nói với em một lời xin lỗi.

Tuy bề ngoài nó tỏ vẻ như ko quan tâm nhưng thực chất lại nghe rất rõ mọi lời Minh Khang nói. Nhất là đoạn “bây giờ anh đã biết tất cả”

- Biết tất cả, anh biết cái gì?- Khuôn mặt nó lúc này sắc và lạnh hơn rất nhiều. Đôi mắt nó như xé toạc ko gian xuyên thẳng về phía kẻ đối diện

Minh Khang cũng ko muốn giấu diếm nó chuyện gì, hấn thành thật

- Mọi thứ về em, bắt đầu từ 13 năm trước, về việc Phạm gia

- Ai nói cho anh biết.- Roise thấy bức, giống như vừa bị xâm phạm quyền riêng tư vậy.

Phía đối diện, Minh Khang lưỡng lự một chút rồi cũng mấp máy môi

- JJ

Đúng lúc đó cửa phòng bật mở, một cái đầu ló vào

- JJ có mặt. Sao rồi vết thương nghiêm trọng lắm ko?

Nhưng trái với thái độ hăng hái có phần sốt sắng đó, nó khẽ quay ra lườm JJ, đôi mắt như hai hàng đạn đang lao tới

“Thôi chết, tên kia khai chính uỷ trong đồng rom ra rồi.”

JJ chột dạ, nhanh chóng ý thức được tình hình, Anh cười trừ và đánh bài chuẩn

- Hơ hơ, ko sao thì tốt, cứ tự nhiên nói chuyện, anh đợi phía xe

Rồi quay ra công chúa

- Vào đi em, có gì gọi anh

Sau đó là biến thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Bữa Cơm Đầu Tiên

Sau khi màn khói đen vừa rồi bay đi hết, Rosie bơ phờ nhìn lại căn bếp. Cái chảo đen thui trên bếp. Dưới chân thì xoong nồi lẫn lóc mỗi nơi một chiếc, dầu mỡ tung toé, sàn nhà thì vương *** toàn hành với vỏ trứng.

- Sao đây, bây giờ định tính thế nào?- nó khoanh tay một chỗ lườm Minh Khang 1 cái

Phía đối diện, Minh Khang cũng chẳng khá hơn. Đúng là làm đầy tớ thằng khôn còn hơn làm thầy thằng dại. từ bé sinh ra tới giờ hấn chưa từng thấy một ai mà hậu đậu đến thế. Lúc trước thì trong tủ chỉ còn trứng với mấy quả cà chua. Định làm món trứng cuộn ăn cho qua ngày cùng với chút canh cà chua nấu với ít thịt băm còn lại từ bữa trước nhưng có vẻ như thực đơn ko thể hoàn thành. Bây giờ thì sao, số thịt băm còn lại thì quá ít ko đủ cho 2 người chỉ có thể đem đi nấu canh. Cái này chắc làm được vì an toàn và ít tốn thất nhưng chẳng nhẽ bữa cơm chỉ có thế? Mở tủ lạnh ra. Còn đúng 2 quả trứng cuối cùng. Thôi thì đành giờ món độc chiêu chống đói. Trứng nhào nhào.

- Bình tĩnh, em phải thật bình tĩnh. Bây giờ làm từng bước một, từ từ thôi,....

Minh Khang đưa cho nó hai quả trứng và căn dặn

- 2 quả cuối cùng đó

Nó lườm anh một cái như muốn nói “biết rồi” và đập trứng vào chiếc nồi nhỏ Minh Khang đưa cho. Trong đó đã có chút dầu ăn.

- Bây giờ cho chút nước mắm, mì chính vào rồi đặt lên bếp quấy đều cho đến khi chín.

Rosie lần lượt làm theo ko chút cự nự. căn bản là cũng chẳng còn chút sức lực gì nữa mà chống đối, làm cho nhanh nhanh lên một chút rồi còn ăn. Sau

đó thì còn nguyên một bãi chiến trường phải dọn dẹp. Đúng là, thà vậy nhin đôi luôn từ đầu cho xong.

Cuối cùng, sau gần 1 tiếng đồng hồ chiến đấu trong căn bếp nhỏ, bữa trưa của ngày được dọn lên. Nói thật là đến lúc này thì cũng đã qua cơn đói, bụng cũng ngà ngà rồi. Nhưng chẳng nhẽ là ko ăn. Toàn nó nấu cả, hần chỉ đứng chỉ đạo thôi. Hề hề, nhưng mà món trứng nhào nhào nó làm cũng ngon ra phết đấy chứ. Có lẽ phải chụp lại cái ảnh, món ăn đầu tiên Rosie thực hiện trong cuộc đời. Nhưng dù trong lòng thích thú vậy thôi chứ khuôn mặt thì cứ vẫn lạnh tanh như thế. Không phải là nó muốn thế mà lạnh nhạt chính là chế độ mặc định của khuôn mặt con bé rồi. Dù hoảng hốt, lo sợ hay vui mừng, tất cả chỉ diễn ra trong lòng chứ ko hề biểu hiện ra mặt.

Về Minh Khang, quả thực đây là lần đầu trong đời chứng kiến tài hoa có một không hai này của nhân loại.

“Đúng là không giống ai”

Nghĩ đến đây Minh Khang bỗng dưng thấy lòng quặn đau. Phải, nó sinh ra đã đặc biệt, số phận đặc biệt và sống một cuộc sống đặc biệt. Nhìn căn nhà nhỏ này so với biệt thự của Phạm gia quả thật là một trời một vực. Ai mà ngờ được cùng chung một bụng mẹ đẻ ra mà ba cô con gái có cùng một khuôn mặt lại mang những số phận khác nhau đến thế. Cứ nhìn thấy nó mỗi ngày, hần lại nghĩ đến câu nói của JJ hôm đó

- Rosie này? – hần đánh bạo lên tiếng

- Cứ nói.- nó vẫn tập trung vào bữa ăn

Minh Khang buông bát đĩa, dè chừng cất tiếng

- Theo em thì tại sao một cô bé 5 tuổi với 2 vết đạn, 1 ở ngực trái, 1 ở vai trái.

Nó ngừng gấp thức ăn,ngẩng lên nhìn hần. Nó biết hần đang muốn nói về nó, về cuộc đời của nó. Rosie chưa từng ngồi kể lể cho ai, kể cả JJ về câu chuyện của mình nhưng ko hiểu sao hôm nay đầu óc trống rỗng, suy nghĩ liên miên nó bất giác hé mở câu chuyện

- Vì tim cô bé đó nằm lệch về phía bên phải 1 phân, 2 viên đạn đó thực chất chỉ làm mất máu chứ ko thể lấy mạng và quan trọng hơn, cô bé đó có thứ gọi là lòng thù hận.

- Là lòng thù hận sao.- hần chưa xót nhìn nó

Nó chỉ cười nhạt

- Phải, là lòng thù hận. Một thứ tình cảm khá là kì diệu. Đôi khi nó có thể giết người nhưng trong 1 số trường hợp, như vừa rồi chẳng hạn, nó lại là thứ cứu sống con người ta, khiến con người ta muốn sống, bằng mọi cách.

- Nhưng mọi thứ đã qua rồi, đó chỉ là sai lầm hồi trẻ của bọn họ thôi. Hơn nữa bọn họ ko đem em ra trao đổi chỉ là đánh cược mà thôi. Mặc dù canh bạc đó quá lớn khiến họ ko lường được mọi chuyện nhưng trong thâm tâm họ vẫn rất yêu thương em mà.

Roise rất ghét những ai cứ cố biện minh cho hành động của ba mẹ nó năm xưa. Vì sao? Họ là người ngoài cuộc, cho dù thấu được nỗi đau nhưng được bao nhiêu, họ biết được những gì. Nó cũng ko hiểu sao bản thân có thể phớt lờ mọi lời nói của kẻ khác về chuyện này nhưng nếu kẻ đó là Minh Khang thì nó lại ko thể kìm chế được mà bốc hỏa khí ngùn ngụt.

- Sai lầm.

Nó nhếch mép ngao nghể rồi đột nhiên đập mạnh đĩa xuống mặt bàn, tiếng đĩa rơi leng keng trên sàn nhà, con bé nói mà như gào lên, giống như mọi kim nén tận sâu trong tim đang vỡ tung ra vậy

- Phải, cứ cho đó là sai lầm ko có chủ ý đi thì sao. Họ có thể phạm sai lầm nhưng họ ko kiểm soát được hậu quả của nó. Và bất công hơn nữa là họ cũng ko phải gánh hậu quả đó. Anh biết vì sao ko? Vì tôi mới là người phải gánh cái nghiệp đó.

Nó lại dừng lại hít một hơi thật sâu cố gắng làm chủ cảm xúc nhưng có vẻ là ko thể

- Tôi nhớ là mình đã nói với anh trên dưới chục lần là đừng nhắc về nhà họ Phạm với tôi và cũng đừng khuyên tôi phải tha thứ cho họ. Tôi không làm được và nếu có thể cũng mong anh chuyển lời với mấy người đó rằng đừng cố làm gì nữa, đừng cố bù đắp nữa bởi vì họ ko thể bù đắp được gì đâu.

- Thật sự là ko thể sao?- Minh Khang lặng im nhìn nó mà ko biết phải làm gì

- Đúng, là ko thể. Tôi ko bắt bọn họ phải trả giá là đã quá nhân từ rồi. Bảo tôi phải làm hơn, tôi ko thể.

Ngưng một chút cho bầu ko khí lắng xuống, giọng nó lại đều đều vang lên, nó cũng ko hiểu vì sao hôm nay tự dưng lại nói nhiều đến vậy

- Minh Khang, anh có biết tôi lớn lên ở nơi nào ko?

Hần chỉ lắc đầu

- Đông Bắc nước Nga. Một vùng đất khí hậu khắc nghiệt, quanh năm tuyết trắng, và điều làm người ta kiêng dè vùng đất này ko phải vì nó lạnh giá mà là

nạn chó sói ở đây. Hàng năm số người và tuần lộc bị sói giết lên đến con số hàng trăm. Nhưng những người như chúng tôi phải tập sống chung với bầy sói vì đó là nguồn thức ăn duy nhất ở nơi này. Một lần, trong 1 cuộc tấn công, tôi gương mũi tên nhắm tới con sói trước mặt đang trực vồ tới thì một con sói khác nhào lên. Nó ko phải vì tấn công tôi mà là vì nó là con sói mẹ đang cố che cho con sói con kia. Trong khoảnh khắc đó, tôi càng thấy hận nhà họ Phạm hơn. Đến loài thú ăn thịt còn biết bảo vệ con cái mình vậy tại sao, họ là con người, lại ko thể

Đôi mắt nó nhìn Minh Khang, như thể mong chờ một câu trả lời thích đáng nhưng có vẻ như không thể làm gì hơn. Lòng hấn giờ cũng khó chịu, cũng ngổn ngang đầu kém gì nó. Hấn thấy mình còn chưa hiểu, chưa hiểu nhiều điều trong cuộc sống của nó. Nó nói đúng, đứng từ phương diện một con người no đủ như hấn để phán xét nó thì thật không công bằng. Nó đã chịu nhiều sự bất công, hấn ko muốn nó phải đau thêm bất cứ việc gì nữa.

- Tôi ăn xong rồi.

Nó đứng dậy bước nhanh về phòng nhưng đột nhiên lại bị một cánh tay kéo giật lại. Minh Khang ôm nó vào người. Nó cảm nhận được hơi ấm đó nhưng nó cũng sợ bị hơi ấm đó làm cho yếu lòng nên cố sức đẩy hấn ra.

Minh Khang, trong lúc vừa rồi đã vội vàng tóm lấy tay nó mà ko biết rằng mình đã thuận tay dùng bàn tay còn quần băng trắng. Dù thấy đau nhưng hấn ko muốn buông. Nếu như có thể đánh đôi, hấn muốn đánh đôi nỗi đau này với nó dù vết thương nhỏ nhất này chẳng thấm vào đâu so với những gì con bé đã trải qua

- Xin lỗi, anh xin lỗi.

Minh Khang thì thào vào tai nó. Nó khựng lại đôi chút vì ko nghĩ hấn lại làm thế nhưng rồi lý trí cũng thắng tất cả, nó đẩy mạnh hấn ra rồi quay trở lại với Rosie lạnh lùng hàng ngày dù lòng còn nhiều xáo trộn.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chật Chội

Gió

Những cơn gió như tấp vào mặt nó

Lạnh

Cái lạnh của sự cô độc

Một mình ngoài ban công lộng gió, Rosie không ngủ được. Nó còn đang băn khoăn về những thay đổi vừa mới ập đến. Thật sự là không biết mình đang làm gì, đúng hay sai. Minh Khang bỗng dưng xuất hiện, JJ lại nói cho hấn ta mọi chuyện. Nó không biết nữa, tất cả cứ lộn tung phèo cả lên, nó sợ dần dần sẽ mất kiểm soát. Như vậy, chẳng phải rất nguy hiểm?

- Không thấy lạnh sao?

Nó quay lại và thấy JJ đã đứng đó từ bao giờ, tay anh cầm một chiếc chăn nhỏ hay đắp ở sofa mỗi khi xem phim và quàng lên người nó. Nó không nói gì, lại nhìn ra xa

- Vẫn còn giận anh sao?

Rosie lẳng lắc cái đầu rồi tung trong gió

- Không, chỉ là không hiểu tại sao anh làm vậy thôi.

JJ khẽ cười rồi nhìn nó

- Anh nghĩ là Minh Khang xứng đáng được biết mọi chuyện và hơn hết anh không muốn em bị hiểu lầm

Nó đưa tay vén những lọn tóc đang tứ tung trong cơn gió

- Thay đổi được gì chứ?

Câu nói văng vẳng vang lên trong không gian rồi chìm ngấm. Hai người lại nhìn vô định vào cơn gió. Rosie nói đúng, thay đổi được gì chứ. Minh Khang hiểu, JJ hiểu, công chúa hiểu hay ai đó nữa hiểu thì thay đổi được gì. Những người đã chết ko thể sống lại, bàn tay cũng ko thể sạch vết chàm, kí ức cũng

ko thể lấp đầy niềm vui, nụ cười vẫn là ko cất lên được. Phải, thay đổi được gì? Cái gì sẽ thay đổi và thay đổi như thế nào?. Và rồi như nhớ ra chuyện gì đó, JJ lại lên tiếng

- Còn chuyện với người tên Trần Minh Vũ thì sao? Anh ta là hoàng tử phải ko?

Nó thở dài một tiếng, thật sự đã ko còn nghĩ đến chuyện ấy nữa rồi, tự dưng JJ lại khơi lại.

- Phải, anh ấy là hoàng tử, nhưng kết thúc rồi, ko đi đến đâu cả.

- Tại sao? Anh ta ko nhận ra em sao?

Rosie trân trân nhìn anh như đang cố tìm 1 câu trả lời thoả đáng

- JJ này, có khi nào anh nghĩ anh yêu một người nhưng ko phải ko?

Đột nhiên nó hỏi một câu hỏi ko được mạch lạc cho lắm khiến JJ ko biết phải trả lời như thế nào. Không gian lại chìm vào im lặng. Thực ra ban đầu JJ nghĩ nó muốn ám chỉ tình cảm của anh với công chúa nhưng ko phải vậy. Anh thật lòng yêu công chúa. Điều này anh biết rõ, công chúa biết rõ, nó biết rõ. Vậy chẳng lẽ là chuyện với hoàng tử.

- Ban đầu em nghĩ mình sẽ hạnh phúc khi tình được người ấy nhưng ko phải. Lúc mới biết Minh Vũ là hoàng tử, quả thật là có shock đôi chút nhưng càng về sau càng thấy trống rỗng. Căn bản là ko có gì cả?

- Hay do mọi chuyện đến quá nhanh.- JJ cố tìm ra lý do

- JJ, anh có biết vì sao chỉ có anh và công chúa làm cho em giật mình được ko?

JJ lắc đầu ko hiểu

- Vì em không đề phòng hai người. Anh có biết là khi Minh Vũ bịt mắt em, chỉ là đùa thôi nhưng em đã phản ứng lại, giống như với bao kẻ khác. Rõ ràng trong lòng em vẫn có gì đó ko hoàn toàn tin tưởng vào con người này. Em ko nói anh ấy là kẻ xấu chỉ là cảm thấy ... gì gì đó. Cũng ko thể nghĩ ra đó là gì.

- Nếu ko nghĩ được thì đừng nghĩ, đi ngủ sớm đi.

JJ đặt tay lên vai nó an ủi rồi cũng bước vào trong, trước khi nó về phòng, anh vội lên tiếng

- Rosie này, anh nghĩ em nên cho người khác một cơ hội – anh chỉ về phòng Minh Khang- và cũng là cho mình một cơ hội thì hơn.

Nó nhìn theo tay anh, nhún vai tỏ ý “biết thế” rồi bước vào trong phòng.

Hôm qua ngủ muộn, sáng sớm nay Rosie ko tài nào mở được mắt thành thử ra việc đưa công chúa đến nhà hát phải nhờ JJ. Mà thôi, cứ vậy đi, từ giờ cho đến khi JJ ko còn ở đây nữa, nó sẽ giao hân nạng cho chàng luôn. Và như sung sướng thoải mái khi đã bàn giao xong nhiệm vụ con bé lại tiếp tục cuộn tròn trong đồng chăn gối.

Nhưng không ngủ được. Không phải vì đã ngủ nhiều cũng không phải vì dậy rồi nên ko ngủ được nữa, mà là ... hình như có tiếng lục đục đầu đó, cả tiếng kéo đồ nữa. Khoan, cả tiếng động cơ xe. Không thể nào là JJ vì anh vừa mới dời đi chưa được 5p. Chỉ còn một người thôi. Minh Khang.

Nghĩ đến đây, máu nóng trong người lại dồn lên tận não. Nó đập tung chăn và xô cửa phòng ra xem sao. Mẹ đất ơi, không phải chứ? Trong nhà toàn va ly và va ly. Lộn ngổn khắp nơi. Có ai định chuyển nhà sao? Và đương nhiên không phải thắc mắc lâu, phía ko xa, Minh Khang bước ra từ phòng đáng nhẽ là của nó và đang hì hục khó nhọc kéo bằng một tay mấy chiếc va ly to oạch này vào phòng.

- Gì đây?- nó lấy chân chặt lại chiếc va ly Minh Khang đang cố kéo

Vội ngẩng lên, hắn ta toe toét cười

- Quần áo, vật dụng cá nhân và máy tính.- rồi tỉnh bơ gạt chân nó ra tiếp tục công việc của mình

Nó, đương nhiên là ko thể bình tĩnh hơn trước sự việc này. Ngó ra ngoài, xe của Minh Khang cũng đã được 1 tên, hình như là trợ lý của hắn lái đến. Chết rồi, quả này là hắn định ăn vạ luôn ở đây rồi.

- Này, anh định ở đây luôn sao? Đừng quên là vết thương liền miệng cũng là ngày anh “cuốn gói” khỏi nơi này đấy.

Nhưng Minh Khang vẫn ngó lơ mọi lời nó nói và tiếp tục công việc của mình.

- Anh biết, nhưng trước mắt vết thương vẫn chưa khỏi mà. Chắc cũng phải 2,3 tháng mới khá dc. Đẳng nào mà chẳng phải mang đồ đến đây.

- Cái gì?- nó giẫy nảy lên.- 2,3 tháng. Anh điên à. 2,3 tuần thôi. Như vậy là quá lắm rồi.

- Thì 2, 3 tuần cũng cần quần áo chứ. Chẳng nhẽ anh mặc váy của em

Có lẽ vừa nói chuyện vừa ko để ý nên Minh Khang lỡ dùng cái tay đau của mình kéo hành lý. Hấn khẽ “A” một tiếng rồi rút tay lại, mặt mũi nhăn nhó. Thấy vậy không hiểu sao mọi lời cay nghiệt đang định thốt ra im bật trong khoang miệng con bé. Nó biết mình không thể làm gì được hấn ta. Mà các cụ cũng đã dạy rồi, không chấp thẳng lì. Thế là xong, nó dậm chân thỉnh thoảng đi vào trong nhà.

Tình hình cả ngày hôm nay ở nhà Rosie không khí khá căng thẳng và ngột ngạt. Đối với nó. Và rất vui vẻ ấm cúng. Đối với Minh Khang. Hấn ta thì khỏi nói, toe toét từ sáng đến giờ. Chả bù cho Rosie, cả ngày nay nó cứ ru rú trong phòng, ngoài kia thì Minh Khang ôm lấy tivi xem gì đó thì thoảng cười rúc rích. Đi một bước cũng chạm mặt mà cựa một cái cũng chạm mặt. Nó chỉ cầu mong cho JJ và công chúa mau mau về cho nó được nhờ. Nhưng quả đúng là ông trời ghét nó. Trong lúc con bé tuyệt vọng nhất thì JJ gửi cho nó một tin nhắn mà đọc xong nó thấy tuyệt vọng hơn.

Trưa nay anh và công chúa đi ăn trưa ở ngoài, hai vợ chồng tự lo liệu nhé

Cái gì mà hai vợ chồng. Dấu hiệu của bệnh muốn chết đây mà. Cũng được thôi, dạo này nó có tinh thần hiếu xác lắm à. Khoan, hình như con bé ngửi thấy mùi âm mưu ở đây và hình dung ra 2 con người kia đang bịt mồm cười vui sướng với nhau. Thôi nhé, quên đi chuyện hai người tự lo liệu đi nhé. Thân ai người ấy lo, mà đây cũng quen nhin rồi nên tên kia cũng nhin nốt, đừng hòng nó “chăn nuôi” từ tể.

Nhưng mà ngắt một nỗi, sáng nay ko ăn sáng, chỉ có một cốc café trong bụng nên bây giờ thật sự là rất cồn cào sốt ruột. Định tìm hộp kẹo dẻo của công chúa ăn tạm nhưng nhớ ra là nằng đã kiêng kẹo từ tháng trước vì lỡ tăng cân quá quy định của một vũ công.

“Chết tiệt”

Bỗng dung nó tưởng tượng ra bối cảnh JJ và công chúa tung tăng dắt tay nhau nhảy chân sáo về nhà, mở cửa phòng ra và tìm thấy cái xác khô của nó.

“Không được, không được”

Nó lắc đầu quày quẩy rồi gục mặt xuống gối. Bên ngoài bỗng vang lên tiếng lạch cạch của dao thớt.

“Hử, công chúa về rồi sao? Hay ko nhờ để mình chết đói”

Rosie sung sướng chạy ra ngoài phòng bếp. Nhưng trống ko. JJ ko phải. Công chúa cũng ko. Chỉ thấy một bóng người đang rúc đầu vào tủ lạnh.

- Minh Khang, anh làm gì vậy? Công chúa đâu?- vừa hỏi nó vừa ngó nghiêng

Minh Khang đang cặm cụi tìm mấy quả trứng, nghe tiếng nó thì vội ngoảng ra

- Hờ, đang nấu com. Công chúa hôm nay ko về mà. Bọn họ ko nhắn tin cho em sao.

Nó chưng hửng. Chẳng nhẽ từ nãy đến giờ đều là hấn ta sao?

- Anh biết nấu com- nó nghi ngờ

- Ukm, một vài món cơ bản. Nhưng mà tình hình là tay đau đang ko biết nấu thế nào?- Vừa nói, Minh Khang vừa khó nhọc cắt mấy cọng hành trên thớt.

Rosie đứng đó nhìn. Mùi com sôi ùng ục toả ra khắp căn bếp làm dạ dày nó co bóp ko ngừng. Chưa kể nhìn Minh Khang thấy hấn ta cũng khá là bài bản. Nó đang suy nghĩ, dù gì cũng định bỏ đói hấn nhưng ai ngờ người chết đói đang là mình

- Em có thể giúp anh được chứ?

Nó vẫn đang đấu tranh

- Nhưng tôi ko biết nấu com

Minh Khang cười rồi xoa đầu nó

- Không sao, có anh đây rồi. Em chỉ cần làm đúng theo anh thôi.

Chần trừ một lúc, cuối cùng nó cũng bất đắc dĩ muốn ăn thì lẩn vào bếp.

Bên ngoài đường, một chiếc xe du lịch nhỏ đang chậm dần, chậm dần lại rồi dừng lại hấn. Trước cửa nhà Rosie. Một người đàn bà ngoài 50 bước xuống xe, tay cầm bản đồ, có vẻ là muốn hỏi đường vào thành phố. Nhưng ngay khi cánh tay bà ta kịp chạm tới cổng sắt một âm thanh xúng xoảng của kim loại, giống như nồi niêu vang lên. Sau đó là những tiếng la hét

- Kia, lật trứng đi kia.- một giọng nam gấp gấp vang lên

- Lật thế nào?- bây giờ là 1 giọng nữ

- Cứ lật đi- người nam ấy lại hét lên.- cẩn thận ko nát trứng

- Im mồm, đừng có giục, tôi cho anh một muối thì ko những trứng mà anh cũng nát bây giờ.

Rồi một loạt âm thanh “ồ”, “á” và “xèo xèo” vang lên. Lại là giọng nam nhưng hốt hoảng hơn

- Ôi mẹ đất ơi, số cứu hoả, số cứu hoả là bao nhiêu?

Không gian chợt im lặng đến lạ lùng. Một cột khói đen toả ra từ cửa sổ nhà bếp.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chen Chúc

Chiều, JJ và công chúa trở về. Cảm giác đầu tiên của hai người bọn họ khi bước vào nhà là thoang thoảng một mùi khen khét len lỏi vào khứu giác, ngó đầu vào căn bếp. Tan hoang. Hai người ngo ngẩn nhìn nhau. Đúng lúc đó Rosie từ trong phòng bước ra, ánh mắt hình viên đạn ghim về phía hai con người đó. JJ khẽ cười trừ bên lên rồi đẩy công chúa lên phía trước.

- Có chuyện gì ở nhà mà bọn mình ko biết à?- công chúa cười, hỏi nó

Nó chấp tay sau lưng đi lòng vòng quanh hai con người đang dùm dỏ trước cửa.

- À, cũng ko có gì quan trọng đâu, chỉ là mình học nấu ăn thôi mà.

- Cái gì?- JJ nghe xong thì vội lộ đầu ra.- Đạo này lại thích mấy trò mạo hiểm thế à. Thử thách bản thân này có hơi quá sức ko vậy.

Rosie lườm anh một cái

- Nhờ phúc phận của ai đó thôi.

“Cạch”

Nó đang định “quạt” cho JJ một trận thì tiếng cửa vang lên, Minh Khang lững thững bước ra. Ánh mắt hất chạm nó. Kể từ vụ cãi nhau buổi trưa, hai người bọn họ chưa nói chuyện với nhau câu nào. Nhưng nếu cứ nhìn nhau mãi như thế này thì cũng ko ổn, nhất là khi có công chúa và JJ ở đây. Hắn vội cười chữa cháy, tay giơ lên một vật gì đó vẫy vẫy

- Tìm thấy một đĩa phim kinh dị của Khánh Linh trong vali. Chắc trợ lí xếp đồ nhầm. Nếu ko có việc gì thì tối nay chúng ta xem nha.

Rosie chưa kịp phản ứng thì JJ đã nhảy dựng lên, mặt mũi hớn ha hớn hờ

- Được, được quá chứ lại. Anh khá khen cho ý tưởng của chú.

Bên cạnh, nó “e hèm” một tiếng rồi nhìn JJ. Rõ ràng là có âm mưu trong chuyện này.

Thế là bữa tối nhanh chóng được diễn ra rồi kết thúc. Mọi người bắt đầu “quây tổ” trước màn hình TV. Nó cũng ko định tham gia vào cái vụ giờ hơi này đâu nhưng mà nhìn mặt JJ gian lắm. Không yên tâm. Nó phải ngồi đây canh chừng ko lỡ cái máy phát thanh này lại bép xép hoặc âm mưu bất chính cái gì đó.

Trong căn phòng nhờ nhờ ánh sáng, 4 con người tùm tùm lại với nhau chăm chú lên màn hình. Công chúa ôm chặt cánh tay của JJ, điều này chắc chắn. Còn nó với Minh Khang, vẫn là nam nữ thụ thụ bất thân. Mấy lần hắn ta định lừa lừa khoác vai nó nhưng đều ko ăn thua.

- Việc ai người ấy xem, cảm được đụng vào nhau. Ko ôm, ko nắm tay, ko khoác vai – Nó vẫn còn tỉnh lắm.

Cha sinh mẹ đẻ ra, nó chưa bao giờ thích mấy cái phim kinh dị này. Vì sao? Nó ko thấy sợ. Xem một bộ phim mà toàn thấy la hét là chủ yếu thì xem làm gì. Không phải cuối cùng vẫn là chết hết sao. Vậy là suốt chiều dài phim, nó chỉ có gật gù đến khi nhìn đồng hồ thấy thời gian cũng trôi qua được kha khá nên mở mắt ra xem phim đã hết chưa. Đúng lúc còn lơ mơ nhập nhạng quảng gà thì trên màn hình vô tuyến bỗng nhiên, đập vào mắt con bé là một khuôn mặt trắng nhợt với hai hốc mắt đen ngòm vết máu khô. Roise giật mình, vội vàng lùi về phía sau mà theo phản xạ nắm chặt lấy một thứ gì đó bên cạnh. Vật đó, chính xác là tay Minh Khang.

- Tỉnh yêu, em vừa nói là ko nắm tay.

Giọng Minh Khang vừa nghiêm túc vừa châm chọc khiến nó tức ói máu. Nó thu tay lại, mặt vênh ngược lên.

- Ai thêm.

Rồi ngừng ngay bỏ đi. Minh Khang cũng vội đứng dậy đuổi theo. Trước màn hình TV, dù đang xem đến cảnh đổ máu nhưng JJ và công chúa cứ bụp miệng cười mãi.

Về phần Roise, nó hậm hực lao vào trong phòng, mở cửa sổ ra hóng gió cho bớt tức.

“Á, mắt mắt ko chịu được”

Minh Khang cũng len lén bước vào, thấy nó nắm chặt tay, vuốt ngực và thở phì phì cố nuốt cho trôi cục tức xuôi cục nghẹn vừa rồi thì bật cười. Nó lập tức quay lại. Nụ cười vừa rồi tắt ngấm.

- Không có gì.

Không gian lại yên ắng. Quan sát thái độ của nó thấy cũng đã bình tĩnh được phần nào, Minh Khang mới lên tiếng.

- Chuyện lúc trưa nay

Nhưng ko để cho hắn nói hết lời nó đã lên tiếng

- Chuyện đó tôi quên rồi, anh ko phải suy nghĩ và kể từ nay cũng đừng khuyên tôi phải quên đi chuyện đó.

Minh Khang bước đến, nhìn sâu vào mắt nó. Ánh mắt này làm nó bối rối hơn bao giờ hết nhưng vẫn phải cố tỏ ra như là ko có gì

- Anh ko có ý định khuyên em quên đi chuyện ấy. Anh muốn em nhớ, anh muốn em nhớ mọi nỗi đau, mọi sự gian khổ em đã trải qua để thấy mình mạnh mẽ và tuyệt vời thế nào.

Rosie ngạc nhiên nhìn hắn. Hắn cũng chỉ cười rồi xoa đầu nó. Và ngạc nhiên hơn nữa là nó dễ yên

- Rosie, em biết ko, Hades là vị thần cai quản địa ngục nên ông ấy vẫn hay bị nhầm lẫn với thần chết. Mặc dù quan niệm đương đại thì cái chết gắn liền với mọi sự xấu xa nhưng Hades trong thần thoại là một người có khuynh hướng nhân hậu, tự tại điềm tĩnh chứ ko độc ác. đứng giữa sống và chết, Hades thực chất là người giữ cân bằng của tạo hoá.

Thật sự rất giống. Minh Khang rất giống bác John. Ông ấy cũng hay thường lấy những câu chuyện trong thần thoại Hy Lạp để nói với nó nhiều điều trong cuộc sống. Ngày hôm nay, Minh Khang cũng vậy. Nó nhìn hắn, ko biết nói gì hơn ngoài im lặng. Những cảm xúc xốn xang, lạ lẫm dâng lên trong lòng con bé.

“cách”

- Hello

Đúng lúc ko khí đang căng thẳng thì bỗng nhiên JJ mở cửa xông vào, tay ôm một đồng chăn gối.

- Gì đây?- nó hất hàm hỏi

Khệ nê đặt đồng bùng bùng ấy xuống giường rồi mới trả lời:

- Thì vừa xem phim mà mà. Chắc chắn ai cũng sợ phải ko?- anh nhìn công chúa nháy mắt.

- Phải đó, ngủ 1 mình đáng sợ lắm.- công chúa nhõng nhẽo

- Cậu ngủ với tớ mà.- nó biết tổng 2 người này muốn gì

- Nhưng mà anh ngủ 1 mình. – JJ giờ tay lên thắc mắc

- Thôi đi, nếu muốn anh sang mà ngủ với hắn.- nó chỉ tay về phía Minh Khang cũng đang ngệt mặt ra ở một góc phòng

- Ko được.- JJ nhảy dựng lên hai tay che ngực- như vậy kì lắm.

- Kì cái gì mà kì, anh đừng có mà

Nhưng như nước đổ lá khoai, mặc kệ nó gào thét thế nào JJ vẫn coi như ko thấy nhảy phốc lên giường trải chăn gối. Minh Khang cũng được thể té nước theo mưa cũng đòi ngủ lại. Vậy là 4 người bọn họ chen chúc nhau nằm theo thứ tự từ ngoài vào trong: JJ, công chúa, nó, Minh Khang trên chiếc giường đơn chật hẹp, chân thò hết cả ra ngoài. Một đêm lạnh nhưng ấm lòng.

Chương 41: Mê Hoặc

Tháng 12

Một năm cũng đã sắp trôi đi

Cái giá lạnh mùa đông như ngấm sâu vào từng thớ đất

Cây trơ trụi nhưng cũng đang âm ỉ vườn mầm

Vết thương trên tay Minh Khang đã liền miệng từ lâu, nhưng hấn vẫn ở nhà nó. Lý do? Ba hấn và Khánh Linh đã khăn gói lên đường đi nghỉ đông từ 2 hôm trước. vậy là hấn vịn vào cái cớ này đòi ở lại. Gớm, cái ngày biết tin, JJ và công chúa vui phải biết vì từ cái ngày hấn chuyển đến đây thì họ như có bạn đồng minh trong mấy cái trò nghịch dại, JJ thì muốn có hấn cho cân bằng âm dương và bình đẳng giới. Công chúa thì đương nhiên ham vui, ưa náo nhiệt nên nhà càng nhiều người càng tốt. Chỉ khổ nó thôi.

Thời tiết ngày càng lạnh nên ko thể cứ bắt JJ ngủ ở sofa nhưng anh cũng ko chịu chung phòng với Minh Khang vì lo linh tinh vấn đề giới tính gay với cả bê –đê và cuối cùng, người ở chung phòng với Minh Khang là nó. Sống chung được một thời gian, thái độ của nó cũng ko còn gay gắt như lúc đầu, chỉ ít là trong cách xưng hô. Nó cũng đã quen với việc sáng sáng ngủ nướng, JJ thì đưa công chúa đến nhà hát, Minh Khang thì đi làm. Trưa thì lại đông đủ tụ họp ăn cơm, tối thì làm vài trò điên rồ gì đó nếu như tên Minh Khang hoặc JJ ko bận việc. Mọi việc cứ như vậy mà trôi qua.

Sáng sớm một ngày như bao ngày khác. Rosie vui mình trong chiếc chăn to sụ và nhắm tịt mắt. Mấy ngày hôm nay vừa mưa rầm vừa lạnh khiến con bé ko muốn bước chân ra khỏi giường nhưng hình như hôm nay ko còn nghe thấy tiếng mưa nữa. Nó hé hé mắt nhìn ra ngoài. Không khí vẫn lạnh nhưng ko còn buốt giá như những ngày vừa qua. Đầu đó ánh nắng trời nhân nhật lấp ló. Một ngày đẹp trời như thế này mà ngủ nướng thì thật uổng phí. Mờ mắt ra, tấm ảnh Minh Khang mặc Pijama của nó rồi đi giày bale của công chúa và ưỡn ẹo bên cạnh JJ đang mặc quần đùi hoa và đánh son đỏ choé đập vào mắt nó. Con bé bật cười. Đây là hình phạt của hai người họ vì thua trong vụ cá cược bóng đá tối hôm trước. Thật sự là rất đáng lưu vào gia phả dòng họ Trịnh.

Cười một mình xong, nó lặn lội bước vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân. Căn nhà trống không và vắng lặng khiến nó tự dưng thấy cô đơn. Cảm giác này sao lại xuất hiện chứ? Nó vốn ở 1 mình cũng quen rồi. Và lạ hơn là tự dưng nó lại nhớ tiếng la hét của hấn, Minh Khang.

“Ôi điên rồi”

Nó lắc đầu quầy quậy rồi bước về phía cửa chính mở cửa. Hương thơm thoang thoang của đàn hoa cúc trắng trước hiên khiến người ta thật thoải mái. Khẽ vươn vai

- Á.....- Một làn nước lạnh từ đầu đó phụt về phía nó. Cái áo ngủ ướt nhẹp

Trong khi nó còn chưa định hình được chuyện gì đang xảy ra thì đã thấy Minh Khang nhô ra từ sau chiếc ô tô đen trước mặt, chân đi ủng, tay cầm vòi nước.

“Đứng rồi, anh ta ko đi làm sao? Giờ này làm gì ở đây?”

Nó điên tiết vì tự dưng “dính chuông” vào sáng sớm trong khi Minh Khang còn đang đứng cười ngặt nghẽo.

- Anh làm gì giờ này, sao ko đi làm đi.- nó hùng hổ tiến về phía anh

- Ko, hôm nay được nghỉ đang định rửa xe.- hấn vẫn cười nghiêng ngả

Nó đập một cái vào chân hấn

- Hay lắm sao, muốn chết à.

- Anh xin lỗi, anh ko thấy em.- vừa nói vừa cố nén tiếng cười nhưng hành động ấy càng khiến nó tin là hấn đã cố ý

- Đưa vòi nước đây.- nó giằng tay hấn.

Minh Khang biết bây giờ mà đưa vòi nước cho nó là coi như chết, nó sẽ phun nước vào anh đến bao giờ chết sặc thì thôi nên đành nào cũng chết, cố gắng mà giữ lấy cái vòi coi như là gắng giành lấy một tia hy vọng. Hấn hét đưa ra sau rồi lại giơ lên cao. Nó thì như con chơi chơi theo từng hành động của hấn. Hai người cứ quần lấy nhau, xô nước xả phòng bị nó đập đổ chảy ra sân lênh láng.

“Oái”

Minh Khang trượt dài vì xà phòng trơn dưới chân, loạng choạng với tay về phía trước. Nó hí hửng đứng im ko thèm đỡ hấn nhưng người tính ko bằng trời tính Minh Khang sau một hồi chới với thì đã túm được tay nó và thế là oạch một cái. Cả hai người sống soài trên mặt đất. Nhưng ko phải như phim hàn nam chính đỡ nữ chính mà tình hình là Minh Khang đang đè lên nó. Nói chính xác hơn nó là tấm đệm cho hấn

- Ôi cái thân già của tôi - nó rên rĩ rồi hét tướng lên- Trịnh Minh Khang, anh có xuống ngay không, anh đang ngã đè lên em rồi đó.

Nói đến đây nó mới ý thức được là 2 người đang ở khoảng cách rất gần và Minh Khang thì lại im lặng một cách đáng ngờ. Không được, ko khí phảng phất mùi nguy hiểm. Nó bị hấn khoá chặt chân tay ko thể nhúc nhích. Cúi xuống, gần hơn và gần hơn nữa.

- Này, anh có định

Nó chưa kịp thốt lên điều nghi vấn thì đã cảm nhận được sự mềm mại của một đôi môi khác cùng một chiếc lưỡi điêu luyện đang sục sạo như muốn rút hết mật ngọt trong khoang miệng nó. Một phút yếu lòng bị mê hoặc, nó đáp trả. Minh Khang ko vấp phải một sự phản kháng nào thì càng hưng hăng tiến sâu hơn. Hấn kéo nó đứng dậy, lùi dần, lùi dần về phía cửa trong khi hai chiếc lưỡi vẫn ko chịu rời nhau ra. Lưng nó chạm vào sofa phòng khách, Minh Khang vẫn chưa buông nó ra. Nụ hôn lan xuống cổ nó khiến nó thấy rạo rức khắp cơ thể, hấn đưa tay luồn vào dưới áo ngủ ướt nhẹp của nó. Trong khoảnh khắc đó, lý trí trỗi dậy. Nó vội vàng chặn tay hấn lại

- Dừng ở đây thôi.

Minh Khang khựng lại rồi cuối cùng lưu luyến buông nó ra. Hai người len lén nhìn nhau

- Đi thay quần áo ko kéo ồm.

Nó bước đi nhanh chóng vì cảm thấy hai gò má đang nóng bừng lên.

Trong nhà tắm, Rosie cố vẩy nước lạnh vào mặt mình nhưng vẫn ko làm dịu được cảm giác âm ỉ ở gò má, tim nó đập thình thịch nghe rõ mồn một.

“Á, điên rồi điên rồi.”

Nó đâu biết rằng, bên ngoài cũng có một người đang mắc “bệnh tim” như nó.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Cooky Cooky (1)

Sóng bắt đầu từ gió

Gió bắt đầu từ đâu

Em cũng không biết nữa

Khi nào ta yêu nhau...

Sóng_ Xuân Quỳnh

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Rosie từ từ rón rén mở cửa phòng ra ngoài nhưng lại sợ chạm mặt Minh Khang nên mới chỉ dám hé hé cánh cửa phòng rồi ngó ra

“Hứ, làm gì như ăn trộm vậy. Nhà mình cơ mà”

Nó đứng thẳng người dậy, vuốt ngực hít một hơi sâu lấy lại bình tĩnh rồi bước ra ngoài dù trong lòng rất ngán ngẩm nếu chạm mặt hấn. Nhưng may quá không thấy đâu cả. Ngó nghiêng ra ngoài sân. Thì ra là đang hí hục rửa xe. Nó thờ phờ một cái rồi an tâm vào cầm nồi cơm rồi rửa đồng bát đĩa hôm qua bày ra mà đến phiên nó chưa rửa. Lục đục trong bếp một lúc cũng khá lâu, nó không để ý bất cứ chuyện gì cho đến khi giật mình nhìn thấy Minh Khang đang đứng khoanh tay dựa người vào tủ lạnh nhìn nó một cách âu yếm.

“Chết tiệt, mình giật mình vì hấn ta từ bao giờ thế”. Thoáng một chút bối rối, chuyện vừa nãy lại hiện lên trong đầu con bé nhưng với kinh nghiệm tiết chế cảm xúc bao nhiêu năm qua nó nhanh chóng lấy lại trạng thái cân bằng

- Sao, nhìn gì.- nó vẫn luôn nói với hắn bằng cái giọng không chào đón đó dù trong lòng chưa chắc nghĩ vậy.

Minh Khang mỉm cười, khẽ đứng thẳng dậy di chuyển dần đến chỗ nó ở phía bàn ăn, hắn đặt tay lên vai nó và kéo sát người nó vào người mình

- Rosie, em nghĩ xem, chồng rửa xe, vợ nấu cơm, khung cảnh thật yên bình, hạnh phúc đúng không?

Nó không nói gì chỉ cười nhạt rồi gạt tay hắn ra tiếp tục công việc dọn dẹp của mình.

- Chẳng nhẽ em ko muốn như vậy sao, Rosie?- Minh Khang bỗng lớn tiếng.

Trên mặt bàn, Rosie đang nhào người lau đi những vết dầu mỡ và vết bám của cà phê từ bữa sáng sáng nay chợt khựng lại vì câu nói đó. Nó ko lau nữa mà nhìn hắn

- Muốn.- nó nhấn mạnh- nhưng giữa mong muốn và hiện thực thì lại tồn tại một khoảng cách lớn. Và đặc biệt trong thế giới của em khoảng cách đó được nhân lên với hàng số mũ.

- Vậy thì thoát ra khỏi cuộc sống đó đi, em có thể làm được mà.- ánh mắt hắn nhìn nó ngập tràn hi vọng nhưng nó, dù ko đang tâm, ko cam lòng nhưng vẫn phải dội nước vào đóm lửa ấy

- Minh Khang, anh còn nhớ người đàn ông em đã bắn trong căn phòng khách sạn lần đó chứ.

Hắn khẽ gật đầu

- Anh biết lí do tại sao ông ta phải chết ko? Vì ông ta đã cố thoát ra cái thế giới của em. Và nếu em cũng làm vậy thì ko những em mà công chúa và cả JJ cũng phải lãnh viên đạn chỉ từ đó. Vì vậy chỉ có thể đi tiếp chứ ko thể quay đầu.

Nói xong nó nhanh chóng quay đi vì sợ phải nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của Minh Khang nhưng không, hắn đã chặn nó lại, khuôn mặt vẫn tràn ngập những niềm tin, niềm hi vọng dù biết là vô vọng

- Nếu không thể quay đầu vậy anh sẽ bước cùng em- hắn nắm chặt lấy tay nó.

Nó nhìn Minh Khang một lúc rất lâu, rốt cuộc là con người này có hiểu mình đang làm gì ko vậy?

- Được thôi, nếu anh bằng lòng đem tính mạng ra đổi.- nó rút tay lại

- Anh bằng lòng- nhưng Minh Khang càng nắm chặt

- Kể cả khi em chĩa súng vào anh

- Phải, kể cả khi em chĩa súng vào anh, không cần biết là vì lý do gì nhưng nếu mạng sống của anh có thể cứu được em, anh sẽ tình nguyện nhắm mắt.

Trong khoảnh khắc đó giương như lớp băng trong sâu thẳm nó như bắt đầu tan ra để lộ một trái tim đỏ hồng, yếu ớt, chỉ chút những vết thương đang thoi thóp đập. Từ trước đến giờ toàn là nó phải đoạt mạng của người khác để giành lấy sự sống chứ chưa từng có ai nguyện dâng mạng sống của mình cho cuộc sống của con bé. Đây liệu là sự thật hay là một giấc mộng, một thử thách mà nếu sai lầm nó sẽ phải trả giá cả cuộc đời. Dù biết còn nhiều nguy hiểm trắc trở phía trước nhưng sao con tim nó cứ tin lời nói đó một cái vô điều kiện.

- Thôi được rồi, tình hình chưa gay go đến mức đó nhưng trước hết phải lo xong vụ cơm nước khi hai con người kia về.- bắt giắc nó nở một nụ cười, một nụ cười đẹp chưa từng có.

♪...©♪♪~♪...♪...♪...♪♪©....©~♪

TV từ nãy đến giờ cứ phát đi phát lại bài “ Last Christmas” nghe đến sốt cả ruột. Nó khó chịu cảm cái điều khiển tắt cái phụt. Căn phòng trở gờ chỉ còn nghe thấy tiếng bát đĩa va vào nhau lạch cạch

- Đây, nghe bài hát đó mới nhớ, còn hai tuần nữa là đến giáng sinh rồi.- Công chúa chợt thốt lên – chúng ta có dự định gì ko?

- Có. Đi bác cực trộm tuần lộc của ông già tuyết.- nó ưỡ ỏi trả lời cho có lệ. Căn bản là vì nó ko thích giáng sinh, thấy nó hơi kì quặc và trẻ con thế nào ý.

Nhưng có vẻ trong bàn ăn 4 người này chỉ có mình nó có cái định kiến dở hơi đó.

- Không được, chúng ta phải làm một hành động gì đó thiết thực và ý nghĩa. Mấy ngày qua nhớ những nhiều quá rồi.- JJ có vẻ vẫn còn cay cái vụ bị đánh son đỏ trong tấm ảnh.

- Xem nào, ý nghĩa và thiết thực- gỡ lạch cạch vào bàn, Minh Khang có vẻ đắm chiêu suy nghĩ.- Đúng rồi. Bây giờ mới nhớ ra. Bên trung tâm dạy nghề đối diện chỗ anh làm đang có chương trình học làm bánh nhân ngày Noel giành cho các cặp tình nhân đó, xem nào hình như trong 3 ngày được học làm 3 món bánh: bánh khúc cây, bánh medeleine, bánh quy gừng và nếu như là 1 trong 5 cặp đôi đăng kí sớm sẽ được khuyến mại thêm công thức một loại đồ

uống bất kì.

Công chúa và JJ sau khi nghe Minh Khang thuyết trình thì mắt sáng như sao. Rõ ràng bọn họ rất hứng thú với kế hoạch này. Tuy nhiên nó vẫn dừng dừng coi như ko phải chuyện nhà mình ăn cho xong bát cơm chỉ cho đến khi thấy bọn họ lên lịch cho khoá học mới tá hoả ngăn cản

- Này, đừng nói là làm thật nhá. Em ko thích mấy vụ bếp núc đâu.

Sau câu nói đó mọi người nhảy bổ vào giáo huấn nó một tràng nào là đừng làm hồng ko khí Noel, con gái phải biết chút bếp núc, rồi là học cái này cũng chẳng hại ai, vân vân và mây mây... Vậy là sau một hồi quay cuồng lên xuống, nó đã bị lôi cổ đi học cái khoá học đáng ghét đó.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Cooky Cooky (2)

Tối

Trời lại trở lạnh rồi đổ cơn mưa rầm rề

Mưa mùa đông, không ào ào mãnh liệt như ngày hạ, vội đến rồi vội đi

Mưa mùa đông, dai dẳng và lạnh giá

Sau khi chơi chán với công chúa, Rosie chui tuốt vào phòng, nhìn từ cửa sổ ra ngoài sân, những vũng nước đục ngầu đọng lại lênh láng trên cái mặt sân sáng nay còn khô ráo. Hayz, quả này thì sau vụ này dọn cái sân ấy cũng phải ồm. Than thở chán nó lại chui lên giường ôm máy tính, đánh vài ván bài trước khi đi ngủ và tiện thể lên mạng xem qua mấy món bánh trưa nay Minh Khang nói là cái quái gì? Đúng lúc ấy, Minh Khang bước từ trong nhà tắm ra, quần áo chỉnh tề, đứng đắn. Vừa tìm chìa khoá xe vừa ca thán

- Số đen thế ko biết, sáng vừa rửa xe, tối mưa ngay được

Rồi lại ôm lấy cái cặp tài liệu. Nó nhìn lên đồng hồ, đã hơn 9 rưỡi tối.

- Đi đâu giờ này?

- À, có tài liệu cần dịch mà quên khuấy mất, phải lên văn phòng rồi gọi trợ lý lên làm việc thâu đêm thôi, cuộc họp ngày mai cần gấp rồi.

- Sao không gửi qua e mail ý, đêm hôm rồi mà còn bóc lột sức lao động của nhân viên.- nó nhăn mặt rồi lại quay trở lại với ván bài đang dang dở

Minh Khang vẫn tiếp tục công việc của mình.

- ở đây cứ ngày mưa là sóng mạng lại yếu, gửi e mail hay lỗi với lại đánh xong từng này tờ văn bản để gửi thì cũng ồm luôn. Thôi em cũng đi ngủ đi, muộn rồi anh đi đây.

Nó không nói gì chỉ nhìn anh rồi nhìn ra ngoài màn mưa. Ngoài ấy chắc lạnh lắm mà quãng đường từ đây đến văn phòng cũng ko ngắn ngủi gì, hơn nữa trời lại mưa gió.

- Tiếng gì vậy?- Minh Khang đang định mở cửa thì bị câu nói của nó ngăn lại

- Hả, em hỏi cái gì.- hần vẫn chưa rõ

Nó gập cái máy tính lại để sang bên

- Em hỏi cái đồng tài liệu cần dịch tiếng gì?

Hần “à” lên 1 tiếng rồi trả lời

- Pháp.

- Đưa đây.- nó bước xuống giường đi về phía Minh Khang

Hần nhìn điệu bộ ấy nghi hoặc

- Gì, đừng nói là em dịch giúp anh sao?- Minh Khang cười- đừng nói với anh là em biết nhiều thứ tiếng đến vậy.

Mặt nó vẫn rất nghiêm túc khẳng định

- Thật à?- hần bỗng cảm thấy nụ cười của mình thật vô duyên.

Nó cũng mặc kệ, giật lấy đồng tài liệu rồi lại leo lên giường và làm ngon lành công việc của một dịch thuật viên trước con mắt kinh ngạc của ai kia.

- Tiếng anh, em biết tiếng anh chứ?

- Of course

- Tiếng Nga

- Оченьхорошо(rất tốt)

- Tiếng Pháp

- être temporairement (Khá ổn)

- Tiếng Nhật

- また (tạm tạm)

- Tiếng Trung

- 好 (tốt)

Minh Khang ngậy người ra nhìn nó

- Em học nhiều thứ tiếng như vậy để làm cái quái gì chứ?

Nó thôi ko chăm chú vào màn hình ngẩng lên nhìn Minh Khang

- Để chạy trốn.- giọng nó lạc vào ko gian yên tĩnh.

Những ngày sau đó Rosie cực khổ vì lịch học làm bánh với mấy con người dở hơi kia. Thành thử ra mấy ngày nay phải ăn bánh thay cơm, nhất là tên Minh Khang, hần ta cuồng noel hay sao ý, suốt ngày làm bánh khúc cây. Nó đã phát sợ loại bánh đó nhưng chỉ ít thì bây giờ nó cũng ko phải là người hoàn toàn ko biết gì về bếp núc.

Sáng nay mới ngủ dậy đã thấy nắng lên, dù chỉ là hưng hửng nhưng cũng là điều kiện tốt để giặt giũ phơi phóng chăn gối. Chính vì thế mà Rosie đang phải chui rúc lên gác xếp lấy chăn ga mới xuống thay nhưng chẳng nhẽ cô phải cực nhọc trong khi tên Minh Khang kia ngồi hưởng lộc sao, đương nhiên là không. Và bây giờ thì hần ta cũng đang phải hì hục vác chăn gối từ gác 2 xuống cho nó. Đột nhiên hần dừng lại, hình như vừa nhìn thấy một cái gì đó. Minh Khang đặt mấy cái vỏ gối xuống và tiến lại gần. hần giật phắt cái khăn phủ trắng xuống. Một cây đàn piano trắng, rất đẹp.

- Nhờ mạng có mấy cái vỏ gối xuống thôi mà cũng lè mè.- Tiếng nó bức tức vang lên dọc cầu thang

Rosie dậm từng bước thỉnh thịch rồi đột ngột xuất hiện.

“Hần đang làm cái quái gì vậy?”

Nó nhìn chăm chăm vào cây đàn trắng đó, những kí ức lại chọt ủa về

- Rosie, nguyên tắc đặt ra là để phá vỡ nhưng mọi sự ngoại lệ đều có giá của nó.

Tiếng người đàn ông ấy lại vang lên bên tai nó. Nhìn Minh Khang, kẻ đang hí húi bên những phím đàn đã lâu không cất tiếng, nó biết hần ta chính là ngoại lệ của nó. Vậy cái giá phải trả là gì? Nó đắt đến mức nào? Mạng sống của nó. Của hần hay cả hai.

- Roise, em biết chơi đàn sao?

Câu nói của Minh Khang vang lên khiến Rosie chột tỉnh, nó quay trở về với hiện thực. Phải, có lẽ con bé biết chơi đàn bởi dù sao, ông chủ của nó, Chenkov là một người chơi đàn rất giỏi. Ngoài những khoảnh khắc lẫn lộn với những bài rèn luyện thể lực, những nhiệm vụ giết người ông ta vẫn hay để nó ngồi lên đùi và dạy nó chơi một bản nhạc bất kì nào đó. Nhìn cây đàn, lạ làm sao, nó thấy nhớ ông ấy.

Rosie không nói gì chỉ nhẹ nhàng tiến đến. Đặt những ngón tay thon dài của mình lướt trên những phím đàn trắng trắng, phải, chỉ những phím đàn trắng mà thôi. Một âm thanh êm tai vang lên

♪...♪♪♪♪♪...♪...♪♪♪♪♪...♪♪♪♪♪...♪♪♪♪♪

Minh Khang nhìn người con gái bên cạnh, những ngón tay điều luyện dệt nên những âm thanh trong trẻo của một bản nhạc nào đó hần ko biết tên. Hần lặng đi chìm vào ko gian trước mặt. Giá như thời gian có thể ngừng trôi vào khoảnh khắc này. Nhưng Minh Khang chợt nhận ra điều gì đó bất thường trong cách chơi của con bé

- Sao em không đánh những phím đen?

Tiếng đàn im bật trong ko gian.

- Không thích.

Rosie không thích những phím màu đen, ko vì lý do nào cả, chỉ đơn giản là không thích mà thôi. Có lẽ đây là một thói quen kì quặc nhưng cũng chẳng biết làm sao bởi đó là việc duy nhất con bé có thể làm được theo ý mình.

- Rosie.- Minh Khang bên cạnh lên tiếng- chúng ta đi chụp ảnh cưới đi

Nó đơ ra nhìn hần một chút

- Anh bị điên à? Không phải có rồi sao? Cái ở nhà anh ý.

Hần lắc đầu

- Cái đó không tính, anh muốn chúng ta chụp lại

- Không- nó cương quyết

- Đi mà

- Không

- Nhưng

Đúng lúc Minh Khang định cự nự cái gì đó thì chuông tín nhắn của Rosie vang lên. Một phương nhắn đa phương tiện từ JJ. Nó ra lệnh cho hần ngừng nói rồi dò điện thoại ra đọc tin nhắn.

Trong khoảng khắc đó mọi mạch máu trong người nó căng ra. Nó biết ngày này sẽ đến nhưng không ngờ nó lại đến nhanh đến vậy và cho dù đã chuẩn bị tinh thần từ bao lâu nay nó cũng ko thể tránh khỏi bất ngờ này.

- Sao vậy.- hần thấy tay nó bắt giắc nắm chặt lại

- Không có gì – con bé lấy lại bình tĩnh.- JJ gọi, đi có việc đã

- Việc gì, có phải là

Nó đã định bước thẳng xuống tầng nhưng đột nhiên nhớ ra điều gì đó liền quay lưng lại, nói vội với hần

- Minh Khang này, nếu như anh chơi được đoạn nhạc vừa đánh khi em trở về thì chúng ta sẽ đi chụp ảnh cưới.- nó nháy mắt rồi đi thẳng để lại Minh Khang còn đang ngẩn người ở đó.

Tại quán băng đĩa

Tầng 2

Văn phòng JJ

Rosie bước từng bước vội và lại gần máy tính, nơi JJ đang đắm chiêu ngồi suy nghĩ

- Chuyện là thế nào? Tại sao lại như vậy?

JJ mệt mỏi quay lại, khuôn mặt anh cũng lo lắng ko kém gì con bé

- Từ hôm qua, dữ liệu máy tính của tổ chức bị hacker xâm nhập. Không mất mát hay tổn thất gì, trừ hồ sơ của em

Nó đá vào thành ghế cái “bộp”

_ ****

JJ nhận ra nét lo lắng trên khuôn mặt đó

- Rosie, hình vẽ đó là sao? Hình vẽ anh gửi cho em trong điện thoại ý. Bọn chúng để lại ám hiệu đó. Bông hồng đen đó có nghĩa là gì?

Nó ko nói, ko phải là ko muốn nói mà là nói ko nên lời. Tại sao chuyện này lại xảy ra chứ. Nó đã hành động rất cẩn thận, tại sao lại bị phát hiện

- Victor Bovchav- hai tay nó nắm chặt, gân guốc.

- Là người đứng sau có liên quan đến bản báo cáo ở nhà họ Trịnh.- Anh ngạc nhiên hét lớn- ông ta thì có liên quan gì? Và sao em biết.

- Họ tìm ra em rồi, quả này chết chắc. – nó ngao ngán lắc đầu, trong lòng bàn tay, mồ hôi lạnh túa ra từng hạt.- Hoa hồng đen xuất hiện, có nghĩa là một mạng sống sẽ phải mất đi. Luôn là vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Ảnh Cưới

Suốt mấy năm nay làm việc cùng Rosie, JJ chưa bao giờ thấy nó lo lắng và hoang mang đến thế. Anh không hiểu chuyện gì đang xảy ra, người đàn ông đó là ai, tại sao lại chỉ có hồ sơ về Rosie là bị đánh cắp và quan trọng hơn hết, ông ta muốn gì ở con bé?

- Rosie- JJ nắm lấy bàn tay đang túa mồ hôi lạnh của nó- anh cần biết tất cả chuyện này là sao?

Nó im lặng, đúng hơn là ko biết nói gì, mọi thứ như một vòng tròn xoay quanh nhoe nhoẹt sắc máu.

- Trong thời kì chiến tranh lạnh, Mĩ chia tất cả mũi nhọn về Liên Xô. Một uỷ ban an ninh Quốc Gia của Xô Viết gọi tắt là KGB đã ra đời và đào tạo các thể hệ gián điệp quân sự. Victor Bovchav và ông chủ của em, Chenkov Sharapova là 2 đồng sự. Năm 1991, Liên Bang Xô Viết sụp đổ dưới góc độ 1 nhà nước, KGB cũng bị giải thể. Nhưng những người như Victor Bovchav và Chenkov Sharapova vẫn luôn nung nấu ý định phục hồi lại một nước Nga Xô Viết như ngày trước. Họ bắt đầu lao vào kế hoạch đào tạo những thể hệ kế tiếp họ, những người như em để phục vụ cho mục đích đó. Nói đúng ra, Victor Bovchav là người trực tiếp huấn luyện em, kĩ thuật đánh tay không của em cũng do ông ta dạy. – nó nói một lèo ko nghỉ

- Nói vậy, Victor Bovchav cũng có thể coi là ông chủ của em – JJ nghi hoặc hỏi. – Vậy tại sao anh ko thấy hoạt động của ông ta trong tổ chức của em hơn nữa khi tổ chức ấy tan rã, Chenkov thì bị bắt, còn ông ta thì ko sao?

Uống một hụm nước lấy lại bình tĩnh

- Bởi vì trước khi chuyện đó xảy ra, Victor đã ly khai ra khỏi tổ chức. Anh biết đấy, sau một thời gian đeo đuổi kế hoạch điên rồ phục hưng lại nước Nga Xô Viết, Chenkov hiểu rằng chuyện này ko đi đến đâu cả đồng thời ông ấy cũng nhanh chóng nhận ra nguồn lợi tài chính khổng lồ từ thế giới tư bản trong khi Victor vẫn điên cuồng theo đuổi tư tưởng phục quốc, tôn thờ chủ nghĩa xã hội của mình. Những bất đồng về hệ tư tưởng ngày càng lớn, cuối cùng là 1 cuộc chia tay trong hoà bình.

- Vậy ông ta muốn gì?- JJ vẫn chưa thể hiểu ra mục đích thật sự của con người này

Hít một hơi thật sâu như cố nuốt cho xuôi sự thật trước mắt, nó cố gắng nén lại những ám ảnh trong lòng

- Em, ông ta muốn em. Chắc chắn vụ xảy ra ở nhà họ Trịnh lần trước mà ông ta có những tay, em đã bắt cần để lại dấu vết gì đó khiến ông ta đánh hơi được.

- Nèn ông ta muốn lấy mạng em để trả thù.- JJ lo lắng nhìn nó

Nhưng nó chỉ lắc đầu

- Giả như chỉ đơn giản có thế. JJ, anh nên biết, nếu như anh cất công mài dũa nên một tuyệt tác đẹp anh sẽ ko nỡ làm hỏng nó. Và Victor, đương nhiên ông ta sẽ ko giết em. Ông ta cần em cho kế hoạch điên rồ của mình. Khi ly khai khỏi tổ chức điều ông ta nuối tiếc nhất đó là ko thể đem theo được em. Khi Chenkov bị bắt, ông ta cũng đã truy lùng em ráo riết. Em đã trốn được 1 lần, 2 lần nhưng có lẽ lần này sẽ ko thể trốn được nữa.

Những đoá cúc trắng

Trước hiên nhà

Vẫn hiện ngang trong gió lạnh

Rosie trở về nhà trước JJ vì anh còn phải ở lại lo dọn nốt công việc của ngày, nhưng nó không vào nhà. Con bé cứ đứng trước cửa, nó muốn nhìn lại nơi này thật kĩ. Nó biết bản thân mình sắp dời xa nơi đây. Có lẽ đây sẽ là lần cuối nó được đứng giữa một nơi yên tĩnh và thanh bình như chốn này. JJ, công chúa và cả ... Minh Khang nữa, rồi sẽ không thể nắm tay nhau, không thể cười cùng nhau cũng chẳng thể nhìn thấy nhau. Nó hiểu Victor, kẻ đang với cánh tay tóm lấy nó. Nếu như Chenkov là kẻ độc ác thì Victor là kẻ vừa độc ác vừa đa nghi. Ông ta sẽ không thể tin nó hoàn toàn sau một khoảng thời gian dài nó không thuộc về ông ấy và đương nhiên, nó muốn sống, muốn mọi người an toàn thì phải có được cái niềm tin hiếm hoi ấy. Và cũng chẳng biết ông ta sẽ làm gì? Rốt cuộc, ai là người phải đổ máu.? JJ, công chúa, Minh Khang hay tất cả? bao gồm cả nó.

Đang trong dòng suy nghĩ miên man bỗng con bé thấy đâu đó vang lên tiếng đàn. Là bài “ Jar of heart” sáng nay nó vừa chơi.

Nếu như anh chơi được đoạn nhạc vừa đánh khi em trở về thì chúng ta sẽ đi chụp ảnh cưới

Lời nói trước khi đi vang lên trong đầu nó. Vậy là Minh Khang đã làm được, bằng một cách nào đó, trong một thời gian ngắn đến khó tin. Nó vội vàng chạy vào nhà và phi thân lên gác 2. Tiếng đàn ngày một gần và ...

“ cách”

Cửa mở ra. Đúng là Minh Khang đang chơi thật.

Như biết là nó đang nhìn, Minh Khang vẫn cứ đánh đi đánh lại đoạn nhạc đó, gương mặt sung sướng mỉm cười. Nụ cười ngạo nghễ của kẻ chiến thắng.

- Sao nào? Chuẩn bị làm cô dâu đi em.

Hoa

Voan trắng

Rosie đứng trước gương, ngắm lại mình một lần nữa. lần thứ 2 mặc áo cưới đứng cạnh Minh Khang, con bé vẫn chọn một chiếc đầm ren đuôi cá. Không phải vì thích mà vì đây là thiết kế duy nhất nó thấy ko lòe xoè hay vướng víu lại tôn lên được đường cong. Đang giữa mùa đông nên nó chọn một chiếc váy dài tay, lưng cũng khoét vừa phải. Vuốt lại mép váy, nó biết đây chính là lần cuối nó được đứng cạnh Minh Khang, ánh mặt trời duy nhất của mùa đông. Nhưng nó là tuyết, hán là nắng ấm, nếu cứ nắm chặt ko buông đến cuối cùng, người tan chảy cũng chỉ là nó mà thôi. Người xấu sẽ gặp quả báo mà. Đúng ko?

“ Cách”

Cửa phòng mở, Minh Khang bước vào. Khuôn mặt hân hân rạng ngời hạnh phúc. Đây không phải lần đầu nhìn Minh Khang trong trang phục chú rể nhưng đây là lần duy nhất nó thấy hân hân thật sự đẹp, với nụ cười thường trực trên môi. Nó ngậy người ra rồi lại giật mình tỉnh mộng

- Đi thôi ko hết nắng bây giờ.

Nó muốn thoát ra khỏi không khí ngưng ngừng lúc này. Nhưng Minh Khang đã nắm lấy tay nó

- Khoan, còn thiếu một thứ.

- Thứ gì?- nó ngó lại mình xem còn sót bông hoa tai nào ko.

Nhưng thứ nó thiếu ko phải là một đôi hoa tai hay một chiếc vòng cổ, thứ nó thiếu là 1 chiếc nhẫn, chiếc nhẫn cưới. và chiếc nhẫn ấy đang nằm trong tay Minh Khang. Nó ngỡ ngàng nhìn theo tay hân. Cảm giác lạnh lạnh khi chiếc nhẫn chạm vào da tay khiến trống ngực nó đập thình thịch cho đến tận khi Minh Khang hôn tay nó thì chắc chắn là nó đã ngừng thở từ lâu rồi.

- Em là của anh.- hân tóm chặt lấy tay nó như sợ nó sẽ biến mất.

Nhẹ nhàng rút tay ra, nó giờ chiếc nhẫn lên ngắm nghía

- Minh Khang, anh đừng quên, lần trước bói bài, mệnh của em là có 2 đời chồng. Cứ đứng đó mà mơ.- rồi xách váy ra trước để lại hân đứng bủn rủn ở đằng sau.

Địa điểm nó chọn là biển. Dù hơi lạnh nhưng đổi lại, biển ngày đông rất xanh, rất trong hơn nữa vì những bô ảnh đẹp thì hy sinh chút cũng chẳng sao.

- Được rồi đẹp lắm, xích lại gần đi.

Tiếng anh thợ chụp cứ vang lên đều đều làm nó hơi mất tập trung trong khi Minh Khang thì vẫn thoải mái “tạo dáng”

- Thôi đi khi *** đồ ỏi. Ghê quá

- Ghê gì, đây gọi là chuyên nghiệp.- vừa nói, hân vừa kéo sát nó vào lòng kê cho đằng trước đang bấm máy lia lịa

Nó, dù thấy hơi bất tiện nhưng có gì đó trong lòng như cầu mong cho ngày này đừng kết thúc. Hương biển ngào ngạt trong từng thớ tóc, nó cố thu vào ki ức những nụ cười đẹp vòng tay ấm áp để rồi khi nghĩ đến một ngày kia phải xa con người này, nó bất giác chủ động đặt vào môi Minh Khang một nụ hôn. Thật dài.

Bên tai chỉ còn nghe thấy tiếng máy ảnh tanh tách cùng tiếng hô của anh thợ chụp

- OK, quá đẹp luôn.

Noel....

Chỉ còn vài ngày nữa sẽ đến

Không khí lại trở lạnh

Khắp nơi, những cây thông, những vòng quế treo cửa, những bông tuyết giấy dán đầy nơi ô cửa kính.

Sau ngày chụp ảnh cưới, Minh Khang phải vội vã lên đường vì chi nhánh của NOS ở Tokyo gặp trục trặc. Dù hắn có ý ở lại nhưng nó, chính nó lại là người cương quyết ép hắn đi bằng được. Nó cũng cố gắng hỏi xem ở đoàn diễn công chúa có buổi lưu diễn gì ở xa không nhưng có lẽ ko được may mắn như Minh Khang, cô ấy không có lịch diễn xa nào trong mùa Noel này. Thở dài một hơi, ngẩng mặt lên bầu trời, một chiếc máy bay vụt qua. Giờ này chắc Minh Khang cũng đang yên vị trên đó.

- Vĩnh biệt.- nó thì thầm chỉ riêng mình biết và mong ngọn gió sẽ đưa lời tiễn biệt ấy đến bên Minh Khang

Đưa Minh Khang lên đường xong cũng là lúc nó phải nhanh chóng quay trở về trụ sở với JJ. Victor Bovchav dù chưa đã động đến nó nhưng ông ta đã bắt đầu hành động. Các dữ liệu tuyệt mật của các tổ chức lớn nhỏ trong thành phố lần lượt bị đánh cắp. Nó biết là ai làm. Victor đang muốn dùng những tài liệu đó thao túng thế giới ngầm nơi đây, chính vì thế không còn cách nào khác, con bé đã nhận được lệnh thủ tiêu Victor từ K. Nhưng liệu có được ko, khi mà chính nó mới là người bị ông ta bắt thóp.

Đúng lúc đó, điện thoại nó reo lên bần bật. Số lạ. Trong lòng Rosie chợt dâng lên một nỗi bất an chưa từng thấy. Nhắm mắt lại, nó hít một hơi sâu lấy lại dũng khí để áp điện thoại lên tai.

- Ai đó?

Im lặng, một giọng nói quen thuộc bỗng cất lên

- Bảo bối, đã lâu ko gặp, con khỏe chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: The Games

Giữa biển người đông nghịt, Rosie cảm thấy giương như chỉ có mình bất động như một tượng đá. Giọng nói vừa rồi cất lên trong điện thoại như một mũi tên nhọn đâm ngang thanh quản con bé. Nó không thể cất lên lời gì. Cảm giác lạnh lan đến từng đầu ngón tay, từng sợi tóc của nó. Khó khăn lắm nó mới có thể cất lời

- Victor Bovchav.

Một tiếng cười sáng khoái nhưng lại lạnh đến gai người vang lên ở đầu dây bên kia. Nó biết thời gian chạy trốn đã kết thúc, bàn tay ấy lại một lần nữa vươn ra nắm lấy định mệnh của mình.

- Hết giờ chơi rồi bảo bối ạ.

Câu nói ấy vang lên rồi để lại một tiếng tút dài. Nó buông thõng 2 cánh tay đầy bất lực. Phải, ông ta nói đúng. Cuộc dạo chơi đã kết thúc. Đến lúc quay trở lại địa ngục rồi.

14h59p

Những đám mây u ám kết lại trên nền trời

Gió rít ngày một mạnh

Những con sóng bạc đầu như gào rú ngoài khơi

Chúng với những cánh tay to khoẻ đập mạnh vào bờ cát .

Nơi Rosie đang đứng là một bến tàu đã bỏ hoang. Nơi này giờ đây chỉ còn là chỗ đổ phế liệu. Những con tàu hoen rỉ đỏ quạch và loang lổ sơn với những vết thủng, vết lõm to tướng trên thân tàu. Xung quanh hầu như cô quạnh chẳng có ai, thật lý tưởng cho một cuộc gặp mặt ngày hôm nay. Lúc này, tâm trí Rosie hoàn toàn trống rỗng. Giống như một người đã được dự báo trước cái chết thì sẽ chẳng sợ gì nữa. Nhưng hôm nay nó không chết. Ngày mai, ngày kia, ngày kia cũng vậy. Nó sẽ ko chết, chí ít là Victor sẽ ko để nó làm vậy.

“Tít tít”

Đồng hồ trên tay con bé vang lên báo hiệu đã 14h đúng. Theo như lời hẹn nó nhận được từ tin nhắn vào sáng nay thì chần chẫn chẳng mấy chốc nữa mà nó sẽ được đối mặt với Victor Bovchav. Nó biết ông ta đang ở đâu đó trên những con tàu bỏ hoang này, thời gian sống và chịu sự huấn luyện khắc nghiệt của ông ta khiến cho nó đã quá hiểu bản tính của con người này. Và nó đã đúng.

Đằng trước, một con tàu chở hàng đã cũ đang lênh đênh trên mặt biển nhưng lại bị một sợi xích to neo chặt vào bờ. Thật giống tình cảnh của nó lúc này, muốn đi mà ko được. Một bóng người cao, to mặc vest đen thấp thoáng đâu đó đang tiến lại gần nó. Gã này Rosie biết. Là kẻ đi cùng ông viện phó hôm ở căn biệt thự Trịnh gia, kẻ có những bước chân ko đều trọng lực.

“Người quen”

Nó đứng đó đợi cho hắn đến nơi mới lên tiếng

- Ông ta đâu?

Gã đưa con mắt liếc nhìn nó từ đầu đến chân rồi thận trọng lên tiếng

- Trong kia.- vừa nói, gã vừa đánh mắt vào trong ra lệnh cho nó đi theo.

Rosie ko thích tên này cũng như thái độ của hắn nhưng với tình hình này cũng chẳng có cách nào hơn ngoài bước theo.

Càng vào trong thân tàu, ánh sáng càng yếu ớt. Nơi đây không có điện, chỉ có những vết sáng, khe sáng từ những lỗ thủng ở thân tàu chiếu vào. Cái lạnh từ kim loại thân tàu phả vào lưng nó. Gai người. Rosie nghe rõ từng tiếng trống ngực đang đập thình thịch trong lồng ngực. Ánh nhìn nó trong không gian ánh lên một tia sắc lạnh, tay nó cũng nắm chặt hơn.

Bỗng nhiên trước mặt xuất hiện 2 tên cầm súng máy đứng chắn trước cửa của một buồng tàu khá khảm nguyên vẹn nhất. hai tên đó vừa thấy nó đã đưa những tia lườm thù địch dọc người con bé. Nó cũng chỉ nhìn lại, ko có ý kiến gì bởi mọi thứ nó quan tâm ko phải 2 con gà què đó mà là người ngồi sau cánh cửa đang mở ra kia.

Mọi thứ yên ắng một cách đáng sợ. Nó đưa tay xoay xoay chiếc nhẫn Minh Khang tặng trên ngón áp út rồi cũng bước vào. Gót giày nó nện trên sàn tàu vang lên từng tiếng một. Người đàn ông trước mặt ngày một rõ. Một con người đã hơn 50 với đôi mắt xanh, hai hốc mắt sâu hoắm. Dòng thời gian đã để lại trên khuôn mặt quen thuộc ấy những vết đồi mồi, chân chim nhưng vết sẹo dài từ đuôi mắt đến gò má phải vẫn còn đó. Không thay đổi gì cả.

Ông ta ngồi đó, gõ từng nhịp vào thành ghế theo những bước chân của nó. Khuôn mặt gian hùng cùng cái nhìn sắc lạnh xuyên thấu ngay cả trong bóng đêm. Đằng sau ông ta là những tên người Nga to cao lực lưỡng với súng máy, lựu đạn đầy đủ. 1 bước, 2 bước. Đôi chân nó dừng lại trước ông ta. Hai người cứ đứng đó nhìn nhau, ánh mắt giao nhau sắc lẹm như tiếng kim loại vang trong không khí. Những tên lâu la bắt đầu nín thở lên lên liếc ông chủ của mình. Không giống như người con gái kia, chúng chưa bao giờ dám nhìn vào mắt ông chủ mình như thế.

Đột nhiên, Victor không ngồi im như trước nữa, ông ta đứng lên, hai tay giang rộng về phía nó. Một giọng nói khàn khàn vang lên

- Bảo bối của ta, chào mừng con về nhà.

Nó ko nói gì, chỉ nhếch mép nở một nụ cười rồi tiến về phía trước. Ông ta ôm chầm lấy nó. Mùi Volda Nga xộc vào mũi con bé. Vẫn cái mùi hương 13 năm về trước.

- Hãy chào đón em gái của chúng ta, Rosie

Ông ta buông nó ra và nói với những con người còn lại. Những kẻ đó, kể cả gã đã dẫn nó vào bắt đầu thay đổi thái độ, ánh mắt dịu xuống, ko thù địch, ko ghê lạnh. Nó cũng đáp lại bằng những ánh nhìn hết sức bình thường rồi nhoèn miệng cười một nụ cười lạnh.

- Ta rất ấn tượng với những gì con đã làm ở nhà họ Trịnh.- Victor vỗ vào vai nó

- Đương nhiên, người đã huấn luyện con rất tốt mà.- nó đã cố dò la nhưng ko thể đọc được suy tính gì từ con người trước mặt. Có lẽ nó vẫn còn quá non tay chăng?

Sau câu nói đó ông ta lại vang lên một tràng cười thoải mái nhưng điều đó chỉ khiến nó càng hoang mang thêm mà thôi

- Cũng sắp đến Noel rồi, ta muốn tặng con một món quà.- khuôn mặt Victor như tối lại. Ông ta đang mưu tính gì đó.

Nó ko thể mất bình tĩnh trước con người này. Nếu để lộ sơ hở, mọi chuyện sẽ đổ bể.

- Vậy sao, người làm con tò mò đấy.

Ông ta lại vỗ vỗ vào vai nó

- Cứ từ từ, cũng ko có gì to tát chỉ là ta muốn con gặp vài người.

Câu nói của Victor cất lên cũng là lúc cánh cửa sắt lại một lần nữa mở ra. Một tên mặt mũi khó ưa kéo xềnh xệch hai con người bị trói và bịt mắt xuống xuống sàn tàu lạnh giá.

“JJ, công chúa”

Nó thẳng thốt nhưng gương mặt vẫn như không. Người bên cạnh, Victor lọc lõi thu vào tầm mắt mọi cử chỉ nét mặt nó.

Dưới sàn tàu, hai dải băng bịt mắt cùng dây trói của JJ và công chúa được tháo ra. Trong khi JJ còn đang nheo mắt thích nghi với ánh sáng thì bên cạnh công chúa đã hét lên một tiếng rồi run lập cập nép vào người JJ. Lại một tràng cười nữa vang lên

- Rosie, con xem. Công chúa của con vẫn sợ ta y như vậy.

Victor tiến đến gần hơn bọn họ, kéo công chúa ra khỏi JJ. Nó đứng im lặng ko nói gì. Nhìn khuôn mặt trắng bệch của công chúa nó biết cô đang sợ nhưng lại ko thể làm gì. JJ tuy hiểu nhưng anh vẫn thấy sợ thái độ ấy của nó. Lạnh và vô tình. Anh không nghĩ nó lại có thể sát đá đến vậy. Bên tai, tiếng hét của công chúa ngày càng lớn, những âm thanh ú ớ trong cổ họng vang lên chói tai rồi im bật. Cô ấy ngất lịm đi. JJ vội vàng giằng tay hai kẻ đang giữ chặt lấy vai mình ra cố sức chạy về phía công chúa. Khung cảnh bỗng trở nên hỗn loạn

- Cũng ngạc nhiên đó.- nó lên tiếng kết thúc mọi rắc rối này dù trong lòng đang hoang mang vô cùng. – Người muốn gì ở họ.

Victor ra hiệu cho 2 tên kia buông JJ ra rồi quay lưng lại tiến về phía nó.

- Xem nào, công chúa vẫn vô dụng như xưa. Còn tên kia- ông ta nhìn JJ- có vẻ được việc, thành tích cũng khá. Có thể tận dụng được.

Nó đưa mắt nhìn ra phía JJ, anh vẫn đang ôm chặt công chúa ở nơi ấy.

- Chỉ vậy thôi sao? Vậy thì món quà này thật sự có ích rồi.

Trước mắt mọi chuyện có vẻ đang yên ổn đi vào quỹ đạo nhưng trực giác của nó mách bảo vẫn còn thứ gì đó. Một thứ gì đó ghê gớm.

- Ô, nhắc đến món quà ta mới nhớ. Họ chỉ là thiệp mừng mà thôi. Món quà của con ở đây.

Rosie nhìn theo tay Victor chỉ xuống. Đó là một nắp sắt của khoang rỗng dưới boong. Người ta vẫn hay bơm, rút nước vào khoang để điều chỉnh sự chìm nổi của tàu. Nhìn cái nắp sắt dần dần được mở ra mà lòng như có lửa đốt. Nó biết Victor sẽ ko dễ dàng gì buông tha cho nó vì vậy dưới cái nắp kia chắc chắn phải có cái gì đó kinh khủng lắm.

“Cạch”

Tối om. Có lẽ ánh sáng ko thể chiếu xuống nơi này nên nó không thể nhìn rõ thứ bên trong. Như hiểu tâm trạng nó, Victor nhanh chóng ra lệnh cho 1 tên mang đèn pin đến.

Đèn pin vừa bật lên cái tách cũng là lúc trái tim nó ngừng đập, mọi mạch máu căng phồng dưới da, hai đầu gối như muốn nhũn ra khuỷu xuống. Dưới đó, ko phải là một thứ gì, một cái gì mà là một người. Một người con trai với vết thương toang hoác, rỉ máu xối xả ở đầu, tay bị trói chặt lên móc, chân cố định với sàn khoang bằng một sợi xích sắt to tướng.

“Minh Khang”

Nó như muốn hét lên trong khoảnh khắc đó nhưng khuôn mặt vẫn lạnh như không, thân xác bất động ko nói lên lời.

- Nghe nói đây là người yêu con?- Victor vừa nói vừa đi xung quanh nó- sao thế? Trái tim rung động rồi à?

Rosie biết đây là một phép thử. Nhìn Minh Khang lòng nó thấy đau. Nó muốn xông lên làm một trận nhưng đồng thời cũng biết nếu manh động bây giờ, ko những Minh Khang, nó mà cả JJ và công chúa cũng sẽ chết.

- Đương nhiên là không. Chỉ là tò mò muốn thử cảm giác mạnh một chút thôi?

- Vậy cảm giác thế nào?- ông ta vẫn ko buông tha nó

Roise đứng giữa một bên là Victor, một bên là Minh Khang bản thân đầy mâu thuẫn nhưng lại ko thể biểu lộ. Vẫn với ánh mắt lạnh nhạt ấy, nó nhìn Minh Khang rồi lại nhìn Victor

- Vô vị

Bên dưới khoang, Minh Khang đã lờ mờ tỉnh vì bị ánh đèn chiếu vào mắt. Kí ức cuối cùng còn sót lại trong trí não hắn là vụ tấn công bất ngờ tại sân bay. Đầu hắn đau như búa bổ, toàn thân thì như bị kéo căng ra. Hình như hắn nghe được ai đó đang nói chuyện. Ngược mắt nhìn lên, hắn bàng hoàng nhận ra người đó là Rosie. Nhưng ko phải Rosie thường ngày của hắn. Dựa vào những đoạn hội thoại đứt gãy hắn nghe được trong cơn mê man thì hình như bản thân Minh Khang cũng đã lờ mờ hiểu ra mọi chuyện. Hắn biết chuyện gì đang xảy ra với mình, hắn ko quan tâm. Hắn chỉ muốn biết Roise của hắn như thế nào mà thôi.

Trái với Minh Khang, nó không dám nhìn thẳng vào ánh mắt hắn bởi đến tận giờ phút này ánh mắt ấy vẫn hướng về phía nó với những gì là quan tâm, là lo lắng. Thật sự là hắn ngốc hay là quá ngốc đây?

Như đã biết, Victor ko phải là một kẻ dễ tin người. Vụ này ko thể kết thúc trong êm thấm được.

- Thật sự là vô vị sao?- ông ta đang dồn nó

Nó biết Victor muốn gì. Cuộc chơi này, nó đã thua ngay từ khi mới bước vào. Ngay từ đầu, ông ta đã nắm đằng chuôi mọi chuyện. Bây giờ thì nó đã hiểu, biểu tượng Hoa hồng đen mà JJ gửi cho nó qua tin nhắn là giành cho ai. Là Minh Khang. Ông ta muốn nó tự tay giết Minh Khang. Phải, bây giờ nó đã hiểu. Chỉ tiếc rằng đã quá muộn mà thôi. Một nụ cười lạnh, nó đưa tay về phía Victor

- Đưa con khẩu súng

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Noel Không Bao Giờ Đến

- Đưa con khẩu súng

Sau câu nói đó của Rosie, một khẩu súng ngắn ngay lập tức được Victor đặt vào tay nó. Ông ta lại bắt đầu với nụ cười nhếch mép gian hùng thường ngày của mình rồi nhìn nó chăm chú. Giường như ông ta đang cố bắt lỗi nó trong cuộc chơi này. Nhưng ko thể. Sắc mặt con bé từ khi bước vào nơi này cho đến bây giờ vẫn y nguyên một gam lạnh, ánh mắt vẫn hững hờ vô tình đến tàn nhẫn.

Nó cầm khẩu súng rồi lên nòng. Tiếng đạn kêu lên lạnh toát trong không khí. Một động tác dứt khoát đến không ngờ, họng súng chĩa thẳng vào con mồi phía dưới khoang. Trong khoảnh khắc đó đồng tử nó có chút dao động rồi lại trở lại như bình thường.

- Rosie, dừng- JJ thắng thót hết to. Nhưng nó mặc kệ tất cả

Minh Khang nhìn lên, miếng băng dính ở miệng khiến hắn ko thể cất lên lời. Lời nói từ biệt. Hắn không trách nó. Hắn quá hiểu tình hình và cũng quá hiểu thế giới của nó. Chuyện này thực sự ban đầu cũng có ngạc nhiên đôi chút, cũng sợ cái chết đôi chút nhưng nếu cái chết ấy có ích, đối với nó Sẽ chẳng còn gì phải sợ nữa.

- Nếu không thể quay đầu vậy anh sẽ bước cùng em

- Được thôi, nếu anh bằng lòng đem tính mạng ra đổi.

- Anh bằng lòng

- Kể cả khi em chĩa súng vào anh

- Phải, kể cả khi em chĩa súng vào anh, không cần biết là vì lý do gì nhưng nếu mạng sống của anh có thể cứu được em, anh sẽ tình nguyện nhắm mắt.

Đoạn hội thoại ngày nào hiện lên trong kí ức của Minh Khang. Có thể thiên hạ cho hắn là ngốc nhưng ngày hôm ấy nói ra câu đó hắn ko hối hận, ngày hôm nay lại càng ko. Những giây phút cuối cùng của cuộc đời, hắn cố nâng cao đầu lên dù gáy và vai đang đau buốt. Nở một nụ cười như mỗi sáng vẫn vậy, hắn cúi đầu và nhắm mắt ko chút chống cự.

Đôi mắt Rosie vẫn trừng trừng mở to, răng con bé nghiền chặt trong miệng, tay xiết cán súng như muốn bóp nát nó ra. Nó không còn nghe thấy nhịp đập trái tim mình nữa nhưng hoàn cảnh ko cho phép nó chần chừ. Ngón trỏ đặt ở cò súng bắt đầu cử động

“ 1, 2,...”

Nó đếm thầm trong đầu

“ 3”

- Khoan đã

Một cánh tay chụp lấy họng súng của nó. Là Victor.

- Không cần tốn sức bảo bối của ta như thế.

Ông ta rút lại khẩu súng từ tay nó. Nó đưa mắt nhìn theo. Không, Chuyện này chưa thể kết thúc. Và nó đứng. Ông ta bắt đầu ra lệnh cho tên thuộc hạ đứng cạnh. Nó không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh nhất có thể. Nhưng chỉ một lúc sau bên tai con bé vang lên tiếng nước chảy. Càng ngày càng lớn. Rosie liếc nhanh xuống khoang. Những bọt khí trắng đục nổi lên. Nó hiểu vì sao.

Victor vốn ko tha cho Minh Khang. Ông ta muốn hắn chết đau đớn hơn. Tiếng nước, chính là bọn họ đang bơm nước vào khoang rỗng. Ngày một nhiều, ngày một dữ dội. Minh Khang thấy lạnh ở chân, hắn đã hiểu ra kết cục của mình.

Mực nước đã đến đầu gối

Hắn cười với nó, nụ cười nó vẫn thường gọi là nhe nhón

Mực nước quá hông

Hắn vẫn cười

Mực nước đã đến ngang vai

Hắn chuyển tầm nhìn vào chiếc nhẫn ở cánh tay đang buông thõng của nó. Mãn nguyện

Và rồi nước dâng nhanh đến cổ, áp suất nước khiến Minh Khang thấy khó thở. Hắn bắt đầu vùng vẫy.

Phía trên nhìn xuống, đầu gối nó như đang nhũn ra. Nó muốn nhắm mắt lại, quên đi tất cả mọi chuyện nhưng lý trí vẫn buộc hai con mắt nó phải trừng trừng nhìn người ấy đang chết dần. và đau đớn hơn, hắn ko hề oán trách nó.

Mực nước đã quá đầu Minh Khang. Trong khoảnh khắc đó Rosie nghe văng vẳng đâu đây tiếng chuông nhà thờ khi lần đầu tiên nó và Minh Khang bước vào lễ đường, cái bóng rất nơi gò má khi hắn tắt nó, mùi vị ngây ngây của chiếc bánh khúc cây trào lên ở đầu lưỡi, ánh đèn flash của chiếc máy ảnh và vòng tay ấm của ai đó đang nắm chặt lấy vai mình

Những bọt khí nổi lên ngày càng nhiều trong giây lát rồi tắt lịm. Minh Khang như tan ra trong làn nước biển mặn chát. Nó không nghe thấy trái tim mình đập cũng như không còn nghe thấy nhịp thở của Minh Khang. Có phải hắn đã bỏ nó lại mãi mãi ko?

- Sao, người hài lòng rồi chứ?- nó quay sang Victor đang đứng khoang tay này giờ ở bên cạnh. Không một tia cảm xúc, ko đau lòng. Khuôn mặt nó trước làm sao giờ vẫn vậy. Vỡ kịch đã hoàn toàn thành công.

- Con luôn làm ta hài lòng.- Ông ta vỗ vỗ vào vai nó rồi khoát tay ra lệnh rút quân khỏi nơi này.

Victor đã quay đi nhưng nó vẫn còn đứng lại. Đôi mắt nhìn chăm chú vào khoang nước dưới chân, ở đó ánh mặt trời của nó đã tắt lịm. Mọi kí ức lại một lần nữa tràn về, quay vòng và cuối cùng kết tinh thành cái gì đó uồn ướt ở nơi khoe mắt, nóng hổi và lẩn dài trên gò má. Cứ lần, cứ lần mãi.

Mặt nước phẳng lặng trong khoang rỗng dưới chân chợt lay động, 1 làn sóng nhỏ toả tròn, lan, lan mãi xa Vị mặn của nước mắt hoà lẫn vào vị mặn của muối biển

Rosie quay lưng bước đi không lưu luyến, ánh mắt lạnh lùng hơn bao giờ hết. Nó nhìn JJ. Trong tíc tắc, JJ cũng sững người, rùng mình. Anh cảm nhận được trong đáy mắt nó một ngọn lửa, ngọn lửa thù hận bùng nổ và mãnh liệt chưa từng thấy.

Tiếng sóng như gào rú thảm thiết ngoài khơi

Gió rít lên âm âm như cào cào

Nền trời âm đạm rách toạc từng mảng

Rosie bước lên ghé sau lưng Victor. Ông ta có vẻ vui vì bảo vật lâu nay thất lạc đã quay về với mình. Đã từ lâu Victor không thể thực hiện những kế hoạch của mình một cách hoàn hảo và trót lọt vì bọn tay sai ngu ngốc. Nhưng nó thì khác, hoàn toàn thông minh và không có điểm yếu. Nếu ông ta là một nghệ nhân điêu khắc thì nó chính là tác phẩm tâm huyết cả đời của ông ta.

Sau ngần ấy năm giương như Victor vẫn không thay đổi, nó nhận ra được điều này khi nhìn thấy nơi ghé sau vẫn có một chai rượu đặt trên một chiếc bàn

đặc biệt được thiết kế riêng giành cho ô tô. Volda Nga. Ông ta nghiện loại rượu này.

- Ta rất mừng khi con trở lại, những năm qua rốt cuộc là con đã sống thế nào?- vừa nói ông ta vừa rót cho nó một ly rượu

Hai người cùng ly rồi uống sạch

- Giết người và sống sót.- đặt ly rượu xuống bàn, nó cầm chai Volda lên và rót vào cái ly rỗng tuếch của Victor

- Có thể mở nhạc to hơn chút được ko?- nó nói với tên lái xe, cũng là tên đã đón nó ở bến cảng.

Victor dù là tên xã hội đen nhưng lại có một sở thích trái ngược với nghề ông ta làm đó là nghe nhạc giao hưởng. Thói quen này với bản chất con người hằn đố nhau chan chất nhưng nó mặc kệ, hôm nay, nó sẽ cho ông ta biết tai hại của việc này thế nào.

Nhìn sau lưng, đám lâu la đã rẽ ngoặt một đường khác. Chắc chúng có nhiệm vụ cần làm. Xung quanh trời đông trở tối nhanh. Đoạn đường này lại là đường dốc đi lên một ngọn đồi nhỏ, xung quanh toàn là vách đá, tuy ko cao nhưng nham nhở nhiều đá vụn.

“Một nơi quá lí tưởng”

Roise lại vừa rót thêm một ly nữa cho lão già Victor vừa thưởng rượu vừa nghe nhạc nhưng ngay khi ông ta ngửa cổ lên nhấp rượu nó đã cầm chai rượu Volda trên tay đập cái choang vào cửa xe. Victor giật mình nhìn lại tình hình nhưng nhanh như cắt nó lao người lên, một tay bịt miệng ông ta một tay cầm mảnh vỡ của chai rượu vừa đập dâm mạnh vào lồng ngực Victor. Ánh mắt nó rực lửa. Chưa bao giờ con bé thấy khát máu như lúc này. Hình ảnh Minh Khang lịm dần rồi tắt thở trong làn nước lạnh khiến nó không thể ngừng lại. Nó điên cuồng dâm liên tiếp vào lồng ngực Victor. Ở nơi đó nát tươm chẳng chừa những vết, những mảnh thủy tinh vụn. Máu trào ra từ khoé miệng ông ta ướt cả tay nó.

Ghé trước tên áo đen thấy phía sau có bất thường vội quay lưng lại đưa súng lên. Một cái đập chân khẩu súng văng về phía nó đồng thời cũng làm cho chiếc xe mất lái trượt bánh trên đường. Người nó ngã va vào cánh cửa đau nhói, thân xác vừa nguội lạnh của Victor cũng đổ ập vào người nó nhưng không hề tên kia có cơ hội phản công, nó cầm khẩu súng dưới sàn xe dí sát vào lưng Victor bắn xối xả. Những viên đạn đồng đi xuyên qua lồng ngực nát bét của ông ta găm vào cổ họng gã lái xe.

“Rầm”

Nó nghe tiếng xe mất lái va vào rào chắn bên đường. Mọi thứ trong xe đảo lộn và quay vòng...

Chiếc xe cứ chệch choạng rồi lao xuống vực. Những mảnh kính văng ra, thân xe trầy xước đầy vết lõm và chỉ 1,2p sau, một tiếng nổ vang trời làm đổ rực góc trời chiều tối. tàn lửa như nuốt trọn lấy những con người trong xe. Không còn dấu hiệu nào của sự sống.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Sang Trang

Rosie, một khi con động lòng cũng là lúc thần chết đến gặp con

Nó không phải con tôi

- Hân Hân. Hân Hân

Đau đớn và tủi khổ. Tôi sẽ khiến cô khóc hết nước mắt mà quý gối xin tha.

Cuối cùng cũng tìm được em rồi

- Cô chủ, cô có nghe thấy tôi nói gì ko?

Kể cả khi em chĩa súng vào anh

- Xin lỗi gia đình nhưng có lẽ sẽ mất một thời gian để cô ấy tỉnh lại

Nếu như anh chơi được đoạn nhạc vừa đánh khi em trở về thì chúng ta sẽ đi chụp ảnh cưới

Đưa con khẩu súng

Em là của anh

Nhẹ, rất nhẹ. Cơ thể nó như được nhấc khỏi mọi vật chất và trôi lơ lửng trong không ai. Âm thanh. Hỗn độn lắm. Hình như có ai đó đang gọi tên Hân Hân, Hân Hân là ai. Quá nhiều màu sắc để có thể nhìn thấy, những câu nói vô nghĩa và những mảng kí ức vô thức. ủa về, đan xen vào nhau rồi lại vỡ vụn ra, từng mảnh, từng mảnh nhỏ.

Trên mảnh đất quý vương gieo hạt giống tội lỗi ngày nào, giữa giá tuyết những cánh hoa đen đúa cứ rơi, cứ rơi, cứ rơi mãi Cho đến khi Một nụ hồng đỏ thắm vươn cánh trên nền trời u ám

Nó hấp háy hàng mi rồi chột mở mắt. Một căn phòng trắng toát và nồng nặc mùi este. Những ống tiêm, dây dẫn chằng chịt

“ Bệnh viện chăng?”

Không phải. Rõ ràng không phải bệnh viện.

“ Đây là nơi quái quỷ nào?”

Nó gắng gượng mãi mới nhấc nổi thân hình nặng trĩu của mình lên. Xung quanh không có một ai cả không gian lại yên tĩnh đến vô cùng. Khẽ đặt chân xuống giường nhưng đầu gối lại mềm nhũn ra tưởng như không còn sức lực, muốn đứng lên nhưng lại như có bàn tay vô hình níu lại. Khó khăn, vất vả mãi nó mới vịn được vào thành giường bước vài bước chập chững như đứa trẻ tập đi.....

“ Một chiếc gương”

Nó lết lại để nhìn rõ hơn bản thân mình. Nhưng đập vào mắt nó là một cô gái gầy nhẳng với khuôn mặt xanh xao vàng ửng với một dải băng trắng băng qua đầu

“ Cái gì đây? Sao mình”

Một cơn đau len lõi khắp trí óc nó. Đau, đau lắm. Nó ngồi thụp xuống, mọi thứ cứ đảo điên cả lên, cái gì cũng xoay vòng vòng

“ Cạch”

Nó nghe thấy tiếng mở cửa sau đó là một giọng hét thất thanh vang lên. Cửa phụ nữ, hình như là người đang đỡ nó dậy

- Cô chủ, người tỉnh rồi sao? Sao lại tự ý xuống giường chứ?

Nó muốn hỏi nhưng lại ko đủ sức, người cứ nhũn ra để mặc người phụ nữ đó xốc lên giường. Giọng bà lại the thé vang lên

- Cậu chủ, cậu chủ, cô chủ tỉnh rồi?

Cơ thể lại một lần nữa được đặt xuống giường nhưng nó ko muốn nằm nữa. Khó khăn lắm nó mới ngồi dậy được, hơn nữa còn bao nhiêu câu hỏi trong đầu nó còn đang ngổn ngang

- Cô ơi,

Đúng lúc đó cánh cửa lại một lần nữa bật mở. Một chàng trai tầm thước với gương mặt góc cạnh rắn rỏi cùng làn da nâu quyền rũ, nhưng ở anh, có cái gì đó lạnh, rất lạnh.

- Hân Hân, em tỉnh rồi sao?

Trái ngược với thái độ hời hợt của người phụ nữ vừa rồi anh ta rất bình thản trước nó

- Tỉnh sao? Tôi đã ngủ được bao lâu rồi?- nó ngơ ngác nhìn quanh- mà đây là đâu? Ai là Hân Hân và cả mấy người nữa, mấy người là ai vậy?

Người phụ nữ và chàng trai mới vào bỗng ngẩng người nhìn nhau một lúc. Và vẫn như vậy, người phụ nữ kia hời hợt gọi điện cho ai đó trong khi người con trai kia lại rất bình tĩnh coi như ko có gì xảy ra.

- Hân Hân, em ko nhớ chuyện gì sao? Em có biết tôi là ai và em là ai không?

Đôi mắt nó lạc vào khoảng không vô vọng, ánh nhìn chìm trong bóng tối. Con bé lắc đầu một cách vô thức

Sau một hồi nao nức căn phòng lại trở lại với những gì yên tĩnh vốn có. Bà quản gia có vẻ lo lắng đi đi lại lại thì thoáng ngó nghiêng vị bác sĩ đang kiểm tra cho nó bên giường. Chàng thanh niên vừa nãy thì ko, anh vẫn rất bình thản, ngồi khoanh tay một góc phòng bấm bấm cái gì đó trong điện thoại. Những người này và mọi thứ ở đây thật sự rất xa lạ. Nó hết nhìn bà quản gia rồi đến người mà bà ấy gọi là cậu chủ, không khá hơn. Nó không cảm nhận được bất cứ mối quan hệ gì với những người này.

“ Á”

Vị bác sĩ đột nhiên rút kim truyền ra khỏi ven tay nó khiến con bé vội nhủ mày và rút tay lại. Hiện giờ rất hỗn loạn, nó không có cảm giác an toàn, rất bất an. Và bất an hơn hết là trong đầu con bé chẳng có lấy một thứ gì, một kí ức hay hình ảnh gì chỉ văng vẳng đâu đây như một tiếng nổ vang khắp trí óc.

Bỗng nhiên cửa phòng bật mở, lại xuất hiện thêm 2 chàng trai tuấn tú nữa hối hả bước vào. Đúng thật là loạn hết cả lên. Sao lại nhiều người đến thế? Nhiều khuôn mặt xa lạ đến thế.? Họ nói những điều mà nó không sao hiểu được. Mọi giác quan của con bé theo một phản xạ vô thức đều ở tư thế sẵn sàng chiến đấu như đã được lập trình sẵn trong khi chủ nhân còn chưa biết phải nhắm vào ai trước tiên. Đúng lúc ấy cả 3 người thanh niên thôi ko thì thào to nhỏ nữa mà đều quay ra nhìn nó. Một trong số họ bước đến

- Hân Hân, em ko nhớ bọn anh là ai sao?- anh ta đặt tay lên vai nó dò hỏi

Nhưng con bé nhanh chóng đẩy tay anh ta ra

- Thật sự xin lỗi, tôi ko biết gì hết.

- Gia Huy- anh chàng đó ái ngại quay lại nhìn chàng thanh niên lạnh lùng từ đầu đến cuối vẫn ngồi yên trên ghế kia. Nó cũng nhìn anh ta. Anh chàng đó ko nói ko rằng thân nhiên đứng đây rồi nhanh chóng bước ra ngoài. Ông bác sĩ thấy vậy cũng vội vàng cất ống nghe vào cặp rồi chạy theo.

Hai người con trai vừa mới bước vào lại nhìn nó một lần nữa rồi mỉm cười

- Em nghỉ đi, Hân Hân. Bọn anh ra ngoài với Gia Huy một chút

Bây giờ thì chỉ còn bà quản gia với nó ở lại trong phòng. Phải làm sao đây? Nó thấy mình y hệt một con mèo bị cắt râu mất hết phương hướng, ko biết phải nói gì, ko biết phải làm gì?

- Cô chủ, cô thật sự ko nhớ gì sao?- bà quản gia bỗng nước mắt lưng tròng vuốt má nó

Nó cũng hoảng hốt lắm chứ. Đột nhiên tỉnh giấc thấy đầu mình bị băng trắng rồi bị một đám người xa lạ vào nhìn chăm chăm, nắm tay nắm chân nói một loạt những điều vô nghĩa thì thử hỏi sao không sợ được. Đó là chưa kể trí nhớ tồi này khiến nó ngay bản thân mình cũng ko biết là ai, những thứ ngôn ngữ cứ loạn lên trong đầu nó, mỗi câu nói ra đều cảm thấy rất là khó khăn. Nhưng đó chỉ là mọi thứ đang diễn ra trong sâu thẳm con người con bé. Còn ngoài mặt, nó biết là mình ko có chút lo lắng gì, chỉ hơi ngơ ngác một chút mà thôi.

- Cháu Cháu chỉ nhớ hình ảnh cuối cùng là, là một vụ nổ, một chiếc ô tô đen, máu, hình như có cả máu nữa cô ạ, nhiều lắm

Con bé thu người lại trên chiếc giường thanh thanh và nhọc nhằn về lại từng kí ức chớp vá còn sót lại trong đầu.

- Cô chủ, ko sao rồi. Không sao nữa rồi. Cô bị bắt cóc và bị tai nạn trên đường tháo chạy, mấy tên đó định dùng cô uy hiếp cậu chủ nhưng giờ ko sao rồi, ko sao rồi ...

Vừa nói bà ấy vừa ôm nó vào lòng rồi vỗ vỗ vào lưng con bé an ủi

“Bắt cóc? Uy hiếp”

- À đúng rồi cô ơi, người có tên là Gia Huy, cậu chủ của cô ý. Đó là ai vậy ạ?

Bà buông nó ra, ngưng khóc chỉ nhẹ nhàng kéo chăn đắp lên người nó

- Cậu chủ, là chồng cô.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Cuộc Sống Mới

Thời gian bóc mòn mọi tạo vật

Dù là tạo vật của Chúa

Hay

Đó là tuyệt phẩm của những kẻ tội đồ.

Đã 1 tuần trời nó phải nằm chôn chân bó gối trong căn phòng trắng toát đó. Ôi, ngột ngạt và khó chịu làm sao. Giống như một tên tội nhân vậy. 1 tuần đi qua mà tường đã hết 1 năm biệt giam nơi hoang đảo. Mặc dù trong đầu nó vẫn trống không như một căn phòng rỗng rỗng những chỉ ít qua khoảng thời gian này nó cũng biết được những con người trong nhà không hề có ý định hại nó. Nhưng thực tế là từ khi tỉnh dậy đến giờ nó mới tiếp xúc với 2 người. 1 là bà Hồng quân gia, 2 là người mà bà Hồng nói là chồng nó. Gia Huy. Đấy. Mà ko nhắc đến thì thôi chứ nhắc đến mới thấy từ hôm nó tỉnh đến giờ nó chưa gặp lại anh ta lần nào.

“Kì vậy, vợ tai nạn suýt chết mà sao ko quan tâm”

Nó vừa nghĩ lung tung vừa bước xuống giường tiến lại gần hoi cửa sổ

“Hay là sắp li dị”

Cánh cửa phòng mở ra, một làn không khí mát lạnh cuốn nó vào lòng.

“Hoặc là anh ta ko muốn chia tài sản khi ly dị nên cố tình hại mình vì vậy bây giờ ko dám đến thăm. Cũng có thể.”

Nhìn cuốn lịch để bàn thì cũng đã chớm xuân rồi, ko biết là bản thân đã ngủ được bao lâu nhưng trực giác trong lòng nó mách bảo giấc ngủ ấy ko hề ngắn. Chỉ có điều, mấy ngày nay dù không biết cụ thể là gì nhưng lúc nào trong lòng con bé cũng cảm thấy thấp thòm, giống như đánh mất một cái gì đó quan trọng, một ai đó, và những gì gì nữa mà bản thân ko hiểu được.

“Ai...”

Đấy, cứ mỗi lần cô nhớ xem đó là thứ gì thì đầu lại buốt như thế

“Thôi vậy, ko có nữa, sáng nay dậy sớm thử xuống nhà xem thế nào”

Con bé lục đục chui vào nhà tắm thay bộ pijama đang mặc trong người ra, cái bộ đồ rộng thùng thình mà nó cứ ngỡ là mình đang bơi trong đó. Xem nào, hôm nay phải làm cái gì đó có ý nghĩa chứ không phải là cứ nằm bệt ở trên giường. Mục tiêu đưa ra là chỉ ít phải tìm hiểu xem mình là ai? Người có tên Hân Hân là mình chẳng? Có lẽ vậy.... Vừa nghĩ nó vừa ngó nghiêng tìm kem rửa mặt

“Dầu gội, kem đánh răng, bàn chải, khăn mặt, ... hoa hồng đen, xà bông, dầu xả,... khoan đã, hoa hồng đen”

Nó vội vàng quay lưng lại trước gương. Bên vai trái, xuất hiện một bông hoa hồng đen, dưới thân cây là 1 con rắn đang quấn quanh.

“Hình xăm này”

Tự dưng nó thấy toàn thân lạnh cả đi. Dù ko hiểu hình xăm trên vai nó có ý nghĩa gì và tại sao nó lại chọn xăm hình đó nhưng bản năng mách bảo nếu để lộ chuyện này, e chừng không ổn vì vậy nó lại cẩn thận đổi lại chiếc áo có vai kín đáo hơn đôi chút rồi bước xuống nhà.

Nơi nó đang ở là một căn biệt thự được xây theo kiến trúc gothic thế kỉ 19, màu sắc chủ đạo là đen và trắng, khá là lạnh và trầm. Y hệt như chủ nhân của nó. Nó ko ưa kiến trúc này cho lắm. Điểm nhấn duy nhất mà nó coi là tạm được chính là kiến trúc nhà vườn Nhật Bản ở sân sau – nơi mà nó vừa hái mấy bông hoa này vào. Thực ra là đi một vòng để tìm bác Hồng nhưng ko thấy nên con bé đang cặm cụi, lúi húi dưới bếp tìm cái ăn. Lắm lúc nghĩ nhà ko có người thế này lại hay, có thể tự do hoạt động

“Còn 3p nữa, sắp xong rồi”

Nó cầm đám hoa vừa hái ngoài vườn vào một chiếc bình rồi đặt vào cái bàn ở giữa phòng ăn. Xong xuôi, nó định quay ra lấy đĩa nhưng bỗng nhiên nghe thấy có tiếng động trên lầu. Mặt con bé trắng lại, ko còn vui vẻ như trước. Nó ko hiểu bản thân mình đang làm gì và sắp phải đối mặt với ai nhưng điều gì đó thôi thúc nó lùi dần, lùi dần cho đến khi vị trí nó đã cận kề giá đựng dao trong nhà bếp mới dừng lại.

Nó đã sẵn sàng

Nhưng không ...

Ngay khi con bé định rút dao thì một khuôn mặt vừa lạ vừa quen đập vào mắt nó. Mọi giác quan lại trùng xuống như chưa hề có một cuộc chuẩn bị nào trước đó.

- Ồ

Nó nhìn Gia Huy đang đứng khoanh tay ở cửa không biết nói gì. Quan hệ chưa rõ hoặc quá rõ giữa nó và anh khiến con bé ko biết mở miệng thế nào. Đẳng kia, Gia Huy cũng vậy. Hay đó chỉ là suy đoán của nó, anh vốn ko định nói với nó lời nào, mặt lạnh ngắt như thảm phán nhìn nó.

- Good morning- nó cười gượng vì ko biết phải làm gì.

“Tĩnh Tĩnh”

Đột nhiên tiếng lò vi sóng vang lên phá tan bầu không khí kì quặc đó. Nó vội vàng đeo găng tay vào rồi mở lò ra. Một mẻ bánh medeleine vàng ruộm thơm mùi vani ra lò. Đang vui với mẻ bánh vừa rồi thì bất chợt nó nhớ ra còn có một người đằng sau lưng nên dừng việc hí hoáy với khay bánh lại, nó

quay sang hỏi Gia Huy.

- Thử một cái chứ?

Gia Huy đã ngồi vào bàn từ lâu và đang chậm chậm rót cà phê vào cốc

- Em cũng biết nấu nướng sao?- anh hỏi nhưng mắt vẫn chú ý vào những giọt cà phê nâu

- Ồ ko biết à ko, là ko nhớ, chỉ thấy nguyên liệu và thấy hơi hơi quen tay nên thử làm thôi.- nó nhún vai- anh biết đấy, chỉ là bột mì, bơ, trứng

- Tôi thích yên tĩnh vào buổi sáng- nó chưa nói hết câu thì Gia Huy đã đưa tay lên ý nói ngừng lại chặn lời nó

Nói thật, hình như ông chồng của nó hơi khó tính thì phải.

- Ồh, yên tĩnh, tôi cũng thích yên tĩnh vào buổi sáng lắm, thật thoải mái và

Một lần nữa Gia Huy lại chặn họng con bé. Bằng một cái nhìn sắc lạnh. Nó không nói gì nữa mà lặng lẽ ngồi xuống và tự rót cho mình một cốc cà phê. Nhìn khuôn mặt đơ ra vì lạnh của kẻ mà nó có lẽ phải thừa nhận là chồng khiến con bé ko thể ăn ngon được, chỉ gầy gầy vài miếng bánh và chút cà phê rồi quyết định đứng lên.

- Hân Hân

Khi nó đang định bụng bước ra khỏi nơi này thì bỗng dưng Gia Huy lên tiếng. Nó ko nói gì chỉ hất hàm hỏi ngược lại. Yên tĩnh thì con bé cho anh yên tĩnh. Gia Huy cũng nhìn cái mặt căng căng của nó vài phút rồi lòi trong túi áo ra một vật. Hình như là một chiếc nhẫn.

- Khi tìm thấy em, em nắm chặt vật này ko buông.

Nó đưa tay ra đón chiếc nhẫn. Không có gì đặc biệt cũng ko có gì quý giá, nhìn kĩ lắm thì cũng chỉ thấy một chữ K lỏng trong một bông hoa hồng nhỏ xíu ở mặt trong của nhẫn

- Quan trọng lắm sao?- Gia Huy hỏi nó

- Đây ko phải nhẫn cưới của chúng ta sao?- nó hỏi

Gia Huy lạnh nhạt lắc đầu

- Vậy sao, tôi cứ nghĩ nó là một chiếc nhẫn cưới. Còn có cái gì quan trọng thì chịu.

Mặc dù nói vậy nhưng nó vẫn đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của mình. Nó cảm thấy có gì an toàn hơn, giống như ai đó đang cầm tay khi mà con bé đeo chiếc nhẫn. Thật sự thì nó đã quên bao nhiêu điều, còn bao nhiêu điều phải nhớ nữa đây.

Rất cuộc

Bao giờ mới có thể nhớ lại. Bỗng dưng có điều gì đó thôi thúc nó ghé góm

- Gia Huy này.- nó ko lên lầu nữa mà nán lại- tôi với anh kết hôn được bao lâu rồi

- 2 năm.- vừa nói, mắt anh vẫn cứ dán chặt vào tờ báo trong khi nó có vẻ khá sốc với tin này. Đã 2 năm rồi sao. Dựa vào thái độ của Gia Huy thì cuộc hôn nhân này thật là kì lạ

- Vậy tôi yêu anh chứ?- nó chỉ vào bản thân mà hỏi

Gia Huy buông tờ báo xuống nhìn nó

- Cái này thì bản thân em phải rõ hơn tôi chứ?

- Thế anh yêu tôi chứ?

- Ko- Gia Huy trả lời tỉnh bơ rồi lại tiếp tục nhìn tờ báo

Nó ko hiểu

- Thế tại sao chúng ta kết hôn?

- Vì lợi ích mà mỗi bên đem lại

Lại thêm một điều mà nó ko hiểu nhưng cái đó thì quan trọng gì. Lấy thì cũng đã lấy rồi, thay đổi gì được cơ chứ. Chủ yếu là

- Gia Huy này,- nó chọt chọt vào người anh. Anh cũng chỉ đưa mắt ra nhìn nó.- anh ko yêu tôi, tôi thì ko rõ có yêu anh ko, vì vậy ... ờ. Chúng ta tạm thời ly thân nhà.

Gia Huy nhăn trán nhìn nó

- Ý tôi là chuyện vợ chồng ý mà. Anh miễn cho tôi khoản ấy nhá.- rồi như sợ yêu cầu ko được chấp thuận, nó cười nịnh bợ một cái.

- Tùy ý em

Anh thẳng thừng phán một câu rồi gấp tờ báo lại đứng dậy đi đâu đó để mặc nó còn sung sướng trong nhà bếp. Thế này thì an tâm được một chút rồi. Nghĩ vậy nó lại hí hửng dọn bàn, cầm con dao gọt hoa quả trên bàn xoay vòng một cái rồi “cạch”. Con dao nằm gọn trong cái giá cách nó khoảng 2m

“OMG. Mình vừa làm gì thế nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Ký Ức

Từ chiếc cửa sổ nhỏ nhìn ra bên ngoài, mùa xuân đã về trên từng con phố, từng chặng đường. Nó ngồi yên lặng ngắm những cử động nhỏ nhất của đất trời. Nó đang đợi, nhưng lại chẳng rõ mình đang đợi điều gì. Cuộc sống hiện giờ cũng mờ nhạt không khác gì cái ký ức của nó. Những con người xung quanh, nó không quen biết hoặc đã quen biết nhưng quan trọng gì nào, chẳng ai có thể giúp nó cả. Rồi cuộc sống sẽ ra sao khi mà trong đầu nó cứ trống rỗng thế này.

“Cạch”

Tiếng cửa mở. Có lẽ bác sĩ của nó đã đến. Gia Huy, mặc dù anh ta đi suốt chẳng mấy khi ở nhà, nó không biết anh ta làm việc gì, kinh doanh cái gì nhưng riêng chuyện thuốc men và người thăm khám cho nó thì lúc nào cũng đầy đủ. Vị bác sĩ đây cũng vậy, cứ 1 tuần ông ta lại đến một lần kiểm tra sức khỏe và giúp nó nhớ lại mọi thứ trước kia.

- Chào tiểu thư.- tiếng ông ta vang lên

Nó chậm rãi quay người lại mỉm cười chào ông bác sĩ mới đến

- Hôm nay cô thấy thế nào? Không mệt hay đau ở đâu chứ?- ông ta lại hỏi nó

Con bé lại gật gật cái đầu

- Tôi khoẻ nhưng vẫn chưa nhớ ra.

Vị bác sĩ ấy cười rồi ghi ghi chép chép gì đó vào một cuốn sổ tay.

- Chuyện lấy lại ký ức thì ko thể nói nhớ là nhớ ngay được. Có người chỉ mất vài ngày, vài tuần nhưng có người phải mất hàng tháng, hàng năm mới nhớ ra được.

Nó lại vô thức gật gật cái đầu và nhìn ra bên ngoài

- Cô đã thử ra đó chưa?

Đột nhiên vị bác sĩ bước lại gần nó và chỉ ra ngoài.

- Không, tôi,... – nó nhún vai- tôi cảm thấy ngoài đó không an toàn cho lắm.

Ông ta lại ghi chép

- Hân Hân này, cô nên biết quá khứ hay hiện về qua những giấc mơ bởi não người hồi phục và sắp xếp dữ liệu trong giấc ngủ. Vậy cô có từng mơ?

- Không.- nó lắc đầu- tôi chưa từng mơ

Đến đây, ông bác sĩ ko ghi chép gì nữa mà gấp quyển sổ lại. Có lẽ buổi trị liệu đã kết thúc, nó lại nhìn ra ngoài cửa sổ

- Tiểu thư- ông ta vẫn chưa đi- thực ra kí ức có trở về hay ko là do bản thân đến 90%.

- Ý ông là sao?- nó nhìn ông ta nghi hoặc, thật sự nó ko hiểu câu nói này

- Ý tôi là cô có thật sự muốn nhớ lại ko?

Nó thôi không nhìn ra ngoài nữa mà tập trung điểm nhìn vào vị bác sĩ. Nó có muốn nhớ lại hay không? Phải, nó có muốn hay không? Câu hỏi này, nó phải trả lời sao đây chứ. Cuộc sống trước kia và cuộc sống bây giờ khác nhau có khác nhau hay sao? Ăn, ngủ rồi nghỉ, ko ai làm phiền, ko ai gây rối. Nó hoàn toàn hài lòng với cuộc sống này vậy còn muốn gì nữa?

- Không, tôi, ... nói thật là tôi ko muốn nhớ.- ánh mắt con bé trùng xuống

- Tại sao?

Tại sao ư? Giá mà nó biết tại sao?

- Cũng ko rõ nữa? Có điều gì đó đáng sợ mà bản thân tôi muốn quên đi.

- Có phải là vụ tai nạn

- Không.- mắt con bé nhắm lại như muốn hồi tưởng lại nhưng ko thể- Không phải vụ tai nạn, chuyện gì đó kinh khủng hơn rất nhiều.

Bên ngoài, một tiếng thở dài buông xuống. Hai người đàn ông đứng dựa lưng vào tường khẽ khàng nghe cuộc đối thoại vừa rồi. Không phải nghe lén mà chỉ là ko muốn làm gián đoạn cuộc trị liệu trong kia mà thôi. Bỗng nhiên, một người lên tiếng

- Gia Huy, có lẽ Hân Hân vẫn shock khi chứng kiến việc chúng ta làm. Phải làm sao đây.

- Làm sao là làm sao?- đôi lông mày người còn lại nhướn lên, với thái độ này thì chắc chắn tiếng thở dài vừa rồi ko phải của anh ta- Vĩnh Thạc à, cô ta quên hay nhớ cũng được, chẳng ảnh hưởng gì to tát. Việc chúng ta, chúng ta cứ thế mà làm.

Người có tên là Vĩnh Thạc ấy có vẻ ko hài lòng với câu trả lời này

- Gia Huy à, cậu có cần phải đối xử với Hân Hân như vậy ko? Cho dù cậu ko yêu cô ấy nhưng cô ấy cũng đâu có lỗi. Cậu đừng quên vụ bắt cóc, nếu ko phải cậu

Gia Huy đưa tay lên ra lệnh cho Vĩnh Thạc yên lặng

- Cậu đừng nói đó là lỗi của mình, ai bảo cô ta chạy lăng quăng để tai nạn làm gì?

- Cậu

Nhưng không để cho Vĩnh Thạc nói hết câu, Gia Huy đã đi mất. Lại một tiếng thở dài. Vĩnh Thạc thật sự đã bất lực với thằng bạn của mình. Lại nhìn vào trong phòng, Hân Hân vẫn vậy, ngồi yên chăm chú nhìn ra ngoài trong khi ông bác sĩ còn đang thu xếp đồ đạc chuẩn bị ra về. cái nhà này, nói tóm lại là cả vợ lẫn chồng, thật là kì quặc.

Dưới nhà, mọi thứ chuẩn bị cho bữa trưa đã được bà Hồng dọn lên, chỉ còn đợi mọi người ngồi vào bàn nữa là xong. Mọi hôm chỉ có cô chủ ăn cơm, mọi công việc đều rất nhẹ nhàng và khoan thai bỗng dưng hôm nay cậu chủ Gia Huy của bà lại về chưa kể đem cả bạn thân về nữa nên thành ra bữa trưa hơi muộn so với mọi hôm.

- Cậu chủ và cậu Thạc cứ ngồi vào trước đi, tôi lên gọi cô chủ xuống.

Gia Huy gạt đầu lấy lệ rồi kéo ghế ngồi xuống bàn, nhưng anh ko làm theo điều bà Hồng nói mà tự mình lấy bát đĩa rồi nhập cuộc luôn.

- này, không đợi Hân Hân à?

Mặc kệ Vĩnh Thạc nói gì, anh vẫn vươn tay gấp một miếng đậu rán

- Không. Thời gian là vàng bạc và mình ko bao giờ lãng phí vàng bạc

Nhưng chưa kịp đưa miếng đậu lên miệng thì đã nghe thấy tiếng bà Hồng hoảng hốt kèm theo tiếng bước chân thình thịch chạy xuống từ tầng 2

- Cậu chủ, cậu chủ

Vĩnh Thạc vội vã đứng dậy trong khi Gia Huy vẫn rất từ từ đặt đĩa xuống. Không để cho hai người đó phải lên tiếng bà Hồng đã hét hải

- Cô chủ mất tích rồi, tôi ko thấy cô ấy đâu cả.?

- Thế đã tìm trong nhà vệ sinh, các tầng khác chưa?- Gia Huy có vẻ bức bối vì bữa ăn bị gián đoạn.

- Tôi đã tìm rồi nhưng ko thấy

- Chắc cô ấy chạy ra ngoài, để cháu đi tìm xem sao?

Trái với thái độ bình tĩnh của ai đó, Vĩnh Thạc đã nhanh chóng chạy vội ra ngoài. Bên trong, dù không muốn giữa trưa phải nháo nhào lên nhưng Gia Huy cũng vẫn phải đứng dậy ra ngoài tìm nó cùng mọi người.

Bên ngoài, nó cứ bước đi lững thững trên con đường lát gạch lá dừa thẳng tắp. Vị bác sĩ kia nói đúng, thể giới bên ngoài không đáng sợ như nó tưởng. Những ánh nắng, dù còn yếu ớt đầu mùa nhưng cũng đủ làm ấm lên một khoảng trời. Ngó nghiêng một lúc nó nghĩ cũng đã đến lúc quay trở về, chắc bà Hồng cũng đã chuẩn bị xong bữa trưa. Lúc con bé lên ra vẫn thấy bà đang bận rộn, nghĩ rằng mình chỉ đi một lúc rồi về nên cũng chẳng nói năng gì mà đi thẳng. Ai ngờ mãi vui nên quên giờ giấc.

Nhưng bước được vài bước nó chợt khựng lại. Trên ban công nhà ai đó, những bông cúc trắng đang nghiêng mình trong gió. Cúc trắng, hình như ai đó rất thích cúc trắng thì phải, hay là bản thân nó nhỉ.

“Không phải chỉ nở mùa thu thôi sao?”

Nó cứ đứng nhìn lên ban công, nơi những bông cúc trắng đang tắm mình trong nắng cho đến khi

“cách”

Cửa chính ngôi nhà ấy bỗng mở ra, những bóng người vật vờ nằm lẫn lộn trên ghế, dưới sàn lẫn lộn trong những lon bia rỗng cùng những chai rượu ngoại. Rõ ràng đêm qua ở nơi này đã có một vụ ăn chơi trác táng đến sáng của đám thanh niên con nhà giàu mà nó ko biết. và bây giờ, một trong số những con người say sưa kia đang tiến về phía nó. Trông anh ta chắc cũng chưa tỉnh rượu khi mà chân còn ko thể đi được theo đường thẳng, áo thì chưa mặc, quần thì xộc xệch, tay vẫn cầm nguyên chai rượu cứ thế lao đảo đi ra tiến gần lại chỗ nó. Nó không quan tâm nhưng biết rằng đây vào lúc say sưa thì chỉ nhọc thân nên quay lưng bỏ đi. Nhưng chưa kịp cất bước thì bỗng dừng tên đó nắm tay nó kéo lại, một tay y khoác lên vai nó một tay thì cứ khua loạn cả lên

- Em gái, chào em gái- anh ta bắt đầu lái nhái- em gái tìm ai vậy, tìm anh à?

Nó không nói chỉ gạt tay anh ta ra mà thôi. Nhưng con đĩa ấy ko tha cho nó

- Đi đâu vội vậy em, làm với anh một ly đã

“Giời ạ. Vội về chứ vội đi đâu? Biết người ta vội rồi con ngáng đường?”- nó rủa thầm hấn trong đầu rồi mặc nhiên né vòng tay của tên bọm rượu kia và đi tiếp. gã kia đang định lao đến ôm nó thì bị hụt đà ngã lăn ra đất như một đứa trẻ, mặt mũi nhăn nhó khó coi hết mức. Anh ta lồm cồm bò dậy rồi la lối

- Con khốn, dám đẩy ông ngã à?

Nó bật cười, cái gì chứ, ai làm ai ngã. Tuy nhiên anh ta thì ko được vui vẻ như nó, y lao đến định cho nó một bạt tai thì “bộp”. cánh tay ấy đã bị ai đó giữ lại.

Ngay lập tức một chàng trai cao lớn lao đến, một phát đập vào đùi trái khiến tên kia thụp xuống ko thể kháng cự và một cục móc vào bụng. Con sâu rượu đó nằm im trên đất.

- Cô chủ, cô ko sao chứ?

Bà Hồng vội vàng chạy đến chỗ nó hỏi han

- Cháu ko sao, xin lỗi cô cháu quên mất giờ về. Anh ta là

- Anh là Vĩnh Thạc, hôm em tỉnh chúng ta có gặp nhau mà.

Con bé “à” lên một tiếng rồi quay ra, bắt gặp ngay ánh mắt hình viên đạn của Gia Huy liền nhanh nhẩu chạy làng

- Đói rồi, về ăn cơm, người trong quân đội thì cũng biết đói chứ nhỉ?- rồi nhanh chân bước đi

- Khoan đã.- Gia Huy chụp vội lấy tay nó kéo lại, ánh nhìn lạnh lẽo, sắc nhọn găm về phía nó- Thông tin về Vĩnh Thạc đều là thông tin mật, sao cô biết cậu ấy đã từng sống trong quân đội. NÓI.- anh ta bỗng hét lớn.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Người Đẹp

- Khoan đã.- Gia Huy chụp vội lấy tay nó kéo lại, ánh nhìn lạnh lẽo, sắc nhọn găm về phía nó- Thông tin về Vĩnh Thạc đều là thông tin mật, sao cô biết cậu ấy đã từng sống trong quân đội. NÓI.- anh ta bỗng hét lớn.

Trước phản ứng có phần hơi thái quá của Gia Huy, bà Hồng và Vĩnh Thạc vội vàng chạy đến can ngăn trong khi nó vẫn rất bình thản. Có vẻ trò la hét này của anh ko làm nó thấy sợ, nó thấy mình đã quen với chuyện này, có vẻ như là trước kia 2 vợ chồng cũng hay to tiếng với nhau lắm.

- Này, anh hét to lên như thế giữa trưa làm gì? Ko để cho bà con lối xóm ngủ trưa à? Mà kể cả ko lo cho người khác thì cũng phải nghĩ cho bản thân chứ. Hét to như thế dễ viêm họng lắm đấy

Nhưng thái độ cộc nhủ của nó không khiến cái xiết tay của Gia Huy bớt chặt đi, dù nó thấy cũng khá đau nhưng mặt mũi vẫn cứ nhe nhon trên gương con người trước mặt.

- Gia Huy, cậu bình tĩnh đi, cậu đang làm đau Hân Hân đấy.- Bên cạnh Vĩnh Thạc vẫn cố can.

- Muốn tờ buông tay cũng được thôi, trừ khi cô ta nói.- anh ra lại quay ra lườm nó.- cô đã vào phòng làm việc của tôi lục lọi đúng ko? Bà Hồng chưa nói với cô đó là nơi ko bao giờ được bén mảng tới sao?

Nói đến đây mới thấy lạ. Cái gì mà tài liệu mật rồi ko được bén mảng. Rốt cuộc là tên chồng nó buôn bán cái gì vậy? OMG! Không phải là buôn lậu chứ. Con bé bắt đầu thấy tò mò về cái gia đình mà nó đang làm thành viên này một cách ghê gớm.

- LƯU- VŨ- HÂN- anh ta bỗng dung gào lên làm mọi người đi đường lẫn phóng xe trên đường đều phải ngo đầu ra xem sao

- Hà. à, đó là tên tôi à?- nếu trong việc này có người phải tức chết thì chắc chắn đó là Gia Huy, và người nhe nhon, bình tĩnh nhất chắc 100% là nó. Nói thật cái trò chọc tức này kể ra cũng hay phết, chỉ tội mọi người trên con phố này chú ý nhiều quá nên dù ko muốn nó cũng đành kết thúc cuộc chơi sớm.

- Thôi được rồi, tôi nói, tôi nói là được chứ gì? – vừa nói nó vừa giằng tay ra khỏi Gia Huy.- Buông tay người ta ra, tôi biết chúng ta là vợ chồng nhưng ko nhất thiết phải tình cảm đến thế.

Bây giờ mặt mũi người có tên Gia Huy đỏ au như muốn nhảy lên cán cổ nó. Nhưng trong khoảnh khắc anh ta vừa buông tay nó ra thì “vụt”. Con bé chạy mất, trong không gian vang lên giọng nói lạnh lạnh của con bé

- S-U-C-K-E-R (đồ ngốc).

Băng qua những dãy nhà, những cửa hàng tạp hoá nó chạy một lèo vào nhà không ngoái lại và “Rầm”, nó khoá trái cánh cửa ra vào rồi ngung nguỷ nhìn ra ngoài. Lũ người kia vẫn đang tát tả chạy theo nó và trời ơi, cái bản mặt của Gia Huy

“ Chết cười”

Trêu tức anh ta dù nguy hiểm nhưng cũng thật phần khích

- Hân Hân

Bỗng nhiên một tiếng gọi vang lên, rất nhẹ nhàng, êm tai nhưng lại làm nó giật mình cái thột rồi quay phát lại. Căn nhà này ko phải chỉ có riêng mình nó.

- À..... Chị là

Nó ko biết phải nói gì. Trước mặt nó, một cô gái với khuôn mặt trái xoan, nước da trắng hồng cùng đôi mắt dài rất long lanh. Đẹp. Phải nói là cô ấy rất đẹp nhưng lí do gì một người đẹp như thế này lại xuất hiện ở đây thì nó chịu.

“ Cạch”

Cánh cửa sau lưng nó bật mở. Trời đất ạ, con bé quên mất một chi tiết quan trọng rằng đây là nhà của ai và đương nhiên dù nó có khoá trái khoá phải thì chủ nhà như Gia Huy vẫn có thể vào được. Bỗng chia khoá.

- Lần này thì cô chết với tôi.

Gia Huy hùng hục phi từ cửa vào đến chỗ nó mặc cho nó còn đang ngo ngoe nghiêng tìm vũ khí tự vệ.

- Gia Huy, có chuyện gì vậy?- tiếng cô gái vừa rồi lại một lần nữa nhẹ nhàng vang lên

Sự xuất hiện của cô gái đó là một ngạc nhiên thứ nhất và thái độ của chồng nó giờ đây chính là sự ngạc nhiên thứ hai. Câu nói của cô gái kia vang lên cũng chính là lúc mà khuôn mặt con người kia từ hăm hăm giận dữ như lời công ngay lập tức dịu lại, hiền lành một cách thật đáng nghĩ.

- Ngọc Anh, sao em lại ở đây?

Ngạc nhiên lần thứ 3. Nó không và chưa bao giờ nghĩ chàng thiên lôi “bé nhỏ” Gia Huy kia có thể thốt ra âm điệu dịu dàng, quan tâm đến thế. Con bé hết nhìn cô gái tên Ngọc Anh rồi lại nhìn sang Gia Huy. Ánh mắt thật triu mến. Rõ ràng ánh mắt này ko dành cho nó. Nó lại nhìn sang Vĩnh Thạc và bà Hồng đang đứng cạnh chồng nó. Họ cũng ngáy ra, nhìn nó một cách e ngại. Nó ko hiểu tại sao họ lại nhìn nó như thế nhưng nó biết đây là cơ hội tốt để chuẩn khỏi con người kia.

Rón rén, rón rén, rón rén

- Em đến đây thăm Hân Hân, ...- giọng cô nàng dịu dàng ngày càng nhỏ lại, nghĩa là nó sắp thoát rồi- Chẳng nhẽ, chuyện mất trí nhớ ... là thật.

Gia Huy khẽ gật đầu thay cho một câu trả lời và nhìn sang bên cạnh. Trông tròn. Bởi lẽ con bé đã bước đến bậc thứ 2 của cầu thang tầng 1

- Lulu Vũ Hân, đứng lại.

Đó, lại thế nữa. Chỉ có khi tiếp xúc với nó, anh ta mới dùng cái giọng lạnh nhạt và có phần đe dọa này.

- Hi, 2 người cứ tự nhiên nói chuyện tiếp đi ha. Tôi... lên lầu có việc.

Nhưng Gia Huy ko để cho nó cơ hội bước tiếp lên bậc thang thứ 3. Anh lao người đến kéo tuột nó lại khiến con bé suýt trượt chân mà ngã cầu thang. Vĩnh Thạc cũng vội vàng chạy đến đỡ nó.

- Gia Huy, cậu nhẹ tay thôi

Nó biết, Vĩnh Thạc và tên chồng nó là bạn bè thân thiết nhưng Vĩnh Thạc tuyệt đối ko phải là vị nữ nhân kia chính vì vậy lời nói của anh ko thể có trọng lực.

- Nói đi, cô đã lục lọi trong phòng làm việc của tôi đúng ko?- vẫn là kiểu thăm vắn ấy

- Tôi ko và chưa bước vào phòng làm việc của anh lúc nào.- nhưng nó cũng ko phải vừa.

Căn nhà rộn ràng những thanh âm chói tai. Gia Huy nhìn nó chăm chăm bằng đôi mắt của một vị phán quan với một tên trộm. Điều đó ko làm nó sợ. mặc dù mọi người xung quanh đang lo ngại cho nó nhưng nó cũng tò mò muốn biết nếu nó ko nói thì Gia Huy có thể làm gì được nó.

- Hân Hân, có gì em nói đi, đừng chọc giận cậu ấy nữa.- Vĩnh Thạc lay lay cánh tay con bé

Nó vẫn ngang bướng trên mặt nhìn Gia Huy

- Cô cứng đầu hơn trước rất nhiều rồi đấy.

- Quá khen.

Gia Huy nhìn vào mắt nó và chợt nhận ra điều gì đó khác lạ. Anh vừa chớp mắt. Phải, ánh mắt của con bé khiến anh có gì đó, giống như một kẻ bẽ tôi cúi đầu. Không phải là ánh nhìn ngang bướng thông thường mà nó có cái gì thách thức thậm chí là đe dọa. Hơi thở của nó đều đặn ko gấp gáp hay lồi nhíp khiến anh ko thể cứ thế mà đoán được tâm trạng hay suy nghĩ của người trước mặt.

- Cô chủ, đừng chọc giận cậu chủ nữa mà.- lần này là bà Hồng ngăn nó.

Thật sự thì con bé còn muốn đấu với tên kia đến cùng nhưng nó cũng biết nếu chuyện này kéo dài thì người khổ chỉ là bà Hồng mà thôi. Bà đã tắt bật cả sáng nay rồi lại vất vả đi tìm và đuổi theo những trò đùa của nó. Nó ko muốn bà nhọc công hơn

- Karva maga.- nó buông 1 câu ngắn gọn và đồng đặc nhất có thể

- Cái gì?- cả Gia Huy và Vĩnh Thạc đồng thanh và trở mắt ra nhìn nó.

Nó chỉ nhún vai

- Cô biết về nó?- Gia Huy đa nghi hơn nên hỏi dò lại

- Kỹ thuật khống chế đối phương khá hiệu quả và nhanh chóng được sử dụng phổ biến trong quân đội, đặc biệt là lính đánh thuê. Bắt đầu từ Hungari, bao gồm 2 đòn tấn công chủ yếu. Thứ nhất là túi mật số 31, tấn công vào đùi non gây bất lực. Đòn thứ 2 vào mạch nhâm số 15 ở cơ bụng gây co thắt cơ hoành, gây khó thở, khống chế sự phản công của đối phương. – nó tuôn ra một tràng như cái máy trước những tia nhìn nghi ngờ từ mọi người trước mặt.

Không ai nói gì, họ chỉ nhìn và nhìn thôi. Họ nhìn nó. Nó cũng ko hiểu những điều đó nó học ở đâu nhưng chỉ biết kỹ thuật đó đã trở thành một lối mòn trong đầu nó và chỉ cần 1 tiếp xúc nhỏ là có thể bật ra bất cứ lúc nào. Không gian vẫn im lặng. Họ đang phân xét nó.

- Thôi được rồi, dù tôi ko hiểu những thứ đó là gì nhưng cũng đã quá bữa rồi.- Bà Hồng chợt nhớ ra com canh đã sắp nguội lạnh dưới bếp- Tiểu thư Ngọc Anh, cô cũng ở lại dùng bữa nhé.

Người đẹp ngoan ngoãn “Dạ” một tiếng. Nó cũng thấy đói nên chuồn luôn xuống bếp để mặc hai tên kia còn đứng ngây ra nhìn nhau. Khi bóng nó đi khuất, Gia Huy mới lên tiếng

- Vĩnh Thạc, cậu thấy ko? Từ bao giờ mà cô ta lại biết nhiều về kĩ thuật đánh tay ko đến vậy?

Bên cạnh, Vĩnh Thạc cũng nhìn theo nó miên man nghĩ cái gì đó.

- Từ giờ chắc phải để ý nhiều hơn. Chúng ta ko thể chủ quan. Tất cả phải cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Những Kẻ Lạ Mặt

Nó ngồi vào bàn ăn trong ánh mắt soi mói của Gia Huy. Con bé ko quan tâm. Nó biết là anh ta đang thắc mắc, đang muốn hỏi nó nhưng bây giờ, anh ta có treo cô nó lên trần nhà thì nó cũng chịu. Đầu nó vẫn còn nhiều khoảng trống lắm.

- Rosie.....

- Ừm...

Bỗng nhiên Vĩnh Thạc thốt lên cái tên “Rosie” một cách đột ngột và không hiểu sao cơ thể nó lại phản xạ lại với cái tên ấy

- À không, anh chỉ nhìn chữ in trên cốc trà rồi đọc linh tinh thôi.

Vĩnh Thạc vội giải thích nhưng thực ra nó cũng đâu có nghe hay chú ý gì. Thứ duy nhất nó đang suy nghĩ chính là dòng chữ “Rosie” trên tách trà mà vừa rồi anh nhìn thấy.

“Thật đặc biệt”

Nó biết bản thân ở đây đã cũng khá lâu từ lúc tỉnh dậy và đã quen với việc mọi người gọi mình là Hân Hân nhưng có thật sự là quen. Không. Cái tên “Rosie” kia mới thật sự là cái tên quen thuộc với nó. Có lẽ ... cũng không nhớ nữa.

“Cạch”

Bát súp được bà Hồng đặt trước mặt

- A..., cháu ghét đậu hà lan lắm.

Con bé lè lưỡi trước những hạt đậu xanh xanh đang lều phều trong bát súp chỉ còn hơi âm ẩm

- Bình thường cô vẫn ăn mà kêu ca gì chứ.- Gia Huy khó chịu nhìn nó đẩy bát súp ra xa

- Không cần biết lúc trước tôi ăn thế nào nhưng bây giờ tôi ko thích đấy.- nó gân cổ lên cãi lại

Nhìn thấy tình hình căng thẳng sắp xảy ra chiến sự, bà Hồng lại cuống cuồng “cứu hoả” trước khi bữa ăn này lan tanh bành

- Thôi được rồi, cô chủ ko ăn đậu Hà Lan thì để tôi gạt hết đậu ra vậy.

Nó hí hửng nhìn bà Hồng mỉm cười rồi quay ra Gia Huy lè lưỡi

- Ko làm phiền chồng yêu dùng bữa nữa, cứ ăn đến chết đi nhá.

- Cô muốn chết à.- anh lờm nó

- Hây, anh mất thời gian với tôi làm gì, lo cho tình yêu bé nhỏ của anh trước đi, chị ấy đang ngại kìa.

Bầu không khí đang rộn ràng bỗng im lặng đến đáng sợ. Gia Huy thôi ko đối khẩu với nó, bà Hồng dừng tay, Vĩnh Thạc thôi ko lấy cốc nữa, Ngọc Anh đang cười cũng tắt lịm luôn. Mọi người nhìn nó chằm chằm, kẻ ngạc nhiên, người ái ngại thậm chí là thương hại. Cũng phải, chồng nó dẫn tình nhân về nhà mà.

- Cô,.. biết từ bao giờ?- Gia Huy hạ giọng hỏi nó

Duy chỉ có nó từ nãy đến giờ vẫn hoạt bát, bình tĩnh gấp thức ăn

- Từ lúc chị ấy bước vào- nó liếc mắt sang Ngọc Anh, cô vội tránh ánh mắt ấy.- Tôi cũng có mắt mà

- Hân Hân, chị- Tiếng Ngọc Anh áp ứng vang lên

Nó giờ tay lên gạt đi

- Không phải xin lỗi em đâu. Chị cứ tự nhiên như hai người vẫn làm. Em ko suy nghĩ gì cả.

- Hân Hân – lần này là Vĩnh Thạc

Mọi người vẫn chăm chú nhìn nó ái ngại giống như sợ nó sắp khóc đến nơi khiến nó ko thể tự nhiên được như trước

- Thôi nào mọi người, Anh ấy- nó chỉ sang Gia Huy bên cạnh- vốn là ko yêu tôi, tôi, trong quá khứ có thể là yêu anh ấy nhưng hiện giờ thì là số không. Kí ức có thể trở lại hoặc có thể ko. Tôi ko muốn mình là gánh nặng hay vật cản của ai. – con bé ngừng lại đôi chút.- xin mọi người đấy, cứ hãy bình thường đi, anh, anh và cả chị nữa, ko cần nhìn thái độ của tôi mà sống đâu.

Đã có người nhúc nhích, là Gia Huy nhưng trước khi để anh ném đá Quốc hội, nó đã chặn lời

- Đặc biệt là anh đấy, Gia Huy ạ. Anh ko cần phải thấy có lỗi với tôi.

Gia Huy giật mình. Từ bao giờ mà nó đã có thể đọc được suy nghĩ của anh vậy. Thời gian qua, anh đã che giấu rất tốt. Thật ko ngờ, một người như nó lại có thể nhìn ra. Phải, anh lấy nó chỉ là một sự lợi dụng và trao đổi. Anh, trong quá khứ và cả hiện tại cũng ko hề đối xử tốt với nó, ko quan tâm nhiều tới nó. Anh vẫn có tình yêu riêng của mình. Anh để cho người tên là Hân Hân chịu thiệt thòi đủ thứ và ngay cả khi vụ bắt cóc xảy ra, cũng vì anh chậm trễ mà để tai nạn xảy ra khiến nó ko thể nhớ ra được bản thân mình là ai. Anh hạn chế tiếp xúc với nó cũng chỉ vì sợ lòng mình thêm dằn vặt nhưng ko ngờ, mọi việc anh làm đều ko thể qua được mắt nó. Con bé nói đúng. Anh thấy mình có lỗi trong vụ tai nạn ấy. Mọi hoạt động vẫn chậm chạp và chẳng thể nào bình thường như cũ. Có vẻ nỗ lực của nó ko có hiệu quả. Ai nấy cứ ngây ra, theo đuổi những suy nghĩ hết sức riêng tư của mình. Nhưng đúng lúc ấy, trong khi không gian còn tĩnh mịch thì đột nhiên tiếng động cơ ô tô ở đâu vang lại. Gấp gáp. Vội vã. Và rồi

“Kít...tttt...”

Tiếng phanh gấp. Tiếng cửa mở

“Phịch”

Thứ gì đó vừa bị ném xuống. Những người trong nhà cổ căng tai ra nghe, suy đoán những sự việc bên ngoài. Nó để ý thấy Gia Huy và Vĩnh Thạc vừa nhìn nhau ngàng trao đổi điều gì đó. Không ai nhúc nhích

“Kính Coong”

Tiếng chuông cửa vang lên theo sau là tiếng động cơ ô tô. Ai đó vừa rời khỏi nhưng lại bấm chuông. Bà Hồng nghe thấy chuông cửa vội vàng chạy ra nhưng Gia Huy đã cản lại. Anh ta có vẻ lo lắng và đang đề phòng cái gì đó. Chuyện này bất thường. Nó biết. Nhưng mọi thứ trong nhà này vốn đã bất thường từ cái lúc nó mới tỉnh dậy rồi.

- Không ai định ra đón khách sao?

Bấm chuông nhưng ko ở lại thì có lẽ người nào đó định gửi cho chồng nó thứ gì đó. Nó chắc chắn ngoài cổng nhà có thứ ấy, thứ mà nó đang thắc mắc trong lòng.

Cuối cùng, Gia Huy và Vĩnh Thạc nháy nhau điều gì đó rồi cũng đứng dậy bước ra ngoài. Ngọc Anh vội kéo tay Gia Huy lại

- Cần thận.

Gia Huy nhẹ nhàng vỗ vào tay cô và lại bước tiếp. Nó, ngồi từ nãy đến giờ thì vẫn tò mò và thắc mắc nhưng bản năng lại mách bảo đó chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì nên đã im thì im cho đến hết. Chuyện này, nó ko dây vào thì hơn. Nhưng

Á ...a...a....a.aa....

Tiếng hét thất thanh của Ngọc Anh bên ngoài vọng vào khiến nó ko thể ngồi im. Con bé cùng bà Hồng chạy vụt ra.

Bên ngoài, cảnh tượng thật hãi hùng. Những đám cỏ nhạt và hoa ngũ sắc trồng quanh lối ra vào dập nát, tả tơi và ngã nghiêng. Ai đó đã dẫm lên chúng và ai đó đang nằm lên chúng. Phải. Trước lối đi, một người thanh niên khá quen mặt. Hình như anh ta là người đi cùng với Vĩnh Thạc đến thăm nó hôm nó tỉnh thì phải. Nhưng anh ta ko được phong độ như ngày hôm ấy nữa. Hai mắt nhắm nghiền, môi trắng bệch khô khốc và nghiêm trọng nhất là trên cổ anh ta, một lỗ hồng lớn đang xối xả rỉ máu. Những dòng máu đỏ lôm và những cục máu thâm xỉ nổi bám lấy cổ áo và loang lổ cả một vùng gạch trắng...

Bên cạnh, Ngọc Anh mặt xanh lét ôm chặt Gia Huy. Gia Huy nhìn người nằm dưới đất rồi lại nhìn Vĩnh Thạc hai mắt trừng trừng, nửa đau xót nửa lại như muốn bảo thù. Vĩnh Thạc có lẽ cũng vậy, hai tay anh nắm chặt

- Lấy Phật, chuyện gì vậy, để tôi gọi cấp cứu.- Bà Hồng hốt hoảng kêu lên

- Không cần đâu.- Gia Huy ngăn lại.- cậu ấy đi rồi.

Tiếng bà Hồng hôn hên thờ hoà vào tiếng nước nở của Ngọc Anh tạo thành một bản nhạc tang thương

- Rốt cuộc ở đây đang xảy ra cái quái gì vậy?

Nó cất tiếng hỏi. Có lẽ lúc này chạy ra không ai để ý lại cộng thêm nó đứng đằng sau tấm lưng rộng của Vĩnh Thạc nên cho đến tận khi con bé lên tiếng thì Gia Huy và Vĩnh Thạc mới nhận ra sự xuất hiện của nó.

- Hân Hân, em vào nhà đi.

Vĩnh Thạc vội vàng quay lại và đẩy nó vào nhà. Nhưng nó vẫn cố chống cự

- Sao không ai gọi cứu thương vậy?

Lại một lần nữa nó nhào người khỏi tấm thân to lớn của Vĩnh Thạc để nhìn ra phía cổng

- Hân Hân, anh xin em. Vào nhà đi, em sẽ lại như lần trước mất, em đã quên mình sợ máu và xác chết thế nào rồi đấy. – Đôi bàn tay anh xiết chặt vai nó.- cậu ấy chết rồi.

“ Chết rồi, Không đúng, có cái gì không đúng ở đây.”

Nó cứng đầu gạt tay anh ra và chạy vụt lại phía người thanh niên đang thoi thóp đó.

- Hân Hân, cậu ấy chết rồi, cô vào nhà đi.

Gia Huy quát lớn và kéo tay nó lại

- Không, anh ta chưa chết.- nó gạt tay anh ra

- Đây ko phải chuyện của cô, Vĩnh Thạc, cậu đưa cô ta vào đi.- Gia Huy trừng mắt ra lệnh cho nó. Ngọc Anh đã ngồi thụp xuống khóc nước mắt.

Sự việc ko cho phép nó lảng nhãng với những người này.

- Không, tôi ko vào. Hai người nghe đây, anh ta chưa chết.- nó quay ra, chỉ vào người nằm dưới đất.- Anh ta bị tổn thương khí quản nghiêm trọng nên anh ko thể nghe thấy mạch hay nhịp thở của anh ta nhưng anh nhìn đi, miệng vết thương sủi bọt. Anh ta vẫn thở và đang cố để thở.

Nó lại vùng tay Gia Huy ra và chạy vào nhà. Chỉ trong tích tắc sau nó đã quay ra với một chiếc bút bi. Con bé vội vàng tháo rời cây bút rồi lấy thân rồng của bút khéo léo đặt vào miệng vết thương. Mọi người nín thở nhìn theo từng hành động của nó. Nghi ngờ, tức giận và cả hy vọng. Một lúc sau, Gia Huy đã có thể nghe thấy mạch của người thanh niên vừa rồi.

Tiếng còi cấp cứu vang lên, không gian huyền ảo khi ấy trở nên trống vắng, chỉ còn lại một vũng máu lớn ngoài sân.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Bệnh Viện

BỆNH VIỆN

Nó gà gât trên dãy ghế nhựa xanh bóng tại bệnh viện. Ca phẫu thuật tiến hàng lâu hơn mọi người nghĩ. Gia Huy và Vĩnh Thạc ngồi im với cái sắc mặt đen kịt trong khi Ngọc Anh thì cứ nắm chặt tay cầu nguyện. Chuyện vừa rồi và nhiều chuyện trước đó nữa khiến nó thật sự tò mò về những con người trước mặt. Công việc họ làm không phải chỉ kinh doanh bình thường. Nó không nghĩ là lĩnh vực điện tử như bà Hồng nói, chắc chắn bọn họ có cái bí mật kinh hoàng, to lớn hơn chăng?

- Có chuyện gì đã xảy ra với anh bạn của mấy người vậy? – Con buồn ngủ ko thắng nổi cái tò mò trong lòng nó, con bé buột miệng hỏi

Mọi người bối rối nhìn nhau.

- À, thì, cậu ấy bị tai nạn.- Gia Huy luôn là người lên tiếng trước trong những hoàn cảnh như thế này.

Nhưng nó không tin. Lúc này khi tiếp xúc với nạn nhân, con bé thấy cổ tay anh ta có những vết hằn đỏ tía, mỗi nhột nhột tróc vẩy. Nghĩa là người này đã bị trói và giam giữ ở đâu đó trong một khoảng thời gian ít nhất là 48 tiếng. Và đặc biệt khi được hỏi về vấn đề này, tầm nhìn của Gia Huy đang từ nhìn thẳng chuyển vội sang bên trái. Não phải của con người điều khiển kí ức trong khi não trái điều khiển lý trí. Việc anh ta đánh mắt sang bên trái trước khi trả lời câu hỏi cho thấy não bộ anh ta đang dùng lý trí đánh lừa nó. Nhưng nó dễ dàng bị lừa vậy sao.

Tuy vậy con bé ko hỏi nữa, lại ngồi khoanh tay dựa vào tường. Nếu như suy đoán của nó là đúng thì chuyện này, nếu biết sẽ vô cùng phức tạp và khó khăn cho nó. Vậy, đợi gì mà nó dây vào.

- Sao mãi mà họ vẫn chưa ra

Ngọc Anh sốt ruột đi tới đi lui

- Tình trạng anh ta khá nặng, thờ được nghĩa là sống rồi, lâu một chút cũng là chuyện đương nhiên

Nó khoanh tay nói như một vị giáo sư chuyên ngành

- Hân Hân, cô học những thứ đó ở đâu ra.- Gia Huy chau mày hỏi nó, nó biết mình đã vào diện tình nghi của anh ta

Chỉ cười xoa rồi nháy mắt tình nghịch với Gia Huy

- Khi nào tôi nhớ ra, tôi sẽ trả lời anh câu hỏi này.

Nhìn gương mặt Gia Huy, nó biết là anh đang còn nhiều điều muốn hỏi nhưng đành gác lại sau bởi lúc này, cánh cửa phòng cấp cứu bật mở. Người thanh niên vừa rồi được đưa ra. Anh ta trắng bệch nằm trên giường bệnh với lằng nhằng nào là ống thở, ống truyền, băng gạc, vân vân và mây mây. Nói chung là người anh ta trắng muốt.

- Cậu ấy thế nào rồi bác sĩ.- Vĩnh Thạc ngồi gần cửa phòng cấp cứu nhất vội vàng lao tới ông bác sĩ vừa bước ra khỏi phòng mổ

- Cậu nên cảm ơn người đã sơ cứu cho anh ta, nếu không có động tác đó có lẽ bạn anh đã gặp chửa rồi.- vừa nói ông vừa từ từ cời khẩu trang ra.- Dù có hơi mất nhiều thời gian phục hồi nhưng cậu ta sẽ ổn thôi.

Sau câu nói vừa rồi, cả 3 người Gia Huy, Vĩnh Thạc và Ngọc Anh quay ra nhìn nó. Vị anh hùng mà ông bác sĩ vừa đề cập. Trong khi đó, con bé vừa tóm được cái iphone trong túi Vĩnh Thạc rồi ra, hí hoáy ngồi chăm chú chơi trò giết kiến và cười khanh khách.

3 tháng sau

Gia Huy hầu như không còn hằn học nhiều với nó nữa mặc dù thái độ vẫn là lạnh lùng con thạch sùng. Thực ra thì nó cũng ko quan tâm lắm, dạo này nó đang bận học nấu ăn với bà Hồng. Cái này người ta gọi là nhân cư vi bất thiện. 3 tháng học việc, món duy nhất nó nấu thành công chính là trứng chiên. Nó thấy quen tay nhất món này. Và 3 tháng, câu khen duy nhất nó được nghe từ bà Hồng chính là khi cắt thịt hoặc rau củ gì gì đó

- Cô chủ, cô thật sự biết dùng dao đó

Còn lại, đều chỉ toàn là ca thán và đầu hàng trước tài năng nội trợ của con bé. Đến đây, ước mơ trở thành đầu bếp của nó hoàn toàn chấm hết cái cách.

3 tháng, một khoảng thời gian ko dài nhưng đủ để nó quen dần với cuộc sống ở căn biệt thự trống vắng và có phần lạnh gáy này. Gia Huy và Ngọc Anh đã thoải mái thân thiết hơn trước mặt nó khiến con bé thấy nhẹ gánh phần nào, dù sao cảm giác làm vật cản đường cũng ko hay ho gì.

Tuy nhiên có một điều đặc biệt và khiến nó thích thú đó chính là sự xuất hiện của những người bạn mới. Đậu xanh và đậu đỏ. Đó là hai chú chó mà Gia Huy mang về từ nhà người bạn đang nằm trong viện. Anh ta bị thương ko ai chăm sóc lũ chó nên Huy đem chúng về. Nhưng đem về rồi anh ta lại bỏ bê chúng, suốt ngày đi với Ngọc Anh hoặc trong viện với bạn nên thành thử ra 3 tháng nay, đôi chó này là do nó chăm sóc và huấn luyện. Chúng rất là dễ thương khác với vẻ ngoài hung tàn và hàm răng sắc nhọn của mình. Vậy là nó, 2 chú chó và bà Hồng, họ sống như một gia đình, dần dần, nó cũng ko còn nghĩ gì nhiều đến việc nhớ lại làm gì nữa. Có lẽ nó đang tự bằng lòng với cuộc sống hiện tại.

Một buổi sáng bình thường nhưng cũng bất thường như bao buổi sáng khác. Bình thường ở chỗ chính là việc mặt trời vẫn mọc, trời vẫn sáng còn chuyện bất bình thường chính là việc nó đang ở trước cổng bệnh viện. Không, bản thân ko ốm đau gì cả nhưng nó đang phải mang cơm cho người bệnh. Dù ko có ý định hạ độc gì nhưng nó cũng vẫn thấy hơi kì kì. Đúng là nó cứu anh ta nhưng về căn bản hai người ko quen biết gì hết, chuyện ngày hôm đó xảy ra là do phản xạ tự nhiên mà thôi. 3 tháng anh ta nằm viện nó cũng ko bén mảng tới. Nếu ko phải hôm nay bà Hồng gặp sự cố với bác Tào thì chắc chắn nó sẽ chẳng bao giờ ở đây.

“Xem nào, phòng 201, nhà B”

Nhà B là một dãy nhà rộng gồm 3 tầng, nhiều phòng nhiều khoa và nó thì lại ko rõ rốt cuộc là phòng 201 nằm ở tầng nào. Chính vì vậy mà lang thang 10p rồi mà vẫn ko thể tìm được đích đến. Nó muốn tóm ai lại để hỏi nhưng lại thấy ngại. Y bác sĩ ở đây trông có vẻ bận rộn cứ luôn tay với điện thoại

hoặc bệnh án. Con bé chưa thấy ai rảnh gang mà hỏi chuyện. Nó đành đứng lại trước 1 phòng bệnh để ngó nghiêng tìm biển chỉ dẫn hoặc chỉ ít nhìn ra ai đó có thể chỉ đường.

Cùng lúc ấy trong phòng bệnh nó đang đứng trước cửa, một cô gái xanh xao đang cố gắng nuốt trôi những miếng cháo kinh khủng mà người thanh niên ngồi cạnh cố đút cho

- Công chúa, em cố ăn một chút nữa đi. Đây là lần thứ hai trong tháng em phải nhập viện vì ngất xỉu rồi đó.

Người con gái ấy yếu ớt gạt thìa cháo ra

- Em ko ăn nữa đâu. JJ, có tin tức gì của Rosie chưa.

Không gian bỗng trầm lắng 1 cách đáng sợ, người con trai khẽ lắc đầu. Hai dòng nước mắt lại lăn dài trên hõm má người con gái gầy guộc kia.

- Công chúa, em cố gắng chấp nhận sự thật đi. Rosie ko còn nữa, Minh Khang cũng vậy, hai người họ sẽ ko vui khi thấy em tiêu tụy thế này đâu.

Tiếng khóc lại nức nở, tang thương hơn. Người con trai ko biết làm gì hơn. Anh đứng dậy lặng lẽ dọn những đĩa thức ăn trên bàn sắt cạnh giường bệnh. Bỗng nhiên tiếng nức nở im bặt, thay vào đó là 1 giọng thẳng thốt

- Rosie.

Cô gái đó vội tụt xuống giường, lao đảo tiến về phía trước

- Công chúa, em sao vậy? - chàng trai đó giữ cô lại

- Rosie, em thấy Rosie ở ngoài cửa. - nói rồi cô chạy vụt đi, mọi sức lực còn lại dồn vào đôi chân và hai con mắt bởi hình bóng ngoài cửa, khuôn mặt ấy vừa bước đi.

Nhưng ko có ai cả, cô lại chạy đi theo hướng người đó mặc kệ cho chàng thanh niên kia khăn cổ ngăn cản

- Công chúa, em đừng như vậy nữa, Rosie chết rồi.

Đúng lúc đó, ngay khi cô gái đó quay mặt đi thì nó xuất hiện với tâm trạng bức bối chui ra từ một ngõ rẽ gần phòng bệnh vừa nãy

- Ày za, tưởng dẫn đi đâu hoá ra là nhà vệ sinh. Chắc là trên tầng 3 mất rồi. Cái phòng mắc dịch.

Nó lại bước tiếp và bỗng phanh gấp lại vì hình như vừa có ai chạy qua. Cái ví tí hon của nó rơi xuống, con bé lại cúi húi cúi xuống nhặt thì 1 chàng trai lại chạy qua và đá văng cái ví của nó đi đâu đó, miệng anh ta vẫn còn la hét

- Công chúa

“Trời đất, công chúa hoàng tử gì ở đây. Mất cái ví rồi đây này. Tí nữa lấy đâu tiền taxi mà về.” - con bé phụng phịu.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Những Con Người Kỳ Lạ

Phòng 201 hiện ra trước mặt con bé. Nó vui mừng đến nỗi như muốn nhảy cẫng lên. Không đợi ai phải nhắc nhở hay thúc giục, nó bước những sải chân dài tới cửa phòng bệnh.

“Cạch”

Cánh cửa mở ra, một mùi este của thuốc sát trùng xộc vào sống mũi con bé. Cay xè. Nó ko thích mùi này chút nào. Nhưng nếu nói về chuyện ko thích thì mùi este có hắc cỡ nào cũng ko bằng thái độ của mọi người trong phòng khi nhìn thấy nó. Giống như là thấy cá chép ở sa mạc vậy. Khựng lại vài giây, định đi ra nhưng rồi lại thôi.

“Bọn họ vẫn ko thôi nhìn mình”

- À

- Sao cô lại ở đây?- Một góc phòng, Gia Huy đã buông Ngọc Anh ra, nhìn nó và hỏi

Nó, trong một khoảnh khắc choáng ngợp bởi những ánh nhìn nơi đây thì chẳng có thể trả lời được gì. Tay vẫn xách một đồng hồ ăn đấy nhưng sao vẫn cảm thấy là chân tay thừa, nhất là ánh mắt của người được gọi là bệnh nhân thì còn chăm chú hơn bao giờ hết.

- Em đến đưa cơm hả?- Như mọi khi, Vĩnh Thạc luôn là người đỡ lời cho nó

Nó chỉ gật rồi tiến lại gần giường bệnh hơn. Hôm nay là ngày đầu tiên nó nhìn rõ hơn người mà mình cứu. Phải nói thế nào nhỉ? Anh ta trông đẹp trai hơn. Chỉ ít là so với lần đầu gặp mặt lại sân nhà. Chiếc cổ cao cao vẫn còn phải băng kín nhưng khuôn mặt thì đã có thần sắc hơn.

- Hân Hân, nghe mọi người nói em đã cứu anh?

Anh ta lên tiếng, giọng khàn đặc và chưa thể vang to.

- Ồ, anh nói được rồi sao? Phục hồi nhanh đó

Nó ngó nghiêng nhìn anh ta một lúc rồi lắc đầu đặt thức ăn lên bàn. Nhìn thái độ thì có vẻ anh ta biết nó nhưng nó thì lại ko thể nhớ ra.

- Chắc em ko nhớ cậu ấy đúng ko? – Vĩnh Thạc đỡ các thứ hộp con bé.- cậu ấy là Thiên Minh.

Con bé gật gù cho qua câu chuyện bởi tâm trí nó còn đang bị một câu chuyện, ko, đúng ra chỉ là một cảnh thì đúng hơn

- Hôm nay bà Hồng đâu, sao cô lại đến đây?- Gia Huy nhấn nhá hỏi nó

Nhưng nó ko quan tâm, con bé đẩy anh ra và tiến lại gần hơn cửa sổ

- Này. Tôi đang hỏi cô đấy.

Nó vẫn cứ chăm chú

- Lưu Vũ Hân

- Anh có biết cô gái kia không?- nó chỉ tay xuống cô gái đang ngồi thụp xuống tiền sảnh nhà B gào khóc và gọi tên ai đó

“Rosie”

Những ngón tay gầy guộc quệt nước mắt trên khuôn mặt xanh xao. Nó không biết cô gái ấy là ai cũng ko biết người cô gái ấy muốn tìm ở đâu nhưng nó chợt thấy xót xa. Cảm giác ấy kì lạ lắm, giống như là cô gái ấy đang gọi tên mình

“Hay là xuống đó xem thử”

- Đi đâu đấy?- Gia Huy kéo lấy tay nó nắm chặt.

Nó nhìn anh rồi lại nhìn xuống nơi đó. Một chàng trai đã đỡ cô gái ấy đứng dậy và đưa vào trong. Có lẽ giờ nó xuống cũng chưa chắc gặp được họ. Mà nếu là ko phải, là nó nhầm thì sao? Chắc là ngại chết mất

- À ko, tôi ... mà thôi, anh quan tâm tôi làm gì. Anh và Ngọc Anh cứ đi ăn trưa đi. Tôi đợi bạn anh ăn xong còn đem đồ về cho bà Hồng

Con bé đánh trống lảng nhưng mắt vẫn cứ dán vào khoảng không vừa có 2 con người kì lạ đứng dưới đó.

- Hân Hân, em ăn trưa chưa?- Thiên Minh hỏi nó

- À. Chưa.- nó vội dứt ra khỏi dòng suy nghĩ mà chỉ mình biết

- Em ăn cùng anh chứ? Mọi người ăn cả rồi, chỉ còn em với anh thôi. – Thiên Minh tươi cười với nó

Nó không nghĩ gì được nhiều, đơn giản chỉ là cảm thấy ngồi ăn với người đối diện. Nói thật, bây giờ nó mới để ý, xung quanh phòng bệnh có khá nhiều hoa. Hoa cũng rất đẹp. Đó là chưa kể những cái thiệp hồng hồng tím tím với những dòng chữ với nội dung đại khái là chúc anh nào nó mau khoẻ và với dòng chữ kí “em yêu của anh” dày đặc

- Anh cũng có vẻ là một người đào hoa nhỉ?

Thiên Minh phá lên cười

- Khoản này anh là nhất mà

- Cũng ko bằng Gia Huy. – nó đánh mắt sang bên cạnh.- Vừa có vợ, vừa có

Mọi người nín thở nhìn nó

- Vừa có Chó

“HẢ”

Ai nấy đồng thanh há miệng ra nhìn nó

- Ko phải sao, có nguyên 2 con to vật vờ ở nhà đó.

Ánh nhìn lại chuyển sang Gia Huy

- Thì đó, 2 con Lô và Đề của cậu đó Thiên Minh.- vừa nói, anh vừa lườm nó

Thiên Minh gật gù rồi lại động đũa gấp một miếng cá

- Khoan.

Nhưng nó bỗng dừng ngăn anh lại.

- Đơn thuốc nói anh ko được ăn đồ tanh mà. Chắc bà Hồng ko biết nên làm nhầm.

Vĩnh Thạc nhìn bạn mình thắc mắc

- Vậy sao

Nhưng Thiên Minh chỉ có thể lắc đầu

- Em thấy trên hộp thuốc ghi vậy mà.- nó giơ hộp thuốc có viên đỏ lên

- Hân Hân. Chữ đó toàn tiếng nga. Em đọc được sao?- Vĩnh Thạc nhìn nó

Gật gật

- Khả năng em mới phát hiện đó.- bỗng nhiên nó đặt đũa xuống - nếu ko nhầm thì mọi người đã quen em 2 năm rồi đúng ko... vậy mà ko ai biết về em cả, chán thật. Không gian chột lảng xuống. Mọi người lại nhìn nó

- Nói thật là đến bây giờ em vẫn ko bắt nhịp được, rốt cuộc trước kia em sống thế nào? Chắc tè nhạt lắm nhì?

Không ai nói gì, họ chỉ lặng lẽ nhìn nhau rồi lại đến nhìn nó. Không một thắc mắc nào được giải đáp. Các câu hỏi chỉ càng dày thêm mà thôi. Đôi khi nó nghĩ mình ko nên tỉnh lại. Cuộc sống bây giờ có khác gì với việc ngày ngày hít thở mà ko biết mình thở để làm gì, ăn mà biết bản thân mình khoẻ để cho ai. Ngày ngày chỉ có 4 bức tường xung quanh, ko tiếp xúc, ko bước ra ngoài. Tè nhạt thì ko phải, buồn rầu cũng ko, vấn đề chỉ là đến tận bây giờ bản thân mình là ai nó cũng ko biết. Có một cuộc hôn nhân chẳng rõ lý do và một ngôi nhà mà chính mình còn thấy xa lạ mãi mà ko quen. Sống mòn. Đó chính là lối sống mòn mà nó đang sống.

Nói ra ... ừ thì có nhẹ lòng nhưng rốt cuộc chẳng ai có thể giúp nó được gì. Họ cứ im lặng, im lặng một cách chán nản

“Cạch”

Cánh cửa phòng mở ra, một cô ý tá bước vào tay cầm một chiếc hộp giấy nhỏ

- Vị nào là Gia Huy ạ

Cô ta nhẹ nhàng lên tiếng. Gia Huy cũng nhanh chóng tiến đến nhận hộp giấy. Nó lại nhận ra những cái vẻ mặt bất thường của những người xung quanh. Tiếng loạt xoạt của giấy gói bị xé vang lên, ai nấy nín thở nhìn vào chiếc hộp.

Là một chiếc lọ thủy tinh. Nó cũng bình thường như bao chiếc lọ khác chỉ có điều trong đó được đồ đầy một thứ dung dịch lỏng màu vàng nhạt và mấy viên đạn cỡ 9 li. Thật sự là một chiếc lọ quái đản.

Lắc lên để thấy điều bí mật

Dòng chữ viết nắn nót trên tấm thiệp đi kèm khiến nó cảm nhận được điều gì đó nguy hiểm từ chiếc lọ. Nhưng nghĩ mãi vẫn ko ra

Gia Huy đưa tấm thiệp cho mọi người lần lượt đọc. Vĩnh Thạc nhìn Thiên Minh, Thiên Minh lại nhìn Gia Huy, Gia Huy lại nhìn sang Ngọc Anh. Cuối cùng, anh ta quyết định cầm chiếc lọ lên lắc thử

Một tia sáng loé lên trong đầu nó

“Nitroglycerin”

- Đừng lắc.

Con bé hét lên một tiếng thất thanh rồi lao vọt đến cướp lấy chiếc lọ từ tay Gia Huy

CHOANG....

Một âm thanh chói tai vang lên, chiếc lọ vỡ tung, những viên đạn văng khắp phòng, găm cả vào tường và cửa kính. Một cảm giác buốt đến tận óc, tay nó gần như mất hết cảm giác. Những con người xung quanh sau khi cúi mình né đạn giờ lồm cồm bò dậy. Điều duy nhất họ thấy trong căn phòng này là nó, với bàn tay ròng rọc máu chảy.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Những Người Đàn Ông Bí Ẩn

Nó nằm im trong căn phòng bệnh ngay cạnh phòng Thiên Minh với bàn tay phải bị băng trắng muốt. Thuốc tê vừa mới hết, nó thấy cảm giác đau buốt chạy dọc cánh tay. Con bé chợt nhận thấy mình thật ngốc, tại sao lại phải hứng đạn cho con người kia trong khi ngoài tình yêu của cuộc đời anh ta ra thì anh ta coi nó chẳng khác nào cục nợ đeo bám. Hành động vừa rồi có lẽ chỉ là một phản xạ tự nhiên mà nó không hiểu được tại sao mình lại hay phản xạ với những thứ như đạn dược, máu me vân vân và mây mây. Và hơn nữa đây là lần thứ hai nó thấy những điều kì lạ đến kì dị này. Rốt cuộc Gia Huy đã làm gì để người ta phải thù địch như thế. Cả người có tên là Thiên Minh nữa. Vết thương lớn trên cổ anh ta không thể là do tai nạn gây ra như anh ta đã biện minh với nó. Mọi người có thể thấy nó ngốc, nó dễ tin khi gạt gù nghe Thiên Minh nói dối nhưng bản thân nó biết nó thông minh hơn bất cứ ai trong bọn họ. Bằng chứng là cả 2 lần nếu ko có nó thì chắc chắn cả hai tên Thiên Minh và Gia Huy không chết thì cũng bị thương. Đây, nói đến Gia Huy lại nhớ. Nó cảm thấy anh ta mới là kẻ chỉ huy tối cao trong vụ này. Lần đầu tiên Thiên Minh bị ném trước cửa nhà, có lẽ đây là lời cảnh báo của ai đó đối với Gia Huy nhưng khổ thay Thiên Minh ko chết nên bọn họ trực tiếp gửi lời đe dọa ấy cho Gia Huy chẳng? Bằng cái lọ đồ đầy Nitroglycerin ấy. Mục đích của họ là gì và Gia Huy đã làm gì để ra nông nổi như vậy?

“Hoặc là anh ta đang cất giữ một thứ gì đó không phải của mình chẳng?”

Nó gạt gù suy nghĩ. Bản chất của Nitroglycerin là chất nổ lỏng, khả năng công phá của nó có thể sánh ngang thuốc nổ TNT nhưng với cách ai đó sử dụng như hôm nay thì chỉ có thể gây sát thương nhẹ trong vài mét. Đó. Như vậy là có quá nhiều điều mà nó chưa được biết hoặc sắp biết. Liệu nó có nên biết không nhỉ?

Bỗng nhiên

Nó thấy bóng ai đó ngoài phòng bệnh. Đang đứng cùng Gia Huy. Là một người đàn ông phải ngoài 50. Ở ông ta có nét gì đó rất cương nghị rất lạnh lùng và có đôi chút là tàn nhẫn. Ông ta phải chống gậy, chân đi khập khiễng nhưng ko phải cái kiểu khập khiễng chống gậy của các cụ già mà là cái dáng đi có uy đến chết người. Nó cảm thấy vậy. Ông ta nhìn cũng hao hao Gia Huy nhưng đó ko phải điều lạ lùng nhất. Điều kì lạ ở đây chính là thái độ của Gia Huy. Nó chưa bao giờ thấy anh kính nể một ai như thế. Rõ ràng người đàn ông này cũng có vị trí gì đó quan trọng trong chuỗi sự việc kì lạ xảy ra vừa qua. Thế nhưng ông ta chỉ xuất hiện thoắt chốc rồi biến mất. Gia Huy đứng đó gọi điện cho ai đó rồi bất chợt quay ra nhìn vào phòng nó. Con bé vội vàng cup mắt xuống gậy vờ ngủ.

Tiếng mở cửa, tiếng bước chân cồm cộp trên mặt sàn, một bước, hai bước và dừng lại. Nó nghe thấy tiếng thở đều đều của hai người hoà vào một. Và rồi

- Á..a..aa...a...

Bàn tay nó bị người mà ai cũng biết là ai đó không biết vô tình hay cố ý, ngồi phải, quệt phải hay va phải mà khiến nó thấy đau xé tận tim gan.

- Anh ghét tôi đúng ko? Anh nói đi, rõ ràng anh ghét tôi mà.

- Tôi- Gia Huy vội bật dậy, ko biết nói thế nào trước tràng liên thanh của nó

- Anh đừng ngại biện, anh thừa biết là tôi đang bị thương mà còn cố tình ngồi phải. nếu anh ko thích thì có thể dứt khoát một tiếng chứ đừng có chơi bản kiểu này.

Nó gương đôi mắt “chó sói nhà” lên nhìn Gia Huy. Ban đầu anh đang định xin lỗi nó nhưng bây giờ có lẽ ý định ấy cũng chả còn

- Tôi định sang xem cô thế nào nhưng mà cô còn to mồm được như thế thì tôi yên tâm rồi

- Thôi, chẳng dám làm phiền chồng yêu, vợ tự lo được.- mỗi nó trề ra khi đánh vắn từ “chồng yêu”.

Gia Huy giãy nảy lên

- Thôi đi cái con ngốc này, nghe kinh quá.

- Vâng, vợ ngốc, thế cái người cầm lọ Nitroglycerin lắc lên thì thông minh lắm đấy nhờ chồng nhờ.

Nó cũng không vừa, cong cớn theo.

- Cô ...- Gia Huy lồng lộn lên với nó nhưng chợt nhớ ra.- thứ đó là Nitroglycerin sao.

Con bé gật gật

- một người như cô hình như biết hơi quá nhiều về chất nổ rồi đó.- Bỗng nhiên giọng Gia Huy trầm xuống, giống như là đang dò xét.

- Tôi cũng ko biết nữa, hình như có ai đó đã dạy cho tôi ...um... một người đàn ông trung niên thì phải.

Gia Huy không nói gì, anh chỉ nhìn nó, ánh mắt chợt dịu lại

- Có lẽ là bố cô

- Bố tôi.- nó chỉ vào bản thân mình rồi lại ngáy người ra.

- Phải, bố cô, một nhà nghiên cứu về kỹ thuật quân sự rất giỏi. Chỉ đáng tiếc ... – không gian lắng xuống một cách ảm đạm- ông ấy và mẹ cô đã qua đời trong 1 vụ tai nạn 2 năm trước đây.

Nó chỉ “à” một tiếng rồi lại thần thờ ngồi nghĩ lung tung. Nó ko thấy mình có cảm xúc gì khi nhắc đến bố mẹ. Hay là mối quan hệ của nó với bố mẹ ko được tốt. Còn nữa, mất 2 năm trước. trùng với thời điểm nó cưới Gia Huy. Ủây, đời nào lại vậy, bố mẹ mất con gái lấy chồng ngay được sao?

“Ấy ~ sao mọi chuyện cứ rối lên thế nhỉ?”

Mà mỗi lần nhắc đến cưới xin trong đầu nó đều hiện ra một khuôn mặt nhờ nhờ ko rõ nhân ảnh, chỉ biết là người ấy luôn xuất hiện trong tâm trí nó, luôn ám ảnh nó mà thôi. Nó cứ cố gắng, cứ cố gắng

“Hình như là Tri.nh”

- Thôi cô nghĩ đi tôi đi đây.- Gia Huy lên tiếng cắt đứt mất mạch suy nghĩ của nó. Nó bỗng nhiên quên bém mắt cái tên mình xem chút nghĩ ra.

- ờ ờ, anh đi đi

Nhưng trong đầu nó đã loé lên một ý nghĩ

- Khoan đã

Gia Huy khựng lại

- Thực ra anh đến là định cảm ơn tôi đúng ko?- mặt nó gian manh nhất có thể

- Đây, cô đừng có mà

- Thôi được rồi, tôi sẽ suy nghĩ về lời cảm ơn đó sau còn bây giờ, anh đi đi, tôi còn phải ngủ. Bái bai

Rồi nó chum chấn kín mít không cần biết con người kia đang bốc khói hay bốc hoả. Nó muốn ngủ, chỉ vậy mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Thời Gian

Lại một mùa hạ nữa lại đến

1 năm đã trôi qua

Tỉnh từ cái ngày nó tỉnh dậy và ý thức được mọi thứ

“Chính xác là 1 năm 2 ngày”

Nó đưa tay lướt trên quyển lịch bàn chẳng chịt những dấu bút đỏ con bé đánh dấu hằng ngày. Nó lại liếc nhìn ra ngoài. Nơi mà 3 con người trông có vẻ rất phong độ vừa kéo nhau đi, đương nhiên, bên cạnh vẫn là 1 cô nàng xinh gái. Những nhân vật mà ai cũng biết là ai. Kể từ vụ tai nạn ở bệnh viện, chỉ khoảng 1,2 tháng sau, khi nó xuất viện thì Thiên Minh và Vĩnh Thạc cũng chuyển luôn về căn biệt thự này. Và đương nhiên ko thể ko nói đến Ngọc Anh, người tình của người nó gọi là chồng. Nó biết bọn họ có chuyện gì đó dấu giếm nhưng lại hoàn toàn không có chút hứng thú. Ở thì sao cũng được, dù sao thì chẳng quan tâm, nó biết mình là người thừa với họ và nó cũng chẳng chút mảy may thấy chạnh lòng. Căn bản bọn họ cũng là người thừa với nó. Gia Huy không còn lạnh nhạt với nó nhưng vẫn rất khách sáo. Cũng được. Vĩnh Thạc rất tốt với nó. Chà sao. Thiên Minh thì luôn cọt nhà. Được thôi. Ngọc Anh rất quan tâm nó. Chẳng có vấn đề gì cả. Cuộc sống cứ lặng lẽ trôi qua như thế.

Nó ngồi tựa lưng vào chiếc ghế sofa trong phòng và lặng lẽ nhìn ra cửa sổ. Xa lạ. Hoàn toàn xa lạ. Những con người lần lượt đi qua không nhìn nhau đến một lần. Nó lại quay lại và nhìn bóng mình trong gương. Vẫn khuôn mặt ấy, vẫn nét nhìn đó nhưng nó không biết người trong gương là ai? Không biết cô ta tên là gì? 1 năm, 1 khoảng thời gian tuy không ngắn nhưng đủ dài cho cái tên Lưu Vũ Hân. Nhưng nó vẫn không sao quen được. Nó có thật sự đứng đúng vị trí của mình. Đôi khi nó muốn bỏ đi thật xa. Nó cần điều gì đó mới mẻ, điều gì đó khác biệt thậm chí là nguy hiểm. Như một cuộc thám hiểm chẳng hạn. Thám hiểm chính bản thân mình.

Trút một hơi thở dài. Giấc mơ ấy đem qua lại chọt đến. Cái giấc mơ mà nó luôn kết thúc trong thảng thốt và giật mình thon thót. Cái giấc mơ ko phải khi nào cũng thường trực. Đúng hơn, nó giống một bóng ma, luôn rình rập, luôn ẩn náu trong những góc ngách suy tư của bản thân nó. Giấc mơ về một người thanh niên mà nó không biết là ai. Người đó luôn đứng quay lưng lại với nó, ở một khoảng cách rất xa và luôn mờ ảo. Dù không thể nhìn thấy khuôn mặt nhưng nó cảm nhận được anh ta đang cười với nó, một nụ cười ấm áp. Thế nhưng khi nó chạy lại và chạm vào người thanh niên đó. Máu, nó thấy bàn tay mình vậy máu. Rất nhiều. Và mỗi lần như thế nó lại hốt hoảng giật mình tỉnh giấc trong đêm. Nó muốn khóc nhưng hai hốc mắt cứ khô cong lại, khoảng không đen đúa xung quanh phòng đặc quánh lại chảy dài khắp chốn. Đầu đó quanh chiếc giường là mùi máu tanh nồng phảng phất cả hơi thuốc súng. Cứ thế, nó bắt đầu sợ những giấc ngủ.

1 tiếng.

2 tiếng.

Nó không biết mình đã ngồi bó gối như thế này bao lâu, chỉ biết rằng nền trời ngoài kia đã đổi sang cái màu vàng ruộm của nắng trưa và không gian bỗng vang lên tiếng lạch cạch mở cửa. Những con người quan trọng đã về. Nó vẫn luôn gọi bọn họ như thế. Ai bảo bọn họ cứ tỏ vẻ bí hiểm với nó làm gì. Chẳng qua là bà cô đây không quan tâm chứ nếu thật sự nó muốn thì chẳng có bí mật gì có thể giấu được nó. Dù chưa thử nhưng con bé vẫn chắc chắn thế. Nhưng nó vẫn không nhúc nhích. Bọn họ có về hay chẳng nữa thì cũng ko liên quan gì tới nhau. Phản ứng chỉ là một chuỗi hành động thừa

- Tiểu thư, đến giờ ăn trưa rồi.

Tiếng bà Hồng làm nó vội vàng bừng tỉnh và vội đứng dậy nhưng do ngồi trong tư thế co gối quá lâu nên lúc đứng dậy có hơi tê và lão đảo đôi chút rồi cuối cùng cũng đứng dậy được để chạy xuống nhà.

- Chào mọi người- nó cười, nó vẫn hay nở nụ cười chiếu lệ ấy mỗi khi nói chuyện với ai đó trong nhà. Chẳng để làm gì ngoài việc để những con người ở đây tin rằng nó vẫn ổn

- Cô làm gì mà cứ ru rú trong phòng suốt thế?- Gia Huy tuy là khách sáo nhưng vẫn cái thói hằn học với nó

- Thì ... đợi bạch mã hoàng tử chứ sao.- Mọi người xung quanh lại phì cười, nó vẫn hay căng cứng với Gia Huy như thế.

- Cô đừng cười nữa, trông cái bản mặt ngu lắm.- Nếu nói Gia Huy là chuyên gia tát nước lạnh và ném đá hội nghị thì cũng ko ngoa. Từ trước đến giờ vẫn vậy, anh ta luôn là vật cản niềm vui của con bé.

Nhưng mà thôi, đã bao giờ anh ta đối tốt với nó đâu. Đó cũng là chuyện thường ngày ở huyện thôi mà. Nó không để ý, chẳng ai để ý, mọi người lại chăm chú gấp thức ăn và nói những chuyện nó ko liên quan. Nhưng bỗng nhiên, một ý nghĩ loé lên trong đầu con bé

- Khoan đã, cho tôi hỏi. Khi tôi bị tai nạn, có ai đi cùng không, một người thuộc giới tính nam chẳng hạn

Mất nó hau háu đợi câu trả lời. Ai đấy đưa mắt nhìn nhau, họ dừng gấp thức ăn và nói chuyện

- Sao vậy, trả lời đi chứ.- Con bé bắt đầu sốt ruột.

- À thì ... khi đó, có bác Tùng quản gia đi cùng em. Nhưng bọn anh ko tìm được xác ông ấy.- Vĩnh Thạc cố gắng nói nhỏ hết mức về sau.

Nó lại chìm vào suy nghĩ. Phương án người thanh niên trong giấc mơ là người đã đi cùng nó trong chuyến xe tử thần ngày hôm đó coi như loại. Vậy là ai mới được cơ chứ?

Khuôn mặt con bé dài ra trông thấy, nó không còn nhanh nhẹn trong việc gấp thức ăn hay trêu Gia Huy như hàng ngày. Bỗng dưng có cái gì đó thật bức

bối trong lòng, hình ảnh chàng thanh niên và đôi tay nhuộm máu của nó trong giấc mơ cứ bủa vây tâm trí

“ Mau tỉnh lại đi con người này.”- nó tự véo vào má mình một cái

- Hân Hân.- Bỗng nhiên Gia Huy gọi nó.

Con bé nhanh chóng lấy lại vẻ mặt bình thường căng cứng lên với người đối diện.

- ừ

Nhưng quả thật thấy lạ, rõ ràng Gia Huy muốn nói chuyện với nó nhưng sao mọi người cứ nhìn chăm chăm vào anh ta, Ngọc Anh thì cứ len lén liếc nó

“ Cái gì vậy trời.”

- Tôi

- Gia Huy- Đột nhiên Vĩnh Thạc hét lớn và đập bàn đứng dậy. Nó ko ăn nữa mà buông đũa cố định hình lại những chuyện đang xảy ra.

- Cũng đâu thể giấu được mãi, sớm muộn cũng phải nói thôi.- Gia Huy gạt tay Vĩnh Thạc xuống

- Không thể đợi đến lúc khác được sao, đang trong bữa ăn mà- lần đầu tiên nó thấy Vĩnh Thạc, con người luôn nhỏ nhẹ và dịu dàng ấy to tiếng với 1 ai, nhất là Gia Huy. Nhưng tên kia cũng ko phải loại hiền lành gì

- Vậy thì khi nào? Mình ko có thời gian. Hơn nữa nói sớm hay muộn cũng có khác gì nhau đâu.

Câu nói vừa dứt Vĩnh Thạc đã lao lên nắm lấy cổ áo Gia Huy, Ngọc Anh thấy vậy cũng vội nhao lên can chỉ riêng Thiên Minh và nó là vẫn bình thường. Nhưng tình hình nghiêm trọng hơn nó nghĩ thì phải

- Hai người thôi đi. – nó bực bội lên tiếng- Thật là ... ăn bữa cơm cũng ko xong.- Nó đập đũa xuống mặt bàn cái “ Cạch” thật mạnh làm Thiên Minh cũng không thể tiếp tục ăn được nữa.- Vĩnh Thạc, anh bỏ Gia Huy ra. Gia Huy, có gì thì nói đi.

1 giây

2 giây

Tình hình lắng xuống. Vĩnh Thạc buông tay và lập tức hùng hổ bước ra ngoài bỏ dở bữa ăn. Ngọc Anh thấy vậy lập tức chạy theo như đang cố giải thích hay nói điều gì đó.

- Rồi, đi hết rồi đấy. Có gì anh nói đi tôi sắp ăn xong rồi đấy.- nó gấp một miếng cá rán bỏ vào bát của mình chuẩn bị đưa lên miệng. . .

- Chúng ta ly dị thôi, tôi và Ngọc Anh sẽ kết hôn. Xin lỗi

Câu nói của Gia Huy vừa dứt khoát vừa lạnh lùng vang lên rõ mồn một. Nó khựng lại, miếng cá như trượt rơi ra khỏi đũa. Gia Huy và Thiên Minh cũng khựng lại nhìn nhau rồi tập trung ánh nhìn vào nó như chờ đợi một điều gì đó, một trận lôi đình của một người con gái vừa bị tổn thương chẳng hạn. Nhưng không, tất cả những gì bọn họ nhận được là hình ảnh nó từ từ đưa miếng cá vào miệng và ăn ngon lành. Sau đó là một miếng cơm, một miếng rau, một miếng đậu phụ... cho đến khi bát cơm hết sạch, con bé đã ngang bụng và đứng lên uống nước.

- Khi nào?- vừa rót nước nó vừa hỏi

- À- Gia Huy như bưng tỉnh- Tháng sau.

- Chúc mừng.- nó quay lại và nở một nụ cười thật tươi với anh. Không hiểu sao Gia Huy không hề thích nụ cười ấy.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 56: Mắt Cười

Căn phòng nó lại một lần nữa đóng chặt. Giữa trưa, ánh nắng như đâm thủng những bức tường và lách qua những ô cửa sổ. Nó thấy khó chịu. Chỉ vài phút sau, nào cửa sổ, nào rèm đều bị kéo và đóng lại một cách triệt để. Điện trong phòng cũng tắt ngấm luôn. Nó muốn đi ngủ trưa. Nhưng không thể. Nó sợ, sợ một lần nữa giấc mơ kia lại thất nghiệm cô hòng bản thân mình một lần nữa như bao lần khác. Vậy là trong căn phòng nhờ nhờ thứ ánh sáng không rõ đêm hay tối, người ta lại có thể nhìn thấy một bóng người ngồi bó gối nơi chiếc ghế dài gần cửa sổ, cái nơi mà ngày qua ngày lại qua ngày, bóng người ấy vẫn mãi nơi ấy dõi về một nơi xa xăm.

Thời gian, thêm một lần nữa ra đi mà không kịp đuổi theo những suy nghĩ miên man trong đầu con người ấy. Chỉ có tiếng thở đều đều. Lồng ngực nó mỗi lúc một căng ra khó nhọc hít lấy bầu không khí xung quanh. Sâu thẳm trong lòng, nó muốn đập phá mọi thứ trong căn phòng, muốn lao ra, đập tung cửa phòng tên “giặc già” Gia Huy kia ra mà cho anh ta một cú đấm vào giữa cái bản mặt ngông nghênh ấy, sau đó sẽ mua vé cho anh ta sang Thái Lan ép chuyển giới một cách bắt buộc rồi bán anh ta làm “gái” cho mấy quán bar đồng tính bên đó coi như là tiền bù lỗ.

Nhưng mà, bán anh ta đi xong rồi thì sao chứ. Nó, ngay bản thân còn chẳng biết mình là ai, cũng chẳng biết bản thân định có dự định gì. Chỉ ít thì cũng phải có kiến thức gì đó về bản thân thì mới có thể trù tính được tương lai chứ trong cảnh mập mờ con cá cò như thế này thì đành chịu. Ngày trước thấy bà Hồng có vẻ thân với mình nó đã lần la hỏi về Hân Hân của ngày trước, câu trả lời khiến con bé sém chết, sốc quá mà chết. Theo như lời miêu tả của bà thì Ba và mẹ nó là bạn lâu năm của ông chủ, tức ba của Gia Huy nhưng không may trong lúc làm việc ở viện khoa học thì bị tai nạn phòng thí nghiệm mà bỏ mạng, khi đó con bé mới vừa tròn 20 tuổi. Cũng vì lúc đó nó ở cùng ba mẹ trong phòng thí nghiệm mà suýt bỏ mạng, khuôn mặt thì bị bỏng nặng đến nỗi ngay cả khi được thẩm mỹ phục hồi cũng không còn giữ được khuôn mặt như cũ. Sau đó nó được gia đình Gia Huy chăm sóc, bỏ Gia Huy đôi xử với nó không khác gì con gái ruột, sau khi nó bình phục thì lập tức gả nó cho Gia Huy. Đương nhiên là nó cũng đã dò hỏi về vấn đề tình cảm của đôi vợ chồng nhà này nhưng chỉ thấy bà Hồng thờ dài là nhiều.

- Cô chủ, cô thật lòng thật dạ thích cậu chủ từ ngày cô mới 18 tuổi, nhưng chỉ tiếc là cậu chủ vốn là đã có người trong lòng, lấy cô chẳng qua là vì ông chủ đã nói một tiếng. Cô vì vậy mà cũng khổ tâm nhiều nhưng không ngày nào là không cố gắng làm vui lòng cậu chủ, mong cậu chủ toàn tâm toàn ý thay đổi mà nghĩ đến cô.

Đây, chính cái chỗ ấy khiến nó suýt ngóm. Mọi người, ai nấy cũng nghĩ giờ đây nó có vấn đề về đầu óc nhưng không. Nó dám khẳng định Hân Hân của ngày nay hoàn toàn tỉnh táo, Hân Hân trong quá khứ mới chính là người có vấn đề. Nhưng mà, theo như bà Hồng nói thì ba của Gia Huy mất vào khoảng 1 năm sau ngày cưới vì một lý do khá mập mờ theo như thái độ của bà Hồng cho thấy. Mẹ anh ta thì mất vì bệnh ung thư khi anh ta mới 15 tuổi. Vậy, người đàn ông mà anh ta cung kính trong bệnh viện là ai? Thật rắc rối.

Đúng lúc đó con bé cảm nhận được có bóng người lướt qua khe cửa. Nó vội vàng phi lên giường, tung chăn ra, đôi mắt khẽ nhắm hờ và đôi tai bắt đầu đóng lên nghe ngóng. Yên tĩnh. Người đó không vào nhưng hình như cứ đi đi lại lại trước cửa phòng nó. Người ấy đứng một lúc lâu, dường như không gian yên tĩnh ấy chỉ còn lại tiếng thở đều đều của lồng ngực. Con người ấy lại mất hút.

Trên giường, nó khẽ mở mắt. Tâm trí nó rất tò mò không biết là kẻ nào trong 3 “thằng” đàn ông trong nhà nhưng cuối cùng vẫn là nhún vai cho qua. Những tưởng đã xong chuyện, nào ngờ lại có một nhân vật nữa xuất hiện. Nó lại vội vàng nằm thụp xuống nhắm mắt “giả chết”

Lần này cánh cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, rất nhẹ nhàng như không hề có một tiếng động. Là Vĩnh Thạc. Nó biết. Thiên Minh lúc nào cũng bước huỳnh huých như “giã ruốc”, mở cửa cũng phải rất chi là rộn ràng. Gia Huy thì lại chỉ gõ cửa đợi nó ra chứ ko bao giờ đặt chân vào nơi này, vì vậy người điệu dàng, lịch sự vào phòng nó chỉ có Vĩnh Thạc mà thôi. Có lẽ là định an ủi an bài gì đó sau vụ bữa trưa nhưng thấy nó ngủ, anh chỉ nhìn một lúc rồi lại khẽ khàng đóng cửa bước ra. Trước khi đi khỏi còn không quên buông một tiếng thở dài.

Nằm bất động một lúc, đợi khi chắc chắn không còn ai “đột kích” nữa nó vùng chân bật dậy. Riêng thái độ của mọi người hôm nay đã khiến cho nó nhìn thấy những điều dự báo trong những ngày sau. Chắc chắn lại bị coi như một kẻ đáng thương. Nó không muốn thế. Bỗng dưng, một mong muốn lại trở nên khát khao hơn bao giờ hết. Nó muốn thoát khỏi cái nhà này, đi thật xa càng tốt. Dù sao thì sớm hay muộn nó cũng sẽ chẳng là gì với Gia Huy, không còn địa vị pháp lý gì với cái nhà này, nếu phải đợi đến ngày anh ta nắm cổ đuổi đi thì chỉ bằng mình có chân mình chủ động trước vậy. Nghĩ đến đây, nó vui sướng hơn hẳn. Một kế hoạch phiêu lưu kì thú thay cho việc ngồi chờ một tờ đơn ly hôn đập vào mặt. Nghĩ đến đây, nó hào hứng lên kế hoạch cho một vụ “du tẩu” sắp đến.

Ấy thế nhưng mà..... Có một số vấn đề phát sinh. Thứ nhất và đầu tiên chính là tiền đâu? Thứ hai, đi đâu? Thứ ba là làm sao thoát khỏi nơi này? Và thoát bằng cách nào?

Vấn đề tiền, trong nhà này có kha khá đồ quý giá có thể cầm cố được, đặc biệt trong phòng nó thì không thiếu thứ gọi là trang sức giá trị. Nhưng mấy thứ đấy không phải của nó, nó cảm nhận thế và thấy thế. Nếu bán chúng đi thì thật là không nên. Nói đúng ra thì không phải là không có đồng nào dính túi, tên Gia Huy kia vẫn hay để một cái thẻ tín dụng ở nhà cho nó, nó không bao giờ đụng vào. Nếu mang cái thẻ ấy ra thì mỗi khi rút tiền sẽ rất lộ liễu, không cần kĩ thuật đánh cắp gì cao siêu mà chỉ cần một cú gọi điện cho ngân hàng là lộ hết, như thế thì khác nào khuôn hết tiền bạc nhà người ta rồi bỏ trốn sao. Nhưng nếu nó đem thẻ ấy đi mua một đồng trang sức hay đồ có giá trị rồi đem đi bán thì có lẽ được. Dù sao thì đó cũng là đồ của nó, tiêu một ít tiền của tên kia thì cũng chả sao, coi như là tiền đền bù cho thiệt hại tinh thần mà 1 năm qua con người ấy gây ra cho nó. Quá hợp lý rồi còn gì. Còn những vấn đề còn lại, sợ gì chứ, nó búng tay là qua hết, phải không nào?

Nghĩ đến đây con bé thở dài một cái và lắc đầu quầy quậy

“Hazzz... Sao đến tận bây giờ bản thân mới hiểu, mình đúng là thiên tài chứ còn gì nữa.”

Và rồi lắc lư cười điệu “phé,phé,phé” trong lòng

Sau ít phút tự kiêu, con bé gấp nhanh lại đóng chặn màn bùng bùng, kéo rèm và ló đầu ra cửa. Trời đã bớt nắng gắt, có phần âm u, rất thích hợp cho việc mò mẫm ra ngoài thực hiện hành vi đen tối. Lại nữa một nụ cười ranh mãnh nơi khóe miệng, đây là lúc bắt đầu cuộc bỏ trốn. Đầu tiên, là quần áo. Đương nhiên là vì tính chất chuyển đi lần này là một cuộc bỏ trốn do vậy không thể vác theo cái vali to tạch kia được, may mà trong phòng này nó tìm thấy một chiếc balo vải đã để lâu trong góc tủ. Có vẻ thích hợp. Vậy là nó ra sức chọn lọc trong cái tủ mà quần thì ít mà váy thì nhiều. Phải khó khăn lắm mới thấy vài cái quần cho ra hồn chứ ai đi bụi lại mặc quần plazoo hay quần suông sơ vin với áo sơ mi làm cái gì.

Xong xuôi, nó cẩn thận cất chiếc balo xuống gầm giường rồi chọn một cái váy được mắt nhất, mặc vào và bước xuống nhà, lòng không ngừng nhắc phải diễn cho đạt. Cứ coi như là một cuộc shopping xả stress sau khi bị chồng bỏ đi.

Cũng không biết là đang nhảy chân sáo hay nhảy chân vệt nhưng nó, nói tóm lại là hân hoan bước xuống cầu thang, cái túi trong tay nó quay tít, cứ nghĩ đến lúc thoát khỏi cái nhà này thì đôi môi lại không tự chủ được mà nở một nụ cười có phần hơi toe toét.

- Có gì vui lắm hả?

Một giọng nói nửa lạnh nửa buốt vang lên khiến chân nó loạng quạng suýt té phải ôm chặt vào hành lang rồi mở to mắt nhìn về phía trước. Trên bộ ghế sofa sang trọng của phòng khách, Gia Huy ngồi nghiêm nghị, tay cầm cốc cà phê còn đang nghi ngút khói gương mặt nhìn bộ dạng lạc quan yêu đời của con bé.

Trong một giây lát, nó định cụp đuôi bỏ lên phòng nhưng mới chỉ quay người chưa kịp bước bước nào con bé đã nhanh chóng đổi ý.

“Bỏ lên phòng, khác nào vậy cờ trắng”

Thế là nó lại ung dung bước xuống nhà, vừa đi vừa không quên liếc nhìn con người đáng nhẽ giờ này phải cùng nhóm người còn lại đến cái nơi mà anh ta hay gọi là công ty. Con người ấy cũng vì ánh nhìn của nó mà bỏ hẳn tách cà phê xuống

- Sao thế định đi đâu à?

- Bị chồng bỏ thì còn đi đâu được ngoài việc đi mua sắm và cố vơ vét của nả.- Nó không vội, ngồi xuống mặt đối mặt với Gia Huy.

Anh ta đang nhếch cái khóe miệng cao ngạo của mình lên trước câu trả lời của nó

- Có cần thiết vất vả vậy không, đằng nào sau khi ly hôn tôi cũng phải để cho cô một số tiền trợ cấp ly hôn đáng kể.

Mắt con bé sáng lòa

- Vậy chồng yêu quý, Phiền anh ly hôn nhanh nhanh cho.

Nói thì nói vậy chứ nó cũng thừa biết sớm muộn thì sau ly hôn nó cũng có một khoản tiền nhưng nó không hề muốn nhận khoản tiền ấy, nếu nhận thì chẳng phải giống đồ bỏ thí sao. Tên Gia Huy kia vốn là kẻ máu lạnh không hề nghĩ đến cảm nhận của người khác, ngang nhiên áp đặt người khác vào suy nghĩ của mình. Có lẽ ngoài cảm nhận của người tính bé nhỏ Ngọc Anh ra thì anh ta chẳng coi ai là phụ nữ nữa mà quan tâm. Cho nên, tốt nhất là cứ mặc kệ anh ta, nó chỉ muốn tiếp tục kế hoạch thiên tài mình vừa vạch ra mà thôi. Vì thế nó sẵn sàng bỏ qua ánh mắt sắc lạnh đang chăm chăm nhìn về phía mình, đứng dậy, vuốt lại mép váy rồi tiếp tục hướng ra ngoài cổng.

Nhưng mà

- Mưa rồi! – nó đưa tay ra cảm nhận từng hạt mưa đang ngày một nặng trĩu, lộp độp rơi loang lổ khắp con đường rải sỏi trắng

Có chút gì đó nuối tiếc nhưng lại không muốn bỏ lỡ, dù gì cũng ít khi ra ngoài, hơn nữa, kế hoạch còn đó

- Gia Huy, anh đưa tôi đi nhà.

Trong giây phút đó, Gia Huy như thấy mọi thứ đều ngưng đọng, chỉ còn thanh âm trong suốt nhẹ nhàng vang lên. Anh ngẩng đầu nhìn. Nó vẫn đứng ngoài cửa, chưa đi, có lẽ là vì mưa. Hai tay khẽ nắm hờ bên mép cửa, mười đầu ngón tay thon dài miết nhẹ trên mặt kính trắng, nó chỉ khẽ xoay người lại chỉ đủ để anh trông thấy một phần khuôn mặt thanh tú với mái tóc buông dài, đen láy và

“Mắt cười”

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, anh nhìn phát hiện nó có một đôi mắt cười. Từ trước đến giờ, đã hai năm kết hôn nhưng chưa bao giờ Gia Huy nhìn kỹ mặt vợ mình, đến việc cô có mắt cười hay không cũng không biết, thậm chí sau tai nạn của vợ mới phát hiện hình như vợ mình trẻ hơn trước rất nhiều. Và nụ cười hơn nữa là sau vài giây ngắn ngủi, lý trí cho biết anh vừa “đứ đứ” trước mắt cười của vợ. Điều này hoàn toàn không được, anh lại vội vàng lấy lại cái vẻ lạnh lùng hàng ngày mà buông một câu còn lạnh hơn thế

- Không.

Nó bĩu môi và “xùy” một tiếng. Đôi chân lại nhanh nhanh chóng chóng bước ra ngoài. Vì nó không dùng điện thoại, cũng chẳng có kí ức gì về số má của một hãng taxi nào đó nên chỉ còn cách là vừa đi vừa mong vấy được chiếc taxi trước khi trời mưa to ồ ồ mà thôi. Anh ta không đưa nó đi, cũng chẳng cần thiết lắm.

Nhưng có lẽ trời càng mưa càng hiếm taxi, mái tóc đã ướt hơn trước, váy cũng thấm bi chồ đậm chỗ nhạt vì mưa rồi mà vẫn chưa nhìn thấy cái taxi nào cả. Nhưng cũng chẳng muốn quay về, đằng nào thì cũng đã ướt rồi, coi như là đi bộ dưới mưa đi, quay về thì cũng chẳng có việc gì làm, lại chạm phải mặt con người kia thì thà nó tắm mưa còn thấy vui hơn. Nghĩ vậy, đôi chân nó chậm rãi bước theo hàng gạch lát dĩa tiến thẳng về phía trước. Đúng lúc ấy, một chiếc ô tô đen kịt đỗ cái phịch trước mặt nó. Cũng hơi giật mình, cứ tưởng sẽ có một toán áo đen nào đó phi ra, bịt thuốc mê rồi ấn dúi nó vào xe thì không. Chỉ thấy kính xe từ từ hạ xuống, Gia Huy ngồi trong xe, mắt vẫn đăm đăm nhìn về phía trước, tay gối từng nhip vào vô lăng tỏ vẻ rất sốt ruột

- Lên xe.

Lúc nhìn thấy anh ta xuất hiện trong lòng nó vui sướng như mở cờ, cuối cùng cũng tóm được một con taxi xin nhưng mà giọng điệu “ chào khách” của “tài xế” thì thật là không chịu được. Nó bước đi thẳng không thèm nhìn anh ta lấy một chút, trong lòng không quên rủa thầm “Đồ đáng ghét”

Thế nhưng bỗng nhiên cánh tay bị kéo giật lại, trong khi còn ngỡ ngáo chưa biết chuyện gì đang xảy ra thì nó đã bị “ ai đó” lôi xềnh xệch và ấn dúi lên xe. Nó còn chưa kịp ú ớ gì thì đã ngồi gọn lỏn trong xe. Cả hai đều không nói, mỗi người mặt vênh ra một hướng. Gia Huy cũng kệ nó, nhìn trước nhìn sau rồi quay đầu xe

- Ê, anh đi đâu vậy?- nhận ra lịch trình có sự xáo trộn, nó bắt đầu la hét âm ỉ

- Đi về, trời đang mưa, cô thì đang ướt, vẫn tính đi mua sắm hay sao?- mặc kệ nó đang chồm chồm đằng sau, Gia Huy vẫn chú ý nhìn đường để quay đầu xe

- Mưa thì liên quan gì đến việc tôi mua sắm, tôi ko quan tâm, dừng xe, tôi muốn xuống.- nó gào lên, chỉ hận mình không thể nhảy lên mà cướp tay lái, xe bắt đầu chuyển bánh một cách chậm rãi

- Nếu muốn xuống thì tự đi mà nhảy xuống

Gia Huy không thèm nhìn nó, chỉ buông một câu thách thức và chuẩn bị nhấn ga thì

“Cạch”

“Á”

Sau tiếng mở cửa xe là tiếng hét thất thanh của con bé. Gia Huy vội vàng phanh gấp lại, nhìn ra đằng sau thì không thấy nó đâu, cửa xe mở tung. Cách đó 2 m là một bóng người quen quen đang ngồi thụp xuống ôm chân. Mưa đã bắt đầu nặng hạt.

- Cô bị điên à?- anh bực bội trút lên cửa xe cái rầm rồi chạy lại

- Anh bị điên thì có, anh quên là anh bảo tôi muốn xuống thì tự mà nhảy xuống sao?- Dù chân đau nhưng nó vẫn không quên cãi lại

- Tôi- Gia Huy tức muốn ói máu nhưng thấy cái mặt phụng phịu, cái ánh mắt như sắp trào nước của nó thì lại phải nín lại, cúi xuống, đỡ nó đứng dậy, giọng cũng phải kìm nén mà nhỏ nhẹ đi.- Đau lắm à?

Con bé gật gật.

- Thôi được rồi, tôi đưa cô về

Nó nhanh chóng đẩy anh ra rồi lắc đầu quày quạy.

Nắm tay bỗng nhiên nắm chặt lại, đôi môi cắn vào nhau, Gia Huy phải khó khăn lắm mới nói ra được câu này

- Tôi đưa cô đi mua sắm

Đôi mắt cười lại một lần nữa cong vút lên.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: “Hồng Hạnh Vượt Rào”

Trung tâm mua sắm hiện ra trong tâm trí của Gia Huy lúc này vừa nặng lại vừa ướt. Nghe có vẻ khá kì cục nhưng đúng là như vậy. Con người kia dính mưa cũng không phải ít, lại còn cái chân đau nữa thế nhưng vẫn cố sống cố chết đòi đi mua sắm. Cuối cùng nằng nặc đòi ngồi băng được lên lưng anh để đi vào. May mà trời mưa trong trung tâm hầu như không có ai chứ nếu không thì cũng đến nước phải đâm đầu vào tường mà chết vì xấu hổ mất. Ngày trước khi ba còn sống vẫn hay nói Gia Huy là đứa bướng bỉnh nhất. Nhưng không, rõ ràng là không, đứa bướng bỉnh nhất phải là đứa ngồi trên lưng anh bây giờ mới đúng.

- Muốn đi đâu trước đây?- anh cộc cằn hỏi bao cát trên lưng

Nó rướn người ôm chặt lấy cổ anh, đôi môi như ghé sát vào vành tai anh mà khúc khích nói

- Cãi nhau nhiều, khát nước muốn đi ăn kem?

Gia Huy khẽ lườm nó một cái rồi bước vào thang máy lên tầng trên. Qua tấm gương phản chiếu trong buồng thang máy chật hẹp anh chợt nhìn thấy cái nụ cười ma mĩnh xen chút thỏa mãn hí hửng của nó. Huy lại bị đôi mắt cười ấy thu hút. Cả đôi má nụm đồng tiền kia nữa, hình như đã trở thành nét đặc trưng trên khuôn mặt nên chỉ cần người con gái trên lưng khẽ nheo mắt hay nhếch môi thì đã có thể nhìn thấy những nét “duyên” tiềm ẩn đó rồi. Vậy mà từ trước đến nay, kể lúc biết mặt nhau từ năm 13 tuổi và 2 năm kết hôn, anh không hề hay biết điều ấy. Bây giờ nhìn lại mới thấy mình đã bỏ lỡ thật nhiều điều.

“Ting”

Cửa thang máy bật mở, những chiếc ghế sofa nho nhỏ màu hồng phản hiện ra cùng với cái Menu nhỏ nhỏ xinh xinh lồng trong miếng nhựa trong suốt. Gia Huy vớt nó cái “Phịch” xuống ghế rồi “nhẹ nhàng” hỏi nó

- Ăn gì thì gọi nhanh lên

Trong quán kem thanh vắng vì chẳng có ai. Cũng đúng, trên đời này được mấy ai kì quặc như nó sống chết đòi đi mua sấm ngày mưa rồi ăn kem khi trời đang chuyển bão. Cô nhân viên phục vụ hình như cũng ý thức được sự khác thường ấy nên ban đầu cũng thấy ngỡ ngàng rồi mới bước đến hỏi nó muốn dùng loại kem gì. Đôi tay chần chừ lướt dọc trên menu rồi cuối cùng cũng lên tiếng

- Kem vani phủ caramen

Cô phục vụ ấy nhanh tay ghi chép rồi hỏi sang Gia Huy đang ngồi hậm hực bên cạnh

- Còn anh a?

Đang định lạnh lùng đưa tay lên nói “không cần” thì bỗng nhiên giọng nói con bé đã cất lên xen ngang vào ý định ấy

- Ồ, chị cho anh ấy loại đồ uống nào đó mà đàn ông sắp ly dị hay uống ý- chị nhân viên bỗng ngẩng người ra “dạ” vu vơ một tiếng, nó khẽ cười, đôi mắt lại tít lại, 2 gò má xoáy tròn- như cà phê đen chẳng hạn.

Trong giây lát nó nhìn thấy ánh mắt khó xử của chị nhân viên ấy trước khi bước vào trong chuẩn bị. Có lẽ chị ta đang thấy xót xa thay cho cuộc hôn nhân sắp đổ vỡ của nó

- Này, có nhất thiết là đi đâu cũng phải hô hoán lên cho người ta biết cô sắp ly hôn không? Điều đó hay ho đến thế à?

Nó nhún vai, rút mẩu tờ giấy ăn lau đi vài hạt mưa còn sót lại trên trán

- Hay ho bình thường nhưng tôi quên mất là anh có tật giật mình

Gia Huy nheo mắt nhìn nó, cặp lông mày rậm xô vào nhau tạo thành một lời đe dọa. Nhưng nó vốn chẳng quan tâm vẫn cứ chăm chú vào chiếc khay trên tay chị phục vụ ban nãy đã trở ra, trên đó là cốc kem tươi ngon lành, mát lạnh và ngầy ngầy vị béo của caramen

Gia Huy từ từ nhấp một ngụm cà phê nhìn nó hí hửng tí ta tí tưng thè cái lưỡi màu hồng ấy ra xoáy tròn đám kén trên thìa. Rồi bỗng nhiên, nó không còn quan tâm hứng thú gì nữa với cốc kem của mình mà nhìn chăm chăm về phía anh.

- Gì nữa?

Nó đoán đo tỏ ra suy nghĩ

- Là Blue Mountain đúng không?

Gia Huy nhìn lại cốc cà phê trên tay rồi gật một cái, nó lại tiếp

- Tôi nghe người ta vẫn nói Blue Mountain rất đáng, vị đáng của nó rất đặc biệt. Không phải là vị đáng dễ tan trong miệng rồi trở nên ngòn ngòn mà là một vị chua đáng khó quên. Nếu không phải là người quen uống sẽ rất khó để nuốt nó xuống cổ họng từ những ngụm đầu tiên.

Anh lại nhìn nó, ánh mắt có hơi dịu xuống

- Cô định hỏi vì sao đúng ko? – rồi anh ta nhếch mép cười một tiếng, tay đặt cốc cà phê xuống- lần đầu tiên gặp nhau Ngọc Anh cũng hỏi tôi câu tương tự.

- Không- nó không có ý định nghe con người đối diện kể chuyện quá khứ- tôi không định hỏi anh vì sao mà tôi định nói, Có thể cho tôi thử không?

Gia Huy nghi hoặc nhìn về phía nó rồi cuối cùng cũng đưa tay đẩy chiếc cốc về phía trước. Nó nhìn những giọt cà phê sóng sánh trong cốc, không sửa, không đường nên vẫn giữ được hương thơm mạnh đặc trưng. Có thể nó sẽ phun ngụm đầu tiên vào Gia Huy nhưng con bé vẫn cầm chiếc tách lên uống.

Một ngụm lớn.....

Một ngụm lớn nữa

Nó chép miệng rồi đặt chiếc tách xuống trước mặt Gia Huy, người đang trở mặt ra nhìn nó

- Cũng không đáng như người ta nói

Nói sau lại tiếp tục ăn kem, tâm trạng tự động có chút chùng xuống. Không hiểu vì sao nhưng nó không cảm nhận được vị đắng của Blue Mountain mà làm cảm nhận được vị buồn của một câu chuyện nào đó, một câu chuyện của tình yêu và thù hận chẳng hạn, rồi đột nhiên trong tâm trí nó vang lên tiếng hồi lớn: “Rốt cuộc là mình đã đánh mất thứ gì?”

Đối diện Gia Huy nhìn nó không nói gì. Quả thực Blue Mountain rất đắng, đắng đến nỗi chính bản thân anh cũng rất khó khăn mỗi lần nuốt xuống cổ họng nên thường phải rất lâu mới có thể uống xong một tách, thường là uống lúc rảnh rỗi, có thời gian hoặc khi nào đó không được vui, cần phải tỉnh táo để suy nghĩ. Nguyên nhân vì sao anh lại chọn loại đồ uống này cũng chỉ có Ngọc Anh là biết, ngoài cô ấy ra cũng chỉ có Vĩnh Thạc và Thiên Minh hiểu vì sao. Phải, người ta nói Blue Mountain rất đắng nhưng cũng nói Blue Mountain là một câu chuyện tình buồn và người chọn thứ cà phê đắng ngắt ấy cũng thường là người đã trải qua những biến cố to lớn của cuộc đời. Anh không hiểu vì sao Hân Hân uống được, nhìn thái độ cho dù nốc hết cả cốc cũng không nhăn mặt của nó bỗng dưng Gia Huy lại thấy áy náy vô cùng, chẳng nhẽ sự lạnh nhạt của anh, sự phủ phàng phủ nhận tình yêu của Hân Hân với anh lại gây ra một cú sốc tinh thần mạnh đến thế.

- Hân H...

Đang định tỏ vẻ từ tế với nó đôi chút thì bỗng dưng con bé đập thìa cái “keng” xuống mặt bàn. Mặt có vẻ rất háo hức

- No say rồi, đi mua sắm thôi

Vậy là ý định từ tế đã tiêu tan thay vào đó là sự hậm hực bức bối khi nghĩ đến cảnh lại phải cõng nó trên lưng. Gia Huy hùng hổ đứng dậy định đi thanh toán nhưng có lẽ do động tác quá mạnh trong một không gian chật hẹp của bàn và ghế nên rốt cục là Gia Huy đã va phải cái bàn, làm cốc Blue Mountain nghiêng ngả rồi đổ ụp về phía nó. Một dòng cà phê đen chảy dài như dòng nham thạch

- Á...

Sau tiếng thét ấy, nó nhanh chóng nhảy ra khỏi khu vực nguy hiểm, tay còn không quên cầm theo ví. Ngay lúc đang còn vuốt ngực vì vừa thoát nạn cứu được cái váy thì nó lại cảm thấy một dòng điện rần rần chạy qua người, cùng lúc đó một giọng nói đánh thếp vang lên, mỏng nhưng sắc

- Lưu Vũ Hân, không phải là chân đau sao

Nó từ từ nhìn lên. Thật sự thì mặt Gia Huy đang nửa đen nửa xám bất thường, nó biết mình đã lộ vờ liền nói vu vơ đánh trống lảng

- Ha ha, trời hôm nay đẹp quá ha

Rồi chuồn thẳng vào thang máy.

Trời về chiều, trận bão đã ngưng, chỉ còn vài giọt nước lất phất rơi từ những mái hiên, những ngọn cây xanh nõn mỗi lần gió qua. Trời đỏ quạch một vùng không rõ sáng tối

Sau vài tiếng lượn lờ trong trung tâm mua sắm cuối cùng cũng được về nhà. Nó vớt phịch cái túi đồ xuống giường rồi lăn quay ra. Trước khi nằm còn không quên “Dạ” một tiếng đáp lại câu nói của bà Hồng

- Cô chủ tắm rửa nhanh rồi xuống ăn cơm

Haz, mặc dù cũng túi con túi nhỏ lủng cùng như ai nhưng tuyệt nhiên toàn thứ hàng linh tinh. Nào là pijama, dép đi trong nhà, đèn để bàn hình mèo Kitty, giấy ăn

- Mẹ đất ơi, mình mua giấy ăn làm gì chứ.

Nó vút lại bịch giấy vào túi rồi lại lục lại tiếp. Giờ thì là đồng hồ, bánh trái, cái đánh trứng. Đúng là người tính không lại với trời. Nó cứ nghĩ mình sẽ khuôn hết quầy nữ trang của cái trung tâm ấy nhưng ai ngờ có Gia Huy ở bên kế hoạch ấy lại trở nên khó khăn hơn nó tưởng. Tự động sự xuất hiện của anh ta khiến nó thấy thật bất tiện, ai đòi muốn ăn trộm mà chủ nhà lại cứ quần quanh, mà kể ra anh ta cũng lạ, nếu thấy không thích thì cứ ở trong xe mà chờ hay ngồi chết dí ở quán cà phê lúc trước ăn kem cũng được đằng này lại cứ lạch bạch theo nó khiến kế hoạch coi như phá sản không còn một xu. May ra thì cái đồng hồ này cũng cứu vãn được tình hình chút ít, chắc cũng đủ cho nó sống một tuần, rồi cả đồng bánh trái này cũng vậy, lặt quan ra thì coi như là không phải lo cái ăn rồi. Hít một hơi, nó nhét tất cả những thứ ấy vào trong balo dưới gầm giường rồi lại coi như không có gì, mở tủ lấy một chiếc váy mới ra đi tắm. Tối nay sẽ hành động, dù sao thì trước tiên phải thoát ra khỏi cái nhà này, sau đó đến bến xe, mua một cái vé đến một nơi nào đó như vùng nông thôn chẳng hạn, không khí trong lành, không có những con người khó chịu và những hành động khó hiểu như đám người của Gia Huy, như vậy người ta mới gọi là cuộc sống chứ.

Tối

Sau cơn bão, mọi thứ trở nên quang quẻ và mát mẻ hơn. Không khí cũng dịu xuống khiến người ta càng muốn mở cửa sổ. Trời không nhiều sao, cứ lẳng lặng như thể chiều nay chẳng có cơn bão nào đi qua. Gia Huy lệt quệt cái dép xanh lè hình Doraemon mà nó mua lúc chiều rồi ném qua cho anh một đôi hồi chap tối, không hiểu sao bản thân lại tự động xỏ vào chân lúc nào ko biết. Nhìn cốc cà phê trong tay bỗng nhiên Gia Huy lại nhớ đến nó rồi giật mình nhận ra bản thân đang đứng trước cửa phòng nó lúc nào. Anh đứng chết trân ở đó một lúc, do dự không biết nên gõ cửa hay là không? Cũng chẳng biết gõ cửa xong thì nói câu chuyện gì

- Anh đang tìm Hân Hân à?

Không biết từ đâu Ngọc Anh xuất hiện. Phòng cô ấy ở tầng trên, sát phòng anh.

- À không, anh đi tìm Thiên Minh nói chuyện thôi. Em chưa ngủ sao?

Ngọc Anh mỉm cười lắc đầu, nhẹ nhàng tiến đến rồi đặt một nụ hôn vào môi anh

- Em sắp đi ngủ thôi, anh và Thiên Minh nói chuyện ít thôi, mai còn phải đi thử váy cưới và lễ phục đó.

- Anh biết rồi.- anh cũng hôn lên trán cô đáp lại.

Nhìn Ngọc Anh mất hút sau những bậc cầu thang xoáy tít Gia Huy tự vỗ vào mặt mình lấy lại tinh thần. Liếc mắt sang cánh cửa phòng nó đang đóng im lìm rồi bước sang phòng Thiên Minh ở cuối hành lang và mở cửa. Vĩnh Thạc cũng đang có mặt ở đây. Bọn họ để TV mở nhưng lại chăm chú chơi trò chơi gì đó.

- Uầy, đôi dép ấy không hợp với người có 2 đời vợ đâu đấy.- Thiên Minh ngừng tay nhìn chăm chăm vào đôi dép dưới chân Gia Huy chăm chọc.

- Chú cứ kệ anh.

Vĩnh Thạc vẫn ngồi yên, thậm chí một cái ngoảnh lại cũng không có

- Vấn định làm thế à.- Giọng Vĩnh Thạc vang lên đều đều trong đêm

- Ừ.- Gia Huy cũng chỉ đáp lại cụt ngủn rồi ngồi xuống ghế, tay cầm điều khiển nhưng lại chẳng có ý định chuyển bất cứ một kênh nào.

Thiên Minh thấy không khí hơi kì lạ lại đành bắt chuyện đổi gió

- Này, nhưng mà 2 người có thấy là Hân Hân từ sau vụ tai nạn thay đổi rất nhiều không?

Câu hỏi được nêu ra và cả 3 người đàn ông đều gật gù suy nghĩ rồi lại gật. Thiên Minh lại tiếp

- Cô ấy bây giờ có vẻ hoạt bát hơn, tinh nghịch hơn, hay cười hơn, bướng bỉnh hơn nữa.- rồi nhìn sang Gia Huy- và đặc biệt hình như cô ấy không nhớ bản thân mình yêu anh Huy nữa thì phải.Cứ như một người khác vậy.

Nén một tiếng thở dài, Vĩnh Thạc nhấp một ngụm cà phê mà Gia Huy mang tới

- Hoặc cũng có thể trước đây cô ấy cũng hoạt bát, Bướng bỉnh như thế chẳng qua chúng ta không hay quan tâm nhiều đến cô ấy, không biết tính cách thật của cô ấy nên mới cảm thấy là con người cô ấy thay đổi

- Cũng đúng- Thiên Minh nhỏ giọng

Bọn họ, mỗi người một suy nghĩ, không ai bảo nhau đều nhìn tập trung vào màn hình TV, có thể vì thế mà tự dưng lại phát hiện ra bản tin ngày hôm nay cũng không tồi. Có lẽ là bản tin địa phương nên hầu như chỉ đưa tin trong thành phố, nào là phát hiện ra sữa chưa qua kiểm tra tại đại lý X thuộc quận Y gì gì đó. Rồi tin về tuyển sinh mẫu giáo của trường mầm non Z, tin về việc con bão chiều nay đã làm đổ một cây đại thụ lớn cách bến xe trung tâm khoảng 30m khiến cho bến xe trung tâm ùn tắc, các chuyến đi bị tạm dừng hoặc tạm nghỉ. Trên TV toàn cảnh người ngom nhón nháo ngổn ngang, mặt mũi ai đây cũng nhăn nhó khó khăn trông thật bức bối. Nhưng dù sao cũng là chuyện của thiên hạ, Gia Huy cũng không quan tâm lắm, chuyện trước mắt là đi ngủ sớm ngày mai còn đi thử lễ phục và chụp ảnh cưới cả ngày với Ngọc Anh, nếu hôm nay mà còn thức khuya chắc chắn ngày mai không mở nổi miệng cười trước ống kính.

Nhưng đúng cái khoảnh khắc đang định đứng lên ấy, một khuôn mặt vô cùng quen thuộc, không biết vô tình hay cố ý mà lọt vào tầm mắt

“Hân Hân, cô ta làm gì ở đó. Lại còn đeo cái balo to như vậy.”

Anh bước lại gần hơn cái màn hình. Vẫn là khuôn mặt ấy. Gia Huy lập tức quay lại nhìn 2 con người kia. Họ cũng đang trong tình trạng mắt mở to mồm ú ớ. Vậy là Không cần nói nhiều, muốn biết có phải thật hay không thì cách nhanh nhất chính là sang phòng nó kiểm tra. Gia Huy không nói không rằng hùng hổ bước sang, cũng không gõ cửa hay lên tiếng trước mà thẳng tay xô cửa bước vào. Trong căn phòng trống không. Vĩnh Thạc và Thiên Minh cũng nhanh chóng tản ra các phòng khác tìm kiếm, cố gắng không làm bà Hồng và Ngọc Anh tỉnh giấc. Nhưng kết quả cuối cùng vẫn là không thấy.

“Chết tiệt”

Thay vì đá một cú trời giáng vào cánh cửa phòng nó và làm mọi người thức dậy thì Gia Huy cố nuốt giận vào trong, tay nắm chặt, răng nghiến vào nhau ken két. Đúng là từ lúc tỉnh dậy nó thay đổi nhưng không phải lag hoạt bát hơn mà là hay gây chuyện hơn mới đúng. Gia Huy không hiểu nổi nó nghĩ cái gì mà lại định chơi cái trò bỏ nhà ra đi của trẻ con này. Định ngăn cản đám cưới của anh và Ngọc Anh sao? Hay định nói cho thiên hạ anh là một thằng đều cẳng. Không cần biết mục đích của nó là gì nhưng dù có phải đào bới cái thành phố còn con này lên thì cũng nhất định phải tìm cho ra nó.

Gia Huy bực bội bước qua Thiên Minh đang ngệt mặt ra và Vĩnh Thạc đang nói điện thoại đằng sau tiến thẳng lên phòng. Một lúc sau, rất nhanh, Gia

Huy trở lại với chìa khóa xe và điện thoại trong tay

- Thiên Minh chú với Gia Huy ở nhà, anh đi tóm cổ cô ta về

Thiên Minh vẫn còn ngờ ngác “à ừ” một tiếng rồi nghĩ thầm

“Uầy, thế Hân Hân bỏ nhà đi thật à”

Nhưng ngay khi Gia Huy định bụng phi xuống cầu thang thì bỗng nhiên Vĩnh Thạc lao ra cản anh ta lại

- Sao thế? Có biến à?

Vĩnh Thạc hết nhìn anh ta rồi lại nhìn Thiên Minh, mãi mới cất tiếng

- Bác Tùng quân gia, người đi cùng Hân Hân hôm xảy ra tai nạn... Đã tìm thấy rồi

- Thì sao chứ, đây là chuyện tốt mà – Thiên Minh nhún vai tỏ ý không hiểu trước thái độ phân vân của Vĩnh Thạc

- Nhưng bác Tùng nói Hân Hân ... đã chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Váy Cưới

Nó đứng đợi ở bến xe, chân gỗ từng nhịp xuống sàn. Vấn đề này nó chưa từng nghĩ đến. Tối hôm nay, sau khi ăn cơm xong, đợi cho mọi người trong nhà ổn định tổ chức, mỗi người một phòng xong nó mới len lén ôm balo xuống nhà, lúc đi qua phòng bà Hồng thấy đèn đã tắt, có lẽ đã đi ngủ từ lâu, nghĩ lại thời gian qua bà Hồng đã chăm sóc nó rất chu đáo, định bụng viết lá thư đề lại cho đỡ tuyệt tình nhưng nghĩ mãi chẳng biết viết cái gì nên đành thôi, lại thoăn thoắt bước đi trong bóng tối. Công tuy hơi cao so với những nhà khác nhưng vốn không phải là vấn đề với nó. Vì vậy mà cuộc bỏ trốn trôi lốt một cách đáng ngờ. Cứ nghĩ là “đầu xuôi đuôi lọt” nhưng ai mà ngờ rằng lại có cái cây đổ ngang đường thế này. Nhưng bây giờ đứng mãi ở đây cũng không phải là cách. Thôi thì dù có hơi mất công, lại không đi được xa nhưng bắt xe buýt đi ra ngoại thành là cách duy nhất của nó hiện tại.

Chen qua những dòng người đông đúc, xô bồ với nhiều khuôn mặt tức tối, khó khăn lắm nó mới lách được ra khỏi nhà chờ của bến xe. Trong lúc đang còn ngó nghiêng nhìn đường ra bến xe buýt thì bỗng nhiên một chiếc ô tô đen vọt qua trước mặt nó rồi phanh lại cái “Két”. Chiếc xe đi với tốc độ rất nhanh nên không biết nó tránh kịp là do bản thân mình phản xạ nhanh hay tài xế tay lái giỏi nhưng nói tóm lại chiếc xe này dừng trước mặt nó một cách không có thiện ý chút nào. Nó hùng hổ xông đến định đá cho cái xe kia một cái cho bõ tức thì cửa chiếc xe bỗng bật mở, khuôn mặt điển trai xuất hiện sau tay lái khiến nó lập tức nghệt một góc 45° rồi bước với vận tốc khăn trương nhất có thể

- Đứng lại.- Tiếng người ấy vang lên lạnh toát đằng sau.

Nó vẫn cầm đầu bước tiếp, chân rất muốn co lên mà chạy thật nhanh

- LƯU VŨ HÂN, tôi nói đứng lại

Nó vẫn định bỏ đi coi như không quen biết nhưng không để cho nó thực hiện mưu đồ ấy, con người kia đã xông lên tóm lấy cổ tay nó và kéo giật lại.

- Hân Hân, cô đang tính làm cái trò gì vậy hả?

- Tôi chẳng tính làm cái trò gì cả, lâu ngày không được đi đâu nên muốn đi du lịch bụi một chút thôi- vừa nói nó vừa co kéo mong sao thoát khỏi bàn tay to khỏe của Gia Huy.

Hazz. Nếu cách đây mới chỉ có một phút con bé còn đang hí ha hí hửng vì thoát ra khỏi được cái gia đình kì quái ấy thì giờ đây nó mong bão, lũ, vòi rồng gì đấy từ đâu lao đến cuốn nó đi cho rồi. Bỏ đi trôi lốt thì ko sao chứ giờ mà bị bắt lại thì đúng là sống không bằng chết, chưa kể bà Hồng mà biết nó bỏ đi thì không còn mặt mũi nào mà nhìn nhau nữa rồi. Nhưng mà, Gia Huy đúng là một con đĩa, một khi anh ta đã “ngoạm” vào nó thì có bốp chết cũng không chịu buông ra. Quả này thì đúng là cơ hội bỏ trốn là 1%. Tuy biết là thế nhưng nếu muốn sống thì phải cố thử chứ

- Tôi có thể gặp người đại diện hay luật sư gì gì đấy được không?- Khuôn mặt nó tỏ ra ngây thơ nhất có thể, kiểu “không hiểu sao tôi lại ở đây, có lẽ là bất cóc và tôi yêu cầu sự trợ giúp của pháp luật”

Nhưng đáp lại ánh mắt cầu khẩn ấy chỉ là cái nhếch mắt khá lạnh của Gia Huy

- ý tôi là Vĩnh Thạc ế.

Trong mọi trường hợp xảy ra, cho dù nó có lỡ tay giết người thì người nó biết chắc chắn sẽ nhẹ nhàng với nó chính là Vĩnh Thạc, đôi khi nó vẫn cứ nghĩ anh ta có tình cảm gì đó đặc biệt với nó nhưng vẫn còn giấu diếm. Cũng không biết, hoặc có thể là nó đã “trường bờ”.

- Vĩnh Thạc có chuyện cần làm,ko rảnh.

Một câu nói của Gia Huy làm nó vụt tắt hy vọng. Vì cứu tinh đi vắng thì coi như là đòi nó xong rồi. Quả này chắc chắn ông chồng sắp ly dị của nó sẽ ban cho nó một ly rượu độc và nó sẽ mãi mãi im lặng trong âm ức và giam cầm.

Sau một hồi ngần ngại mặc cho ai đó co kéo giằng giật, nó bị Gia Huy ném vào xe cái phịch, như một bao cát không hơn không kém. Sau đó anh ta cũng nhanh chóng lên xe và vòng xe cái xoẹt. Lúc đấy, vì chưa kịp cài dây an toàn nên tí nữa thì “được” văng ra ngoài rồi thoát khỏi vòng tay con người hung dữ kia.

- Tôi có thể giải thích.- Trong mọi tội lỗi, tự thú vẫn được khoan hồng, bao dung mà. Nó mong vậy

- Không cần.- Trừ khi sự tự thú bị từ chối.

Nó ngồi im, có lẽ là chờ chết hoặc chờ cơ hội chạy trốn.

Xe lăn bánh trên đường. Có lẽ cũng đã muộn nên ngoài đường trở nên vắng vẻ, vì thế mà tên Gia Huy kia được thể nhấn ga nhanh hơn. Có thể thấy khao khát giết nó đã cháy bỏng đến mức nào. Nó im lặng ko nói, chỉ nhìn ra cửa sổ. Chán nản vì một kế hoạch đồ vờ, chán đến nỗi không còn muốn tìm hiểu vì sao lại đồ vờ nữa

“BUP”

Nó thoáng giật mình, chiếc xe chậm dần, chậm dần rồi dừng lại hẳn. Gia Huy bực bội bước xuống và không quên dồn sức xô cửa cái “rầm”. Vài giây sau nó nghe thấy tiếng anh ta chửi thề đằng sau.

- Mẹ kiếp

Và tiếng anh ta đá vào cốp xe.

“Hazz, cái chính, là phải thật bình tĩnh”

Nó cứ ngỡ đâu chỉ cần đợi một chút, đợi cho đến khi anh ta thay xong lốp dự phòng thì xe có thể chuyển bánh, nói thật đến lúc này cơ thể nó cũng đã mệt mỏi cho bất cứ kế hoạch chạy trốn nào rồi, đây là chưa kể trước lúc xuống xe anh ta đã khóa trái cửa lại rồi. Nó muốn chạy, được thôi, chạy ra ghế sau ý. Nhưng mà ngồi mãi, ngồi mãi, nó chỉ thấy một đội cứu hộ xe từ một gara nào đó đến. Rõ ràng tên gã kia không mang theo lốp dự phòng.

Đang chìm đắm trong thất vọng ngàn sâu thì cánh cửa xe bật mở, Gia Huy ra hiệu cho nó bước ra ngoài. Nó phụng phịu làm theo. Hai người đứng nhìn chiếc xe bị kéo đi một cách ngon lành. Con đường lại trở nên trống không. Tối, lạnh và heo hút. Nó không nói gì, co co cái chân vì mỏi. Vai cũng muốn gãy đôi vì sức nặng của cái balo trên lưng. Gia Huy bên cạnh trầm ngâm mãi không nói gì, cuối cùng anh ta mới chịu đi chuyển, cầm tay nó lại kéo đi. Nó mệt, mặc xác anh muốn làm gì thì làm, im lặng bước theo.

Sau khoảng 1,2 phút, 2 con người dừng lại trước một khách sạn, à không, nhà nghỉ mới đúng. Nó nhìn Gia Huy rồi lại liếc lên nhìn cái biển nhà nghỉ nửa sáng nửa tối vì bóng điện sắp ngủm hoặc là do chủ ý tiết kiệm điện của ông chủ mà thờ hắt ra một tiếng

“Thế nào cũng được, 2h sáng rồi, tôi muốn ngủ”

Quầy lễ tân, một người đàn ông tầm ngoài 50 nhìn thấy 2 con người bước vào cũng chẳng tỏ vẻ đon đả lắm, chỉ gọi là nhếch mắt lên nhìn nó và Gia Huy như muốn nói: “Rồi, rồi, hiểu rồi, không cần trình bày nhiều”. Rồi ông ta cúi xuống, mở ngăn kéo tủ rồi đưa về phía Gia Huy vừa nói vừa ngáp

- May cho 2 người, phòng duy nhất đấy.

Sau câu nói đó, Gia Huy có vẻ muốn hạnh hộc hoặc lòi nó đi chỗ khác thì phải. Không biết anh ta sợ nó lấy mất đời “zai tân” của anh ta hay là sợ không kìm nén được mà làm việc có lỗi với Ngọc Anh nhưng nó thì thật sự rất rất mệt và mỏi lắm rồi. Mỏi từ mắt đến vai đến chân. Nó chỉ muốn nằm vật ra và ngủ thôi. Vì vậy trước khi để Gia Huy lòi lê lết ngoài đường thì nó phải hành động ngay, tiến đến và nắm lấy cái chìa khóa có gắn thẻ “P. 204”

- Tốt, tốt, tầng mấy vậy?

- Tầng 2.- ông ta vừa nói vừa chỉ tay lên trên.

Nó bỏ mặc Gia Huy ở lại, không cần biết anh ta định làm gì, con bé nhanh chân bước vào thang máy. Mặc dù cái nhà nghỉ này không lớn, tầng 2 cách tầng một được chục bậc thang chứ mấy nhưng mà bản thân nó bây giờ mà nhìn thấy bậc thang thôi là muốn lăn đùng ra xỉu rồi vì thế, thang máy là lựa chọn tốt nhất. Nó đứng dựa lưng vào bức tường sắt mát lịm trong đó, đầu lắc qua lắc lại. cánh cửa cũng từ từ khép lại nhưng 2 mép cửa còn chưa chạm kịp vào nhau thì một bóng người cao lớn đã lách qua. Là Gia Huy.

Nó vớt chìa khóa cho anh rồi như một con rùa già với cái mai là chiếc balo lê từng bước vào phòng rồi đổ cái rầm xuống cái đích trước mắt là chiếc

giường, không thèm coi balo. Gia Huy nhìn nó rồi lại nhìn xung quanh cái phòng một lượt. Đúng là nhà nghỉ dành cho những đôi tình một đêm có khác. Phòng thì nhỏ nhưng giường thì to, chưa kể trên chiếc bàn nhỏ đặt đèn ngủ còn để một cách lộ liễu mấy hộp bao cao su, quá thô tục. Nhưng mà nhìn con người kia thì chắc có thô tục đến mấy nhưng chỉ được ngủ là ok hết.

Trên giường, nó nằm vắt ngang chiếc giường, tay chân dang rộng hết mức như hiện trường vụ mạng tự tử nhảy xuống từ tầng 20. Gia Huy bước từ nhà tắm ra sau khi đã rửa ráy chân tay mặt mũi sạch sẽ, tư thế ấy vẫn không đổi. Anh khoanh tay đá đá vào chân nó.

- Nằm dọn lại, bỏ balo ra.

Nó vẫn giả chết

- Này, không phải một mình cô cần ngủ đâu

Nó nể lắm mới nhích nhích một tý rồi lại giả ngất tiếp. Đồng hồ chỉ đã hơn 2 rưỡi, Gia Huy không kiên nhẫn với nó được nữa đành dùng sức lôi nó dậy, tháo chiếc balo ra rồi ấn dúi nó vào nhà tắm. tiếng xả nước làm nó chợt tỉnh, nó “hử” một tiếng cục cằn rồi cũng vãi nước lên mặt làm vệ sinh thân thể. Trước khi bước ra đóng cửa nó nghe thấy Gia Huy nói chuyện với ai đó, câu chuyện có vẻ bí mật, câu duy nhất mà nó nghe rõ chính là câu nói của anh ta với người nào đó trong điện thoại

- Tìm thấy Hân Hân rồi, cậu nhanh chóng xác nhận lại chuyện đấy đi, càng sớm càng tốt.

Rồi con buồn ngủ lại ập đến, nó không còn sức tò mò mấy cái chuyện tào lao ấy nữa. Gia Huy và đám người ở nhà thì lúc nào mà chẳng có bí mật. Nó vừa ngáp vừa bước ra. Gia Huy đã ngồi sẵn trên giường đang nhắn tin với ai đó mà nó biết chắc là Ngọc Anh. Nó bỏ qua định leo lên giường nhưng lại nhớ ra lúc này vừa ngủ gật vừa rửa mặt nên đã làm ướt cái áo phông đang mặc. Nó lại uể oải lôi bộ Pyjama trong balo ra, không cần để ý Gia Huy có ở đó hay không, có nhìn nó hay nhìn màn hình điện thoại mà hồn nhiên xoay người lại cởi áo thay đồ. Con bé không biết hành động ấy của nó đã khiến anh giật mình vì ngỡ mình sắp bị “cường bức”. Nhưng mà

“Một hình xăm”

Một bông hoa hồng đen chợt thoáng qua trong ánh mắt của Gia Huy rồi biến mất sau làn áo. Xong xuôi, nó loạng choạng bước đến giường rồi đổ rầm xuống. Gia Huy lại nhìn nó hồi lâu

- Sao cô lại bỏ đi? - Không biết có phải do đang chấp chờn trong giấc ngủ hay không mà nó thấy giọng Gia Huy bỗng nhỏ nhẹ một cách khác lạ

- Sao nói không cần mà.

Nó không nghe thấy Gia Huy hỏi gì nữa, một lúc sau, đèn ngủ tắt ngấm, nó nghe thấy tiếng quần áo của anh cọ vào ga giường. Một hơi ấm phả vào người, ngay bên cạnh. Tiếng thở đều đều từ 2 lồng ngực hòa vào nhau. Nó trở người, thôi không nằm úp xấp nữa

- Vì không muốn thành người thừa. Thế thôi.

Kí ức

Bản thân nó đã là sự tồn tại

Dù mọi người có nhớ đến nó hay không nó vẫn tồn tại

Kí ức

Có đôi khi là người bạn thân rất muốn gặp lại

Nhưng khi gặp lại rồi

Lại không nghĩ rằng đó là người bạn thân nữa

Sáng sớm, khi mà cái âm u của ngày bão đã qua đi để lại một ngày nắng nhẹ với những luồng gió mát mẻ. Gia Huy khẽ cựa người. Trong giấc ngủ nửa tỉnh nửa mê, một cảm giác gò bó, tù túng nhưng lại rất mềm mại. Vô thức, anh cảm thấy bản thân không thể cựa quậy. Giấc ngủ vẫn chấp chờn, một bông hoa hồng vươm cao trên nền tuyết trắng lạnh. Không gian chỉ mờ mịt chỉ toàn những bông tuyết. Những cánh hoa đỏ rực như màu máu lay động trong gió trực rơi xuống. Thân hoa còi cọc nhưng lại chi chít những gai nhọn. Bỗng dưng anh muốn chạm vào những cánh hoa ấy, càng với đến, càng xa với. Cho đến khi chiếc gai đầu tiên chĩa vào da thịt.

Máu.

Rơi xuống

Lan ra và ngấm vào những bông tuyết trắng ...

Đỏ cả một vùng gốc hoa

Bông hoa bỗng cử động, những cánh hoa cứng cáp vươn lên, thân hoa mạnh mẽ hút lấy từng màu đỏ của máu. Rồi đột nhiên những cánh hồng rơi xuống, lã chã, lã chã, ... cho đến khi, một bông hồng đen hiện ra kiêu hãnh, lạnh lùng, độc ác. Tuyết lạnh cũng phải cúi đầu trước nó. Tuyết, cũng dần nhuộm màu đen

Gia Huy vội bưng tỉnh. Là một giấc mơ. Chỉ là một giấc mơ. Nhưng sao anh vẫn cảm nhận được cái đau buốt nơi đầu ngón tay ỉu máu. Đầu đó vẫn loáng thoáng hình ảnh bông hồng ấy. Anh muốn dậy rửa mặt nhưng bỗng khựng lại vì nhận ra. Người con gái nằm bên cạnh, chân thì gác, tay thì ôm, đầu thì dụi dụi vào tay anh như một con mèo nhỏ. Nhìn khuôn mặt cô ấy lúc ngủ cũng không làm dịu được nét buồn bình hàng ngày

“Hoa hồng đen”

Bông hồng ma quái ấy như bám chặt lấy tâm trí anh hơn khi anh nhìn thấy nó. Rồi đột nhiên Gia Huy nhớ lại, hình như trên vai nó có một hình xăm, là một bông hồng đen. Không hiểu sao nhưng anh thấy biểu tượng ấy rất quen thuộc, lại rất có sức ám ảnh. Suy nghĩ, bần khoản, chân chừ rồi cuối cùng tay anh khê khàng đặt lên cúc áo ngủ của nó.

Một cúc ...

Hai cúc ...

Chiếc cổ cùng bờ vai trắng ngần dần dần hiện ra, Gia Huy gần như nhìn thấy những cánh hoa

“Bộp”

Tay anh bỗng nhiên bị một cánh tay khác tóm lại. Rất chặt. Một luồng khí lạnh chạy qua

- Định làm gì đây?

- Tôi ...- Gia Huy cứng họng trước ánh mắt trừng trừng của nó

Anh không biết nói gì, nó cũng không đoán ra được anh định làm gì. Đúng lúc ấy

Musical notation consisting of eighth notes and dotted rhythms.

Tiếng chuông điện thoại vang lên như một sự cứu cánh. Nó buông tay Gia Huy ra, bước vào nhà tắm, trước khi đi không quên quăng cho anh ta một cái nhìn dò xét. Gia Huy cứ coi như không biết, lấy lại sự lạnh lùng hàng ngày của mình lập tức nghe điện thoại.

Trong nhà tắm, nó vừa rửa mặt vừa suy nghĩ về hành động của Gia Huy lúc này. Nó không nghĩ anh ta có tà ý gì đó với nó mà bỗng dưng lại thấy lo sợ về hình xăm sau lưng mình. Không hiểu vì sao nhưng nó luôn luôn nhạy cảm với bất cứ ai vô tình hay cố ý đụng vào hình xăm đó. Suy nghĩ mãi cũng không ra, nó lại vẩy nước vào mặt lấy lại bình tĩnh rồi bước ra ngoài. Gia Huy đã không còn ở đó nữa, nó nghe thấy tiếng xe quen thuộc bên dưới, có lẽ xe đã sửa xong rồi. Nó bóc chai nước khoáng xếp trên mặt bàn uống một ngụm lớn, cổ họng dịu đi con khát.

Lục đục thay quần áo rồi nhét đồ vào balo xong nó chán nản bước xuống tầng dưới, trong đầu đang mung lung ko biết sau khi về nhà thì sẽ đối mặt sao với mọi người và quan trọng hơn cả là sẽ làm gì trong suốt chuỗi ngày tiếp đến. Nó cúi đầu, bước vào xe rồi đóng cửa với một nỗi bất mãn khôn cùng.

- Đi đâu đây?- Dù biết điểm đến nhưng nó vẫn cứ hỏi cho có lẽ

- Đương nhiên là về nhà. - Gia Huy nhanh chóng nở má- cô có biết là vì cô mà tôi muộn mất buổi thử lễ phục với Ngọc Anh không hả?

Mắt nó bỗng sáng như sao

- Ê, hay là ... anh cho tôi đi theo đi

Gia Huy phanh gấp, vội vàng nhìn nó

- Cô ... ko sao chứ? Có ai lại đem vợ cũ đi thử váy cưới không đấy.

- Vậy thì cứ coi tôi là con gái anh đi. – nó phụng phịu – dù sao về nhà chán lắm, mà tôi thấy chán là sẽ vác balo bỏ đi đấy, anh ngăn được một lần chứ không ngăn được lần thứ 2 đâu.

Gia Huy lại tiếp tục lái xe, dù anh ko nói nhưng nó biết điểm đến mới chính là cửa hàng váy cưới. Nghĩ đến đây, nó lại ngoác cái miệng ra cười nham nhở.

Hoa trắng.

Voan, lựa, kim tuyến,...

Lập lách...

Những bộ váy cưới thướt tha nối đuôi nhau chạy dài trước gương

Nói về vấn đề váy cưới, nó không có kí ức gì về đám cưới với Gia Huy cả. cũng không ngạc nhiên, ai mà muốn nhớ đến cái đám cưới ấy chứ, chắc tẻ nhạt lắm. Nhưng mà để ý thì thấy, tên Gia Huy này có vẻ nóng ruột, nhưng lại không dám bỏ mặc nó đằng sau mà chạy trước vì lo nó sẽ biến mất. Con bé đọc được điều ấy nên cứ lững thững, từ từ Cuối cùng vì không chịu được nên anh ta đành đi trước vài bước

Tên quản lý thấy anh ta lập tức đơn đả, luôn mồm noi theo thao thao bất tuyệt về vấn đề một với chả xu hướng. Hắn dẫn nó và Gia Huy đến bên bộ sofa trắng chờ đợi. Bên trong, Phòng thay đồ vẫn đóng im lìm, có lẽ Ngọc Anh vẫn còn trong đó chưa ra. Gia Huy thì bắt đầu quanh quẩn lo vấn đề vest cưới của mình, có lẽ đang phân vân không biết dùng nơ hay cà vạt chẳng cho nó trẻ trâu chẳng, nó nghĩ vậy. Nhưng đột nhiên, không biết có phải trong này điện quá sáng, lại nhiều gương hay không mà con bé bỗng thấy khó thở, màu trắng của những chiếc váy làm nó thấy hoa mắt. Nó đành ngồi thụp xuống cái ghế sofa gần nhất lấy lại bình tĩnh, mong rằng đây chỉ là hậu quả của việc chưa ăn sáng. Nhưng càng ngồi lại càng thấy gai sống lưng. Nó có cảm tưởng như lỗ chân lông đang nở căng ra. Căng đến nỗi khó chịu. ... Lòng bàn tay cũng toát mồ hôi lạnh, chiếc nhẫn ở ngón áp út cũng trượt rơi ra

Em là của anh

Tự đứng bên tai vang lên một câu nói

Em là của anh

Câu nói ấy cứ lặp đi lặp lại không thôi. Chiếc nhẫn trở nên lạnh ngắt trong tay nó. Nó bắt đầu thấy chói mắt.

- Gia Huy, anh đến rồi à. Nhìn xem.

Bỗng nhiên cửa phòng thay đồ bật mở, Ngọc Anh bước ra xúng xính, xinh đẹp trong chiếc váy cưới màu trắng. Tinh tế. Đó là từ duy nhất miêu tả vẻ đẹp của chiếc váy cưới này. Một chiếc đầm ren đuôi cá thêu tay, hoa văn chìm, lưng khoét vừa phải. Cô đã ung cái váy này ngay từ lần đầu nhìn thấy nên bất chấp thiết kế dài tay hơi lệch tông với mùa hạ, cô vẫn muốn diện nó vào ngày cưới.

- Ô, Hân Hân cũng có đây sao- Giọng cô vang lên đầy ngạc nhiên, có chút bối rối.

Nó sợ sự xuất hiện của nó làm Ngọc Anh không thoải mái liền cố nén những bất ổn vào trong, quay lưng lại định bụng cười một cái. Nhưng đúng khoảnh khắc chiếc váy cưới kia lọt vào tầm mắt nó bất chợt bước lùi lại một bước, mặt mũi tái nhợt, ngực trái giống như có ai đó bóp chặt. Nó ôm ngực. Không thờ được nữa.

“Chiếc váy này....”- nó có cảm tưởng trước kia mình cũng từng mặc một cái y hệt

- Hân Hân, cô làm sao vậy- Là tiếng của Gia Huy

Mọi người vội vã chạy đến. Nó thấy những khuôn mặt, rất rất nhiều khuôn mặt nhưng không phải của những người đang đứng trước nó, không phải Gia Huy, không phải Ngọc Anh. Là những khuôn mặt trong tiềm thức.

- Hân Hân

Giờ đây nó không phân biệt được ai đang gọi nó nữa. Mọi thứ hỗn độn tạo thành một thứ âm thanh khó nghe đập vào tai nó. Nó nghe thấy tiếng loạt xoạt của chiếc váy, tiếng lách cách của máy ảnh và cả cái chói chang của đèn Flash. Dường như nó cảm nhận được hương biển đầu đó và cả sự tồn tại của một bộ ảnh cưới chưa ai đến lấy. Tiếng điện thoại ai đó vang lên càng khiến nó đau đớn hơn. Trán con bé căng ra, đau buốt tận óc. Quá nhiều, quá nhiều cánh tay chạm vào nó. Nó không muốn, không muốn. Tiếng điện thoại kia vẫn không ngừng, ai nấy đều nói quá nhiều, hỏi quá nhiều

- Im đi

Nó hét lên một câu rồi vùng tay ra chạy thẳng ra ngoài. Nhưng chưa kịp định hướng lại con đường nó đã thấy một tiếng phanh “kít” đến chói tai. Hông nó đau nhói. Không biết là bao lâu, nó thấy cảnh vật xung quanh nằm ngang, Gia Huy và Ngọc Anh tất tả chạy đến, mí mắt nó cứ nặng dần, nặng dần cho đến khi tâm trí nó trống rỗng, thâm thê như có ai nhắc lên nhưng khi ấy, trái tim nó lại vang lên một tiếng gọi

- Minh Khang

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Hoa Hồng Đen

Nó nằm mê man, không sao tỉnh lại được. Cơ thể cứ nhẹ bẫng như bị người ta nắm lấy mà chìm xuống biển sâu. Nó cảm nhận được từng dòng nước đang cuộn trào trong cuống phổi, cho dù muốn vùng vẫy cũng không được. Chân tay như thừa thãi, vô dụng. Đau đớn khôn cùng

“Minh Khang, có phải lúc ấy, anh cũng đau đớn như thế”

Tìm nó quặt lên một con co thắt, nó cố giữ nhịp hô hấp ổn định lại nhưng vẫn không thể xóa tan được cảm giác khốn khó ấy. Nó buông xuôi, bên tai gần như vẫn giữ được chút ý thức, vẫn loáng thoáng nghe được chút âm thanh. Cơ thể nó như chìm dần, chạm đáy, nhưng câu chuyện của bọn họ vẫn chưa dừng lại

- Bác Tùng nói, Hân Hân đã mất một năm trước, chính tay bác ấy đã chôn cất.

- Đã kiểm tra chưa?

- Rồi, nhưng người đã chết một năm khuôn mặt và thi thể không còn được nguyên vẹn, cũng không thể đào lên.

- Người chết không kiểm tra được thì còn người sống

- Phải, Hân Hân từng phải phẫu thuật chỉnh hình cả khuôn mặt vì bị bỏng nặng, chỉ cần chụp X quang sẽ phát hiện ra ngay.

Người ta còn nói, họ còn nói rất nhiều. Hân Hân, nó biết người này. Hình như nó đang là người này. Vậy ai là ... “Rosie”. Vai nó lại đau buốt và rồi lại một lần nữa, cơ thể nó lại được ai đó nhắc nhở lên.

Anh à, anh ổn chứ?

Anh vẫn nghĩ rằng cái kết có hậu nhất là Hoàng tử hy sinh vì công chúa sao?

Mà em cũng đâu phải công chúa.

Anh à, anh ổn chứ?

Em không ổn chút nào.

Anh à, anh ổn chứ?

Anh chạy xa đi nhé,

Nếu gặp lại anh một lần nữa, em nhất định sẽ trả thù đấy.

Không biết là bao lâu

Cũng không biết là lúc nào

Nó bùng tỉnh, mùi este xộc vào mũi nó cay gắt. Nhưng nó không vội bước xuống giường mà chỉ nằm he hé mắt quan sát xung quanh. Không có ai. Là phòng riêng. Cửa đóng im lìm. Thế nhưng trước cửa lại thấy sự xuất hiện của 2 kẻ to cao lực lưỡng, đồ đen kín mìn đứng canh ở đó. Nhìn dáng đứng có vẻ là dân nhà võ. Đầu óc tuy vẫn mông lung nhưng cuối cùng sau ngần ấy thời gian kí ức bị đứt đoạn nó đã có thể chấp nổi lại vụ tai nạn xe hơi với những gì đang xảy ra ở đâu. Và linh tính của nó đã đúng, trong thời gian bản thân không biết mình là ai đã vô tình vướng vào một vụ rắc rối nào đó mà có lẽ nó sắp biết. Khẽ đưa tay lên xoa xoa hai gò má, thời gian qua đã cười quá nhiều rồi. Nó không chắc mình có thể thoát khỏi cái vụ lùm xùm này trót lọt hay không nhưng nó biết nếu nó mắc kẹt thì lũ người kia cũng không sống nổi với nó. Bởi vì sao? Vì nó là Rosie, nó đã nhớ ra nó là Rosie. Và lần này, khi tỉnh dậy, nó không thấy khát nước nữa. Nó khát máu, rất nhiều.

Nằm bất động một chỗ, đây không phải là ý hay. Sớm muộn thì cũng phải đối mặt với bọn họ. Nó nắm chặt tay, những đốt ngón tay kêu lên răng rắc. Từ từ ngồi dậy, lại uống một ngụm nước nhỏ như một món khai vị. Nó ngang nhiên gõ cửa, không trốn, không né tránh. Hai tên áo đen giật mình rồi vội vàng lao vào mở cửa như sợ nó trốn mất. Trái lại, một thái độ rất bình tĩnh đợi chờ từng kẻ một, nó co chân thui thẳng vào khu “tam giác vàng” của tên thứ nhất, tiện tay đập đầu tên thứ 2 vào mép cửa. Nó bước lên 2 “cái xác” nằm vật dưới sàn chạy vụt ra dãy hành lang. Nhưng đúng lúc ấy, những khuôn mặt nó có thể đọc tên xuất hiện Gia Huy, Vĩnh Thạc, Thiên Minh. Nhìn mặt mũi người nào người ấy đặng đặng sát khí, ánh mắt lạnh nhạt tiến về phía nó và lạnh nhạt nhất, chính là người có tên Gia Huy. Nó không chạy nữa mà muốn thủ thế tung cú sút vào cái mặt đẹp nhất trong hội ấy. Nhưng đúng lúc đó, bụng nó đau nhói nhận lấy một cú móc trái, từ một người mà nó không hề ngờ đến, nếu không nhầm thì mới đêm hôm qua rạng sáng ngày hôm nay thôi, nó vẫn nghĩ con người ấy là vị cứu tinh luôn nhẹ nhàng với nó trong mọi trường hợp. Nó ôm bụng lùi lại vài bước, mắt hoa đi nhưng vẫn không quên cười nhạt một cái

“Vĩnh Thạc”

Chân nó nhũn ra, không trụ được nữa, mắt ngày càng mờ đi. Cơ thể nó đổ ập xuống sàn đá lạnh.

Lại một ngày mưa,

Có lẽ cơn bão vẫn chưa tan hết

Tiếng mưa ào ào trên mái, tiếng gió gào rú và rít lên trên những ngọn cao

Lần thứ hai trong ngày nó lại thấy mình không chạm đất. Cơ thể bị kéo căng ra, cổ tay đau buốt, vai mỏi nhừ. Nó toan mở mắt ra thì một làn nước lạnh

tạt vào mặt nó, bông rất và lạnh buốt. Nó bình tĩnh. Lần này không phải là trong một căn phòng trắng toát điện đèn sáng trưng, xộc mùi este nữa mà là một cái kho hàng ẩm thấp, âm u, ngai ngái mùi nấm mốc. Nguồn sáng duy nhất ở đây là là cái bóng đèn sợi tóc bé xíu lơ lửng dưới cái đĩa nhôm úp ngược. Nhập nhòe.

“Minh không thích cái ánh điện vàng này một chút nào cả”.

Tiếng kẻ nào đó vút cái xô nước loảng xoảng xuống sàn bê tông khiến nó xức nớ ra một điều. Ở đây không chỉ có một mình nó mà còn có 3 con người quan trọng đang ngồi khoanh tay phía trước, điều thuốc trong tay họ nghi ngút khói. Xung quanh là vài “anh zai giang hồ” đứng đợi lệnh. Nó cười xòa một tiếng

“Thì ra mình vẫn còn có giá lắm”

Nói xong, cổ tay nó lại đau nhói, nó cảm nhận được sự thô cứng của dây thừng thắt vào da thịt. Nhìn lại bản thân một lần nữa nó mới hiểu hết được cảm giác căng tức vừa rồi. Thì ra nó đang bị treo lơ lửng trên trần nhà, chân cách đất khoảng 1m, chiếc váy của bệnh viện đã biến mất, giò đây trên người nó còn độc một bộ đồ lót không đủ để che thân.

“Hazzz. Không định bắt đóng phim cấp 3 đấy chứ.”

Một ý nghĩ nực cười lóe lên trong đầu nó. Mối nó lại nhếch lên khiêu khích. Đúng lúc ấy, một cú thúc mạnh vào bụng nó, hơi thở đứt gãy, cổ tay bị thắt chặt đến tứa máu. Sau đó là tiếng Gia Huy vang lên lạnh lẽo

- Cô thấy chuyện này đáng cười lắm hả. – anh ta bước lại, vói tay, bóp chặt hai má nó mà ghì xuống.- Cô là ai? Tại sao lại đóng giả Hân Hân? Mục đích của cô là gì?

Mặc dù bụng nó rất đau, tay nó rất rát nhưng tất cả thứ đó chẳng ăn nhằm gì cả. Đau đốn, nó đã chịu nhiều rồi. Tra tấn sao, cứ đánh đi. Nó vốn biết mình là kẻ có tội cần phải bị như thế. Vì vậy việc duy nhất nó có thể làm là gương đôi mắt lạnh lẽo ấy lên nhìn kẻ trước mặt, nó không nói gì, cũng không tỏ thái độ gì.

Ánh mắt ấy gương lên, Gia Huy bỗng bất giác bỏ tay ra khỏi mặt nó. Lạnh, rất lạnh. Đôi mắt cong lên như một lưỡi dao. Rất giống với cái lạnh của bông hồng đen mà sáng hôm ấy anh đã mơ thấy. Anh chưa từng thấy nó như thế. Đôi mắt cười ngày nào đây sao? Màu đen trong đôi mắt nó cứ như một chất dẻo đặc quánh, sâu hút, như một hố đen cuốn hút tất cả những vật thể láng văng gần. Không đọc được bất kì sự hoang mang hay sợ hãi trong đôi mắt ấy. Điều duy nhất mà kẻ đôi diện nhận được là sự thách thức

- Tiếp tục.- Tiếng Vĩnh Thạc vang lên lạnh ngắt khác với giọng điệu quan tâm thường ngày với cô gái tên Hân Hân

Một chiếc roi da từ tay một tên áo đen nào đó vút lên trong không trung, giáng xuống và xé toạc bờ lưng trắng nõn của con bé. Nó cắn chặt răng, mắt vẫn trừng trừng nhìn về phía kẻ vừa ra lệnh. Vẫn thách thức. Tiếng roi da vút lên ngày càng dày đặc, tên cầm roi đằng sau lưng nó bị sự cứng đầu của con bé chọc giận, càng đánh càng điên, hấn ta mím răng mím lợi vào mà giáng đòn lên lưng nó. Lưng nó đau buốt, bông rất nhưng nó tuyệt đối không kêu lên một tiếng. Đôi mắt đã hằn lên những tia máu đỏ, môi thâm tím lại với vết răng cắn chặt. Máu nó chảy qua thắt lưng lẫn dài xuống đến đầu ngón chân, nhỏ thành giọt trên sàn bê tông trắng xám, thấm cả vào chiếc roi da.

Mặt nó vẫn không để lộ bất cứ cảm xúc gì, môi cũng chưa hề bật ra tiếng kêu la nào. Tên cầm roi nhìn bờ lưng bê bết máu của nó ái ngại, lực đánh cũng thế mà giảm dần, thi thoảng hấn lại lên lên nhìn Vĩnh Thạc như đợi một lệnh ngưng lại. Nhưng mặt Vĩnh Thạc vẫn tỉnh queo, bên cạnh là Gia Huy vẫn thản nhiên đốt tiếp điều thuốc còn lại trong bao

- Dừng lại đi.- nó không ngờ người lên tiếng đầu tiên lại là Thiên Minh

Tiếng roi da ngừng rít lên trong không khí. Anh ta tiến lại gần chỗ nó

- Cô chỉ cần nói cô làm việc cho ai và với mục đích gì thôi. Vì cô đã cứu tôi một mạng nên tôi cũng sẽ đảm bảo an toàn cho cô.

Nó vẫn chỉ nhếch mép cười

- Cứu anh, đó là việc tôi hối hận nhất trong đời.

- Cô ...- Thiên Minh giật dử vút điều thuốc trên tay xuống đất, anh ta quát tướng lên – Tiếp tục đi

Lưng nó gần như đã mất cảm giác, vũng máu dưới chân ngày càng sẫm màu hơn, loang lổ hơn. Nó không thấy đau ở lưng hay cổ tay nữa, nơi nó đau nhất, là trái tim. Tại sao nó có thể dễ dàng đưa một kẻ tay đao hoa, phóng túng, tay chác đã những chàm như Thiên Minh từ chỗ chết trở về mà lại không thể cứu được một người lương thiện là Minh Khang. Nó đẩy Minh Khang vào nguy hiểm, rồi lại bỏ mặc hấn chết ở cái nơi chẳng lấy gì làm trong sạch ấy. Tại sao? Tại sao chứ? Một lần nữa, tiếng roi lại rít lên ai oán trong không trung.

Lần thứ ba tỉnh dậy, chiếc bóng đèn sợi tóc kia không còn sáng nữa. Bên ngoài trời vẫn đang mưa. Cả căn phòng tối om toàn mùi ẩm thấp. Chẳng còn ai. Bên ngoài trời vẫn mưa, gió vẫn gào thét và đập ầm ầm vào mái tôn. Mối nó trắng bợt, cổ họng cạn khô không còn một giọt nước. Nó vẫn không cựa quậy được gì, từng vệt máu khô quện vào dây thừng tím sẫm.

Lần thứ tư tỉnh dậy. Vẫn chẳng có ai ngoài căn phòng trống trơn. Có lẽ mưa đã ngưng, ngoài trời đã bắt đầu hưng hửng sáng. Những khe sáng đầu tiên của ngày ban mai lọt qua khe cửa sắt chênh vênh vì han rỉ. Nó không còn sức nữa mà mờ mắt, từ ngày hôm qua đã không ăn gì, sau khi bị tai nạn xe

phải đưa vào viện thì trải qua không biết bao cơn sốc, bao lần ngất lại tỉnh, đã vậy lũ người ấy còn lấy máu làm đủ loại xét nghiệm và cuối cùng là treo lên trần nhà làm “bao cát” cho đến tận bây giờ. Nó không còn cảm giác gì nữa, dù là đau đớn hay mệt mỏi. Bụng nó thâm tím, chỉ cần hít thở nhẹ thôi cũng thấy quặn lên tận xương sườn.

Lần thứ năm tỉnh dậy, nó thấy cánh cửa sắt mở toang. Nhưng lần này đã không còn thấy Gia Huy, Vĩnh Thạc hay Thiên Minh mà chỉ thấy một lũ lâu la tiến vào. Trông lũ người phề phờ ấy thật chẳng ra sao. Nó không biết tên Gia Huy kia định có kế hoạch gì, tham vọng đến đâu nhưng nhìn lũ “quân” dưới tay anh ta thì nó dám khẳng định còn lâu mới đạt được mong muốn.

“ÀO”

Lại một lượt nước lạnh nữa tạt vào người nó. Tầm lưng vừa kịp khô máu nay đã lại đau sót đến tê tái. Nó nghe được những câu chuyện về mình

- Đại ca, chúng ta làm gì với con bé.- một tên láu táu hỏi tên mặc áo hoa đeo kính dâm đang khệnh khạng ngồi trên ghế

- Cứ đánh, đánh cho đến khi nó mở mồm ra. Anh Huy đã dặn trước khi cô ta chết bằng mọi cách phải buộc cô ta nói ra mục đích của mình.

Và cứ như vậy, những đòn roi lại lần lượt vút lên và giáng xuống tầm lưng vốn đã chẳng chịt vết thương của nó. Nhưng căn phòng vẫn cứ im lặng, không một tiếng kêu la.

Cách đó vài trăm mét

Trong một căn phòng lớn được bày biện bằng những nội thất đắt tiền lấy gam trầm là chủ yếu. Trên sàn gỗ sáng loáng, những tờ giấy, những tập tài liệu nằm ngổn ngang đè cả lên nhau. Vài người mặc vest đen vẫn còn khúm núm nhìn nhau, cố dò xét thái độ của hai người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa nâu cổ điển mà sang trọng. Chai Whisky cũng đã uống được hơn nửa.

- Lô hàng lần này lại bị bọn thằng Báo chặn lại ở bến cảng, rõ ràng là công khai khiêu chiến với chúng ta. Gia Huy, cậu định tính sao?

Cốc rượu lại một lần nữa được nốc cạn. Chỉ còn trơ lại viên đá nhỏ đã tan gần hết

- Đây là lần thứ ba chúng ta bị chúng ngang nhiên nuốt hàng như vậy, cứ thế này, công ty sẽ không trụ được là bao, chi bằng ... quyết một trận sống mái

- Không được.- Vĩnh Thạc bắt đầu dĩ lắc đầu, tay nắm chặt như cổ kìm nén cơn giận- Thế lực bên thằng Báo rất mạnh, chúng nó thao túng được cả bên hải quan rồi cảnh sát địa phương. Chúng ta mới chỉ là ngóc đầu dậy, không thể dùng trứng chọi với đá được

- Nhưng cũng đâu thể ngồi yên chờ chết.

Gia Huy nóng giận hất tung chiếc cốc duy nhất còn lại trên mặt bàn. Viên đá nhỏ vỡ tan hòa cùng những mảnh cốc trong suốt. Lũ người kia lại vội vàng thu dọn

- Cậu đừng quên, lần trước chúng ta rấn với chúng, Thiên Minh đã suýt chết, nếu không phải là

Đang định nói “ nếu không phải là Hân Hân cứu mạng kịp thời thì nó đã chết rồi” nhưng nói đến đây, Vĩnh Thạc bỗng nhớ ra người tên Hân Hân kia thực chất là ai. Anh khựng lại, không nói gì nữa. Gia Huy cũng im lặng. Mãi sau mới lên tiếng hỏi tên áo đen đang đứng đằng sau.

- Cô ta sao rồi? Đã chịu mở miệng rồi chứ?

Tên đó bước lại gần hơn, lắc đầu khẽ nói một tiếng

- Chưa ạ?

- CÁI GÌ?- Gia Huy như nhào hẳn người về đằng sau.- vẫn chưa có kết quả gì sao? Mẹ kiếp, cô ta là cái quái gì thế?

- Nhìn cô ta cũng chạp 18. 19 tuổi, không nghĩ rằng sức chịu đựng lại tốt như thế. – Vĩnh Thạc nói, ánh mắt vẫn thản nhiên không để lộ sự thương xót nào.

Tên kia lại tiếp tục bản báo cáo đang còn dang dở

- Quả thật cô ta rất cứng đầu. Đã hai ngày không ăn, một giọt nước cũng không uống, lúc nào cũng trong tình trạng treo lơ lửng và bị đánh với roi da. Đến bây giờ trên người cô ta không còn chỗ nào lành lặn nhưng cô ta vẫn không mở miệng. Dù có đe dọa, mạnh tay đến mấy nhưng cô ta vẫn không hề có phản ứng gì, ngay cả một tiếng kêu cũng không có.

- Vậy còn chuyện tra thông tin về cô ta.- Gia Huy vừa hỏi vừa nhớ lại cái ánh mắt đáng sợ ngày hôm ấy của nó và cả ... bông hoa hồng đen

- Không có bất cứ thông tin nào về cô ta

- Chết tiệt.

Gia Huy tức tối đang định giơ chân đạp chai rượu một phát thì Vĩnh Thạc đã nhanh chóng đưa tay ngăn lại, khuôn mặt bỗng tối sầm, giọng hạ xuống

- Gia Huy, Thiên Minh, nó lại gây chuyện lớn rồi

Bến tàu, vốn là nơi nhộn nhịp phồn hoa còn hơn cả chốn đô thị. Ngoài khơi, những con tàu hàng khổng lồ nối đuôi nhau đợi cập bến. Trên bờ, những căn cầu lớn, những trục hàng lớn như một cuộc diễn tập của các chiến hạm. Hàng trăm người đi đi lại lại trên một cái sân quần vợt khổng lồ, hết tháo dỡ lại chất hàng. Thi thoảng lại có mấy ông anh mũ vàng cầm theo một đồng giấy chăm chú đánh dấu X và viết chi chít vào đấy vô vàn con chữ.

Nhưng khác xa sự ồn ào, náo nhiệt ấy, bãi hàng đằng sau luôn luôn im lặng. Nơi đây chỉ có vô vàn công- te- nơ rỗng xanh đỏ nằm cạnh nhau ngay ngắn, gọn gàng. Người ta chẳng hay đến nơi này, khi cần thì chỉ cần vươn cánh tay dài của cần cầu đến ngoắc lấy là xong. Vì vậy không biết từ khi nào, nơi này trở thành địa bàn của những vụ mua bán bẩn, những phi vụ làm ăn bất hợp pháp, nơi giam giữ, bắt cóc, tra tấn người vân vân và mây mây như một bằng chứng cho sự đa dạng của tội ác trong thành phố.

Trời về chiều, đỏ quạch một màu của ánh hoàng hôn tàn úa. Chân trời róm máu. Chiếc xe chậm rãi tiến vào bãi hàng. Gia Huy và Vĩnh Thạc, như đứng thỏa thuận trong điện thoại với tên Báo, đến chỉ 2 người không quân đi theo đang từ từ nhả ga tiến sâu vào lãnh địa mà thực chất ai cũng biết là cái Hồ tử thần

Vừa xuống xe, một tên bặm trợn với mái tóc tổ đĩa màu vàng xác xơ đã tiến đến “đón đả” một cách bất lịch sự dẫn hai người vào một bãi đất trống đằng sau chiếc cần cầu cũ đã ngả màu sơn. Nơi ấy, có hàng chục thằng bặm trợn như thế, đâm thuê chém mướn, hút chích đủ cả, cổ khoác lên mình những bộ quần áo đen để che đi cái xấu xa, bản thù của chúng. Phía trước lũ người ấy tên Báo bành chọc ngồi gương điều xì gà to tướng cho một thằng em châm lửa. Cái mặt rỗ chằng chịt của gã bóng lộn lên trong ánh nắng chiều. Gã thấy Gia Huy và Vĩnh Thạc đằng xa, hi hả ra lệnh cho đàn em lôi xềnh xệch Thiên Minh, giờ đây mặt mũi bầm tím, khoe miệng rỉ máu, quần áo toàn vết giấy và vụn gỗ ném cái phịch xuống trước mặt 2 con người ấy.

- Anh Báo.- Trong cái thế giới mà Gia Huy, Vĩnh Thạc, Thiên Minh và cả tên Báo sống thì chuyện bằng mặt nhưng không bằng lòng là chuyện cơm bữa. Dù trước mặt có gọi một tiếng anh thì trong lòng vẫn có thể căm thù đến xương tủy

Nghe tiếng người quen, Thiên Minh dù miệng đau như bị xé rách nhưng vẫn cố chửi thề một tiếng

- Mẹ kiếp, 2 người tính tự từ đây à.

Nhưng Gia Huy không thèm để ý, bỏ mặc Thiên Minh cho Vĩnh Thạc đỡ dậy bước lại gần hỏi chuyện tên Báo, dù sao đi chuyển này cũng khó mà trở về, còn nói được câu nào thì cứ nói

- Không hiểu đã có chuyện gì mà ra nông nổi này

- Mẹ kiếp, thằng chó- tên Báo nhổ toẹt một miếng nước bọt xuống đất- mày còn hỏi tao có chuyện gì. Người của mày cầm dao đến định đâm tao mà mày còn thân nhiên hỏi có chuyện gì.

Gia Huy đánh ánh mắt về phía Thiên Minh

- Anh Báo thông cảm, nó còn ngựa non háu đá, chưa hiểu chuyện. Coi như lô hàng lần này, anh cứ tự nhiên sử dụng, em xin thay nó chuộc lỗi

Nói cho cùng vẫn là một chữ “nhẫn”. Trong cái cuộc chiến mà kẻ thắng là kẻ được viết luật thì chỉ có nhẫn nhục mà chịu đựng thì mới mong có ngày ngóc đầu lên mà trả thù. Nhưng chữ “nhẫn” không phải cứ viết ra mà được, đôi khi viết ra rồi vẫn còn phải nhìn mặt của kẻ đối diện, nhìn xem hãn có ưng cái chữ mà mình viết ra hay không.

- Tao đếch cần cái lô hàng đấy của mày- gã vẫn cứ nói với cái giọng sán sỏ ấy- Gia Huy, mày đừng tưởng lão già nhà mày từng có một thời vàng son mà mày dĩ nhiên được hưởng, lão giờ xuống lỗ rồi, mày chả là cái đ-**-** gì cả.

Nếu không phải là do khoảng cách thì có lẽ tên Báo đã nghe được tiếng bẻ tay răng rắc của Gia Huy và tiếng chửi thề của Thiên Minh

- Vậy anh Báo, anh tính thế nào mới cho thả người đây?- Vĩnh Thạc sợ Gia Huy không ném nổi con giận mà làm điều ngu ngốc, vội vàng nói đỡ vài câu.

Một tràng cười hả hê vang lên. Tên Báo vỗ đùi, khoe những chiếc răng vàng khè của gã

- Tao không có ý định và cũng chưa bao giờ nói sẽ thả người.

Nói rồi gã khoát tay ra lệnh cho đám chân tay đằng sau lao lên, vây chặt 3 người bọn họ thành một vòng tròn kín kẽ

- Chết tiệt, hai người ngu đến nỗi đến đây một mình thật à?- Thiên Minh nén đau đứng thẳng lên thù thề

- Đương nhiên là không ngu như thế, nhưng mà tình hình như vậy thì chắc vụ đấy bị lộ rồi.- Gia Huy cũng vứt toẹt cái áo vest xuống đất cho dễ hoạt động

- Thôi, anh em cố gắng. May ra, cảnh sát còn đến kịp.- Chuyện này cũng không nằm ngoài dự đoán của Vĩnh Thạc

Ba người đàn ông dựa lưng vào nhau, thở cùng một nhịp thở cố gắng thoát khỏi cái vòng tròn gương đao này. Hiệp đầu, 3 người bọn họ khá sung sức

trong màn hỗn loạn. Ai nấy cũng vứt đi cái vẻ nho nhã, lãng tử đào hoa hàng ngày, lập tức trở nên say máu. Mỗi cú móc, cú đá đều nhằm chỗ đau đớn nhất của đối phương mà tấn công. Cứ hết lượt này đến lượt khác. Đánh cũng nhiều mà bị đánh cũng nhiều. Quần áo nhàu nhĩ, mồ hôi tủa ra nhỏ thành giọt xuống nền đất. Nhưng đánh mãi cũng chẳng thấy ngớt người. Không biết có phải chỉ hơn 2 chục thằng hay không mà nhìn mãi chúng vẫn lờn nhờn như kiến cò. Thiên Minh đã đuối từ trước nay lại phải hoạt động mạnh đã gần như vô dụng, yếu ớt kháng cự, giờ đây ăn đòn là chủ yếu. Phía bên Vĩnh Thạc phải vừa đánh vừa đỡ cho Thiên Minh nên chẳng lạc quan gì. Chỉ còn chỗ Gia Huy có vẻ thoáng người, nếu mở đường máu có lẽ thoát nhưng bỏ mặc hai người kia lại, anh ta làm không được.

Bỗng một tên chơi bản dùng dao. Có lẽ hắn đã quá ngán cuộc vòn vè này nên muốn kết thúc cho nhanh. Gia Huy biết nhưng còn chưa kịp đỡ xong cú đánh của tên bên cạnh thì lưỡi dao đã trực lao đến

- Anh Huy

Bên tai vang lên tiếng hét khàn khàn của Thiên Minh. Gia Huy gồng mình, biết đã muộn

“Phập”

Tiếng dao cắm vào da thịt, mùi máu tanh nồng hòa vào không khí. Tên khi nãy rút dao đồ gục xuống trước mắt Gia Huy và cả những ánh nhìn ngạc nhiên đến từ cả 2 bên. Trong đám lờn nhờn cả 3 người họ không có phút rảnh tay nào nhìn cho rõ chuyện vừa rồi là sao, chỉ thấy đám người ở vòng ngoài cứ gục dần, tiếng xương gãy vang lên rầm rắc trong thời khắc giao tranh giữa ánh sáng và bóng tối. Cũng không biết là bao lâu, chỉ biết rằng thời điểm mà bóng tối bao trùm lên mọi sự vật xung quanh như một sự thắng thế thì một gương mặt dần hiện ra. Quen thuộc nhưng cũng lạ lẫm. Hốc hác nhưng cũng đáng sợ. Mỗi đòn tung ra đều nhằm vào cái mạng duy nhất của kẻ thù. Thân nhiên bước đến, thân nhiên đoạt mạng của bất cứ kẻ ngu ngốc nào cản đường, con người ấy lạnh lùng đặt một chân lên cái xác vừa đồ gục, cúi xuống rút con dao găm nhọn hoắt đó ra tiếp tục nhuộm máu của kẻ khác.

Cuối cùng Gia Huy cũng hiểu hình ảnh bông hoa hồng gầy guộc uống máu trên nền đất lạnh, lột xác hóa thân thành một hoa hồng đen kiêu hãnh gai góc trong giấc mơ ngày hôm đó có ý nghĩa là gì.

Là nó.

Bông hoa hồng đen bí ẩn

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Người Quen

Xe chạy bon bon trên đường cái lớn. Ánh đèn điện hắt vào hắt trong xe phản chiếu lên những khuôn mặt trông đầy cứ sáng tối sáng tối thất thường. Thất thường như đúng tâm trạng của họ. 3 người đàn ông chen chúc nhau trên hàng ghế sau, tâm điểm tập trung về phía trước. Nơi ấy nó, một tay gác lên thành cửa kính, một tay nắm vô lăng. Thi thoảng lại đưa mắt nhìn lên gương chiếu hậu, lại thấy 3 cái bản mặt đang nghệt ra kia cũng thấy nực cười nhưng tuyệt nhiên không để lộ bất cứ cảm xúc gì. Nó vẫn tập trung lái xe

Đêm, tiếng gió rít ngoài đường tạt vào mặt nó ran rát. Con bé khề tựa lưng vào ghế sau, những vết thương cọ vào chiếc áo đau đến gai người. Nhìn xuống, trên vạt áo thun trắng trong chiếc Jacket da của nó lấm tẩm vài vết máu. Cũng không biết của nó hay của kẻ bị nó giết, nó chỉ biết một điều nếu chỉ có từng này máu thì thật sự, không đủ....

Phía sau, Thiên Minh thở dốc khó nhọc sau trận đánh vừa rồi, vất vả tựa vào vai Gia Huy. Gia Huy không nói gì, đưa mắt nhìn Vĩnh Thạc đang trầm ngâm. Bọn họ nhất loạt lắc đầu, không rõ chuyện gì đang xảy ra? Cũng không biết lý do gì mà nó lại xuất hiện ở cái nơi này và quan trọng hơn tại sao lại cứu bọn họ.

Chiếc xe cứ lạng lè chuyển bánh trên đường. Cũng giống như những chiếc xe khác đang lẩn tránh trên con đường này. Không biết là bao lâu, cũng không biết là đã mấy giờ, không khí im ắng đến kì quặc ấy kéo dài cho đến khi chiếc xe dừng bánh. Nó nhanh chóng xuống xe. Đằng sau Gia Huy nhìn ra ngoài, không tin vào mắt mình. Trước mắt họ là căn biệt thự trắng quen thuộc, là căn nhà an toàn của 3 người đàn ông. Vĩnh Thạc chau mày lại. Thật sự không nghĩ là được về nhà. Mới cách đây ít phút còn nghĩ là sẽ được gặp ông trùm của nó và sau đó 3 người lại được tham gia một trận vùn vụt vận động thư giãn gân cốt nữa. Quả thật, không nghĩ là về nhà

- Xuống xe.- Cánh cửa bật mở, nó lạnh lùng lên tiếng, giọng gần lên, có vẻ như không muốn chờ đợi thêm phút nào nữa.

Ba người lần lượt bước xuống. Trong nhà, ánh đèn điện sáng trưng. Có vẻ như đã có ai đợi sẵn trong nhà. Nó không chờ đợi bước thẳng vào. Từng viên đá, từng nhánh hoa, từng lối đi. Vẫn vậy. cả những khuôn mặt hàng ngày bước qua đây cũng thế. Vẫn không thay đổi. Nhưng thật sự vẫn còn là những con người ấy.

Cánh cửa nhà mở tung, một người đàn ông bệ vệ trong bộ vest xám ngồi trên chiếc sofa trắng. Khuôn mặt ông ta đã chẳng chịt những dấu đòi mồi,

những nét nhăn của tuổi tác nhưng cũng không dấu nổi nét uy nghiêm, cương nghị thậm chí là gian hùng trên khuôn mặt ấy. Ông ta biết có người bước vào nhà nhưng vẫn không đổi tư thế, hai tay vẫn chắp lên nhau chống lên chiếc gậy được làm thủ công tỉ mỉ bằng gỗ sồi.

- Ba.- Thiên Minh thảng thốt kêu lên một tiếng.

Lúc này, người đàn ông lớn tuổi ấy mới quay lại. Hành động đầu tiên của ông ta không phải là lao ra ôm chặt lấy thằng con vừa thoát nạn mà là giáng cho nó một cái bạt tai trời giáng.

- Ngu ngốc, đã nói bao nhiêu lần, làm việc gì cũng phải suy nghĩ cho thấu đáo, không phải cứ hứng lên là làm. Mạng con chết, ta không quan tâm nhưng đừng kéo chúng nó vào nguy hiểm.- nói đoạn ông ta vẫn chưa nguôi giận, gờ gẩy lên định giáng cho Thiên Minh vài cái

Gia Huy và Vĩnh Thạc vội chạy đến đỡ tay ông

- Chú, bọn cháu không sao.

Ông ta hậm hực hạ gậy xuống. Đúng lúc ấy tiếng chân chạy gấp gấp từ trên tầng dội xuống, Ngọc Anh không biết từ đâu lao ra ôm chầm lấy Gia Huy vừa nói vừa nức, ngân ngấn lệ

- Anh ổn rồi

Gia Huy dịu dàng nhẹ nhàng xoa đầu Ngọc Anh, nhẹ nhàng nói

- Ủ, anh ko sao mà.

Nó vẫn đứng khoanh tay tựa cửa từ nãy giờ. Trước mặt nó là một loạt những màn hộ tống gấp mặt đầy các loại tình, tình yêu, tình cha, tình bạn và tình gì gì nữa nó không quan tâm. Điều nó quan tâm không phải lũ người này.

- Người của ông an toàn rồi, vậy, người của tôi đâu

Giọng nó cứng cỏi vang lên. Mọi người đều tạm gác lại câu chuyện của mình ánh mắt đổ dồn về phía nó. Mặt nó lạnh ngắt, lạnh đến đáng sợ

- Đương nhiên, thỏa thuận thì vẫn là thỏa thuận. Cô yên tâm

Hết nhìn nó, mọi người lại đổ dồn về phía người đàn ông lớn tuổi kia. Họ rất rất muốn biết cái gọi là thỏa thuận giữa hai con người tưởng chừng như không liên quan ấy. Ông ta khoan thai nhấp một ngụm trà, rồi nhẹ nhàng chỉ tay về phía trước. là một căn phòng, với hai người đàn ông mặc vest đen đang tỏ ra rất cẩn thận canh gác

Nó nhanh chóng bước đến. Nó biết căn phòng này. Sống ở đây một năm qua đủ để nó biết đây là căn phòng trống chỉ dành cho khách đến chơi, thi thoảng bà Hồng lễ chuyển xe buýt về nhà thì ngủ lại. Nhưng hôm nay căn phòng ấy không dành cho bất cứ việc gì trong hai việc ấy cả.

Thấy nó bước đến, 2 người đàn ông kia lập tức bước tránh ra. Nó lập tức mở cửa. cánh cửa mở tung, hai thân ảnh thân thuộc đập vào mắt nó. Hai người ấy đang dựa vào nhau, người con trai đang cố dang rộng vòng tay để che chở cho cô gái đang sợ sệt đến tội nghiệp. Thanh quản nó như run lên bần bật từng tiếng, khó khăn lắm nó mới giữ được bình tĩnh hàng ngày

- Công chúa, JJ Mình về rồi

Hai thân ảnh ấy thảng thốt nhìn nhau như không dám tin vào điều tai mình vừa nghe thấy. Họ nắm chặt tay nhau, từ từ quay lại. Nó muốn giành nụ cười đầu tiên của mình sau khi nhớ lại cho công chúa nhưng chưa kịp nhoen miệng nó đã thấy một bóng người vụt đến, đổ ập vào và ôm lấy nó chặt cứng

Là công chúa. Cô ấy áp chặt gương mặt hốc hác của mình vào lồng ngực nó. Nước mắt thi nhau ứa ra đỏ đầy hai khóe mắt. Cô ấy muốn nói nhưng cứ nức lên từng nhịp một, người như không còn chút sức lực, tựa hẳn vào người nó

- Không sao rồi, ổn rồi mà. – nó nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc của công chúa

Cô ấy vẫn khóc mãi không thôi, nó vỗ vỗ vào tấm lưng gầy của công chúa

- Xem này, cậu lại sụt cân rồi, như vậy là xấu lắm có biết không

Nó thấy công chúa gật gật nhưng vẫn khóc. Nó để cho cô ấy khóc

JJ sau khi lấy lại bình tĩnh cũng vội tiến lại chỗ nó. Anh cũng rất muốn ôm nó vào lòng nhưng sợ nếu thêm vòng tay anh nữa thì nó sẽ chết ngạt mất nên đành thôi, chỉ dám cốc yêu vào đầu nó một cái giọng trách móc

- cái con ranh này, sao sống dai thế ko biết.

Nói xong, chính mắt anh cũng nhòe đi vì lệ. Nó nhếch miệng cười một cái. Nhưng Gia Huy biết đó không phải là cái nhếch miệng thách thức.

- Đúng là – JJ nhìn quanh nhà một lượt- ở đâu có em, ở đó đông vui hẳn ra. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy

Nó không nói, thực ra là không biết phải bắt đầu từ đâu, chỉ biết nhún vai một cái, tâm trí cũng vội nghĩ lại xem rốt cuộc tại sao lại có cuộc hội ngộ này. Có lẽ trò chơi bắt đầu từ hơn 1 ngày trước

24h trước

Vẫn là kho chứa hàng bẩn thỉu ấy, tiếng roi da vẫn không ngừng vút lên trong không khí. Mặc dù thân thể đã hầu như không còn chút cảm giác nào nhưng nó vẫn cảm nhận được lực đánh của cây roi đã găm đáng kể, có lẽ bọn chúng cũng đã chán nản trước một kẻ cứng đầu như nó. Nó cũng không biết mình đã bị treo lơ lửng như thế này bao lâu, sự mất cảm giác của cơ thể khiến nó không còn đủ sức phân định rạch ròi thời gian nữa. Tại nó ừ ừ đi, mắt nó hoa lên. Con bé rất muốn lịm đi một lúc

Nhưng đúng lúc đó cánh cửa sắt han rỉ bỗng mở toang. Ánh nắng chói chang hắt vào khiến đôi mắt lờ mờ của nó thấy chói vô cùng. Nó thấy một bóng người chống gậy, đi cùng với rất nhiều bóng người khác. Nhưng nó không quan tâm, cũng không còn sức mở mắt ra mà nhìn cho rõ đó là kẻ nào. Mà kẻ nào cũng được, cứ đánh đi nhưng đừng hòng nó lên tiếng

- Dừng lại

Có ai đó đang cất cao giọng lên tiếng. Trong ánh nhìn mờ mờ ảo ảo nó thấy lũ bọm xồm kia trở nên khúm núm, tiếng roi da cũng ngừng rít lên trong không khí

Bỗng nhiên người nó nhẹ bẫng, có chuyển động gì đó nơi chiếc dây thừng đang trói nó ở cổ tay. Nó cảm thấy chân mình chạm đất, rồi cổ tay cũng trở nên dịu lại, không còn sự thô ráp của dây thừng cọ vào da thịt. Đôi vai nó mỏi nhừ, buông thõng. Toàn thân nó đổ ập xuống nền đất lạnh. Nó muốn mở to đôi mắt lên nhìn rõ thực hư nhưng mí mắt cứ nặng dần, nặng dần ko nghe theo ý chí nó nữa.

Lần thứ n tỉnh dậy, đây không còn là kho hàng ảm đạm nữa. Một mùi hương thoang thoảng nhưng cũng rất dễ chịu lan tỏa xung quanh nó. Nó khẽ cựa người. Một con đầu nhói lên từ bụng rồi lan dần ra khắp cơ thể. Ánh điện trong phòng quá sáng khiến cho đôi mắt vốn đã quen với bóng tối ở kho hàng phải nheo lại. Nó chống tay dần sức ngồi dậy, xoay coat cái cổ và bờ vai mỏi nhừ. Trước mặt nó, nó nhìn rõ một người

Ông ta đã ngoài tuổi ngũ tuần, mái tóc hoa râm được cắt tỉa gọn ghẽ. Ông ta ngồi trên chiếc ghế gỗ được chạm khắc đậm phong cách phục hưng thế kỉ 16, say sưa với chiếc tàu được tỉ mỉ làm thủ công từ ngà voi. Đôi mắt tinh anh của ông ta nhìn nó qua làn khói thuốc nhưng tuyệt nhiên không nói câu nào. Nó nhận ra đây là người đàn ông mà nó đã bắt gặp trong bệnh viện, người mà Gia Huy rất cung kính lễ phép. Nhưng nó dám chắc đây đó không phải lần đầu tiên nó gặp ông ta. Chiếc ghế và cả chiếc tàu kia cũng vậy, một phong cách rất chi là nước Nga Xô Viết.

Có một điều nghịch lý nó không thể phủ nhận đó là nó rất muốn quên khoảng thời gian sống bên cạnh Chenkov, tên bố già đồng thời cũng là ông chủ của nó nhưng nó lại không thể quên được, đặc biệt là những vật thuộc về Chenkov. Như chiếc tàu trắng người đàn ông kia đang cầm chẳng hạn. tại sao nó biết chiếc tàu được làm bằng ngà voi. Bởi vì đó là chiếc tàu mà Chenkov rất thích, ông ta đã tặng chiếc tàu ấy cho một người bạn của mình, một người bạn có mật danh “Bá tước”

- Tôi muốn uống nước.- nó bước xuống giường và tiến lại gần ông ta

Ông ta đặt chiếc tàu xuống và rót cho nó một ly nước

- Bất cần quá, không sợ ta bỏ độc vào sao?- ông ta đẩy ly nước về phía nó

Nó cầm ly nước lên từ từ uống cạn

- Ông sẽ không giết tôi, Ông biết tôi là ai, ông hiểu hình xăm trên vai tôi có ý nghĩa gì

Ông ta thích thú cười một tràng cười sáng khoái và lại tiếp tục đẩy bát súp vẫn còn hơi ấm về phía nó. Nó nhận lấy, xúc từng thìa một

- Rất xinh đẹp, rất thiên thần. Ông bạn già Chenkov của ta tạo nên được một tuyệt phẩm như này thì dù có vất vả, phải trả giá đắt một chút cũng đáng.

Nó đặc biệt lưu tâm đến câu “ trả giá đắt”.

- Vào vấn đề luôn đi

Ông ta vẫn cười, nhưng là một nụ cười gian manh

- Ta cần cô giúp vài chuyện

- Nếu tôi nói không thì sao.- nó vẫn thản nhiên thưởng thức bát súp

Ông ta không vội nói ngay, từ từ cầm chiếc cặp tài liệu bên cạnh lên, rút ra trong đó 2 tấm ảnh rồi đẩy về phía nó.

- Suy nghĩ lại chứ?

Phải,nó đã suy nghĩ lại. Chính vì suy nghĩ lại nên nó mới ở đây, ở cùng với những con người như Gia Huy, Vĩnh Thạc, Thiên Minh và cả lão già kia nữa. Bỗng nhiên công chúa đột ngột buông nó ra vừa nói vừa nắc

- Rose..hix ... cậu ... hix ... cậu bị thương rồi này.

Có lẽ cô ấy đã nhìn thấy vết máu trên vạt áo nó

- Không sao, không phải của mình

Nó khẽ đưa tay lên vuốt má công chúa nhưng lại vô tình để lộ dải băng trắng ở cổ tay, Công chúa lại càng làm nặng lên

- Rose, chúng ta về nhà được không, mình không thích ở đây

“Về nhà”

Bóng tối ngập đầy dần mắt nó. Con bé không lên tiếng. Phải, nó cũng rất muốn về nhà. Nhưng còn có thể về được không khi mà nơi ấy, nơi từng có 4 con người chen chúc nhau trên một cái giường chật hẹp, nơi mà nhiều trò điên rồ đã diễn ra, nơi mà sự cháy rụi chỉ vì món trứng rán. Thật sự còn có thể về được chứ, khi chỉ còn có 3 người.

Công chúa lập tức nhận ra điều sơ suất chết người ấy, cô nhìn sang JJ bên cạnh rồi vội lên tiếng

- Mình

- Mình không sao. Không thể về nhà nữa nhưng mình đồng ý là mình cũng ko thích ở đây.

Nói rồi nó cầm tay công chúa, xoay người định bước đi nhưng hai gã đàn ông mặc áo đen đã nhanh chóng đứng chắn trước mặt. Nó vội kéo công chúa đứng sau mình và ngăn JJ không lao ra mà cho hai tên kia một cú đập

- Nhất Huân, người của ông đã về rồi, người của tôi cũng đã an toàn rồi. Tôi không nghĩ chúng ta còn gì để nói với nhau nữa.

Những con người trong căn phòng đều trở mắt ra nhìn nó ngang nhiên gọi thẳng tên của nhân vật vốn được coi trọng nhất tại nơi này.

- Đến bố anh cũng chưa gọi tên bố em như thế bao giờ

Nhưng bỏ qua tất cả những điều ấy, những điều mà không ai dám nghĩ tới, nó vẫn phăng phăng gạt đi tất cả ánh mắt ấy tiến về phía trước. Giọng nói của người đàn ông ấy lại vang lên

- Cô đã suy nghĩ kĩ chưa, hôm nay cô cướp người từ tay tên báo thì nhất định có ngày hắn ta sẽ giành lại người từ tay cô

Nó đứng lại, khoanh tay lạnh nhạt nói với ông ta mấy điều

- Vậy chỉ cần hắn chết là hết chuyện

Nhất Huân cười vang lên một tiếng

- Cô đừng đóng kịch nữa. Cô thừa biết thế giới ngầm như thế nào mà. Một cái chết không thể kết thúc mọi chuyện

- Vậy thì nhiều cái chết vậy- nó không hề nao núng

Ông ta lại cười, một nụ cười thâm sâu như cái lúc ông ta lấy ảnh công chúa và JJ ra uy hiếp nó

- Đẳng nào cũng phải giết nhiều người như vậy, chỉ bằng – ông ta chậm rãi rót đầy tách trà trước mặt- Tham gia cùng chúng ta vậy

Lại không ai nói gì, lần này mọi người không chỉ là ngạc nhiên mà còn hoảng hốt hết nhìn nó lại nhìn về phía ông Huân

- Ba à, ba nói đùa đúng không?- Thiên Minh cố nặn ra một nụ cười trên môi

Ông Huân lập tức lờn anh ta một cái. Một tràng cười vang lên, nhưng là tràng cười của nó

- Anh già anh già máu à nha.- nó buông tay công chúa ra, bước đến ghé người ngồi lên tay dựa của ghế sofa ông Huân đang ngồi, một tay gác lên vai ông ấy.- Ông biết rõ tôi mà, vẫn mạnh dạn đầu tư sao?

Ông ta nhún vai tỏ ý không sao, chấp tất

Nó liếc nhìn công chúa, nhìn JJ rồi lại nhìn tất cả những con người trong phòng này một lần nữa.

- Được thôi, tôi đồng ý.

Chương 61: Thay Đổi

Trong căn phòng khách ngập tràn màu trắng của căn biệt thự, sự im lặng của màn đêm đã được những con người nơi đây trả về vị trí. Ánh điện vẫn sáng trưng, nhưng đã ngớt người. Không còn sự ồn ào và náo nhiệt như mấy phút trước. Sau cú gạt đầu chống vánh của mình nó nghiêng nhiên ở lại căn biệt thự này như chuyện phải thế. Ngọc Anh cũng hiểu giờ đây sự có mặt của cô là không cần thiết vì thế đã trở về phòng từ lâu trong sự lưu luyến và cả sự lo lắng về cái đám cưới đã bị hoãn vô thời hạn. Cô hiểu, cô rất buồn nhưng chẳng thể làm khác được. Trong thế giới mà người cô yêu chọn lựa, không phải lúc nào ước muốn cũng được lắng nghe. Giờ đây trên bộ ghế sofa chỉ còn lại những người đàn ông trầm ngâm với nhau. Khói thuốc từ chiếc tàu trên tay ông Nhất Huân tỏa ra một màu trắng muốt.

- Con không hiểu tại sao bố lại làm vậy? Chúng ta còn chưa biết rõ cô ta là bạn hay thù?- Thiên Minh lúc nào cũng là người mất bình tĩnh nhất trong mọi chuyện. Anh ta vẫn không thể tin được từ nay về sau sẽ làm việc với nó.

Nhưng trái với thái độ nóng nảy của con trai, ông Huân vẫn ngồi phì phèo hơi thuốc. Thứ khói trắng ấy như ngập đầy hai cánh phổi của ông. Ông không có ý định nói thêm điều gì. Thiên Minh bực bộ đứng dậy, lầm bầm một câu chửi thề trong miệng rồi bỏ lên phòng. Vĩnh Thạc cũng nhanh chóng đứng dậy theo. Anh đã mệt và cần ngủ rất nhiều sau những chuyện ngày hôm nay. Chỉ còn lại mình Gia Huy với ông Huân trầm tư trên ghế.

- Cháu tin là chủ có lý do riêng của mình.- Anh ngồi đối diện., những ngón tay đan vào nhau trầm ngâm

- Đương nhiên là ta có lý do.- ông Huân thối ra một làn khói trắng nữa- lý do để chọn một khoản đầu tư nguy hiểm

Đôi lông mày Gia Huy xô vào nhau như ý hỏi “ Tại sao?” và ông Huân dễ dàng nhận ra điều ấy. Ông đặt cái tàu xuống, thôi không phì phèo nữa

- Gia Huy, cháu cũng biết vị thế của chúng ta đã tụt dốc như thế nào từ sau cái chết của cha cháu. Cha cháu, Anh trai ta đã phạm sai lầm khi đặt niềm tin vào nhầm người rồi chết một cách oan ức dưới họng súng của chúng. – ông ngừng lại, uống một ngụm trà như sẵn sàng kể tiếp một câu chuyện dài- Đương nhiên, ta cũng đã xé nát họng tên đó bằng lưỡi dao của ta nhưng điều đó cũng không thể vực dậy được những gì đã mất. Ta lại càng không đủ thời gian của cuộc đời để lấy lại điều đó. Ta lại ko thể trông chờ vào Thiên Minh, ta biết con trai ta, nó ko thể lãnh đạo, Vĩnh Thạc thì có đầu óc nhưng ko có tham vọng, chỉ còn hy vọng được vào cháu, Gia Huy.

- Cháu hiểu và cháu sẽ làm được- Gia Huy cương nghị và anh vẫn muốn nói gì đó nhưng ông Huân đã nhanh chóng chen vào

- Chú biết, cháu sẽ làm được nhưng không phải 1 mình cháu Gia Huy. Một vị vua không thể tự mình lên ngôi

- Cháu còn có Thiên Minh Và Vĩnh Thạc

Ông Huân bỗng cười phá lên

- Cháu định trông đợi gì vào sự nóng nảy của Thiên Minh và cẩn thận thái quá của Vĩnh Thạc. Không. Cháu không thể, cháu cần nhiều hơn thế. Cháu cần có cô ta. Cháu sẽ không thể có được thứ mình muốn nếu không có cô ta.

Vừa nói, ánh mắt ông vừa hướng lên tầng trên

- Nhưng tại sao cứ nhất quyết phải là cô ta, cháu không biết cô ta là ai cả?

- Không- Ánh mắt ông Huân vút thẳng về phía Gia Huy- cháu biết cô ta

- Sao ạ? – Gia Huy không tin nổi vào tai mình

Ông Huân biết anh đang ngạc nhiên, nhưng ông ta không vội nói ngay mà lại gờ tay với lấy cái tàu vẫn đang cháy dở, đưa lên miệng rít một hơi. Khuôn mặt ông lại nhòa đi trong làn khói

- 8 năm trước, cháu đã gặp con bé. Cháu còn nhớ ông bạn người nga Chenkov của ta chứ, người đàn ông cao lớn với giọng nói trầm và khăn đỏ.

Trong làn khói trắng, Ông Huân như chỉ đợi cái gạt đầu của Gia Huy

- Cháu nhớ, cháu gặp ông ta khi 18 tuổi, mới vừa tốt nghiệp xong cấp 3, lúc đó cháu đã thấy ông ấy rất oai phong nhưng lạ là bên cạnh, dù đi đâu ông ta cũng mang theo một đứa bé gái mới có 11 tuổi bên mình. Khi đó cháu với Thiên Minh đã rất ghen tị và tò mò về cô bé đó.

Nói đoạn bỗng nhiên mặt Gia Huy biến sắc, hình như anh vừa mới nhớ ra được điều gì đó

- Chẳng lẽ ... Chú đừng nói với cháu, cô bé đó chính là

Ông Huân chỉ khẽ cười, nụ cười ấy như một lời ngầm khẳng định cho câu hỏi vừa rồi.

Cách nơi ấy chỉ vài bậc thang

Trên tầng 2, trong căn phòng mà 1 ngày trước đây nó vẫn thản nhiên sống với thân phận của cô gái tên Lưu Vũ Hân, ba con người lại nằm chen chúc như những ngày trước họ vẫn làm nhưng có gì đó đã biến mất, có gì đó mà cả 3 người đều ngấm hiểu trong lòng sẽ không quay về nữa. Sau trận khóc như mưa vừa rồi, công chúa nhẹ nhõm ôm chặt nó ngủ ngon lành. Rót cuộc sau ngần ấy thời gian cô cũng có thể có một giấc ngủ yên bình và “yên tâm” là sáng ngày mai khi thức dậy mắt sẽ sưng húp lên. Chỉ còn nó với JJ, vẫn trần trọc. JJ còn đang cố sắp xếp những sự việc xảy ra quá nhanh trong ngày, bắt đầu từ cái lúc bọn người áo đen hung hăng xuất hiện cho đến khi bắt ngờ gặp lại nó trong tâm thế chưa kịp chuẩn bị. Còn nó, nó biết sau những gì đã xảy ra trong kho hàng, trên bãi đất trống ngày hôm nay nó cần một giấc ngủ, một giấc ngủ để lấy lại sức. Điều đó là vô cùng quan trọng bởi có giới mới biết được sẽ có những điều kinh khủng, đáng sợ gì đang đợi nó phía trước sau cái gập đầu có phần bốc đồng của nó với Nhất Huân vừa rồi. Thế nhưng cứ mỗi lần nhắm mắt lại thì cảm giác ấy lại ập đến, cảm giác như cơ thể chìm trong nước biển, cảm giác của một người sắp chết đuối. Như ngày hôm đó, Minh Khang đã phải chịu đựng.

- Anh với công chúa sống thế nào trong thời gian qua? Chắc cô ấy đã làm anh vất vả nhiều.- nó khẽ khàng lên tiếng, nó thừa biết anh cũng ko ngủ được

JJ chỉ khẽ trở người

- Anh không đưa công chúa về nhà nữa, anh biết cô ấy sẽ rất buồn, bọn anh dọn đến sống ở căn hộ của anh, sau đó anh nghỉ việc và làm “khăn giấy” cho cô ấy, cho đến bây giờ. Còn em? Sống tốt chứ?

Nó khẽ cười trong màn đêm tĩnh mịch. Nó không trả lời ngay mà bắt đầu điểm lại cuộc sống thời gian qua với cái tên Hân Hân

- Không, – nó nói với cái giọng mỉa mai hết sức- thời gian qua em không sống. Rosie của anh không sống, mà thay vào đó, là một cô nàng Hân Hân ngu ngốc, ngờ nghệch nào đó.

JJ không muốn hỏi tường tận câu chuyện ấy của nó mặc dù anh chẳng hiểu chút mô tê nào nhưng anh lại cảm nhận được một nỗi xót xa đằng sau cái vẻ bất cần, mỉa mai của câu nói. Anh vất tay lên trán, thở dài một tiếng rồi quyết định lên tiếng. Giọng anh hòa vào màn đêm đặc quánh, kéo dài ra, vẩn xoắn vào nhau như một sợi dây thừng thắt chặt lấy nhịp đập trái tim nó

- Sau khi em bỏ đi cùng Victor, anh đã vội chạy đến kéo Minh Khang lên, nhưng- nó thấy nhịp tim mình vừa lạc đi mất một điệu- có lẽ là đã quá muộn, anh không cứu được cậu ấy.

Khóe miệng nó lại nhếch lên, cay đắng

- Em biết, Victor nếu muốn giết ai thì sẽ không bao giờ chừa lại cho người ấy cái gọi là cơ hội thứ 2 đâu. Và.. Minh Khang, cũng sẽ không phải là ngoại lệ.

Nó cố dần lòng xuống, cố tỏ ra mạnh mẽ, cố phủ nhận đi những vết cứa trong sâu thẳm trái tim, cố tin mình sẽ ổn. Nó không nói gì với JJ nữa, anh cũng vậy. Đôi mắt nó miễn cưỡng nhắm lại, cái cảm giác bị nước tràn ngập trong hai cánh phôi lại dày vò nó. Nhưng lạ là lần này không phải là cái vị mặn của nước biển mênh mông, thay vào đó là cái vị mặn đắng của thứ gọi là nước mắt. Nó nhớ lại giọt nước mắt hiếm hoi đã rơi xuống làm lay động mặt nước trong cái khoảng rỗng ngày hôm ấy, cái ngày Minh Khang ra đi. Lần đầu tiên sau ngần ấy năm, rốt cuộc nó đã có thể nhìn thấy giọt nước mắt tưởng chừng đã hóa đá của mình, nhưng liệu cái giá nó phải trả, có quá đắt hay không? Thật sự thì nước mắt, là một thứ xa xỉ phẩm mà nó không nên có sao? Phải vậy không?

Đêm, chưa bao giờ trôi qua nhanh như nó muốn. Điều ấy làm nó khó chịu và đau đớn hơn cả đòn roi mà bọn họ đã giáng lên lưng nó. Đã hơn một lần trong đêm nó muốn mở mắt, muốn vùng chân rồi chạy nhanh ra ngoài để thoát khỏi cái ám ảnh ghê sợ ấy nhưng đến cuối cùng, nó buông xuôi, nó nghĩ bản thân đáng phải chịu như vậy. Cho đến khi chạm đến giới hạn, Rosie mở mắt bừng tỉnh. Ngó sang, mới có hơn 5h sáng, vậy là nó đã ngủ được gần 4 tiếng, điều đó cũng được tính là giấc ngủ. Bên cạnh, Công chúa và JJ vẫn đang ngủ say, Chung quanh cũng không có một tiếng động nào cả. Có lẽ cũng chưa ai dậy. Nó định bụng nằm thêm chút xút nhưng sự nhảm chán của việc mở mắt nhìn trần thối thúc con bé bật dậy. Rosie bỗng nhớ ra là mình chưa tắm tãp gì từ sau vụ ẩu đả hôm qua, mấy vết máu trên vạt áo cũng đã ngả nâu. Nó khẽ trườn xuống giường, cố không gây tiếng động gì đánh thức công chúa.

Trong phòng tắm sáng trưng, Rosie khẽ xoay lưng lại trước gương. Những vết thương đã khô miệng, bắt đầu se lại và lên da non. Vài vết bầm tụ máu đã nhạt màu, những vết tấy đỏ chỉ còn phơn phớt hồng. Chắc chỉ vài ngày nữa, cùng lắm là 1 tuần, lưng nó sẽ lại một lần nữa trắng nõn, trơn tru như chưa có chuyện gì. Cũng không biết là một món quà hay một lời nguyên của thượng đế mà nó lúc nào cũng có khả năng lành vết thương nhanh hơn người khác. Thì nó vốn lành da mà, có lẽ vì vậy nên những tội ác, dù để lại dấu vết trên người nó thì cũng nhanh chóng bị phủ nhận một cách sạch trơn. Một lần nước lạnh bất chợt chảy qua miệng những vết thương như đang đào rãnh trên lưng nó, đau xót

Khi nó bước xuống tầng 1, vắng tanh. Đúng như nó đoán, vẫn chưa có ai dậy cả. Có thể trận ẩu đả ngày hôm qua đã rút hết sức lực của họ nên hôm nay ai nấy đều cho phép mình ngủ nướng chẳng? Ai mà biết được. Nó lại lần mò xuống bếp. Trên chiếc bàn bằng đá cẩm thạch mài nhẵn quen thuộc, chiếc làn đồ nằm đó với chung quanh toàn là rau củ và một vài thứ linh tinh lặt vặt của nhà bếp. Tiếng chổi xào xạc ngoài con đường đá nhỏ. Nó biết bà Hồng đã tới. Anh mắt nó nhìn ra và bất chợt bắt gặp ánh nhìn từ bà Hồng cũng đang hướng về phía nó. Thoáng một chút bối rối trong mắt bà. Nó lập tức hiểu ngay rằng bà Hồng đã biết nó không phải là Hân Hân. Rosie không nói gì, chỉ đơn giản là thu cặp mắt của mình lại rồi tiếp tục làm công việc đang dở. Luộc một quả trứng.

Rosie đứng khoanh tay, tựa người vào thành bếp đợi nước sôi, nó để lửa thật nhỏ và căn đúng thời gian công chúa tỉnh giấc. Nhìn những ngọn lửa liu liu

ấy thật sự khiến nó thấy buồn ngủ, nhưng nó biết mình sẽ không thể ngủ cho đến khi nào cái ám ảnh ấy tan đi. Thả lỏng hơn bờ vai, mới có vài ngày đó thôi mà nó cũng có thể cảm nhận được bản thân đã sút đi vài kí, đôi mắt nó nhắm lại, mệt mỏi. Lại một nơi xa lạ, và nó sẽ sống như một người mới sau một năm quanh quẩn chán ở nơi đây. Phải, Roise đã trở về, con người lạnh nhạt trong nó đã trở về, mùa đông đã quay lại phủ trắng thứ đang đập trong lồng ngực trái. Nó sẽ sống, sẽ sống như một Rosie đã từng sống. Sống cho đến khi có một trái tim khác, lạnh lẽo hơn, độc ác hơn chĩa mũi súng về phía nó.

Rosie cứ đứng như vậy được một lúc thì bỗng nhiên trong nhà bắt đầu có những tiếng động, những tiếng bước chân, tiếng xả nước, tiếng nói chuyện râm ran ngày càng nhiều như đánh dấu một ngày mới bắt đầu. Ừ thì, nhà này vốn đông người mà. Đành chấp nhận. Nó không để ý đến điều ấy nữa dù biết có những bước chân đang bước về phía mình.

- Đêm qua khó ngủ lắm à?- nó nghe thấy giọng nói có phần bồn chồn của Thiên Minh. Không cần mở mắt cũng biết sự xuất hiện của anh ta sẽ kéo theo những ai.

Nó ko nói gì, chỉ đơn thuần là mở mắt nhìn bọn họ rồi lại nhìn lên đồng hồ. Trên tầng có tiếng lục đục, chắc JJ và công chúa cũng đã dậy. Nó mặc kệ những con người xuất hiện trước mặt, lách qua họ, vớt quả trứng ra, tắt bếp rồi rời khỏi nơi này. Nó đủ thông minh để hiểu bà Hồng sẽ thấy khó xử thế nào nếu phải đứng chung một căn bếp với nó mặc dù bà ấy cũng nên dần làm quen với điều ấy.

- Cho mắt của cậu.

Nó đặt cái bát đựng quả trứng đã gói ghém cẩn thận xuống trước mặt công chúa. Cô ngồi đối diện với JJ tại bàn ăn. Mọi người bắt đầu lục tục kéo nhau xuống ăn sáng. Chưa bao giờ chiếc bàn ăn lại hết hẳn ghế như ngày hôm nay. Bỗng dưng chiếc bàn trống trải thường ngày trở nên chật chội. Thức ăn được dọn ra, như thường lệ là bánh mì cùng bơ, mứt và salat. Hôm nay là salat rau củ, có cả đậu hà lan. Nó đắm chiêu nhìn lũ đậu xanh lè ấy một lúc

- Tôi xin lỗi, cô không ăn đậu hà lan mà.

Bà Hồng bỗng nhiên lên tiếng rồi toan bê đĩa salat đi, có vẻ lại định gạt đậu ra như mọi lần. Nhưng nó đã nhanh chóng dừng hành động ấy lại

- Không cần đâu, cứ để vậy đi.

Giọng nó vang lên lạnh lẽo. Mọi người ai nấy đều dừng lại đồ dờn diêm nhìn về phía nó. Bà Hồng cũng bối rối rút tay lại, quay người bước vào bếp.

- Sau này mỗi ngày, mỗi bữa tôi đều ăn món salat đậu này. Làm phiền bác chuẩn bị.

Bà Hồng khựng lại, hết nhìn nó rồi nhìn Gia Huy, cuối cùng khó khăn gạt đầu một cái

- Tôi nhớ rồi- và nhanh nhanh trở lại bếp.

- Cậu ghét đậu Hà Lan mà.- công chúa giật giạt tay áo nó.

Nó nhếch nhẹ khóe miệng, vỗ vỗ vào tay cô ấy, cố tỏ vẻ hài hước một cách tẻ nhạt

- Nhưng nó không ghét mình.

Phía đối diện, JJ chán nản nhìn nó xúc từng thìa đậu. Anh không hiểu nó đang định làm trò gì. Anh không còn có thể đọc được những gì xảy ra trong mắt nó. Nhưng anh không phải là người duy nhất không hiểu ở đây. Gia Huy tuy vẻ mặt hồ hởi tỏ vẻ như không quan tâm nhưng lại ngấm ngầm thu vào tầm mắt mọi cử chỉ, lời nói, nét mặt của nó. Anh lại nhớ lại cách nó nhăn mày và chun mũi mỗi khi không may mẫn động phải hạt đậu Hà Lan nào trong bát những ngày trước kia. Khi ấy, ánh mắt nó sáng hơn lúc này, cũng ấm hơn nữa. Hàng mi nó thường cong lên, chớp chớp dưới nắng sớm chứ không rũ xuống u buồn như bây giờ.

Quanh chiếc bàn quen thuộc, Vẫn là những con người ấy, vẫn là vị trí ấy, vẫn là cách cảm thừa kì quặc ấy nhưng sâu thẳm, những con người trong ngôi nhà này đều biết đã có một sự thay đổi. Một sự thay đổi lớn lao với những mất mát không sao lấy lại được.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Búp Bê Nga

Sau bữa ăn sáng kì quặc chỉ toàn tiếng dao dũa chạm nhau lạch cạch, ai nấy đều cố ăn xong cho nhanh rồi bước ra khỏi cái không khí ấy. Rosie không động đến bánh mì, cũng không để ý đĩa trứng ốp lát, nó chỉ ngồi vùi bát salat đậu, chậm rãi từ đầu đến cuối bữa. Động tác lặp đi lặp lại như một sự lặp trình có sẵn. Cuối cùng, bữa ăn đã xong trong tiếng thờ phào kín đáo của mọi người. Một ngày mới lại bắt đầu và có tỏ ra bình thường như những gì vốn có.

Thiên Minh hào hứng bước ra khỏi cửa một cách vui sướng dù vài vết thương nơi khoe miệng vẫn còn tấy đỏ. Vĩnh Thạc cũng nhanh chóng gọn gàng trong bộ vét nhẵn nhụi bước ra, bên cạnh là Ngọc Anh rất công sở với chiếc đầm xanh thiên thanh ngang gối. Ai nấy háo hức chưa từng có để thoát ra khỏi nhà, như thể là họ đang chạy trốn nó vậy. Nói thật thì cái không khí lạnh lẽo, chết chóc mà nó đem lại thật chẳng hề dễ chịu và họ thì chưa quen với điều ấy. Gia Huy từ từ đánh xe từ gara ra, họ vẫn có thói quen chen chúc trên một chiếc xe như vậy, cũng chẳng hiểu tại sao.

Gia Huy yên lặng trên xe như chỉ đợi những con người ấy bước lên đồng đủ là cất bánh ngay. Khi tiếng đập cửa cuối cùng vang lên, anh hạ tấm kính bên tay xuống cho thoáng rồi chuyển bánh. Nhưng đúng lúc đó, đúng khi Gia Huy định nhả ga chuyển bánh thì nó xuất hiện. Nó không thèm để ý khuôn mặt của những người trong xe khó coi ra sao, ngang nhiên bước tạt qua đầu xe rồi mở cửa. Ngồi phịch xuống cạnh Vĩnh Thạc và Thiên Minh ở ghế sau. Không ai được thông báo về sự có mặt này của nó. Mọi người cứ hết nhìn nhau, nhìn nó rồi lại nhìn Gia Huy. Anh cũng không nói gì, đứng ra là không biết nói gì.

- Tôi không rõ ý định của cô.

Vĩnh Thạc nghiêm mặt nhìn nó. Ánh mắt anh xoáy dần vào gương mặt vô cảm. Nó vẫn thả tóc, vẫn những đường nét như ngày nào, vẫn gương mặt của Hân Hân nhưng không phải Hân Hân. Nó đưa mắt lên nhìn Vĩnh Thạc một cái, chỉ một cái duy nhất rồi lại duy trì cái ánh nhìn thẳng vô vị của mình.

- Cô bị mèo cắn mất lưỡi rồi à.- Thiên Minh không hề kiên nhẫn mà gào lên

Nhưng điều ấy cũng chẳng khiến nó quan tâm hơn, đơn giản là nhìn nhanh ra ngoài rồi thăm nghĩ “thu đến nhanh hơn mình tưởng”

Phía trước, Gia Huy quyết định tắt máy. Chiếc xe bắt động một cách êm ru. Trong đầu anh ánh lên cái kí ức về một bé gái 11 tuổi với nước da trắng bóc, lúc nào cũng thướt tha, bông bênh trong cái váy xòe trắng đến ngang gối với dải nơ nhưng đỏ ở thắt lưng. Mái tóc dài đến thắt lưng buông xõa xuống. Anh chưa từng đến gần cô bé ấy, chỉ đứng ở đằng xa và thắc mắc vì sao cô bé được xuất hiện ở những nơi mà một thanh niên 18 tuổi như anh còn bị cha giới nghiêm. Phải, vì chưa đến gần nên anh không ngờ được cô bé ấy lại có đôi mắt lạnh đến thế.

- Từ lúc trở về với thân phận của mình, cô chưa hề hé miệng nói với chúng tôi một câu nào. Thậm chí cô cũng chưa hề nói cho mọi người biết tên. Cô không thấy thế là hơi thất lễ sao?

Nó vẫn giữ nguyên tầm nhìn không đổi mà chiếu lệ buông một câu “Không”

Thiên Minh giận dữ định văng ra một câu chửi thề nào đó nhưng bỗng nhiên tiếng điện thoại của Gia Huy vang lên chặn họng. Mọi người lại đổ dồn sự quan tâm về phía trước. sau vài câu vâng dạ trong điện thoại cuối cùng xe cũng trở bánh. Miệng nó khẽ cong lên ngao nghể, nhất là khi nhìn thấy bản mặt hậm hực của Thiên Minh khi định cự nự gì đó thì lại gấp ngay cái nhủ mày của Gia Huy. Có lẽ anh ta cũng như nó, thừa biết cuộc gọi kia là của ai.

Mùa thu

Giống như một cô gái đài các, nhẹ nhàng bước chân đến rồi xuất hiện dịu ngọt khi người ta không để ý. Nhưng thu cũng giống một cô gái buồn, một cô gái mang tâm trạng gì đó không thể giải tỏa. Vì thế gió thu chỉ thì thầm chứ không ồn ào như ngày hạ. Bầu trời cũng lặng ngắt chứ không cuộn cuộn mây....

Roise bước xuống trước một tòa nhà lớn. Đại sảnh không quá rộng, tòa nhà lại được xây theo kiến trúc đơn giản của one- Blihvới những ô cửa sổ vuông vắn thẳng tắp lên mái trên. Là một công ty đồ nội thất. Nó vốn không quan tâm lắm về lĩnh vực này bởi nó chưa đến thành phố này trước đó, cũng chẳng có ý định sống ở đây. Vì vậy việc nắm rõ những nơi “rửa tiền” trá hình của những tập đoàn, công ty, tổ chức lớn là không cần thiết. nhưng có lẽ từ bây giờ nó sẽ phải nghĩ lại.

Ngọc Anh nhanh chóng chia tay mọi người khi thang máy dừng lại ở tầng thứ 3 của tòa nhà. Trong thang máy chỉ còn Rosie cùng với Gia Huy, Vĩnh Thạc và Thiên Minh. Bốn họ đứng xúm xít với nhau cách nó một đoạn, khoảng cách ấy được phân định rõ ràng hơn sau khi Ngọc Anh bước ra. Không rõ là vô tình hay cố ý.

Văn phòng làm việc của Gia Huy được bày trí không khác là bao so với ở nhà. Màu trắng vẫn là chủ đạo, nội thất tối màu. Nó thật sự không hiểu, nếu anh ta định bước vào thế giới ngầm thì còn lưu luyến cái màu trắng ấy làm gì. Hay đây là ý tưởng của Ngọc Anh, dù sao thì chị ta cũng là nhà thiết kế nội thất ở đây, trùng hợp hơn nữa là những nơi chị ta có mặt hoặc bước qua đều được phối theo quy luật nền sáng vật tối. Nhưng mà nó ở đây không phải là để chấm điểm nội thất hay làm tăng doanh số bán hàng của công ty. Nó ở đây là để giữ tính mạng cho một số người bằng cách giết vài số người mới đúng.

Ngay từ khi mới chạm cửa nó đã nhanh chóng nhận ra mái tóc muối tiêu cùng cái dáng ngồi nghiêm nghị của ông Nhất Huân. Nó tiến lại gần rồi ngồi đối diện ông ấy. Hôm nay ông ta có vẻ phấn chấn hơn thường

- thế nào, cuộc sống thoải mái chứ?

Ông ta nói cứ như người quen lâu lắm mới gặp lại.

- Càng già ông càng nói nhiều thì phải – Thiên Minh vẫn đang cố coi thái độ này của nó là một lời chào buổi sáng nhưng có vẻ hơi quá sức thì phải, anh ta chưa thấy ai dám nói chuyện như vậy với ba anh.

Ông Huân chỉ cười, gật đầu đồng ý với nó. Ông nhìn khắp một lượt, đảm bảo 3 thành viên quan trọng nhất đã đến đông đủ. Gia Huy và Thiên Minh, Vĩnh Thạc thì vừa pha trà vừa nghe ông nói.

- Từ nay trở đi Rosie sẽ tham gia cùng chúng ta, trong mọi kế hoạch, chiến dịch. Vĩnh Thạc, cháu cố gắng cung cấp đủ những thông tin cô ấy cần. Chúng ta sẽ có rất nhiều việc để làm đấy.

- Nhưng- Thiên Minh lại bắt đầu cự nự. Anh ta, lúc nào cũng là kẻ ko kiên nhẫn đi trước mọi việc, không ngoại trừ việc chết trước.

Ông Huân khẽ trừng mắt, Thiên Minh uất ức “nuốt hận vào trong” mà im lặng

- Nhân tiện ta cũng nói luôn, tai nạn của Vũ Hân, hoàn toàn không liên quan đến Rosie, chuyện là do trùng hợp. Từ nay về sau không ai nhắc lại chuyện ấy nữa.

Nó nhìn thấy trong ánh mắt Vĩnh Thạc có gì đó dao động, anh hậu đậu che dấu đi cái “bất bình thường” ấy bằng cách chăm chú rót đầy những tách trà.

- Còn bây giờ chúng ta nên giải quyết động lộn xộn mà Thiên Minh đã gây ra. – Ông Huân lại lườm Thiên Minh một lần nữa- ta chắc chắn Báo sẽ không để yên chuyện này đâu.

Trong khoảnh khắc ấy mặt Thiên Minh tối sầm, những ngón tay nắm chặt vào nhau cảm tưởng có thể nghe thấy tiếng kêu răng rắc.

- Chuyện con gây ra, con sẽ tự giải quyết. Cùng lắm là con liều cái mạng này với hần.

Nó bật cười thành tiếng với câu nói đó. Thật sự anh ta lúc nào cũng suy nghĩ đơn giản vậy sao? Thật kì lạ là Thiên Minh còn sống đến tận lúc này?

- Anh già- nó gọi ông Huân- anh ta thật sự là con trai ông chứ? Không phải con nuôi?

Thiên Minh giận tím mặt, đứng bật dậy chỉ thẳng tay vào mặt nó như đang định tuyên cáo gì đó rất hùng hồn

- Ngồi xuống đi. Anh tưởng anh có bao nhiêu cái mạng? Mà mạng anh cũng không đáng giá như anh tưởng đâu?

- Cô

- Vậy chúng ta còn có thể làm gì? Tên Báo sẽ không tha cho chúng ta dễ dàng đâu, một khi hần đã muốn lấy mạng tôi.

Nó không ngờ người lên tiếng lần này là Gia Huy, anh ta đã gây được sự chú ý với nó khi dùng từ “chúng ta”

- Một buổi uống trà – Vĩnh Thạc đẩy tách trà còn ấm nóng về phía ông Huân. Giọng anh nhẹ nhàng như không có gì

- Uống trà?- mặt Thiên Minh đau khổ hơn bao giờ hết- Mọi người đang đùa đúng không?

Nói đoạn, ông Huân mỉm cười hài lòng. Ông ta đứng lên, cầm theo cái mũ của mình rồi chống gậy bước ra cửa. Trước khi ra về vẫn không quên dặn

- Chúc vui vẻ và hết sức cẩn thận

Rosie nhận tách trà vừa được đẩy về phía mình, đưa lên miệng cảm nhận hương hoa nhài thoang thoảng. Nó vắt chân, ngả người tựa vào sofa nói với theo.

- Ông cũng nên cẩn thận. Ông biết kết cục của những kẻ ngu ngốc cố sở hữu tôi mà.- Nó nhấp một ngụm trà- Phải vậy không?

Ông Huân không quay lại, chỉ đứng đó nhún vai rồi bước tiếp. Bóng dáng ông cùng chiếc gậy dần biến mất. Nó cũng đặt tách trà xuống rồi đứng lên

- Thông báo cho tôi sau khi các anh đàm phán xong với tên Báo.

Ai nấy im lặng nghe tiếng bước chân nó dời đi. Cho đến khi đã không còn bất cứ dấu vết nào của nó trong căn phòng thì mọi chuyện bỗng trở nên rôm rả hơn

- Thật sự không thể tin được mình từng có thời gian vui đùa ton ton với cô ta. – Thiên Minh uống một hơi hết cốc trà đã dần nguội trước mặt.

Chỉ có Vĩnh Thạc vẫn giữ khuôn mặt đăm đăm suy nghĩ từ trước đến giờ

- Gia Huy, cậu biết gì đó về cô ta đúng không?

Gia Huy nhìn sang bạn, gật đầu một cái. Thiên Minh thôi ngay việc kêu ca, chú ý nghe ngóng

- Một chút thôi, mà không phải chỉ mình, cậu và Thiên Minh cũng biết đấy.

- Mình không hiểu ý cậu.

Gia Huy thở dài đánh thượt một cái, anh nói lỏng hơn một chút cả vạt ở cổ

- Còn nhớ “búp bê Nga” chứ.

Khuôn mặt Thiên Minh bỗng dài thượt, thậm chí ngay cả với một người luôn luôn bình tĩnh như Vĩnh Thạc cũng phải thay đổi nét mặt

- Nhưng giờ thì cô ta không phải là một con bé 11 tuổi, càng không phải là một cô nàng 24 tuổi chúng ta làm tương. tuy không chắc nhưng mình có cảm giác cô ta không đơn giản.

Khác với Thiên Minh, dù cũng ngạc nhiên gần chết nhưng Vĩnh Thạc đã nhanh chóng lấy lại được vẻ điềm đạm hàng ngày

- Mình đồng ý với cậu- Gia Huy nói, ánh mắt trở nên xa xăm hơn bao giờ hết- nhưng mình vẫn rất tò mò. Mình rất muốn biết cái cô ta gọi là kết cục của những kẻ ngu ngốc cổ sở hữu cô ta là gì.

Trong khi ấy, trên tầng thượng

Rosie ngồi chênh vênh trên mép tường nhỏ hẹp, gió thổi làm những lọn tóc đan vào nhau, rối tung và không ngừng vờn theo vết gió. Nhịp sống chậm như nước hồ mùa thu. Thu năm nay cũng đến sớm và lạnh hơn, hay cái lạnh của trái tim đã nhuộm màu lên tiết thu. Có lẽ vậy?

Rosie, một khi con động lòng cũng là lúc thần chết đến gặp con

Đó là câu nói mà một buổi tối nào đó Cherkov đã nói với nó. Khi ấy, nó ngồi trong lòng ông ta, cảm nhận mùi xi gà ngai ngái tỏa ra từ người ông ta mà mịa mai rằng “bố già” đã lo thừa, “ông nghĩ sau ngần ấy năm ông dạy tôi cầm súng thì tôi còn động lòng được nữa sao?”- nó đã nghĩ thâm như thế. Và giờ đây nó mới hiểu rằng câu nói ấy “thừa” đến mức nào. Trước đây nó thà tin mình bị đánh gục dưới họng súng của một kẻ nào đó còn hơn là chết rũ dưới chân thần Cupid. Mà nó cũng không chắc đó có phải là tình yêu không nữa? Nếu thật sự đó là tình yêu thì nó còn đáng sợ hơn những gì nó biết về bản thân. Và tình yêu, đó quả là một đòn tấn công nguy hiểm của Chúa,phải, giờ đây Chúa cũng là kẻ thù của nó. Đòn tấn công ấy khiến ta đề phòng, nhưng càng đề phòng thì lực tấn công càng mạnh. Nó không ô ạt mà như một con rắn nham hiểm len lỏi trong góc ngách trái tim để đến khi ta giật nhận ra sự xuất hiện của nó thì cũng là lúc nó giờ nhanh cắn cho ta một miếng đau đớn. Nguy hại hơn là ngay cả khi con rắn đó biến mất thì nọc độc của nó vẫn còn và khiến cho ta sống dở chết dở.

- Một tay bắn tỉa tập sự cũng có thể bắn hạ cô từ góc này.

Rosie không vội quay lại dù câu nói ấy cũng khiến nó có đôi chút giật mình mà bừng tỉnh khỏi những mộng mị vừa rồi.

- Nhanh vậy sao, tôi không nghĩ các người lại có tài ăn nói như vậy.

Vĩnh Thạc bước gần đến chỗ nó, anh cũng phóng tầm mắt ra vùng trời rộng lớn. Có lẽ nó đã tìm ra một đài vọng lâu mới trong cái thành phố ngổn ngang người và xe này.

- Cô nên đi chuẩn bị đi

Anh đưa cho nó một tấm danh thiếp bị lật úp, trên đó là thời gian và địa điểm cho cuộc hẹn với tên Báo. Nó đưa tay nhận lấy đồng thời cũng cười khẩy một tiếng

- Chuẩn bị, ý anh là tôi phải chuẩn bị cái gì? Áo giáp? Áo chống đạn? Váy? Ngăn, xẻ sâu, khoét rộng và dễ cởi.

Vĩnh Thạc không nói gì. Chỉ im lặng nhìn ra xa

- Anh đã giết bao nhiêu người rồi.

Bỗng nhiên nó lên tiếng, cũng khá bất ngờ với Vĩnh Thạc vì đây là lần đầu tiên nó chủ động mở lời trước, dù câu hỏi có hơi

- Vài người. Vài kẻ đáng chết. Gia Huy và Thiên Minh cũng vậy. Chúng tôi không có lựa chọn. Còn cô?

Rosie vuốt lại mớ tóc đang tứ tung, quay người rồi tụt xuống

- Tôi sẽ đến đúng giờ.

Rồi sau đó nó bước thẳng, để lại Vĩnh Thạc với câu hỏi còn bỏ ngỏ. Bao nhiêu người, đương nhiên là nó không nhớ nổi mình đã gây nên bao nhiêu nghiệp chướng, nhất là trong số đó có cả những kẻ đáng chết và cả những người đáng sống. Nếu những người như Vĩnh Thạc, Gia Huy, Thiên Minh ko có lựa chọn thì ai có? Nó chắc? Không, họ có thể lựa chọn, và họ đã chọn cách bước vào.

Trời sang thu

Bóng tối kéo đến nhanh hơn

07:00 PM

Sau cú điện gọi về nhà để đảm bảo JJ đã thu xếp xong vấn đề gia đình và để công chúa khỏi lo lắng, Rosie bước vào quán trà đạo. Nơi này được thiết kế và bày trí không khác gì một ngôi nhà truyền thống của người Nhật với con đường lát gạch trắng, những chậu bonsai với nhiều tư thế, hình thù kì lạ,

những vại nước nhỏ trong vát. mỗi phòng được thiết kế riêng biệt với một nhân viên phục trong bộ kimono hoa anh đào và khuôn mặt geisha đặc trưng. Tiếng đàn shamisen vang lên réo rắt. Nó lặng lẽ nhập vào nhóm 3 người của Gia Huy không một tiếng chào hỏi hay báo trước. Nhưng lần này bọn họ không còn ngạc nhiên nữa, có vẻ đã quen nên nhanh chóng mở cửa bước vào. Quán trà vốn thuộc quyền kinh doanh của tên Báo nên hôm nay quán không mở cửa mà chỉ để phục vụ cho cuộc “hẹn hò” của ông chủ. Cũng chính vì vậy mà ngoài 2 cô geisha duy nhất ra thì nó thấy một đàn “đen xì” đứng theo đủ các thế mà trong những cái đầu xanh đỏ, trọc lóc, bòm xòm ấy nghĩ ra.

Nó vẫn không hề thay đổi tăng phục, vẫn là quần jeans áo phông như lúc sáng. Nhưng nó đi đến đâu lũ người đó đều nhìn nó với ánh mắt thèm muốn, vài tên không ngần ngại buông vài lời thô tục ra với nó. Nó cũng không để bụng, nhịp bước vẫn không thay đổi.

Cánh cửa gỗ điểm xuyết vài bông hoa anh đào màu hồng phớt được kéo ra. Nó lập tức nhìn thấy tên Báo kia nửa ngồi nửa nằm trên cái đệm cũng theo hình bông hoa anh đào to tướng, xung quanh là vài tên quần áo chim cò bay loạn cũng ngồi chênh chếch châm thuốc cho hần ta. Vừa nhìn thấy Thiên Minh, tên Báo giật đờn vút điều thuốc vừa mới châm xuống sàn, tiện mồm nhổ một bãi nước bọt về phía Gia Huy và không quên văng một câu chửi

- Thằng chó, mày vẫn còn mặt mũi xin gặp tao.

“Mình chúa ghét lũ mất vệ sinh” – nó nghĩ thầm trong bụng rồi bước đến ngồi đối diện với đám người của tên Báo.

- Anh Báo, Là Thiên Minh không đúng, hôm nay em dẫn nó đến xin lỗi, mong anh rộng lượng mà bỏ qua.

Gia Huy tay rót chén trà, miệng ngọt xớt nhưng nó biết trong lòng anh ta đang rửa thù kẻ trước mặt

- Bỏ qua. – tên Báo gằn lên, những cái răng vàng khè như nhô ra khỏi cái miệng bản thủ- mày nghĩ tao ngu đến nỗi bỏ qua cho thằng cầm dao định đâm tao chắc.

- Anh Báo, chúng em sẽ đền bù như anh mong muốn.- Vĩnh Thạc vừa nói vừa lo kim con nóng giận sắp bùng lên của Thiên Minh bên cạnh

- Tao nhỏ vào cái đền bù của chúng mày, tao đéch cần gì từ chúng mày cả, đưa mạng thằng chó kia ra đây thì tao tha còn nếu không từ nay về sau hàng của mày đừng hòng xuất hiện trên đất này nữa.- hần gào tướng lên như một mụ đàn bà chưa ngoa kêu oan.

- Nói vậy là không cần thương lượng nữa.

Đột nhiên nó lên tiếng phá tan sự im lặng từ đầu đến giờ. Tên Báo ngồi bật dậy, tay cầm chén trà định bụng hất hay đập thì nó không rõ bởi bỗng nhiên hần ta dừng lại, nhìn nó một lượt. Giọng hần lại oang oang

- Đây không phải mỹ nhân ngày hôm đó sao? – rồi hần bắt đầu gian xảo tính toán gì đó.- Hay là người đẹp về bên bọn anh, anh coi như là vì giai nhân mà tha mạng cho thằng đàn kia.

Gia Huy nắm chặt tay, anh thấy ghê tởm cái dục vọng đang hừng hực trong mắt tên Báo. Nếu thật sự phải đổi nó lấy Thiên Minh, anh sẽ đổi nhưng lại nhớ đến lời ông Huân, anh không muốn trao đổi nó. Gia Huy toan lên tiếng từ chối khéo thì nó lại một lần nữa cất giọng lên

- Về bên bọn anh. Để làm gì, Tôi ko cần một việc làm, tôi ngại vất vả lắm.

Mắt tên Báo sáng lên

- Không vất vả, đương nhiên là không vất vả. Chỉ là cả ngày trên giường với anh, đương nhiên sẽ không vất vả.

Gia Huy, Vĩnh Thạc và Thiên Minh nhất loạt đều thấy ghê tởm kẻ ngồi trước mặt. Họ thấy nó với tay cầm chén trà, cứ ngỡ với tính cách lạnh lùng thường nhật thì tên Báo kia sẽ hứng trọn chỗ nước nóng ấy. 3 còn người dõi mắt nhìn theo định bụng hà hê. Nhưng không, nó chỉ thổi nhẹ rồi nhấp một ngụm, chép miệng vài cái rồi phán một câu xanh rờn

- kể ra thì ... cũng được

Rồi đứng lên bước sang, ngồi xuống cạnh tên báo. Nó ngồi đối diện với những khuôn mặt ko rõ là ngạc nhiên hay hoảng hốt

- nhưng trước hết có thể cho tôi một cái đĩa được không vậy.- vừa nói nó vừa nhìn xung quanh phòng.

Tên Báo ngệt mặt ra. Y không hiểu một buổi uống trà thì có liên quan gì tới một cái đĩa, nhưng hần ta vẫn sai cô nàng geisha đi lấy. Hần vui mừng ra mặt, lần la ra gần nó

- Cung lấy đĩa làm gì vậy?

Nó quay ra nhìn hần cười đầy ẩn ý. Cô geisha như đọc được sự tò mò của ông chủ, rất nhanh đã đem đĩa lại đặt vào tay nó. Nó quay tròn chiếc đĩa rồi liếc ánh nhìn sang lên báo đang chau hấu nhìn xuống nơi cổ áo của nó.

- Là để – chiếc đĩa đã quay được nửa vòng- Giết người

“PHẬP”

Vòng tròn hoàn tất, đầu nhọn của chiếc đĩa dừng lại, cắm trên họng tên Báo. Mắt hắn trợn lên vằn sọc những tia máu đỏ. Hắn cố hít lấy hít để không khí chung quanh, hai tay ôm lấy cổ. Máu trào ra ăng ặc, không ngừng. Trong giây lát cả căn phòng nhốn nháo một cách lạ thường. Lũ bọm xồm vội đỡ lấy tên Báo cố gắng cầm máu, vài tên tri hô đánh động đám bên ngoài. Đám người Gia Huy, Vĩnh Thạc và Thiên Minh cũng nhanh chóng đứng dậy, vừa thủ thế đề phòng vừa kinh hãi nhìn nó. Trong khi ấy, mặt nó vẫn lạnh tanh, nó chẳng thêm nhúc nhích gì, vẫn ngồi yên ở đấy, từ từ cầm cốc trà nhỏ lên thưởng thức. Bên cạnh, máu của tên Báo lênh láng, thấm ướt cả một mép tấm đệm nó đang ngồi. Nó chẳng thêm để ý đến điều đó. Ngay cả khi lũ người bên ngoài xồng xộc đập cửa mà vào nó thì vẫn y nguyên thái độ dửng dưng như vậy.

- Đại.. đại ca....

Tên áo đen với cái đầu cạo trắng hếu toan chạy đến

- Đứng lại đây- giọng nó vang lên sắc như lưỡi dao lướt trong gió- Không thấy cái phòng này quá nhỏ cho một đám người à?

Nó nói trong khi mắt không thêm nhìn tên trực đó, vẫn từ một tay cầm, một tay đỡ chén trà thổi nhẹ cho dịu đi cái nóng.

“Cạch”

Nó nghe thấy tiếng súng lên đạn.

- Con khôn- một tên nào đó đang chĩa súng vào đầu nó.

Nhấp một ngụm trà nữa, nó khẽ nhếch khóe miệng. Hình như tên đó hơi run tay

- Hazzz... trà thì thơm, mỗi tội rót ra quá sớm

Gia Huy không kịp nhìn thấy động tác tay của nó. Tên cầm súng cũng vậy. Một giây trước hắn ta còn nghĩ mình sẽ bóp cò và máu của nó sẽ văng khắp cái phòng này thì một giây sau khi hắn ý thức được tình hình thì chỉ thấy cùi chỏ nó huých mạnh vào khu vực giữ hai chân hắn. Hắn đau đến tái mặt, theo phản xạ hắn co người lại, cây súng đã lên nòng rơi ra

“Đoàng...”

Và hắn không thấy đau nữa. Vĩnh viễn.

Một loạt tiếng súng nữa lại vang lên, vài tên cũng gục xuống. Máy kẻ chim cò rồi rít bên cạnh tên Báo cũng thôi ồn ào. Nó vẫn ngồi đó, đặt khẩu súng trên bàn quay ra nhìn tên áo đen, y đứng trơ ra sau khi những người bên cạnh tất cả đã ngã xuống. Mặc dù còn một toán người ở đằng sau nhưng có vẻ bọn họ đang cố đứng vững không run sau khi chứng kiến chuyện vừa rồi.

- Súng còn khá nhiều đạn, cứ tự nhiên.

Rồi nó quay ra nhìn 3 con người đang trơ ra ở đối diện, đang cố chấp nhận một bước không có trong kế hoạch

- Chơi chán rồi, về thôi

Cuối cùng nó đứng lên, Gia Huy, Vĩnh Thạc và Thiên Minh cũng vội cử động rồi bước ra. Không ai dám tiến lên cản đường nó. 4 người ra khỏi quán trà một cách nhẹ nhàng. Nó lên xe, ngồi ở chiếc ghế cạnh ghế lái, nơi Ngọc Anh vẫn ngồi mỗi sáng để tiện trò chuyện với Gia Huy. 3 con người lại nhìn nó. Chỉ thấy nó ngoảnh chiếc đồng hồ trên tay

- Nếu đi ngay bây giờ có lẽ sẽ kịp bữa tối đấy

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Âm Ảnh

Rosie bước nhanh vào nhà. Công chúa và JJ đã ngồi đợi nó từ lúc nào. Rosie vội nở một nụ cười

- Ăn cơm chưa?

Công chúa nhìn thấy nó thì cứ như nhìn thấy mẹ đi chợ về. Cô gật gật đầu ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ. Bàn tay thon dài của Công chúa nắm chặt lấy tay nó, tung tăng tung tẩy ra chiều rất vui. JJ vẫn ngồi xị mặt ra ở sofa, vừa mới đây 1 phút còn như không thể sống thiếu nhau, vậy mà 1 phút sau, nó xuất hiện, công chúa đã coi như anh vô hình ở cái chôn này.

Bên ngoài, Gia Huy, Vĩnh Thạc và Thiên Minh bắt đầu lục đục kéo nhau bước vào. Mặt mũi vẫn còn phảng phất nét bơ phờ sau vụ vừa rồi. 3 con người, 3 ánh mắt khác nhau đổ dồn về phía nó. Trong tích tắc, họ không còn nhận ra con người máu lạnh vừa ngồi ở phòng trà khi nãy nữa. Nó tươi cười, tay trong tay, luôn miệng nói chuyện với người đối diện là công chúa. Lời nói tuy không dài nhưng lại rất ấm áp. Không hề giống như lúc nói chuyện với những người khác. Cả cô gái kia cũng rất lạ. Cô ta có một điểm chung với nó chính là ít giao tiếp với mọi người xung quanh, trừ chàng trai kia ra. Gia Huy không rõ mối quan hệ giữa 3 người họ thế nào, cũng không rõ 2 con người đáng thương ấy có biết bản chất thật của nó không, và cả những việc nó làm nữa.

- Rosie, cô

Gia Huy dù biết cái chết của tên Báo cũng là một cách giải quyết, nhưng anh không muốn mình bị đặt vào thế bị động như thế, nhất là khi cái chết ấy sẽ kéo theo nhiều thứ bị động khác. Nhưng nó không có ý định để anh nói hết câu.

- Công chúa, cậu hâm lại thức ăn cho mình được không? Mình đi tắm, sẽ xuống ngay

Công chúa mỉm cười, chạy đến kéo tay JJ đang đọc báo rồi nhanh chóng xuống bếp. Nó nhìn bóng dáng cô ấy dần khuất sau cửa bếp

- Đùng bao giờ nói chuyện giết chóc hay làm ăn trước mặt cô ấy.

Giọng nó lại lạnh như trước, âm sắc cũng trầm và khàn hơn.

- Rốt cuộc ... thì cô có bao nhiêu khuôn mặt vậy?

Nó nhìn người vừa đặt câu hỏi, ánh mắt lạnh lẽo nhưng cũng trong veo, không nói một câu nào, Rosie bước thẳng lên cầu thang.

Một cảm giác kì lạ trào lên trong lòng Gia Huy. Anh không biết mình đang kinh sợ hay là ghê tởm nó nữa. Người con gái này mang một khuôn mặt rất thánh thiện, nhìn vào đó người ta không thể nghĩ được sẽ có ngày khuôn mặt này có thể giết người không một cái chớp mắt. Nếu như trước kia, cứ mỗi lần Gia Huy nhìn nó, anh đều liên tưởng đến một con sóc. Một con sóc vị thành niên nghịch ngợm, thích phá bĩnh mọi nơi mà sóc ta đi qua. Nhưng giờ đây, thay vì là một cô sóc nâu thì nó lại giống như một con nhím, với những cái gai nhọn và ánh mắt như băng tuyết, không gì xuyên qua được. Lại một lần nữa, hình ảnh bông hoa hồng đen uống từng giọt máu đỏ thẫm trên nền tuyết thoảng qua tâm trí Gia Huy.

09:00 PM

Căn bếp vắng lặng không một bóng người. Ai nấy đã yên vị trong từng căn phòng cách biệt bên trên những bậc thang. Công chúa đang chơi với JJ trong phòng. Nó vẫn chưa nghĩ ra mình nên làm gì với hai người bọn họ. Cuộc sống này, có thể chỉ là tạm thời mà thôi. Nó không biết việc hai người ấy biết việc nó còn sống là tốt hay xấu. Có thể khi không có nó Công chúa sẽ rất khôn ngoan nhưng rồi thời gian qua, cô ấy cũng sẽ sống được thôi. Phải không? Bên cạnh JJ, tốt hơn gấp vạn lần ở bên nó.

Rosie ngồi vào bàn ăn. Nó nhìn qua một lượt thức ăn trên bàn. Vẫn còn hơi ấm. Nhưng chỉ toàn những món như đậu sốt cà chua, cá thu nướng, canh khoai tây và cà rốt. Không có thứ nó cần. Con bé cầm thìa lên lại hạ xuống. Nó bước về phía tủ lạnh, mở cửa. Hơi lạnh của ngăn tủ phả vào khuôn mặt chưa ráo nước của nó. Rosie quan sát một lượt rồi cúi tay với lấy hộp đậu Hà lan trong góc tủ. Nó vẫn nhớ bà Hồng vẫn hay dự trữ mấy cái đồ đông gói như thế này phòng ngày mưa gió không mua được nguyên liệu tươi cho bữa sáng. Lần đầu tiên nó thấy việc đó hữu ích. Nó lại ngồi vào bàn, khui nắp hộp ra. Mùi đậu xộc vào mũi nó lờ lợ. Trước mặt cá thịt dề huê nhưng con bé không một lần động đũa đến những thứ đó. Nó chỉ ngồi ăn cơm trắng với bát đậu Hà Lan vừa khui ra từ trong hộp. Ánh mắt vô hồn, lặp đi lặp lại một hành động nhai và gắp như một cỗ máy.

Cách đó không xa, trên những bậc cầu thang, Vĩnh Thạc dựa lưng vào tường, anh hòa mình vào bóng tối lặng lẽ quan sát nó. Trong phòng bếp thành thang, ánh điện đỏ bóng lên người nó cô độc. Sàn đá trắng của nhà bếp giờ đây giống như một lớp băng dày trên bề mặt của một cái hồ rộng. Nó- vị chúa tể đang ngồi lặng ngắm giang sơn trắng xóa của mình. Ánh mắt vừa gần vừa xa xăm, tưởng như nếu chẳng chỉ chạm nhẹ vào ánh mắt đó thôi cũng đủ để tê cứng trong giá lạnh. Uy quyền nhưng cô độc. Phải, cô độc chứ không phải cô đơn. Bởi cô đơn chỉ là cái cảm giác trống vắng, lẻ loi mà ta có thể khóa lấp một cách dễ dãi. Trong khi ấy cô độc có nghĩa là dù có đứng bên cạnh hàng trăm người lạ, cả tá người quen cũng không thể hết đi cảm giác người thừa. Vĩnh Thạc không biết nó đã gặp phải chuyện gì trong quá khứ, tất cả những gì anh tìm kiếm được chỉ là thông tin về một vụ lật xe của một ông trùm tên tuổi trùng với thời gian Hân Hân gặp tai nạn, địa điểm cũng không xa. Vậy, rốt cuộc nó có liên quan gì tới cái thế giới toàn máu và lừa phỉnh nhau thế này. Gia Huy nói nó chính là búp bê Nga năm đó. 11 tuổi. Thật ấn tượng, 11 tuổi trong đầu anh, Gia Huy và Thiên Minh vẫn chỉ có 5 anh em siêu nhân. Thế còn nó, nó đã làm gì ở cái tuổi 11 ấy. Tại sao luôn là món đậu, cái món mà bản thân luôn ghét cay ghét đắng? Tại sao lại muốn bảo vệ cho một cô gái ngây ngô chỉ biết khóc mà lại không ngừng tự làm đau mình? Và tại sao, tại sao máu và mạng của kẻ khác đều không là gì trong mắt người ấy?

Vĩnh Thạc không hiểu sao mình không thể rời mắt khỏi nó. Anh cứ đứng thừ người ra nhìn nó như bị thôi miên, chỉ đến khi cổ tay mỏi nhừ vì chiếc cốc cà phê trên tay và nó thì đã bắt đầu đứng dậy dọn dẹp bếp thì anh mới nhẹ nhàng bước trở về phòng.

Có những thứ sinh ra là để đánh mất

Có những thứ càng khao khát lại càng thấy viễn vông

Có những thứ mất đi rồi sẽ khiến người ta mềm yếu

Hoặc tốt hơn

Hoặc độc ác hơn.....

Đêm. Đã thôi không còn miền man. Roise đã học được cách dùng thuốc an thần. Thứ thuốc mà nó biết sớm muộn sẽ thành thuốc phiện với nó. Nhưng sao chứ, cho dù là chỗ chết thì cũng phải nhảy vào thôi. Cũng chẳng còn con đường nào khác. Tuy vậy, nó vẫn dậy sớm như một thói quen. Không phải là 5h, mà là 4h.

Thế nhưng dậy sớm và ngồi đợi dài cổ đến lúc mọi người đông đủ thì thật là vô nghĩa. Vì thế nên từ sáng sớm Rosie đã khăn gói lên đường chạy bộ vòng quanh khu phố này. Trời sang thu, mặt trời ngủ nướng, sáng sớm chỉ còn lờ mờ ánh sáng. Rất thích hợp cho những công việc không chính đáng. Và hình như cũng là thời điểm thích hợp cho những người như nó.

Khi Rosie trở về, đồng hồ cũng chỉ hơn 5h sáng. Trong nhà lác đác người, hầu hết vẫn còn ngái ngủ. Chỉ có Ngọc Anh và bà Hồng nhanh nhẹn chuẩn bị bữa sáng. Nói thật, nó cũng chưa nghĩ ra ngày hôm nay sẽ làm gì nữa. Nó rửa sạch đất cát bám dưới đôi giày thể thao rồi mới bước vào. Câu nói vu vơ của Thiên Minh vô tình lọt vào tai nó

- Đêm qua em mơ thấy tên Báo

Vừa nói, mặt anh ta vừa sợ sệt vừa ngộ nghĩnh khua tay múa chân loạn lên trước mặt Gia Huy và Vĩnh Thạc đang ngâm cứu café và báo buổi sáng. Họ không nghe thấy tiếng bước chân của nó nên vẫn cứ để Thiên Minh thao thao bất tuyệt. Nó cũng không góp ý gì, chỉ cười khẩy một cái rồi bước vào nhà tắm lau qua mặt mũi chân tay. Lúc cất giày vào tủ cổ tình mạnh tay một chút đánh tiếng. Thiên Minh im lặng không nói nữa.

Nhưng bỗng nhiên không khí yên tĩnh ấy vỡ tan. Không biết từ đâu, 3,4 tên mặt mũi bặm trợn ngang nhiên vác dao, vác côn đập cổng bước vào nhà. Ngọc anh và Bà Hồng vội vàng dùng tay chạy ra xem thế nào. Bên ngoài, Gia Huy và Vĩnh Thạc nghiêm mặt nhìn nhau ra dấu ngầm gì đó rồi tiến lên đứng chắn trước bà Hồng và Ngọc Anh đang hoảng hốt.

- Có chuyện gì gấp sao? Sáng sớm đã đến tận nhà thế này?- Gia Huy lấy lại vẻ mặt lạnh thường thấy ở công ty nhìn thẳng vào tên cầm đầu đang hung hăng vung dao bước đến.

Thiên Minh đứng bên cạnh tay nắm chặt, cổ kiềm nén cơn giận của mình. Anh rít lên lắm bầm trong từng kẽ răng

“Lũ chó nào đây chứ?”

- Là anh em thân thiết của thằng Báo, đừng manh động.- Vĩnh Thạc thừa biết Thiên Minh bốc đồng thế nào, anh không muốn cậu chết vì thiếu hiểu biết như thế, anh nhanh chóng giữ tay và thì thầm vào tai Thiên Minh

Nhưng không biết có phải anh em chơi với nhau lâu nên nhiệm tính hay không mà tên bặm trợn lúc này cũng không khác gì với tên Báo ở chỗ thô lỗ và bần. Hắn ta không cần biết giày dép hắn đi đất cát đến thế nào mà vẫn ngang nhiên bước thẳng vào nhà người khác, chưa kể cạy có dao còn la lối om sòm

- Mẹ kiếp thằng chó, là mày, là mày giết thằng Báo em tao phải không?

Hắn ta vừa nói vừa chỉ thẳng dao vào mặt Gia Huy

- Là hắn ta tự chuốc họa, đừng có định ăn vạ ở đây.- Gia Huy vốn chỉ coi lời nói đó như chó sủa quanh tai, chẳng lấy gì làm phiền muộn, mặt anh ta vẫn lạnh nguyên như thế.

Nhưng nó thì khác, nó không thích nó nhiều làm gì. Mờ mờ với loại người thế này chỉ mất thời gian, nhất là chẳng mấy chốc nữa công chúa sẽ ngủ dậy và cô ấy thì không nên nhìn thấy cảnh này.

Rosie bước vào bếp, con dao cán vàng đang cắt dở ổ bánh mì đập vào mắt nó.

“Chắc cũng đủ sắc”

Những ngón tay nó lướt nhẹ qua lưỡi dao. Bên ngoài, tên vô học ấy vẫn to tiếng la lối

- Tao đếch quan tâm là họa từ đâu, tao chỉ cần biết mày giết nó thì mày phải ... HỰ.....

Tên to con ấy tắt tiếng. Lưỡi dao cắm trên cổ hắn không cho hắn nói. Máu trào ngược lên cả miệng. Mặt hắn ta tái đi vì mất máu hoặc không thở được. Lần này thì không cần nói, Gia Huy, Vĩnh Thạc, Thiên Minh và cả những người trong nhà đều biết là ai làm. Họ nhanh chóng quay lại nhìn nó. Nó cũng đứng cách họ không xa, đang bình thản rút điện thoại ra bấm bấm gì đó

- Alo, phòng cảnh sát thành phố đây phải không?- Giọng nó vang lên đều đều- Tôi muốn báo cáo một vụ đột nhập nhà dân có vũ khí Âm mưu ... giết người, cướp tài sản. Phiền các anh nhanh lên cho.

Rosie rút cho tên đầu xỏ vừa lỉnh một nhát dao một ánh nhìn thương hại

- Về học lại cách dùng dao đi- rồi quay lưng bước vào bếp- nếu còn sức thì tự biến đi, còn không cứ ngồi đấy, cảnh sát đang trên đường đến giúp rồi.

Chương 64: Nữ Hoàng Cuộc Chơi

10:00 PM

Gia Huy mệt mỏi quăng cái phích chiếc áo vest xuống ghế sofa. Buổi sáng ngày hôm nay thật sự là rất náo nhiệt, đầu tiên là vụ “đột nhập nhà dân có vũ khí ám mưu giết người cướp tài sản” như ai đó đã khai báo, sau đó là cả một đội cảnh sát cũng có vũ khí lao vào nhà, lấy lời khai của hết người này đến người nọ vì thế tận bây giờ anh mới có mặt ở công ty được. Dù vẫn biết tính của nó là làm việc không hỏi ý kiến ai nhưng mà

“Không ngờ cô ta báo cảnh sát thật.”

Gia Huy vừa lăm bằm vừa nghĩ đến khuôn mặt vô tội của nó khi cho lời khai.

“Cứ làm như mình là nạn nhân thật trong khi chính cô ta mới là hung thủ.”

Thế nhưng các đồng chí công an lại tin sái cổ. Gia Huy vẫn bị ám ảnh bởi khả năng thay đổi sắc mặt của nó, mặc dù vẫn là kiểu vô cảm vô tình nhưng ánh mắt khi nhìn các anh áo xanh lại dịu xuống giống như một người qua đường không thể nhớ nổi câu chuyện vì mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Nói chung là anh không nắm bắt được nó có bao nhiêu khuôn mặt nữa.

“Cạch”

Đang còn ngồi suy nghĩ miên man Gia Huy không nhận ra Vĩnh Thạc đã bước vào từ lúc nào. Chỉ đến khi Vĩnh Thạc xuất hiện bất thành linh trước mặt Gia Huy mới khẽ giật mình một cái rồi vội lấy lại tinh thần.

- Thế nào rồi?- anh hỏi

Nhưng Vĩnh Thạc chỉ lắc đầu. Gia Huy thở dài cái thượt một cái. Đúng là mớ bòng bong! Sau khi tên Báo chết, việc nhập và xuất hàng của công ty ở bến cảng không còn gặp rắc rối nữa, bọn người ở bến tàu cũng không dám gây khó dễ. Mặc dù Gia Huy không đồng tình với việc coi mạng người nhẹ như lông hồng mà nó hay làm nhưng lại phải công nhận rằng một mạng đổi lại được nhiều thứ phết. Tuy thế nhưng Gia Huy vẫn không tìm được số hàng đã bị tên Báo nuốt trước đó cho dù đã lật tung cả bến cảng lên. Tiền thì đã chi ra không thể bỏ qua coi như là mất trắng được.

- Thực ra tớ không nghĩ là hàng của chúng ta vẫn ở bến cảng đâu?- Gia Huy lên tiếng- hần ta đã ăn chặn ko phải chỉ một mà là 3 chuyến hàng của chúng ta, một khối lượng hàng lớn như vậy không thể nào tiêu hủy hết, cảng không thể tự biến đi

- Ý cậu là – Vĩnh Thạc tiến sát lại hơn- Tên Báo đã “kí gữ” chúng ở đâu đó.

Gia Huy gật đầu.

- Hàng của chúng ta chủ yếu là gỗ tẩm và một số nguyên liệu thô khác, như vậy thì những kho hàng nhỏ và vừa trong thành phố không thể nào chứa đủ, chỉ có thể là các kho cực lớn ở ngoại thành.

- Khoan đã, Gia Huy- Vĩnh Thạc vội xua tay- Ngoại thành, không phải là địa bàn an toàn của chúng ta. Nếu muốn lấy hàng trừ khi

Cả Vĩnh Thạc và Gia Huy đều chìm trong im lặng. Trong thế giới ngầm sự ảnh hưởng được chia theo ranh giới. Những ông trùm, cũng giống như những đứa trẻ cầm bút màu vẽ, vạch đủ thứ phạm vi cho mình và ăn chia với nhau chỉ ly từng tí một. Chỉ cần một xâm phạm nhỏ thì máu lập tức đổ. Và ngoại thành cũng vậy, không nằm trong tầm với của Gia Huy, nó thuộc phạm vi của con người mang tên Hoàng Duy.

Hoàng Duy hầu như nắm quyền quản lý hầu hết khu vực ngoại thành rộng lớn, hần ta hoạt động cũng rất kín tiếng, không rầm rộ nhưng lại rất hiệu quả. Người ta nể hần nhiều hơn là sợ. Thế nhưng hần ta chủ yếu đứng ở cương vị là kẻ trung gian, ai trả cao thì hần làm chứ tuyệt đối không theo phe ai hết. Hần ta ngoài đất hoang ở ngoại thành ra thì không đếm xỉa gì đến địa bàn trong thành phố. Nhưng không phải vì thế mà hần dễ chơi, tính hần ta thất thường, thích thì làm không thích thì dù có dí súng vào đầu hần cũng không làm. Vì vậy mà chuyện thương lượng để hần mở kho hàng không phải dễ.

- Cậu tính sao?

Gia Huy vẫn day day thái dương

- Nghe nói hần ta hay xuất hiện ở bar 3HG, tối nay dù kết quả ra sao cũng phải thử.

- Được rồi tớ sẽ chuẩn bị

Nói xong, Vĩnh Thạc đứng dậy bước ra ngoài nhưng chưa ra đến cửa Gia Huy đã gọi với theo

- Không, cậu và Thiên Minh sẽ ở nhà đề phòng có biến. Tớ sẽ đi với cô ta.

Vĩnh Thạc khựng lại, giọng anh vút cao trong không trung

- Cô ta?

- Phải, Rosie.

Mùa thu

Trời không còn nhiều ánh sáng như những ngày hè

Chớm thu, cái khoảng 5 rưỡi, 6h là khoảng nhập nhoạng tối

Rosie lúc nào cũng ngồi vào bàn ăn đầu tiên, 06h30 và luôn dời bàn ăn vào lúc 7h đúng. Ngày nào cũng chuẩn xác như một cái máy. Hôm nay cũng vậy, khi đồng hồ trên tay điểm đúng 7h thì cũng là lúc nó ăn nuốt trôi xong hạt đậu Hà Lan cuối cùng trong miệng, thứ thức ăn chưa bao giờ ngon lành với nó. Bên cạnh, mọi người vẫn rôm rả câu chuyện còn nó thì sẽ không mở miệng trừ khi cần thiết, tí dụ như khi đón thức ăn vào khoang miệng chẳng hạn. Nó cứ lăm lăm như một cái bóng, một người không tồn tại. Tuy vậy nhưng trong câu chuyện của Gia Huy, anh thì thoáng vẫn liếc qua nó. Tối nay anh và nó sẽ đến bar 3HG, anh đã chứng kiến nó làm được gì và kể từ ngày hôm nay anh sẽ cố gắng lợi dụng bằng hết những gì nó có thể. Phải, anh đã quyết định thế. Những việc nó đã làm dạy cho anh hiểu, nếu muốn sống, mình phải là kẻ cầm dao.

Rosie khẽ dọn gọn đồng bát đĩa của mình vào một góc rồi toan đứng lên, nhưng khi nó chưa kịp nhấc dậy thì Ngọc Anh đã lên tiếng ngăn lại

- Hôm nay có thể nán lại dùng bữa tráng miệng cùng mọi người được không? Rosie- Nó nhìn thấy nụ cười thiên sứ trên môi Ngọc Anh- cũng biết là còn lâu mới đến Noel nhưng nhân tiện vừa xin được công thức làm bánh khúc cây, chị làm rồi, em ăn thử rồi cho ý kiến nha,

Nói rồi Ngọc Anh chạy vút vào bếp như sợ chậm 1 phút thì nó sẽ biến mất. Cô cứ đi thẳng mà không để ý rằng không khí quanh bàn ăn đang thay đổi theo chiều tiêu cực thế nào. Khi hai vật thể “Noel” và “bánh khúc cây” vừa vang lên cũng là lúc JJ và Công Chúa khựng lại rồi len lén đưa mắt lên theo dõi khuôn mặt nó. Gia Huy, Vĩnh Thạc và Thiên Minh tuy không biết chuyện gì nhưng bỗng dưng thấy 2 con người đối diện thay đổi sắc mặt thì cũng a dua nhìn theo. Họ nhìn nó chằm chằm

- Noel

Khẽ miệng nó khẽ mấp máy.

“Noel ... sẽ không bao giờ đến đâu”

Nó bỗng dưng bật dậy muốn đi thẳng một mạch lên phòng nhưng lại bắt gặp ánh nhìn của JJ và công chúa. Phải rồi, bọn họ cũng biết ý nghĩ Noel với nó là gì mà. Nó cũng hiểu là bọn họ lo cho nó, nó cũng muốn cho bọn họ thấy mình vẫn ổn. Rất ổn là đằng khác. Con người ấy, chẳng qua cũng như bao nhiêu người khác đã chết dưới tay nó thôi.

Rosie lại ngồi xuống. Ngọc Anh, tay cầm miếng bánh hơn hờ bước ra rồi đặt trước mặt nó. Gân tay nó nổi lên, nó cầm chặt cái đĩa như thể sắp sửa cắm vào họng kẻ nào đó một lần nữa.

Em, từ giờ chỉ được ăn bánh khúc cây ghi rõ “Made in Minh Khang” thôi nghe chưa?

Đầu óc nó bỗng dưng vang lên giọng nói vô duyên của ai đó.

Chỉ anh mới đủ trình độ nấu ăn cho em thôi, nhớ đấy.

Tiếng nói ấy vẫn không dừng lại

Giả mà nó có thể hất tung đĩa bánh này lên nhưng trước ánh mắt của công chúa và JJ nó lại khẽ mím môi. Đầu đĩa cắm xuống miếng bánh nghe như tiếng dao nhọn cắm phập vào chính trái tim mình.

1 miếng

2 miếng

Nó thản nhiên nhai từng miếng một

Miếng thứ 3, thứ 4 ...

Tay nó nhót nháp mồ hôi.

Công chúa và JJ nhìn nhau rồi đồng loạt thu ánh mắt về nhưng đúng lúc ấy

“O.QE..E...”

Nó vút chiếc đĩa ấy xuống, ôm bụng, bịt miệng rồi chạy xộc vào nhà tắm. Nó nôn thốc nôn tháo tất cả những gì mà nó đã khó nhọc nhét vào dạ dày hôm nay. Những tia máu vẫn đỏ trong mắt nó, dạ dày nó cuộn lên từng hồi đẩy thức ăn ra.

Bên ngoài, Công chúa dựa vào vai JJ nén chặt tiếng khóc. Không ai rõ chuyện gì đang xảy ra giữa 3 con người kì lạ ấy.

Em ồ

Đó là câu nói dối dở nhất cũng là vở kịch tồi nhất mà em từng đóng

Em không ồ

Nhưng em không thể không ồ được.

Anh có biết không?

Bar 3HG

22:00 PM

Nếu như ngoài đường giờ này đã bắt đầu vắng người thì trong này, nơi đây mới thật sự mới đang khởi động. Ánh đèn xanh đỏ nhấp nháy, tiếng nhạc đập chất chứa vào những bức tường nhám nham nhờ. Những bóng người dật dẹo cuốn lấy nhau. Khói thuốc len lỏi vào trong từng hơi men.

Rosie giống như một thỏi nam châm thu hút hết ánh nhìn nam nhân nơi này. những hạt sequin lấp lánh trên thân váy ôm sát những đường cong trên cơ thể khiến vòng 1 và vòng 3 tròn mẩy và nổi bật hơn dưới ánh đèn. Đôi môi đỏ mọng căng bóng. Roise bước theo chân Gia Huy thanh lịch tiến đến chiếc bàn lớn nhất ở nơi đây. Nhìn anh ta đúng thật là có tố chất cao quý, không thích hợp với những nơi nhuộm bụi trần như thế này. Nhưng đó không phải là điều nó quan tâm

Trong bóng người dật dờ xoay lắc điên cuồng, Rosie chợt nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc. Con người ấy, chưa bao giờ nó nhận thấy lại giống Minh Khang đến vậy, dạ dày nó lại cuộn lên nhưng đã chẳng còn thứ gì có thể đẩy lên cổ họng nữa rồi.

- Khoan đã.

Nó với tay nói với Gia Huy rồi biến mất nhanh chóng trong đám thanh niên đang điên cuồng trong điệu nhạc.

- Khánh Linh.- Rosie tóm lấy tay một cô gái cũng đang nhún nhảy không ngừng, trên người đeo một cái váy cũn cỡn màu đỏ.

Cô bé cũng giật thót lên khi nhìn thấy nó, nhất là khi cô nhận ra nó là ai thì ánh mắt trở lên càng hoảng hốt.

- Nhã Chi... à ko, chị là ... Nhã Anh

Nó lúi tuột con bé vào nhà vệ sinh gần nhất. Tiếng nhạc chỉ còn xập xình chứ không rõ lời lẽ thế nào.

- Sao em lại ở đây, chỗ này cách Trịnh gia gần nửa ngày đường đấy, hơn nữa đây không phải là nơi dành cho em đâu- con bé cố giằng tay ra khỏi nó

- Buông ra.

Nó vẫn nắm chặt cổ tay Khánh Linh không buông

- Em đi cùng những ai, đừng nói là em đi một mình.

- Bỏ ra, tôi đi cùng với bạn, mà chị có phải chị dâu tôi đâu mà hỏi rõ thế. Chị hại anh trai tôi mất mạng còn chưa đủ hay sao?

Tay nó buông lỏng. Đúng rồi, con bé nói phải. Nó đâu là phải là chị dâu nó, nó với nhà họ Trịnh đâu còn liên quan, đó là chưa kể

- Chị vẫn dùng số cũ, chị biết là em có, xảy ra chuyện gì gọi ngay cho chị.

Giọng nó trong phút chốc lạnh băng, nó lao ra khỏi nhà vệ sinh như một sinh vật đang trốn chạy. Rosie lại hòa mình vào tiếng nhạc inh ỏi, cô gắng quên đi câu nói của Khánh Linh, lấy lại tinh thần bước lại về phía Gia Huy. Anh thấy nó cũng không có ý định hỏi bởi có hỏi thì chắc chắn nó sẽ không trả lời. Hai người lại bước tiếp.

Lúc mới nghe nói, Roise cứ ngỡ Hoàng Duy phải là một lão già hoặc một tên khò ỏ nào đó như tên Báo nhưng ai ngờ. Hắn ta ngồi đó, tuổi cũng chạc Gia Huy hoặc hơn. Hắn ta vừa có cái vẻ ngạo đời của Thiên Minh lại vừa có cái nét trầm tĩnh nơi đôi lông mày như của Vĩnh Thạc. Hoàng Duy ngồi đó, đơn giản là nhâm nhi ly rượu, không gãi gú hay “bày đàn” gì. Ngồi một mình nhưng không có vẻ cô độc.

Hoàng Duy đã nhìn thấy Gia Huy. Hắn ta cũng không vội vàng, chỉ gọi phục vụ lấy thêm hai ly nữa rồi từ từ rót rượu và đặt ở góc bên trái hắn. Khi Roise

và Gia Huy đến gần hơn, hấn ta mới bắt đầu cất giọng

- Thấy bảo dạo này hay đi cùng mĩ nhân, sao thế, thay đổi hình tượng à?

Giọng hấn ta giống châm biếm hơn là hỏi. Gia Huy chỉ nhún vai rồi ngồi xuống, nó cũng bước theo

- Người đẹp, có thể ngồi gần tôi không?

Khi nó định ngồi xuống thì bỗng nhiên Hoàng Duy lên tiếng. Ánh mắt hấn lướt một vòng khắp người nó, ánh mắt rất lạnh lùng chứ không hề khiếm nhã. Rosie vén tóc lên sau mang tai rồi bước lại ngồi gần hấn.

- Chắc anh biết chúng tôi đến đây là có việc gì?- Gia Huy lên tiếng, giọng anh giống như một ông chủ hơn là một người đi ngả giá.

Hoàng Duy gạt đầu rồi nhấp một ngụm rượu. Những rọi kinh tuyến buông xuống nối tiếp nhau như một tấm rèm màu sắc ngăn cách nơi này với không gian ẩm ỉ ngoài kia.

- Nói đi, anh muốn bao nhiêu tiền?- Gia Huy thấy hơi khó chịu khi mà Hoàng Duy cứ chốc chốc lại nhìn về phía nó

- Tiền. Hoàng Duy tôi đây chẳng thiếu.- Vừa nói hấn ta vừa nhìn nó, tay hấn lướt qua da thịt nó mát lạnh

- Nói rõ hơn đi- Gia Huy hít lên qua từng kẽ răng.

Nó vẫn ngồi yên, khuôn mặt không một chút cảm xúc nhìn thẳng về phía trước mặc kệ bàn tay của Hoàng Duy lần mò đến đâu. Nó chỉ ngồi như vậy lặng lẽ lắng nghe cuộc thương thảo trong đầu cứ ơ ơ câu nói “chị đã hại chết anh trai tôi”.

- Quý cô đây chẳng hạn.

Gia Huy không ngạc nhiên, anh ko hiểu sao nó luôn có sức hút với mọi kẻ thù cũng như đối tác của anh dù cho bản thân nó chẳng niềm nở câu kéo gì họ. Điều anh ngạc nhiên là anh không nhìn thấy ánh mắt lạnh mỗi lần sắp đoạt mạng kẻ khác của nó. Nó cứ im lặng mặc cho bàn tay Hoàng Duy thăm hiểm đến đâu cũng được. Ngay cả khi hấn ta thô lỗ kéo khóa váy nó xuống để lộ khuôn ngực trắng phau nó cũng không có phản ứng gì, chỉ nhếch mép một cái

- Một đêm với tôi đổi lấy số hàng đó- nó cười nhạt- kẻ ra tôi cũng đáng giá phết đấy.

Nói rồi nó quay ra nhìn Hoàng Duy, hấn thích thú hôn lên cổ nó, rồi vai nó và

“CHOANG”

Trong một khoảnh khắc rất nhanh, Rosie thấy Hoàng Duy bật ra, khoe môi chảy máu, rượu, ly trên bàn bị xô đến đổ vỡ. Còn nó, một cánh tay kéo tuột nó đi, một cánh tay đầy giận dữ.

Gia Huy hung hăng kéo nó qua biển người ngày càng đông nhưng lại không ra xe ngay mà đẩy cửa vào phòng VIP bên cạnh. Anh ta lẳng nó áp lưng vào tường cái “rầm”. Vai nó đau buốt vì cú va chạm vừa rồi cộng thêm sức ép từ hai bàn tay Gia Huy. Chiếc ví trên tay nó rơi xuống, điện thoại, son cứ lần lượt lăn ra khỏi miệng ví.

- Tôi không hiểu kế hoạch này cho lắm

Nó khẽ nhủ mày, ánh điện nhấp nháy khiến nó không nhìn rõ sắc mặt Gia Huy nhưng dựa vào hành động và lời nói thì có vẻ như anh ta đang tức giận gì đó rất dữ dội

- Sao cô không giết hấn ta?

Gia Huy siết vai nó ngày càng mạnh

- Không cần thiết.- nó đẩy tay anh ta ra- tôi ko phải loại chỉ biết có lấy mạng người ta.

Gia Huy kéo giật nó lại vào lòng

- Không cần thiết, vậy thế nào mới là cần thiết- anh ta áp sát người nó, nó có thể nghe được hơi thở của con nóng giận vô cớ này.- hay là cô còn tiếc vì không được lên giường với hấn.

- Không phải anh chỉ cần kết quả thôi sao? Tôi lên giường hay làm gì với hấn thì có làm sao? – Trong bóng tối của chiếc đèn con con, Gia Huy không nhìn thấy được nụ cười ranh mãnh của nó, Rosie quay người lại, áp sát người vào Gia Huy- hay là, anh nghĩ tôi là của anh nên chỉ có thể lên giường với anh.

- Cô

Gia Huy còn chưa nói được gì thì đã bị nó chặn lời bằng một nụ hôn. Nói đúng hơn là cưỡng hôn. Khi anh ta còn chưa kịp phản ứng gì thì nó đã nắm lấy

hai tay anh đưa vòng qua sau eo. Người nó áp sát vào khuôn ngực rộng của Gia Huy không ngừng khiêu khích. Nụ hôn mãnh liệt tưởng như không bao giờ dứt

- Tôi đã từng nghĩ cô là kẻ vô tội.

Giọng Gia Huy đầy khinh miệt nhưng lại khiến nó bật cười một tràng dài. Nó đẩy anh ngã xuống ghế còn mình thì trườn người lên

- Tôi là kẻ vô số tội

Gia Huy chưa từng nhìn thấy nó ở vai này. Ngạc nhiên, điều đó là đương nhiên. Hoảng sợ, điều đó là tất nhiên bởi Gia Huy hầu như đã không còn làm chủ bản thân được nữa, anh cứ giống như một con rối bị nó điều khiển, khiêu khích không có lối thoát. Trong giây phút đó, Gia Huy nhận ra một điều, cuộc chơi này anh chưa từng được làm chủ, chỉ có nó, nó mới là người ngấm ngấm giật dây từ đầu đến giờ.

Căn phòng ngày càng lạnh hơn nhất là với hai cơ thể không mảnh vải che thân. Trên chiếc ghế sofa chật hẹp, nó nằm quay người lại với Gia Huy. Trong đầu anh hiện giờ trống rỗng, điều duy nhất anh có thể nghĩ được chính là phải gọi ngay cho cảnh sát báo cáo một vụ cưỡng bức mà nạn nhân là nam nhi như nó đã làm sáng nay. Ngoài ra, anh không còn nghĩ được gì hơn thế.

Bỗng nhiên

“ Hoa hồng đen xuất hiện”

Hình xăm ấy, chưa bao giờ gần hơn lúc này. Cả lý trí lẫn trái tim đều thôi thúc anh. Cánh tay Gia Huy bắt gặp tiến gần hơn

- Về thôi.

Nó ngồi bật dậy trước khi Gia Huy kịp chạm đến, cúi xuống nhặt nhanh quần áo rồi mặc vào. Mặt nó vẫn không biến sắc cho đến khi

“ Brum...Brum...m.”

Điện thoại nó sáng trưng trong căn phòng tối

“ Trouble maker”

Nó vẫn lưu tên Khánh Linh trong danh bạ như thế

- Alo

Nó vô lý lấy cái điện thoại, linh tính mách bảo nó có chuyện không hay xảy ra. Và linh tính của nó đã đúng. Căn phòng yên ắng đến nỗi nó Gia Huy có thể nghe thấy tiếng thồn thức trong hoảng loạn của người đầu dây bên kia

- Nhã Anh, cứu em, em...hix...chúng bắt cô ấy rồi...hix

Nó ôm trán, nén tiếng chửi thề một câu

- Khánh Linh, bình tĩnh đi, em đang ở đâu?

Đầu giây bên kia vẫn nức nở

- Em không biết,..chúng nói sẽ đưa em về nhà nhưng nơi này lạ lắm.- Con bé lại thét lên- chúng đến đây, em nghe thấy tiếng chân chúng rồi.

- KHÁNH LINH- nó quát lên trấn an con bé- khi đến đây em có gặp ai lạ không?

Con bé vẫn khóc

- Không...khô...à, có. Em gặp một người ở trong quán bar

- Hắn ăn mặc thế nào?- Nó ra hiệu cho Gia Huy bật điện trong phòng lên

- Em không nhớ rõ, hình như là áo phông đỏ, quần jeans. Em phải làm sao đây? Chúng đến gần lắm rồi.

Rosie lại nén tiếng chửi thề lần nữa

- Khánh Linh, nghe này- nó ghì giọng- em phải nghe chị nói, phải thật bình tĩnh. Thở đều, thở đều đi.- nói đoạn, rosie cắn môi bất đắc dĩ- Tiếp theo, chúng sẽ đến bắt em

Gia Huy nghe thấy tiếng đầu dây bên kia khóc ré lên

- Khánh Linh- nó lại phải quát lên- chị đã nói em phải thật bình tĩnh, khoảnh khắc này chỉ diễn ra 5 đến 10 giây thôi nhưng là khoảnh khắc rất quan trọng.

Em nghe rõ lời chị nói đây. Bình tĩnh, và quan sát nhanh. Cuối cùng là hô to những đặc điểm mà em nhìn thấy: giới tính, chiều cao, quần áo, vết thương, hình xăm, ... Chị hứa, chị sẽ tìm ra em. Chị hứa đấy.

Bàn tay nó nắm chặt thật chặt, mười đầu ngón tay cắm ngập vào da thịt

- Á.á...á- bỗng nhiên từ điện thoại vang lên 1 tiếng hét chói tai – nam, 50, sọc mắt trái, hình xăm con hổ

Và một loạt tiếng đồ vỡ loảng xoảng

- 她, 而不是逃避它

“Tút ... Tút...”

Roise đã hoàn toàn mất liên lạc với con bé.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Giữa Hai Thế Giới

Chiếc xe chưa kịp dừng bánh, Rosie đã nhảy vội xuống rồi hùng hục chạy vào nhà. Căn nhà đang yên ắng bỗng bị nó phá tan tành. Nó vừa chạy thực mạng lên tầng vừa hét lớn, tiếng bước chân vội vã khiến ai nấy trong nhà cũng phải bật dậy chạy ra

- JJ, em cần anh giúp

JJ còn đang nhâm nhi tách cacao Công chúa vừa pha, đang định nhân dịp này nói mấy lời sến sẩm thì bị nó bất thành linh la vào phòng, cảm xúc tụt xuống tận đáy cổ

- Có chuyện gì sao?- Đang định quay lại gắt với kẻ cản đường nhưng nhìn thấy cái bản mặt tối sầm của nó thì JJ biết đã có chuyện lớn xảy ra.

- Khánh Linh mất tích rồi, anh có máy tính ở đây chứ?

JJ vừa hiểu vừa không hiểu. Anh vô thức lắc đầu rồi gật đầu. Máy tính, đương nhiên. Với một tay hacker như anh thì máy tính là vật bất ly thân, thân có thể tàn nhưng máy tính thì không thể phế. Nhưng mà Khánh Linh, Khánh Linh nào? Anh chỉ biết có 1 Khánh Linh là em gái Minh Khang thôi? Cô bé ấy thì liên quan cái quái gì ở đây? Lại còn mất tích. Ông trời, rốt cuộc là đang chơi trò gì vậy chứ?

- JJ- nó quát to- đừng có ngồi nghệt ra như thế, đứng lên và đi đến máy tính của anh tìm cho em những thứ liên quan đến bọn Trung Quốc, hình xăm con hổ, buôn bán phụ nữ trẻ em hay mại dâm gì đó nhanh lên.

JJ như một con rô bốt làm y lệnh nó nói không sai một từ. Rosie lúc này thì ruột gan nóng như lửa đốt đầu óc cố gắng nhớ lại xem âm thanh ấy là gì?

- Rốt cuộc ở đây đang có chuyện gì?- Nó không để ý Gia Huy đã đến cửa phòng từ bao giờ, có cả Vĩnh Thạc và Thiên Minh cũng đang hết sức khó chịu vì đêm hôm bị ảnh hưởng.

Nó định phốt lò họ nhưng lại nảy ra một ý nghĩ

- Vĩnh Thạc, Gia Huy, Thiên Minh, 3 người có ấn tượng gì với những thứ như vũ trường, buôn bán phụ nữ, Vài tên Trung Quốc vượt biên trái phép hay hình xăm con hổ gì không? Người của tôi đang gặp rắc rối với lũ khôn đó.

Dù không nói nhưng ai cũng phải công nhận mặt nó rất khó coi với đôi lông mày đậm đậm nhăn nhó và răng thì nghiến chặt như thể sẵn sàng bẻ gãy cổ ai đó mạo hiểm lại gần.

- Bar nào ở đây chẳng không ít thì nhiều đều liên quan đến mấy vụ mại dâm, buôn bán phụ nữ, nhưng nếu là bất cóc thì không có đâu, bọn chúng có nguồn riêng hết không manh động trực tiếp như vậy đâu.- Vĩnh Thạc là người đầu tiên lên tiếng

- Hơn nữa nơi này ăn chia địa bàn rất sít xao, không phải dễ dàng xuất hiện người ngoại quốc ở đây, trừ khi là chúng thuê địa điểm làm nhà chứa.

Nhưng không để Gia Huy nói tiếp Thiên Minh đã nhặng nhặng cả lên

- Mà cô có bị dờ hơi không đấy? Hình xăm con hổ, hổ là hot trend của lũ đầu gấu lâu la đấy ạ, thằng nào mà chẳng có vài con. Cô

Không cần nghe Thiên Minh lái nhai hết câu nó quay ra JJ mong chờ ở anh một manh mối

- Hần ta nói đúng đó Rosie, không thể tìm ra người hay tổ chức nào dựa vào hình xăm đó đâu, hơn nữa nếu đã dính vào bọn Trung Quốc thì mạng lưới của anh hiện giờ không đủ mạnh.

Nó đá mạnh vào chân bàn rít lên một câu chữi thề. Rosie nhìn lên đồng hồ, chưa bao giờ nó thấy mấy cái kim nhỏ tí đó chạy nhanh đến vậy. Thời gian bây giờ trở thành kẻ thù của nó. Càng để lâu cơ hội tìm thấy Khánh Linh càng giảm. Có lẽ nó phải dùng đến cách cuối cùng

- JJ, dùng tài khoản của em truy nhập vào kho dữ liệu của Interpol, nhanh lên

Mất JJ sáng lên như hai chiếc đèn pha ô tô, ngón tay anh thoắt thoắt lướt trên bàn phím. Cả JJ và nó như dồn hết tâm trí vào cái màn hình máy tính mà không biết ba con người đang nhìn hai người với ánh mắt rất chỉ là nghi ngờ.

- Cái quái gì thế? Tài khoản sao? Cô ta là gián điệp của Interpol có khi đó.

Thiên Minh thì thầm quanh tai Vĩnh Thạc và Gia Huy. 2 con người ấy trầm tư hơn trước rất nhiều.

“Interpol, cảnh sát quốc tế sao? Lại còn có thể truy cập vào kho dữ liệu. Cô ta thật sự là ai chứ?”

Chiếc màn hình máy tính giờ đây nhỏ hơn rất nhiều so với hồi trước còn ở quán băng đĩa, tốc độ cũng chậm hơn hoặc là do nó đang nóng ruột cũng không rõ.

- Ra rồi. Hồ sơ đang hot nhá.

Cuối cùng chiếc màn hình đó cũng chịu hiện ra một khuôn mặt của một gã ngoài 50, mặt hắn ta tròn ung ung đến nỗi hai con mắt hí của hắn như tụt vào trong và đang dần biến mất giữa những vết rỗ. Vết sẹo dài phía mắt trái làm con mắt ấy đã tí hí nay lại chỉ mở được có một nửa. Vết sẹo, Giống với những gì Khánh Linh nói nhưng chỉ có điều. Nó đã xem ảnh chân dung của hắn, ảnh bán thân, đặc điểm nhận dạng trong hồ sơ nhưng không thấy hình xăm con hổ quái quỷ nào. Rốt cuộc hình xăm đó là ở đâu? Có thể là của lũ tay chân hoặc cũng có thể là đã nhầm người.

- A, tên này- Bỗng nhiên Thiên Minh hét lên- Tôi nhìn thấy hắn lảng vảng quanh chỗ rạp xiếc cũ mấy hôm nay, hóa ra là dân Trung Quốc vượt biên trái phép à?

Nhanh như chớp, nó chạy vào phòng tắm thay chiếc váy vương vãi trên người ra thay vào đó là một bộ jeans rất thích hợp với đánh đấm. Nhìn nó kẻ đàn cũng hiểu là chuẩn bị đi đâu.

- JJ tìm đường cho em đến chỗ rạp xiếc ấy.- vừa nói nó vừa tra khẩu súng ngắn vào thắt lưng

Nhưng khi Roise bước nhanh ra cửa thì nó bỗng nhiên bị một cánh tay kéo giật lại. Là Gia Huy

- Cô có biết đây là chỗ của ai không?

Nó vùng tay ra bước tiếp, Gia Huy lại giật lại, lần này lực kéo mạnh hơn

- Đây là địa bàn hoạt động của Hoàng Duy, hắn ta không phải tầm thường đâu, cô đừng có mà hy sinh mạng người vô ích

- Tôi không nói là dùng người của anh.- nó vẫn cứng đầu

JJ biết tính nó, một khi đã muốn làm thì đều làm cho bằng được nhưng lần này, anh xin phép được đứng về phía Gia Huy

- Rosie, em chưa đọc hết hồ sơ về hắn. Tên Chow này hắn ta có lực lượng tiền hô hậu ủng đông đảo phết, chưa kể toàn là lũ không sợ chết, một mình em không làm nổi đâu. Kể cả có lỗi cả người của bọn họ đi thì đâu cũng vẫn là cuộc chiến không cân sức.

Nó giật mạnh tay để thoát ra khỏi sự kiểm soát của Gia Huy nhưng không bước tiếp mà quay trở lại trong phòng. JJ có linh cảm không lành, nó không còn là Rosie của ngày trước nữa. Điều ấy có nghĩa là anh không còn có thể hiểu được nó đang suy nghĩ gì nữa.

Nó ngồi đó, giữa ánh mắt của mọi người, khuôn mặt đã phần nào dịu lại, tay hí hoáy gì đó chiếc điện thoại. nếu nó không nhầm thì đã nhìn thấy cái rạp xiếc Thiên Minh nói ở đâu đó. Nơi đó là một rạp xiếc cũ đã dọn đi nhưng cách trang trí thì vẫn như cũ. Có vài hình vẽ con hổ trên đó. Và vì thế con hổ mà Khánh Linh nói có thể ko phải là hình xăm, trong lúc hoảng loạn con bé chỉ biết là hô hoán lên mọi thứ mình thấy chứ không để ý là mình đã nhầm. Nhưng như Gia Huy và JJ nói, nó, cho dù có người của Gia Huy trong tay cũng khó có thể cứu được Khánh Linh, nó thì ko sợ chết chỉ sợ lũ người kia thấy có động lại chuyển con bé đi đâu đó thì coi như công toi. Vì thế chỉ còn một người giúp được

- Marc ...

Nó chưa kịp nói gì tiếp theo thì bỗng nhiên chiếc điện thoại đã văng ra khỏi tay nó và nằm gọn trong tay JJ

- Em điên rồi.

Nó thấy JJ đang trừng mắt nhìn nó, anh hiếm khi tức giận đến vậy

- Đưa nó cho em, JJ

- Rosie, em có biết mình đang làm gì không? Nếu chỉ đơn thuần là đăng nhập vào kho dữ liệu, không sao, anh có thể hack lịch sử truy cập của họ để xóa dấu vết của em. Nhưng nếu em trực tiếp gọi cho ông ấy anh hack không có nổi đâu.

Chiếc điện thoại reo lên. JJ biết là ông Marc gọi lại

- JJ- nó hiểu JJ đang lo cho nó

- Em nghỉ lại đi. Em đang hợp tác với ai, với bọn họ đấy- anh chỉ tay về phía 3 con người đang ko biết tỏ thái độ gì cho phải- Từ lâu Interpol đã đặt em ngoài vòng pháp luật rồi, chỉ cần họ nghi ngờ hay biết em hợp tác với xã hội đen họ sẽ thủ tiêu em ngay. Bây giờ, anh sẽ nghe máy, còn em, em vẫn cứ đã chết như họ đã tưởng.

Nó hết nhìn chiếc điện thoại cứ sáng đèn liên tục rồi lại nhìn đồng hồ trong phòng.

- JJ, em xin anh đấy. Đây đâu phải lần đầu em chơi trò gián điệp với cả hai bên đâu. Hơn nữa

Ánh mắt nó trùng xuống

- Rosie, em- không- nợ nhà họ Trịnh, rõ chưa?- JJ khó nhọc nhấn mạnh từng chữ

Nó chỉ cười khẩy một cái

- Em rõ, nhưng em không thể đánh lừa bản thân được mãi.

JJ đọc được những giằng xé trong ánh mắt nó. JJ bỗng nhận ra hình như anh đã quên, dù có được nuôi dưỡng trong hoàn cảnh nào thì nó cũng chỉ là đứa trẻ mới lớn mà thôi. Trái tim nó vẫn ở đó, vẫn là trái tim đỏ hồng dù có bị vùi xuống bùn đen hay tuyết lạnh. Trái tim ấy không phải sắt đá, có thể từng là sắt đá nhưng vẫn có thể bị thương

- Cảm ơn anh.- nó nhận lấy chiếc điện thoại từ tay JJ

Anh nói đúng, nó đang chơi trò mạo hiểm nhưng dù thế nào cũng vẫn phải chơi mà thôi.

- Marc. Là tôi đây. Nếu ông muốn đóng hồ sơ DTX- 896 thì mang người của ông đến đây.

Chỉ nói có vậy, nó cúp máy rồi xuống nhà ngồi.

Chưa đầy nửa giờ sau, một đoàn người mặc toàn cảnh phục, áo chống đạn, giày đinh và cả cảnh sát, lực lượng cơ động của thành phố cũng ập đến. Chỉ để đón nó. Và sau đó tất cả nhóm người đó biến mất trong đêm như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Rosie đi khỏi, căn nhà lại yên tĩnh như xưa. Sau vài câu chuyện với Ngọc Anh, Gia Huy khẽ đóng cửa rồi bước về phòng mình. Anh muốn đi tắm. Mùi hương của nó đến giờ vẫn phảng phất quanh anh, thậm chí chỉ cần cựa người thôi cũng đủ giật mình. Điều ấy làm anh khó xử đến nỗi lúc này ngồi cạnh Ngọc anh cũng phải cố gắng ngồi xa một chút, nói chuyện cũng phải vội vàng một chút.

Đêm, dòng nước lạnh ngắt xối lên từng bắp thịt trên người Gia Huy. Nước vẫn chảy xiết nhưng lại không sao làm dịu được đi hương thơm kia, Giống như một loại huyết thanh đã cấy sâu vào trong cơ thể, dù có muốn hay không thì vẫn phải chấp nhận nó. Gia Huy bắt đầu điềm lại những kí ức cũ. Từ lúc nào nó bắt đầu xuất hiện trong cuộc sống của anh? Từ lúc nào nó bắt đầu đảo lộn mọi thứ trong đó. Người ngoài nhìn vào có thể nghĩ Gia Huy luôn lờ nó, vì thế cho dù Rosie của ngày hôm nay là kẻ vô tình độc ác hay đánh đá bướng bỉnh như trước kia thì cũng không quan trọng nhưng trong sâu thẳm thâm tâm người con trai ấy biết cô gái đó có vị trí gì đó còn hơn thế, một vị trí mà ngay cả bản thân anh cũng không thể đo lường được.

Gia Huy vốn chẳng phải người lạnh lùng, càng không phải là người vô tâm. Ngày trước khi còn đi học anh cũng được mọi người biết đến như một hotboy chính hiệu biết hòa đồng, biết ga lăng, biết cời mở và đặc biệt rất vui tính. Không như Vĩnh Thạc trầm tính từ nhỏ, thời niên thiếu của Gia Huy cũng tràn ngập niềm vui từ những trò nghịch ngợm hay những phi vụ phá phách cùng anh em. Nhưng tất cả đã không còn sau khi ba anh mất. Đó cũng là ngày mà Gia Huy bắt đầu tiếp xúc với một thế giới mới, thế giới chỉ dành cho những kẻ mạnh. Từ trước đến giờ anh cũng biết ba mình không phải chỉ là một thương nhân đơn thuần, anh biết những hoạt động trong góc tối của ba. Đối với ba Gia Huy, ông thì không muốn anh nhúng tay vào con đường ấy và quan trọng hơn là anh cũng chẳng có hứng thú với cái thế giới ấy.

Thế nhưng, cái ngày mà Gia Huy vẫn còn khoắc trên mình chiếc áo tang trắng toát cũng là ngày tay anh vấy máu. Đó là máu của kẻ phản bội đã khiến ba anh phải mất mạng, khiến công ty phải lao đao. Thử máu vừa tanh vừa hồi hám. Ánh mắt hằn ta mờ trắng trắng trước khi chết là thứ anh sẽ không bao giờ quên bởi nó đã ám ảnh anh qua những giấc mơ, những chuỗi ngày dài sau đó. Thế nhưng Gia Huy chưa bao giờ sợ điều ấy, khi lưỡi dao cắm phập vào lồng ngực của kẻ thù cũng là lúc anh cảm thấy mình mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Cái quyền lực được nắm trong tay vận mệnh của kẻ khác sao mà lôi cuốn đến thế. Nó như đánh thức, như khơi dậy những tham vọng sâu thẳm trong bản thân Gia Huy. Anh muốn nắm lấy nhiều và nhiều hơn nữa số mệnh của kẻ khác trong tay mình. Nhưng trớ trêu, anh chưa bao giờ nắm được nó.

Cuộc sống của anh cứ vì nó mà bị đảo lộn. Khi nó còn sống với thân phận Hân Hân, nó làm cái tên ấy sống động, linh hoạt hơn chủ nhân đích thực Lưu Vũ Hân. Lúc đó anh đã thấy nó giống y như một con ngọc không hơn không kém. Nó luôn cười đùa bốn cột với mọi người, kể cả anh. Nó luôn bày ra những trò không đầu vào đâu, những trò mà anh thường chép miệng gọi là “không có cái đại nào giống cái đại nào”. Nó luôn làm loạn nhà lên mỗi lần bị

Thiên Minh cúi vẹo. Nó luôn chăm chú xem hoạt hình rồi cười một mình như thể cả tuổi thơ chưa từng được xem bao giờ. Phải, nó luôn luôn, luôn luôn làm anh thấy bức bối và luôn luôn làm anh phải nói nhiều hơn mỗi khi về nhà. Và nụ cười luôn thường trực ở trên môi ấy, không điều gì dập tắt được nó cho đến khi

Một ngày như bao ngày khác nó tỉnh dậy, nhưng không còn là đôi mắt cười của ngày hôm qua nữa, bỗng dưng màu đen trong tròng mắt trở thành một màu tro xám lạnh. Nó không cười nữa, không luôn miệng nữa, không nghịch ngợm nữa. Chỉ có cái cứng đầu và gan lì thì vẫn mãi không thay đổi. Nó trở nên im lặng. Mỗi ngày sự im lặng đó lại lớn hơn bao trùm lên những người khác. Nếu như ngày trước Gia Huy đã quen với sự im lặng bởi bản thân anh cũng đã là người ít nói nhưng sao giờ đây anh lại sợ sự im lặng đến vậy. Nụ cười hơn anh bắt đầu thấy nhớ tiếng xúng xoảng bát đĩa trước mỗi bữa cơm, cái âm thanh kì lạ từng khiến anh làm việc thực mạng để trở về trước bữa tối. Và lạ hơn nữa là không phải vì nhớ Ngọc Anh mà chỉ đơn giản là để được quát nó một câu: “Làm ăn cho cẩn thận”. Rồi nó sẽ ngừng ngay quay lại mà bủi mỗi một cái: “Biết rồi, lại còn phải dặn”.

Gia Huy đã thấy nó giết người, không phải một lần. Anh nhận thấy một điều, nó luôn nhìn vào mắt kẻ nó đoạt mạng. Không một chút dao động. Nó luôn thần nhiên trước mọi chuyện, không bao giờ để lộ cảm xúc của mình. Thế nhưng anh cũng đã hơn một lần nhìn thấy nó tím tái khi ăn chiếc bánh kem Ngọc Anh đưa, rồi khuôn mặt lo lắng khi người nào đó tên Khánh Linh bị bắt cóc. Chỉ trong một ngày.

Và cả những gì đã xảy ra trong căn phòng đó, Gia Huy không hiểu sao mình lại nổi đóa khi nhìn thấy những ngón tay Hoàng Duy là lướt trên da thịt nó. Anh đã cố dần lòng không biết bao nhiêu lần, cố gắng nhìn nó như một quân cờ và cố gắng không quan tâm đến điều gì khác ngoài kết quả. Thế nhưng chỉ trong một tích tắc tất cả tan biến. Gia Huy đã không biết làm gì hơn sau đó. Anh dễ dàng bị nó kiểm soát như một tên kém cỏi. Khi nó nhào vào vòng tay Gia Huy, anh đã cảm thấy thấy ghê tởm, thấy sao mà nhơ nhuốc đến thế, anh muốn đẩy nó ra, muốn giáng một đòn thật mạnh vào cái khuôn mặt thiên thần ấy nhưng bất chợt anh nhận ra, nó cũng chỉ bé nhỏ như những người con gái khác, như Ngọc Anh. Thậm chí trong vòng tay anh nó còn mỏng manh hơn Ngọc Anh, Gia Huy đã thấy mình như một người không lồ mà nếu lỡ tay xiết chặt nó sẽ bị thương.

Nhưng những gì Gia Huy chứng kiến tối nay thì lại khác. Lý trí cho anh thấy nó không hề yếu đuối, cũng chẳng hề mỏng manh, nó không cần sự che chở của ai khác. Nó giống như kẻ đi lại giữa hai thế giới. Nó bắt tay với cả ánh sáng với bóng tối. Trong cuộc chơi, nó luôn đứng ở vị thế làm chủ. Không ai có thể kéo nó xuống bùn. Nó không cần vỏ bọc vẫn có thể hiện ngang đứng vững.

- Thật sự, đầu mới là con người thật đây?

Khi Gia Huy bước ra khỏi phòng tắm cũng là lúc dưới nhà vang lên tiếng lạch cạch mở cửa. Ngay lập tức anh thấy JJ chạy vụt qua mặt. Gia Huy nhìn xuống. Rosie đã về, còn có một cô gái khác mặt mũi nhem nhuốc nửa tỉnh nửa mê. Đám cảnh sát và Interpol không thấy đâu. Anh đứng đó chần chừ một lúc rồi quay lưng bước lên phòng. Có lẽ tối nay, với nó và cả Gia Huy, đã quá đủ.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Cô Độc

Khánh Linh nằm thiêm thiếp trên giường, đôi lông mày cô bé khẽ xô vào nhau. Có lẽ những gì vừa xảy ra đêm nay khiến Khánh Linh khó mà có được một giấc ngủ ngon. Rosie còn nhớ khi nó đập cửa xông vào trong căn phòng âm thấp thiếu dưỡng khí ấy, nó không chỉ thấy mình Khánh Linh mà là nhiều cô gái khác cũng trong tình trạng nửa mê nửa tỉnh, tinh thần hoảng loạn, khắp người nhem nhuốc đất cát quện với nước mắt. Khánh Linh nằm co quắp trong góc phòng như một con mèo hen những nước và rên hừ hừ. Sau mọi sự con bé chỉ còn sức rên âm i trong vòm họng. Khi nó chạm vào người Khánh Linh, con bé cũng chỉ còn sót lại chút sức lực để cự quậy chứ không thể gọi là chống cự được. Nhưng đến khi nhận ra gương mặt thân quen Khánh Linh lại nhào vào lòng nó, cố gắng rút hết sức lực còn lại gào khóc một trận đã đời. Chưa bao giờ Rosie thấy con người chua ngoa này lại nhỏ bé đến thế. Cái ý định “văng” cho con bé một trận bỗng dưng tiêu tan trong con bé. Hai người lẳng lặng thoát khỏi đám náo loạn này mà không hề ở lại tham gia cuộc chiến. Đương nhiên, nhuwnhxb bước đi ban đầu cũng vấp phải vài sự cản trở của các đồng chí cảnh sát. Thế nhưng sau ánh nhìn đầy ẩn ý của nó về phía ông Marc, hai con người lại nhanh chóng lẩn vào bóng tối. Nó ra đi mà không đoạt lấy mạng người nào. Nó không muốn giết người trước mặt Khánh Linh.

Trong căn phòng nhờ nhờ sáng, Rosie khẽ tựa người vào khung cửa sổ. Ánh trăng lay lắt hắt vào phòng, xuyên qua nét mệt mỏi của nó. Rosie đã ngồi im lặng ngắm khuôn mặt Khánh Linh thật lâu. Không hề chớp mắt. Nhưng rồi nó quyết định quay mặt đi chỗ khác, thật nhanh.

- Anh em nhà này, giống nhau thật.

Câu nói vang lên yếu ớt rồi lại chìm chìm trong không gian tĩnh mịch. Đôi mắt nó đã mỏi nhừ nhưng lại không sao chớp mắt. Đến tận bây giờ, nó vẫn cảm thấy vị bánh khúc cây nồm nao nơi đầu lưỡi. Rosie chưa từng nghĩ điều nhỏ nhặt ấy lại khiến nó khổ sở đến vậy. Nó đã từng nghĩ chỉ cần mình quay lại là Rosie của ngày xưa, một Rosie lấy việc giết người làm thú vui, một Rosie sẵn sàng lên giường với bất cứ ai để đạt được mục đích. Nó đã cố gắng biến mình thành một quân cờ, một đồ vật vô tri để người khác sai khiến, cố gắng mài nhọn ánh mắt và chai lì thêm trái tim nhưng tất cả lại trở nên vô nghĩa, trở nên vô ích, chỉ vì một miếng bánh khúc cây. Chỉ vì một con người, một cái tên Minh Khang. Chưa bao giờ nó thấy mình lại yếu đuối và bất lực như vậy. Thật sự, Chenkov có thể dạy cho nó nhiều điều về cái thế giới phản trắc và bẩn thỉu này, nơi không có cái gọi là nhân quyền và điều đó đồng nghĩa với việc là mạng sống bị rúng nhưng ông ấy lại không thể dạy cho nó tất cả, không thể dạy cho nó cái gọi là không ngờ. Và Minh Khang chính là điều không ngờ ấy.

Thật sự kín kẽ mà nói ra, bản thân Rosie không chắc chắn hoàn toàn trái tim mình có yêu Minh Khang? Hay đó chỉ là một khê rung động khi bản thân đang lung lúng rồi bởi giữa những tội ác. Hoặc cũng có thể chỉ là một ám ảnh về sự bất lực của bản thân trước những thế lực đàn áp, bóp nghẹt nó đến hơi thở cuối cùng. Phải đi đâu, phải làm gì để tìm được câu trả lời cho bản thân, cho hiện tại và cả tương lai sau này.

Ngồi trầm ngâm được một lúc, Rosie nhìn lên thì trời cũng bắt đầu tang tảng sang. Nó thấy chân trời tím ngắt và xanh thẳm một màu ảm đạm. Khê cự người, sống lưng cứng ngắc như có thể giòn gãy thành đôi. Vai nó ê ẩm đi. Bỗng nhiên màn hình điện thoại bật sáng. Rosie tụt xuống tóm lấy chiếc điện thoại trên bàn trang điểm khê khàng bước nhanh ra ngoài. Cánh cửa bật mở, nó bắt gặp ngay khuôn mặt của Gia Huy cũng uể oải bước xuống nhà. Anh nhìn nó, nhưng nó chẳng còn thời gian và tâm trí để ý đến tâm trạng hay thể trạng nhân vật này. Rosie biết mình có điện thoại và càng biết hơn là ai đang gọi đến. Nó bước vụt qua. Gia Huy chỉ có thể nhìn nhanh qua gương mặt nó.

Rosie bước vào căn bếp còn vắng lặng vì chủ nhân của nó – Bà Hồng vẫn còn chưa đến. Nó bắt máy. Nhưng lại chẳng nói gì. Cả hai bên im lặng một lúc lâu như chỉ để nghe tiếng thở của nhau thì đầu dây bên kia mới bắt đầu lên tiếng

- Tôi mong là cô hiểu mình đang làm những gì?

Ánh mắt nó trùng xuống, khê cắn môi

- Tôi chưa bao giờ hiểu những điều mình làm nhưng tôi biết việc đầu tiên tôi cần là sống sót.

Lại im lặng, một cuộc nói chuyện kì quặc đến khó hiểu

- Cô có thể chọn con đường khác mà.- vẫn là đầu dây bên kia lên tiếng trước

- Nhưng tôi muốn đi con đường này.

- Vậy tôi mong cô biết bước tiếp theo.

Đó là câu nói cuối cùng, phía bên kia đầu dây chỉ còn vọng lại tiếng tút dài. Rosie nhanh chóng tháo pin và bẻ gãy đôi chiếc sim điện thoại. Nó vứt vào thùng rác tất cả những thứ đó rồi tiến vào nhà tắm. Nước lạnh lại xối lên người nó ran rát.

Gia Huy tiến ra phía phòng khách ngồi trầm ngâm hồi lâu. Cả đêm qua giấc ngủ cứ chập chờn vờn vẽ quanh anh khiến anh phải chào đón ngày mới bằng một tâm trạng khá ư là không ổn định. Việc bất chợt gặp nó ở hành lang sáng sớm lại càng khiến sự bất ổn ấy thêm bất ổn hơn. Anh muốn uống một tách cà phê thật đắng. Muốn vị đắng làm mình tỉnh táo lại nhưng lại vấp phải sự xuất hiện của nó trong nhà bếp, bên cạnh ngăn đựng cà phê của anh. Và một điều hiển nhiên là câu chuyện của nó đã lọt vào tai anh, dù vô tình hay cố ý. Nhưng điều đó cũng chẳng quan trọng. Gia Huy không rõ người gọi là ai, không biết người đó nói những gì càng không hiểu hành động cuối cùng của nó.

“ Cô ta, vẫn luôn luôn bí ẩn”

Đôi lông mày Gia Huy khê chau lại, xô vào nhau. Gia Huy phải ngửa người lên thành ghế, hai tay khó nhọc xoa ấn đường. Anh giật mình phát hiện ra rằng tần suất xuất hiện của nó trong tâm trí anh đang ngày một nhiều lên, nhiều hơn cả người con gái anh yêu giờ đang có lẽ đang còn say giấc. Đã hơn một lần anh nghĩ mình cứ để mặc nó, miễn sao Gia Huy vẫn có thể khai thác hết được tiềm năng, lợi dụng hết được điểm yếu của nó và biến nó thành một vũ khí bí mật mà chỉ mình anh có nhưng rốt cuộc lại không thể chi phối, điều khiển ngay chính bản thân mình. Cũng thật là nực cười cho anh. Tính ra anh hơn nó cũng khá khá năm nhưng trong thế giới mà Gia Huy muốn làm chủ không thể đem tuổi tác ra so sánh, và nó, ở một góc độ nào đó còn dày dặn hơn cả Gia Huy, Vĩnh Thạc và Thiên Minh cộng lại.

Đôi vai Gia Huy giãn ra cố gắng cho cơ thể một tư thế thoải mái nhất, đôi lông mày khó khăn lắm mới thôi cau có thì lập tức lại vội vã xô vào nhau. Anh nhận được một tin nhắn từ một số lạ mà cũng rất quen

“ Hàng của anh, Hoàng Duy tôi sẽ trả”

Trong chiếc bồn nước ngày càng trở nên lạnh ngắt, Rosie lim dim kép hờ đôi mắt nửa ngủ nửa mê. Cơ thể như muốn tan ra vào dòng nước. Lênh đênh và vô định

Á...a....a.aa.....

Tiếng hét như xé toạc cái không gian yên tĩnh của buổi sáng sớm. Rosie vội vàng giật mình rồi bật dậy khỏi bồn tắm và không chậm trễ một phút với tay khoác lên mình chiếc áo choàng bong. Nó nhận ra tiếng hét của Khánh Linh.

Khi cánh cửa phòng tắm bật ra cũng là lúc Rosie nhận ra mình đã ngủ quên khá lâu trong nhà tắm, bằng chứng là mọi người trong nhà đã thức dậy và bắt đầu tò mò với một thành viên lạ như Khánh Linh. Đặc biệt là Thiên Minh khi mà anh ta đang đứng trong phòng nó nhìn chăm chú Khánh Linh khiến con bé hiểu nhầm là một trong những kẻ bắt cóc đêm hôm qua.

- Nhã Anh

Khánh Linh hoảng hốt tung chăn ra rồi chạy đến ôm chặt cứng tay Rosie. Nó vỗ nhẹ vào tay con bé an ủi

- Không sao, anh ta không làm hại đến em đâu. Bình tĩnh lại và vào nhà tắm đi, 30p nữa có bên phía cảnh sát sẽ đến đưa em về nhà.

Câu nói của nó vang lên không lạnh cũng không ấm áp, đơn giản chỉ là những âm thanh đều đều nối tiếp nhau lần lượt vang lên. Thiên Minh trố mắt ra, anh không hiểu nó cuống quýt lên vì con bé này đề rồi cuộc đứng dung với nhau thế này sao. Khánh Linh cũng đang rối bời nhất thời chẳng ú ớ được câu gì. Rosie buông tay con bé ra, chỉ về phía nhà tắm

- Nhanh lên, nếu em muốn kịp ăn bữa sáng.

Và rồi Rosie lại trở về căn phòng tắm đang mở toang phía dưới, tráng lại người một lần cuối và mặc quần áo chỉnh tề đi ra. Ai nấy cũng nhìn nó, dường như họ muốn hỏi về Khánh Linh nhưng e chừng còn ngại ngần điều gì đó nên cứ chân chừ không thôi.

- Hoàng Duy đã đồng ý trả hàng

Gia Huy lên tiếng. Chung quanh cái bàn ăn đông đúc ánh mắt ai nấy đều sáng lên, trừ nó và Gia Huy. Công chúa chỉ mỉm cười và đưa cho nó mấy lát bánh mì bơ tỏi cô đã đích thân nướng trong khi JJ thì nhìn nó đăm đăm.

- Làm thế nào mà- Vĩnh Thạc đang định lên tiếng về tin vui vừa rồi thì bỗng nhiên câu nói của anh đứt đoạn

- Chuyện của con bé em tính sao.- Giọng JJ vang lên chen ngang câu nói của Vĩnh Thạc

Nó vẫn rất ung dung và từ từ với món salad đậu Hà Lan quen thuộc

- Chút nữa sẽ có người đến đón con bé.

JJ có vẻ hài lòng với câu trả lời này, nhưng

- Anh và Công chúa cũng nhanh lên chuẩn bị đi. Hai người sẽ đi với họ.

Chiếc dao phết bơ trên tay công chúa rơi xuống đánh kheng một cái. Tiếng kêu vang lên chat chúa trong không gian tĩnh mịch. Mắt cô ầng ậc nước. Gia Huy, Ngọc Anh, Vĩnh Thạc và cả Thiên Minh vừa mới xuống còn lồm bồm chưa hiểu đầu đuôi cũng vội quay sang nhìn nó như thể nó đã nói sai cái gì

- Anh và công chúa....- JJ khó nhọc hỏi lại

- Phải, hai người- vừa nói tay nó vừa thoăn thoắt làm mọi việc cần làm trên bàn ăn

Công chúa nước mắt lưng tròng

- Thế còn Rose?

Bao giờ cũng thế, công chúa luôn luôn hiểu nó, luôn luôn thông cảm với nó, luôn luôn nghĩ cho nó. Cô ấy không bao giờ hỏi tại sao, chỉ nghe lời nó vô điều kiện, tin nó một cách tuyệt đối. Điều ấy khiến Roise trở nên khó khăn hơn bao giờ hết với quyết định này. Nhưng dù vậy, nó vẫn phải làm. Cuộc nói chuyện với ông Marc sáng nay chẳng khác gì một tối hậu thư cuối cùng trước trận đánh. Và khi Rosie chọn cuộc sống trong căn biệt thự trắng xóa và lạnh toát này đồng nghĩa với việc nó từ chối việc bảo vệ thân phận. Hồ sơ về nó sẽ chuyển từ bóng tối ra ánh sáng, nó không còn cái vỏ bọc của ông Marc hay bất cứ lực lượng cơ động nào, đó là chưa kể sẽ có khi nó phải đứng về phía đối nghịch với họ. Điều ấy có nghĩa là mọi người bên cạnh nó chắc chắn sẽ bị cuốn vào cuộc chiến tàn khốc của thế giới bản này một cách đầy oan ức. Nó không muốn JJ hay công chúa phải gặp chuyện như vậy. Một Minh Khang, đã là quá đủ rồi.

- Chẳng nhẽ em- JJ vẫn còn khá sốc trước quyết định này dù lơ mơ hiểu ra nguyên nhân

- Anh đừng nghĩ cho em, nghĩ cho công chúa đi. Giờ đây cuộc sống của cô ấy, nằm trong tay anh.

Roise dứt lời, công chúa bật lên những tiếng nức nở còn lớn hơn trước. Nước mắt hòa vào dòng sữa trắng đục trong cốc. Nó vẫn cố tỉnh queo, cố gắng nghĩ đến những gương mặt khác để quên đi những giọt nước mắt ấy. Nó nuốt trũng nhiều hơn là nhai nhưng vẫn cố xúc thêm dăm bảy thìa vào đĩa thức ăn và ních đầy khoang miệng.

Ngồi thêm một lúc thì quả nhiên có một chiếc xe xích đến trước cổng. Đồng hồ điểm đúng 8h. Marc ngồi sau tay lái nghiêm nghị. Ông bấm còi ra hiệu cho nó chứ không xuống dù biết hành động ấy bất lịch sự. Khánh Linh cũng chỉ mới từ nhà tắm ra, vừa uống kịp cốc sữa chưa nói được với nó lời nào đã phải ngơ ngác nhìn chiếc xe lạ hoắc lòng hoang mang. Bên cạnh công chúa vẫn chưa dứt tiếng khóc.

- Mọi chuyện phải như thế này sao?- Gia Huy bước đến cạnh nó

Nó đưa ánh mắt nhìn anh, không nói gì. Đúng hơn là không có gì để nói. Roise lại nhìn về phía ông Marc nhưng giường như ông ấy cũng đang tránh ánh mắt của nó. Nó quay người toan bỏ lên phòng

- Ca.. Cậu.. sẽ đến tìm mình phải không?- Công chúa nức nở kéo tay nó, khuôn mặt cô đỏ ửng vì khóc quá nhiều.

Roise nhìn sâu vào đôi mắt đỏ hoa của công chúa, mỉm cười một cái thật tươi. Nụ cười xưa nay cô vẫn giấu kỹ trong sâu thẳm tâm hồn mình

- Đương nhiên, dù cậu ở đâu, mình cũng sẽ tìm ra cậu mà.

JJ hiểu rằng nếu còn tiếp diễn chắc chắn sẽ không thể đi được nên dù không muốn nhưng vẫn phải dần lòng kéo tay công chúa ra xe. Còn trơ lại đó là nó với Khánh Linh và bao nhiêu điều con bé còn ấp ứng

- Nhã Anh- Con bé gọi tên nó- Em, thật ra... bố và em không bao giờ oán trách chị về cái chết của anh Khang cả, chị.....

- Em lên xe đi, chị chỉ cứu em một lần thôi. Từ giờ về sau, cuộc đời em sẽ do em gánh chịu. Chị đã hết nợ nhà họ Trịnh rồi.

Dứt câu, Roise không ngoái đầu nhìn lại mà tiến thẳng lên phòng, trong tim máu nóng trào lên đến từng hốc mắt. Nhưng nó lại không thể khóc
Căn nhà chỉ còn lại trơ trọi 3 người đàn ông. Họ, một phần vì tò mò về nó, một phần cũng ngại chẳng muốn đến công ty. Nhưng dù là gì họ cũng bị nó cuốn vào vòng xoáy này một cách vô thức.

Chiều tối.....

Khi ánh hoàng hôn đỏ lôm phủ lên mọi cảnh vật một màu tang thương thì ngay trước cửa nhà xuất hiện mấy người bên công ty vận chuyển thi nhau mang vác vào nhà một cây đàn. Phải, một cây đàn piano màu trắng.

Họ để nó vào sân sau, dưới vòm hoa thiên lý, nơi duy nhất hợp với nó. Roise nhận ra là cây đàn cũ ở căn nhà ngày trước, nhưng nó không còn là cây đàn cũ xấu xí với nước sơn bong tróc ngày xưa nữa. Nó đẹp hơn, trắng hơn, tinh khiết hơn. Rosie mở nắp hộp đàn, nơi ấy, những phím đàn trắng toát một màu, không còn bất cứ phím đen nào. Có người đã tỉ mỉ sơn trắng những phím đen ấy

- Sao em không đánh những phím đen?Tiếng đàn im bất trong ko gian.- Không thích.Bỗng dưng Rosie cười lớn.

- Minh Khang, anh là thằng ngốc.

Nó lướt qua những phím đàn một lần duy nhất, nơi ấy, bên trong hộp đàn còn xếp một tệp ảnh cưới đã lâu, những nụ cười hạnh phúc. Bản “Jar of heart” vang lên lần cuối. Trọn vẹn.

Những con người trong nhà quay quần trong bữa ăn tối âm thầm với cái bàn rộng thênh thang. Ai nấy đều cau có hoặc mệt mỏi với một ngày khó chịu và khó hiểu như hôm nay.Bỗng dưng họ thấy tiếng đàn vang lên rồi vụt tắt.Họ buông đầu nhìn nhau. Chỉ vài phút sau, ngọn lửa rừng rực bốc lên ngàn ngạt ở sân sau. Giàn thiên lý héo triu và bóng nó cô độc hắt lên bức tường trắng dài, thật dài.....

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Mưa (1)

Khoảng sân sau nhà, đổ nát và tan hoang chưa từng có. Nó đã từng là một nơi thơ mộng và yên bình. Nơi ấy có chiếc mái vòm cong cong như trong những câu chuyện cổ tích, có dàn hoa thiên lý uốn lượn tươi tốt như một chiếc ô xanh của mẹ thiên nhiên ôm lấy mọi ngọn gió trong lành. Nơi ấy, từng có chiếc đàn dương cầm trắng muốt rất đẹp.... Nhưng những thứ đó chỉ còn có thể nhìn thấy bằng hoài niệm và ký ức. Trước tầm mắt bây giờ chỉ còn một đồng sắt vụn, gỗ vụn đen nhem một màu dơ dáp của muội than. Dàn thiên lý vàng úa chết chóc. Ngọn lửa, đã thiêu rụi tất cả.....

Anh, sẽ là kí ức em quên mãi

Anh, em sẽ chẳng vì anh

Anh, hình bóng nhỏ trong em

Mặc cho em gọi mãi

Cũng chẳng thể quay về.....

Vì thế...

Em, chỉ cần sống cho mình

Em, chỉ cần quên anh đi

Em, cũng chẳng biết làm gì khác

Ngoài khoác lên mình vai diễn

Mà bản thân cũng chẳng thích chút nào.....

Nên...

Mình quên nhau anh nhé

Em là sao chổi của đời anh

Những phím đàn trắng anh vẽ tặng

Ngàn đời này chịu mãi kiếp lãng cầm

Không khí một buổi sáng sớm trong căn biệt thự trắng chùng xuống chưa từng thấy. Mọi người, người chán nản có, người tức giận cũng có, người không biết nên tức hay nên làm lơ cũng có luôn. Tất cả bọn họ đều quay quần lại với nhau trên chiếc bàn ăn sáng quen thuộc nhưng đã cắt đi 2 chiếc ghế thừa thải. Bọn họ đánh mắt nhìn nhau, thái độ đã rõ trên mặt nên cũng chẳng cần nói với nhau lời nào mà chỉ có thể lặng lẽ thờ dài.

Gia Huy đánh mắt sang chiếc ghế trống duy nhất trong bàn. Rosie vẫn chưa xuống. Thường thì nó lúc nào cũng là người xuống đầu tiên và đứng giờ nhất nhà. Nhưng hôm nay, đã quá giờ ăn sáng vẫn chưa thấy nó xuất hiện. Anh không muốn tỏ ra là mình quan tâm nhưng hành động lại tố giác anh một cách trần trụi. Cho dù bên tai Ngọc Anh có nói những gì, có phàn nàn những gì về nó, có chủ động chăm sóc anh thế nào anh cũng chỉ lơ đãng đáp lại chứ thực ra ánh mắt cứ đăm đăm hướng lên tầng trên, phía đầu cầu thang. Nơi mà nếu nó xuất hiện, Gia Huy sẽ là người nhìn thấy đầu tiên.

- Thực sự là cô ta đã quá quắt quá rồi- Thiên Minh tỏ thái độ quân hãn quân thù với nó - Cô ta đã suýt nữa thì thiêu rụi cái nhà này mà mặt mũi vẫn cứ tỉnh queo, một lời nói cũng không mở miệng. Cứ như là chúng ta đã chết hết rồi đó.

Gia Huy vẫn ăn, thi thoảng lại nhìn lên tầng trên

- Thực ra lần này em cũng đồng ý với Thiên Minh- Ngọc anh tỏ vẻ- em cũng biết cô ấy là người có nhiều tâm sự trong lòng, nhưng mà từ việc chúng ta chưa chấp người nhà cô ấy, rồi việc cô ấy tự ý gây nên đám cháy to như vậy.....

Gia Huy có chút không thích thú với những lời đàm tiếu xung quanh về nó. Thật sự ra, anh cũng rất muốn biết nguồn cơn của mọi sự tình nhưng lòng càng khao khát bao nhiêu thì miệng lại càng không thể nói bấy nhiêu, tất cả cứ giằng xé lẫn nhau tạo thành một bản nhạc mà nếu thanh âm có thể cất lên thì thật chẳng dễ nghe chút nào.

- JJ và Công chúa – câu nói của Ngọc Anh bị bỏ dờ - là do các người đưa về đây. Đám cháy, quả thật là do tôi châm lửa nhưng...- ánh mắt đầy quyền uy liếc qua từng khuôn mặt- các người vẫn sống, ngôi nhà này chẳng mất viên gạch nào. Không phải sao?

Khi Gia Huy còn chưa kịp lên tiếng gì thì bỗng nhiên một tiếng nói sắc lạnh vang lên sau lưng tất cả mọi người vội vàng buông thìa đĩa quay người lại. Nó, Rosie – Không còn cái vẻ lạnh nhạt thường ngày, ko còn im lặng nữa. Thay vào đó, nó xuất hiện lộng lẫy trên chiếc cao gót màu đen mũi nhọn quyền lực bước từng bước xuống cầu thang. Gót giày nện xuống nền nhà từng âm vang lên sắc lạnh. Khác mọi khi, hôm nay Rosie mặc một chiếc váy trắng dài quá gối ôm sát lấy cơ thể, vì trời se lạnh nên nó khoác hờ lên vai chiếc vest đen được may cầu kì đến từng đường kim mũi chỉ. Mắt nó kẻ lạnh một đường viền đen khéo léo chéch lên ngạo nghễ, đôi môi đỏ sẫm khê cong lên.

Dù rằng bước đi trên chiếc gót nhọn cao lênh khênh nhưng Rosie lại không hề có cái dáng vẻ vụng về chênh vênh như những cô nàng mới tập tễnh làm quen với giày cao gót. Nó bước từng bước uyển chuyển, đường xé của váy cứ thoát ẩn thoát hiện theo mỗi bước chân. Nó đã đến rất gần bàn ăn, nhưng tuyệt nhiên chẳng ai lên tiếng. Việc duy nhất họ làm là căng mắt ra nhìn nó, Thiên Minh cố gắng lắm mới nói được dăm câu ba điều

- Cô.....

Nhưng nó đã chặn đứng câu nói đó

- Tôi đến công ty trước, anh có 15p nữa để gặp tôi tại văn phòng anh. Từ ngày hôm nay trở đi, chúng ta sẽ làm việc nghiêm túc và chuyên nghiệp hơn với nhau.

Nói rồi nó bước ra cửa đi thẳng. Phải vài phút sau Thiên Minh mới có thể lên tiếng

- cái gì thế này, cô ta tưởng mình là ai chứ?

Anh vút mạnh chiếc đĩa xuống mặt sàn, đứng lên, bực bội đập cái ghế một cái. Tiếng chân ghế cào vào mặt sàn kim loại đến rợn người. Ngọc Anh khê khàng nhả mặt, nép người về phía Gia Huy. Cô ngước lên, đưa ánh mắt to tròn nhìn anh như chờ đợi một sự phản kháng mạnh. Ai cũng vậy. Họ quá biết tính Gia Huy không bao giờ để kẻ khác dẫn dắt mình. Nhất lại là một cô gái chưa tròn 20 tuổi. Nghĩ đến đây mà Vĩnh Thạc cũng đành thờ dài một cái lo thay cho nó. Thế nhưng... có vẻ như mọi người đã nhầm. Gia Huy, không hề nổi giận hay bày tỏ bất cứ thái độ nào về chuyện bị qua mặt vừa rồi. Anh vẫn thản nhiên dung nốt chỗ thức ăn trên đĩa

- Thiên Minh, cậu ăn xong rồi thì lên chuẩn bị đi. Chỉ có 15p thôi đấy.

Mọi người lại được dịp căng mắt căng tai ra lần nữa.

Trời trở lạnh hơn. Ngoài trời đổ mưa. Con mưa mùa này không ồn ào như ngày hạ. Nó âm ỉ nhưng dai dẳng. Những hạt mưa không tròn lăn mà dài, mảnh như những mũi kim xiên xéo mặt đất, đâm sâu vào lòng người. Rosie bước lại gần hơn cửa sổ. Từ văn phòng Gia Huy nhìn xuống mọi vật như nhỏ

bé đi rất nhiều, nhiều hơn nữa trong màn mưa. Hơi thở của Rosie làm mờ mặt kính, dự báo thời tiết nói hôm nay trời sẽ trở lạnh, cái rét đầu đông nhưng liệu còn có thể lạnh được nữa chẳng, khi trong lòng đã không còn hơi ấm. Hơi nghiêng đầu, nó tựa mình vào khung cửa he hé mặc cho gió phả vào mặt. Những phím đàn trắng, lặng im và khô héo dần trong tâm trí con bé. Ngọn lửa, dù to lớn đến đâu cũng chẳng thể xóa nhòa nỗi những kí ức. Roise đã từng hỏi tại sao trong một khoảng thời gian ngắn như vậy Minh Khang có thể chơi được đoạn nhạc anh ta mới nghe một lần. Câu trả lời? Đơn giản hơn rất nhiều suy đoán trước đó, càng nực cười hơn khi nó nhìn thấy những nét số mờ mờ trên từng phím đàn tổ cáo trò ma tị của Minh Khang.

“ Anh ta đánh số những phím đàn”

Môi nó khẽ nở một nụ cười, trong thoát chốc và rồi ...

“ Rằm”

Nó bất giác mở mắt trừng trừng và đóng sập cánh cửa sổ lại. Nụ cười cũng tắt ngấm. Khuôn mặt nó nghiêm nghị trở lại. Nó bước đến sofa, ngồi vắt chân ở đó khẽ nhủ mảy nhìn đồng hồ trên tay. Đây sẽ là lần cuối nó nhớ đến những thứ vụn vặt này.

Gần nơi ấy....

Gia Huy rào bước vào thang máy, anh không ầu ỹ chào Ngọc Anh như thường lệ. Vĩnh Thạc và Thiên Minh cũng bước vào theo anh nhưng với thái độ không bằng lòng cho lắm. Có lẽ họ chưa hiểu cái lý do tại sao mà Gia Huy lại đối xử với nó đặc biệt như vậy và con người của nó hôm nay, có điều gì đó còn đáng sợ hơn Rosie ít nói của hôm qua. Nhưng cả Vĩnh Thạc và Thiên Minh đều lặng câm không hỏi. Gia Huy cũng rất muốn cảm ơn họ vì đã không hỏi vì dù có hỏi anh cũng không rõ phải trả lời thế nào. Bởi suy cho cùng, Gia Huy cũng là người sốc trước cái thái độ thay đổi nhanh chóng của Roise. Anh đã nhìn thấy ánh mắt sùng sốt của nó khi nhìn thấy cây đàn mà anh đoán là cô gái Khánh Linh kia đã gửi đến, anh cũng là người nhìn thấy khóe mắt nó dưng dưng khi cây đàn trắng đó bốc cháy. Ánh lửa đỏ bập bùng trong con người đen lấy càng làm cho đôi mắt ấy thêm thê lương. Một dòng nước mắt. Trong suốt và long lanh. Anh đã thấy nó khóc, dù chỉ là một dòng lệ nhỏ, rất nhỏ mà thôi

Khi thang máy mở ra, Gia Huy đã thấy bộ dạng hốt hải của cô thư kí với mong muốn giải thích về sự xuất hiện đột ngột của một con người lạ hoắc trong văn phòng sếp nhưng Gia Huy đã nhanh chóng phẩy tay rồi bước vào văn phòng. Cánh cửa phòng bật ra. Nó ngồi đó, chỉ đơn giản là ngồi bất động. Dù biết có người vào nhưng con bé cũng không hề lay chuyển ánh mắt. Nó đợi cho 3 chàng trai ngồi xuống trước mặt một cách bình tĩnh nhất

- Cô đang định làm trò gì đây? Cô nghĩ cô là ai mà dám ra lệnh cho chúng tôi.- Thiên Minh nóng nảy đá vào chân ghế rồi chỉ thẳng vào mặt nó

Nó không biện minh gì mà đưa mắt nhìn lại Thiên Minh. Anh ta bỗng cứng họng. Trong giây phút đó Thiên Minh nhận ra rằng nó cũng có ánh mắt đó, ánh mắt áp đảo thậm chí đe dọa người khác từ cái nhìn đầu tiên, cái ánh mắt không thua kém vì ba anh, cái ánh mắt làm anh lúng túng.

- Cô muốn gì?- Gia Huy điềm tĩnh hơn hỏi nó

Rosie nhếch mép một cái

- Không, không phải là tôi muốn gì? Mà là 3 người các anh cần gì ở tôi?

Ba người đàn ông lặng im không nói gì nhìn nó, có lẽ họ cảm thấy sự mơ hồ trong câu hỏi chẳng, hay đó là một câu hỏi quá bất ngờ khiến họ không thấy được sự an toàn trong đó. Rosie khẽ liếm môi, đứng lên bước lại gần cửa sổ, mắt nhìn ra ngoài. Trời vẫn chưa ngớt mưa.

- Tôi biết tôi là một món hời, vì thế có lẽ hỏi các anh muốn gì ở tôi có lẽ là hơi khó. – Nó dựa người và khoanh tay lại- Lòng tham, con người ai cũng có lòng tham, được một lại muốn có mười, nói trước sợ bước qua được dễ dàng thì cảm thấy tiếc nuối, dần lòng có sao không mơ cao một chút.

Thiên Minh có vẻ không đồng tình chút nào với nó, anh ta định lên tiếng như cái bản chất nóng nảy thường ngày của mình thì bỗng nhiên bị ngăn lại. Lần này, sau bao lần yên lặng Vĩnh Thạc cuối cùng cũng chịu lên tiếng

- cô nghĩ mình hiểu chúng tôi?

Rosie không trả lời ngay, ánh mắt nó nhìn ra xa xăm một màn trắng xóa

- Phải, tôi không hiểu các anh. Tôi chỉ hiểu tham vọng của các anh thôi. – môi nó nở một nụ cười chát chúa, giọng nó trầm xuống nhưng lại lạnh hơn, lạnh hơn rất nhiều- Cái tham vọng khôn khiếp.

Căn phòng lại trùng xuống, chỉ còn có thể nghe tiếng thở của nhau xen vào những tiếng tí tách một ngày mưa buồn.

- Vậy ... đi thôi.

Gia Huy xốc lại chiếc vest xám của mình, đứng lên đầu tiên. Nhanh chóng Thiên Minh và Vĩnh Thạc, dù ít nhiều vẫn còn ám ức trong lòng nhưng cũng đứng lên theo. Nó thôi không lơ đãng nhìn ra ngoài nữa mà cũng rào bước tiến ra chỗ thang máy.

Rosie dừng lại ở đại sảnh chứ không theo 3 người kia xuống tầng hầm lấy xe. Nó bước từng bước dài quyền uy nhưng cô độc ra phía ngoài. Rosie không chọn nơi có mái hiên che chắn. Nó không có ý định tránh mưa. Nó đứng đó, một mình, đầu trần dưới màn mưa xiên hạt ngang qua mặt. Lạnh lẽo.

Ở đời phải biết mình là ai, mình thuộc về thế giới nào.? Nếu đã sống quen trong bóng tối thì đừng thử thấp sáng bao giờ. Bởi vì, ánh sáng ... là một thứ xa xỉ phẩm mà không phải ai cũng có thể chạm vào

Rosie ngồi trong xe, vai áo và những lọn tóc mai lấm tấm nước mưa. Nó ngồi vắt chân phía sau, bên cạnh Vĩnh Thạc. Nó để ý thấy thi thoảng Vĩnh Thạc vẫn liếc nhìn nó, dù kín đáo thôi nhưng cũng đủ hiểu ánh mắt đó là gì? Có chút thương hại, có chút trách móc, cũng có chút vu vơ như tình yêu tuổi trẻ. Anh nhìn nó, nhưng cũng có lúc không phải nó

- Lưu Vũ Hân đã chết. – nó bất giác lên tiếng- Tôi không rõ cô ta giống tôi đến đâu nhưng tôi không phải cô ta. Đừng bao giờ nhầm lẫn giữa hai điều này cho dù anh có tình cảm với Lưu Vũ Hân đi chăng nữa.

Khuôn mặt vốn trong như nước hồ không gợn sóng của Vĩnh Thạc bất giác thăng thót nhưng rồi lại nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Ánh mắt anh nhìn lên phía Gia Huy, ánh mắt Vĩnh Thạc và Gia Huy khẽ chạm nhau. Họ ngầm nói lời xin lỗi, ngầm thông cảm cho nhau, ngầm nhìn nó oán trách. Việc này, không phải Gia Huy không biết, anh cũng đã từng có nghi vấn, nhưng lại chưa bao giờ để tâm xem câu chuyện thật hư ra sao, vì thế, khi nhìn lại thật sự, anh không biết phải bù đắp cho Vĩnh Thạc thế nào.

Con người, vốn rất kì lạ cũng rất tham lam. Thường thì họ chẳng mấy khi quý trọng những thứ gì bên cạnh, chủ quan và ích kỉ coi sự xuất hiện ấy là một lẽ hiển nhiên để khi quay mặt lại, phát hiện ra thì cuộc đời đã để lại một lỗ hổng lớn mà muốn bù đắp hay chấp vá cũng không thể được. Dù vậy nhưng không kể là có bao nhiêu bài học, bao nhiêu sai lầm cũng không thể học được cách trân trọng, con người, là vậy, là luôn lừa dối, lừa dối những người xung quanh, và lừa dối cả chính bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Hồng Của Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.